

MELEZ SÖZLEŞMELERİ

Avcı

JENNIFER L. ARMENTROUT

Savaşmak için harika bir gün.

DEX

"Kimileri der ki, hayat sana limon verirse limonata yaparsın. Fakat hayat sana canına okumayı aklına koymuş, gözü dönmüş bir tanrı verirse savaşa hazırlanır, cennete gitmeyi umarsın."

Alex (Alexandria) Andros

Birinci Bölüm

Önce ayaklarımı hissetmeye başladım, sonra bacaklarımı. Tenim karıncalanıyor, parmaklarım kasılıyordu. Nektarın şekerli tadı hâlâ genzimdeydi. Triatlonu daha yeni bitirmiş de sonuncu gelmişim gibi her yanım sızlıyordu.

Ya da bir tanrı beni eşek sudan gelene kadar dövmüş, bir diğeri de parçalarımı birleştirip beni toparlamış gibi.

Öyle ya da böyle...

Yanımda bir kıpırtı oldu, böğrüm sert bir sıcaklığa yaslandı. Birisi adımı söylüyordu sanki ama sesi dünyanın diğer ucundan gelir gibiydi.

Üç bacaklı kaplumbağa hızında hareket edebiliyordum, o yüzden gözümü açmam biraz zaman aldı. Açtım dediğim de, gözümü şöyle bir araladım, o kadar. Gözüm içerinin loşluğuna alışınca Güney Dakota'daki Üniversite'nin sarıya çalan duvarlarını, yurdun titanyum kaplamalı kapılarını tanıdım. Dominic'in İlah Adası'ndan kurtulanlar olduğu haberini getirmesinden hemen önce Aiden'la uyumak dışında her şeyi yap-

tığımız aynı odaydı. O zamanlar... her şey farklıydı; üstünden yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Feci bir ağırlık gelip göğsüme çöreklendi, ta belkemiğime kadar bastırdı. Dominic ölmüştü artık. Üniversite'nin Dekanı ve Muhafızları da. Eğitmen Romvi kılığına girmiş Ares'in çevirdiği bir dolaptı bu. Düşmanımız ta en başından beri aramızdaydı. Asıl kimliğini keşfetmeden önce de ölesiye nefret ederdim o heriften, ama şimdi?.. Apollyon vücudumdaki her bir hücre tiksiniyordu ondan. Fakat Romvi/Ares/Şerefsiz için beslediğim nefret önemsizdi. Sayısız insan ölmüştü, Ares yerimi biliyordu. Onu ikinci raunt için gelmekten, daha fazla insanın canına kıymaktan alıkoyan neydi?

Adımı bir kez daha işittim. Ses bu sefer daha güçlü, daha yakındı. Sesin kaynağına dönüp gözlerimi güç bela araladım. Hangi arada kapanmıştı bunlar yine? Yeni doğmuş kedi yavrusu gibi bir şey olmuştum. Eminim ülkenin dört bir yanındaki iblisler korkudan tir tir titriyordu. Tanrılar aşkına, berbattım.

"Alex."

Kalbim tam bir vuruşu kaçırdı, sonra farkına varıp hızlandı. Ah, bilmez miyim bu sesi? Gönlüm, ruhum *tanıyordu* onu.

"Gözlerini aç Alex. Hadi bebeğim, aç gözlerini."

Gerçekten açmak istiyordum, çünkü onun uğruna her şeyi yapardım. Bir melez iblis ordusuyla savaşmak mı dediniz? Lafı bile olmaz. Kudurmuş furilerle dalaşmak mı? Tutmayın beni. Yasak bir öpücük uğruna bir düzine kural çiğnemek mi? Yaptım, gitti. Ama gözlerimi açmak belli ki fazla geliyordu.

Sıcacık, kuvvetli bir el yanağımı okşadı. Dokunuşu anneminkinden çok farklıydı ama aynı derecede tesirli, içimi sızlatacak kadar da şefkatliydi. Boğazım düğümlendi, nefes alamadım.

Başparmağı çenemde öyle tanıdık, öyle sevgi dolu bir şekilde gezindi ki ağlamak istedim. Hüngür hüngür ağlamak istiyordum çünkü ben Ares'le o odadayken onun neler yaşadığını hayal bile edemezdim. Şöyle bir düşününce, annemi gördüğümde ağlamam gerekirdi. Gözümün dolduğunu hissetmiştim ama akmamıştı yaşlar.

"Hiç sorun değil," dedi bitkinlikten, duygulardan boğuklaşmış bir sesle. "Apollo biraz zaman alacağını söylemişti. Ne kadar sürerse sürsün beklerim. Gerekirse sonsuza kadar."

Bu sözleri yüreğimi avucuna almış, sıkıp pelteye çevirmişti. Sonsuzluk şöyle dursun, onu bir saniye bile bekletmek istemiyordum. Onu görmeyi istiyor, yo, buna *ihtiyaç duyuyordum*. Ona iyi olduğumu söylemek istiyordum çünkü *iyiydim*, değil mi? Tamam, "iyi" kategorisine giremezdim beki ama en azından sesindeki o gerginliği azaltmaktı istediğim. Onu rahatlatmak istiyordum çünkü annemi rahatlatamazdım, kendimi rahatlatamayacağımı da biliyordum.

Bir yanım bomboştu.

Ölüydü.

Evet, bu işte. İçim ölmüştü adeta.

Hüsran kanımda asit gibi dolanıyordu. Güçlükle derin bir nefes alırken yumuşacık örtüleri avucumda sıktım. Yanımda birden hareketsiz kaldı, nefesini tutup bekliyordu sanki. Sonra titreyerek soluğunu verdi.

Kalbim çakılıverdi.

Tanrılar aşkına, altı üstü gözümü açmam gerekiyordu, ip cambazlığı falan yapacak değildim ya.

Bu hayal kırıklığı hızla öfkeye, ruhun derinliklerine kadar uzanan türden, acı bir hiddete dönüştü. Nabzım hızlandı ve *onun*, kordonun hâlâ orada olduğunu fark ettim. Ben Olimpos'tayken yoktu oysaki... ama şimdi dönmüştü. İlkin fark etmemişim çünkü kaslarımdaki, kemiklerimdeki ıstıraba yeni alışıyordum, fakat beni ve İlk'i bağlayan kordon arı kovanı gibi

vızıldıyordu. Vızıltı ısrarla yükselmişti, zihnimde, mavi renk kordona dolanmış kehribar rengi bir kordon gördüğüme yemin edebilirdim.

Seth?

Yanıtı düşünceler ya da hisler değil de bir enerji akımı halinde geldi. Bu enerji öyle saftı ki, yıldırım çarpmış gibi oldum. İçime güç doluyordu, sağanak gibi yağan canlılık her bir sinir ucunu sarmalıyordu. Odadaki sesler berraklaşmış, kuvvetlenmişti. Artık daha düzenli olan kendi nefesim, yanımdaki adamın derin ve yavaş soluması. Odanın dışındaki koridorda kapılar açılıp kapandı, kısık ama anlaşılır sesle birileri konuştu. Tenim canlanmıştı. Buna tepki olarak simgeler birbirine karıştı, vücudumda dönüp durmaya başladılar.

Anlamıyordum ama Seth gücünü bana ödünç veriyordu, Catskills'te furilerle ilk dövüşümde yaptığı gibi. Orada neler olup bittiğini bilmediğini iddia etmiş, bunu adrenalin patlamasına bağlamıştı ama Seth'in... yalanlarının bini bir paraydı.

Ne var ki şu anda bana yardım ediyordu. Çok anlamsızdı çünkü bu haldeyken icabıma bakması çok daha kolaydı. Fakat şu anda armudun sapına, üzümün çöpüne bakacak değildim.

Gözlerimi hızla açtım.

Ve onu gördüm.

Aiden yan yatmıştı, yüzü bana dönüktü. Eli hâlâ yanağımı okşuyor, başparmağı tenimde dolaşıyordu. Apollyon işaretlerinin onun dokunuşuna doğru süzüldüğünü hissedebiliyordum. Gözleri kapalıydı kapalı olmasına, ancak biliyordum ki uyanıktı. İs karası, gür kirpiklerinin gölgesi çıkık elmacıkkemiklerine düşmüştü. Koyu kumral saçları karmakarışıktı. Perçemleri alnına dökülüyor, kaşlarının zarif kavsine dokunuyordu.

Sol gözünün altında berbat bir morluk vardı. Acaba gözünü açabiliyor mu diye merak ettim. Çenesinin sert hatlarına gölge

düşüren, kırmızı tonlarının şaşırtıcı karışımı olan bir iz daha vardı. Dudakları aralanmıştı, omzu ve boynu gergindi.

Onu ilk gördüğüm ana dönmüştüm ansızın.

Kuzey Carolina'daki Akit artık yoktu fakat tekrar orada olduğumu, çömezlerin kullandığı antrenman salonunda dikildiğimi hissediyordum. Cal ve Caleb'le alıştırma yapıyorduk. Her zamanki gibi, inanılmaz derecede salakça bir şey yapmıştım ve üçümüz de katıla katıla gülüyorduk. Birden dönüp bakmış, Aiden'ı kapıda görmüştüm. O sıralar bizi görmediğini sanmıştım. Safkandı o; safkanlar melezlere dönüp bakmazlardı bile. O yüzden öylesine baktı diye düşünmüştüm. Yine de etkisinde kalmıştım. Açık sözlü olmam gerekirse şu ana kadar gördüğüm en çekici erkekti. Kâh zarif kâh sert olabiliyordu yüzü. Eflatun ile cıva rengi arasında gidip gelen gözleri o andan itibaren zihnime kazınmıştı. Bu ilgim, üç yıl sonra Atlanta'da gayet sinir bozucu ve konuşkan iblislerin elinden beni kurtardığında tekrar artmıştı.

Kolay bir aşk olmamıştı bizimki.

Ben Apollyon olsam bile, safkan olduğu için Aiden'a dokunmam bile olanaksızdı. Oysa o, şimdi bile yanımda olmak için her şeyini riske atıyordu. İhtiyaç duyduğumda gücüm, beni sakinleştirecek biri gerektiğinde dostum, kanunlar önünde hep ondan aşağı olacağım bir dünyada dengim ve tanrılar biliyor ya, hayatımın aşkıydı.

Beni sonsuza dek bekleyecekti, tıpkı benim de onu bekleyeceğim gibi.

İçimden sinsi bir ses, *sonsuza dek dediğin biraz kısa olabilir* diye fısıldadı; haklıydı da. Seth ile aramdaki tüm engelleri aşıp gücünü kendime aktarsam, Tanrı Katili olsam bile Ares'le savaşmanın sorun olacağı ortadaydı. Hadi diyelim ki bir mucize eseri bundan sağ çıkarsam da tanrıların beni öldürmesi olasılığı kuvvetliydi.

Bunca zahmet niyeydi o zaman?

Aiden'la kaçıp kurtulabilir, mümkün olduğunca yaşayıp *mutlu* olabilirdik. Ondan rica etsem kırmazdı beni, biliyordum. Artık saklanamayacağımız bir an gelene kadar saklanırdık, ama birlikte ve hayatta olurduk. Kısa bir süre için de olsa ne acı ne de başa çıkılacak daha fazla ölüm olurdu.

Benliğimin büyük bir kısmı, özellikle de Ares beni yere yatırdığında ortaya çıkan o karanlık, soğuk yer, bu plana tüm kalbiyle razıydı. *Kaç, git.* Daha kolayı, daha basiti yok gibiydi.

Ne var ki kaçıp gidemezdim, yapılması gereken daha çok şey vardı. İnsanlar bana bel bağlamışlardı, Ares durdurulmazsa dünya mutlak bir kaosa sürüklenecekti.

O pamuk ipliğini andıran görev bilincine tüm varlığımla sarılıp konuştum: "Merhaba."

Kirpiklerini kırpıştırarak araladı, istisnasız her seferinde midemin kasılıp kalmasına, kalbimin şöyle bir hop etmesine yol açan o gümüşî gözleri göründü.

Bakışlarımız buluştu.

Aiden irkilip fırladı, beti benzi sararınca çenesindeki, sol gözündeki morluk daha da belirginleşmişti.

İçimi korku kapladı, bu da ilginçti doğrusu çünkü genellikle ani hareketler karşısında verdiğim ilk tepki dehşete kapılmak olmazdı. Fakat yatağın başına doğru geriledim. Vücudum bu ani harekete itiraz edince nefesim kesildi.

"Ne var?" dedim karga gibi bir sesle. "Bir şey mi oldu?"

Aiden gözlerini koca koca açmış, bakıyordu bana. Yüzünün rengi eski haline dönmemişti hâlâ. İblis kadar solgundu ve şaşkın şaşkın baksa da, gözlerinin içi acıyla yanıyordu.

Bana uzandı ama dokunmasına ramak kala durdu. "Gözlerin..."

"Ne olmuş gözlerime?" Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki

göğsümden fırlayıp çıkacağından, yatakta, ikimizin arasında küçük bir dans gösterisi yapacağından emindim. "Açtım işte. Gözlerini aç demedin mi bana?"

Aiden yüzünü buruşturdu. "Alex..."

Şimdi harbiden aklımı kaçıracaktım. Niye böyle davranıyordu ki bana? Ares yüzümün şeklini o kadar mı değiştirmişti? Gözlerim çenemde falan mıydı yoksa?

Gözleri kapıyla benim aramda gidip geldi, yüzü duygusuz bir hal aldı ama hislerini asla saklayamazdı benden. Her şeyi gözünden okuyabiliyordum. Gözlerinde öyle büyük bir ıstırap vardı ki yüreğim sancıyordu ama anlamıyordum sebebini.

"Ne hissediyorsun?" diye sordu bana.

Şey, ne *hissetmiyordum ki?* "Eee... yanıt olarak şaşkınlığı seçeceğim. Çıkar ağzından baklayı Aiden. Neler oluyor?"

Gözünü dikip beni o kadar uzun süre süzdü ki, utanmaya başladım. Birkaç saniye daha geçince gözlerimin *gerçekten* çenemde falan olduğuna inandım. Derken jeton düştü. Midemde bir panik başladı ve virüs gibi yayılıverdi.

Yataktan fırlayıp kapıya atıldım. Kavurucu bir acı sekerek hâlâ iyileşen kemiklerimin arasında dolaştı. Yana doğru devrildim, duvara tutundum.

Aiden göz açıp kapayana kadar yataktan kalkıp yanıma gelmişti. "Alex, sen..."

"Bir şeyim yok." İnlememek için kendimi zor tuttum.

Aiden uzandıysa da, bana dokunamadan önce kendimi itip duvardan uzaklaştım. Her adımım Tartarus gibi yanıyordu. Alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. İki süit odayı birleştiren ortak banyoya ulaşmak için sarf ettiğim çabayla bacaklarım zangır zangır titriyordu.

"Görmek zorundayım," dedim güçlükle soluyarak.

"Belki de otursan daha iyi olur," dedi hemen ardımdan.

Oturamazdım. Aiden'ın ne düşündüğünü biliyordum. Seth'e bağlandığımı düşünüyordu, belki de onu kandırıyor, kaçıp kurtulmak ve Deacon'ın göğüs kafesini yerinden çıkarmak için fırsat kolluyordum. Fakat kordonun diğer ucunda Seth'ten hiç ses yoktu.

Aiden üzerimden uzanıp banyonun kapısını açtı, düşer gibi içeri girdim. Duvardaki elektrik anahtarını bulunca küçük ama kullanışlı banyo ışığa boğuldu. Aynada aksim belirdi.

Küçük bir çığlık attım.

Bu ben olamazdım.

Hayatta imkânı yok.

Yo, yo, ben değildim, inanmayı reddediyordum ama o tanrıların cezası yansıma değişmeden duruyordu. Ben değişmiştim. Hem de nasıl. Göğsümdeki sıkışma geri döndü ve ben lavabonun kenarlarına yapışırken ikiye katlandı.

Saçım omuzlarımdan üç dört santim aşağıdaydı ve Ares'in kullandığı bıçak yüzünden kırpık kırpıktı. Bir tutamını elime aldım, diğerlerinden epey bir kısa olduğunu görüp yüzümü ekşittim. Saçımın geri kalanı Hades'in savaş odasında mı asılıydı şimdi?

Aylardır hasta yatmış, hiç güneş görmemişim gibi cildim solgundu. Bununla da kalmıyordu. Hatta sorun, evet, gözlerimin kehribar rengi olması bile değildi. Berraklık ve parlaklık bakımından Seth'inkinin tıpatıp aynısı olan gözlerim bir çift topaz taşı gibiydi. Dahası, karanlıkta görülebileceğim şekilde, tekinsiz bir ışıltı saçıyorlardı ve Aiden'ı telaşlandıranın bu olduğunu anlayabiliyordum. Harika, parlayan, bal rengi gözlerim olmuştu. Aman ne büyük olay.

Benim takılıp kaldığım şey *suratımdı*.

On sekizindeki her kız kadar sığdım ben de, o yüzden, evet, bu... yenir yutulur şey değildi.

Burnumun ve elmacıkkemiklerimin üstünde, birbirini kesen açık pembe çizgilerle doluydu tenim. Alnım da öyle. Bir ağı andıran yara izleri yüzümü kaplıyordu. Sadece çenemin bir yanı, demin Aiden'ın dokunduğu yer bu... biçimsizlikten nasibini almamıştı.

Gördüğüm şey karşısında afallayıp ağır ağır elimi kaldırdım, parmaklarımı yanağımda gezdirince şüphelerim doğrulandı. İzler hafifçe kabarıktı, tıpkı dikiş izi gibi. Apollo ile oğlu iyileştirmişti beni. Nektar hâlâ bünyemde etkisini gösteriyordu fakat biliyordum ki bu yara izleri iyileşmek için tanrıların yardımına ne kadar ihtiyacım olduğunun kanıtıydı.

Her şey gibi, bunun da bir bedeli vardı.

Ne zaman bir şey alsan, uğrunda bir fedakârlık yapman gerekiyordu. Kimsenin söylemesine gerek yoktu. Biliyordum ki bu yara izleri asla kaybolmayacaktı.

"Yüce tanrılar..." Sendeledim.

"Alex, hemen otur." Bana tekrar uzandı.

"Sakın," dedim öfkeyle, elimle durmasını işaret edip. Gözlerim birden büyüdü. Elimin üstü de yara izleriyle kaplıydı. Neye "sakın" dediğimden emin değildim ama ağzım hareket etmeyi sürdürüyordu.

Aiden ellerini geri çektiyse de gitmedi. Kapının eşiğine yaslanıp adaleli kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. Çenesini sımsıkı kapatmıştı.

Sıkışma hissi boğazıma kadar yükselmişti; balon gibi şişti, sonra bir yaz sonu fırtınası gibi patladı. "Ne bekliyorsun sen? Tekrar Kötü Alex olup üstüne saldırmamı mı?" Bir hışımla fırlayınca dengemi yitirdim. "Üzerinde şey kullanacağımı mı sandın...

Aiden öne atıldı, kafamı duvara vurmadan yakaladı beni. "Kahretsin Alex. Dikkatli olup *oturman* gerekiyor."

Elinden zorla kurtuldum, bir adım arkaya sendeledim, gümdiye kapalı klozete çöktüm. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Tanrılar aşkına, kuyruksokumumu kırmıştım herhalde. Öylece klozetin üstünde oturuyordum, kıçım resmen tekmelenmiş gibi acıyordu. Aiden o bayıldığım gözlerinde mücadele eden umut ve kuşkuyla bana bakıyordu. Moralim yeri süpürüyordu.

Aiden yaklaşıp eğilince göz hizama geldi. "Beni öldürmek istemiyor musun?"

Öfkemin büyük kısmı buharlaşıp uçtu. Sevdiğim adamın böyle bir soru sorduğunu duyunca bir anda süngüm düşmüştü. "İstemiyorum," diye fısıldadım.

Hızla bir nefes aldı. "Onun istediğini istemiyor musun?"

"Hayır." Bakışlarım dizlerinin arasında duran ellerine takıldı. Tanrılar aşkına, eklemleri mosmor, derisi parça parçaydı, sanki yumruklarını... Derken anladım. Aiden'la Marcus dekanın ofisinin titanyum kapılarını yumruklarıyla dövmüşlerdi.

O perişan ellerin açılışını, kapanışını, tekrar açılışını izlerken içim sızladı. "Onu hissetmiyorum bile. Demek istediğim, kordon hâlâ duruyor, dolayısıyla Seth'in de bir yerlerde olduğunu biliyorum ama hissetmiyorum onu. Sesi çıkmıyor."

Ellerini açtı, ona bakmasam da yüreğine su serpildiğini anlayabiliyordum. Bana büyük oranda inanmıştı ve geriye kalan şüphesinden ötürü onu suçlayamazdım.

"Tanrılar aşkına Alex, gözlerini görünce dedim ki... Mahzenden kaçtığın zamanki gibi parlıyorlardı ve..."

Onu az kalsın öldüreceğim zamanki gibi.

Bakışlarımı kaldırsam göz göze gelecektik ama bir türlü içim elvermiyordu. Daha yakına geldi. "Özür dilerim. Ben..."

"Sorun değil." Çok yorgundum. Fiziksel bakımdan değil ama. Ne tuhaftır ki, daha çok... ruhum bezgindi. "Anlıyorum. Böyle düşünmen gayet doğal. Gözlerim neden böyle parlıyor

bilmiyorum. Seth orada ama beni etkilemeye çalışmıyor."

Söylenmemiş "henüz" sözcüğü havada asılı duruyordu.

"Ve de konuşmuyor," diye ekledim ama Seth'in gücünün bir kısmını bana aktardığı meselesine hiç girmedim.

Bakışlarımı tekrar ellerime ve onları mahveden yara izlerine çevirdim. Ellerim Olimpos'ta böyle değildi hâlbuki. Ya da en azından ben fark etmemiştim.

"Önemi yok," dedi. "Sen kendindesin ya, benim için önemli olan tek şey bu... gerisi boş."

Ona inanmak istiyordum. Aslında inanıyordum, ne var ki gözlerimi gördüğünde yüzünde beliren korku aklımdan çıkmak bilmiyordu. Uyanışımın ardından, gözlerim bu hale geldi geleli nefret etmişti. Onu suçlayamazdım. Bu gözler ona daima Seth'i, o günlerde söyleyip yaptığım her şeyi hatırlatacaktı; özellikle de sarı ampul gibi yandıklarında.

"Alex." Elim koca avucunda kaybolmuştu. Uzun süre sessizlik oldu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Önce omuz silktim, sonra yüzümü ekşittim. "Eh işte."

Elleri bileklerime dolandı. Birden kendimi ağlamaklı buldum, bilmem neden. Tek yapmak istediğim hemen oracıkta, banyonun zeminine kıvrılıp tortop olmaktı.

"Hayatımda hiç beni ve Marcus'u zorla odadan dışarı attığın zamanki kadar korkmamıştım."

"Ben de." Zar zor yutkundum. Neden bilmiyorum ama ellerimi çekip kurtardım, dizlerimin arasına koydum. "Marcus nasıl?"

"İdare ediyor, uyandığını duyunca rahat bir nefes alacak." Aiden bana yaklaştı. Nefesi yanağıma sıcacık değdi. Tüm içgüdülerim başımı azıcık kaldırıp onunla dudak dudağa gelmem için ısrar ediyordu ama kıpırdayamıyordum.

Tekrar bir sessizlik oldu, sonra kasvetli bir tonda konuştu. "Ares saldırdığında neden Marcus'la beni odadan çıkarttığını

biliyorum. İnanılmaz derecede cesur bir hareketti ve senden de bu beklenirdi."

Parmaklarımı kaskatı kot pantolonuma gömdüm. Tanrılar aşkına, dövüşürken üstümde olan pantolon muydu bu? Bacakları boya misali, kurumuş, kapkara kanla kaplıydı. Gözlerimi sımsıkı kapadığımda bu lekelere neyin yol açtığının görüntülerinin hâlâ canlı olduğunu fark ettim ve içim fena oldu.

Aiden derin bir nefes aldı. "Bir daha öyle bir şeye kalkışırsan seni boğarım. Sevgimle tabii."

Ben de daha demin aynı şeyi aklımdan geçirdiğim için az daha gülüyordum fakat gülümseme yüzeye ulaşmadı.

Daha lafını bitirmemişti. "Bu işte beraberiz diye birbirimize söz vermiştik."

"Ares seni öldürürdü," dedim, doğruydu da. Odada kalsalardı, Ares onu ve Marcus'u öldürür, hem de bundan keyif alırdı.

"Ama seni korurdum," diye itiraz etti Aiden. "Seni, o odada yaşadıklarından korumak için elimden geleni ardıma koymazdım. Odaya girip de seni gördüğümde..." Lafın gerisini getiremedi, kendi kendine sövmeye koyuldu.

"Beni korurken ölürdün. Anlamıyor musun? Buna mecburdum. Sana ya da Marcus'a bir şey olsaydı buna katlanamazdım..."

"Sence biz o piç kurusunun sana neler yaptığını bilmeye katlanabiliyor muyuz?" Sesi öfkeliydi. Hayal kırıklığı da vardı. "Bak bana."

Malumu başka nasıl açıklayacağımı bilemediğimden, başımı iki yana salladım.

"Tanrılar aşkına Alex, başını kaldır da bana bak!"

Ürküp başımı hızla kaldırdım, göz göze geldik. Gözleri silah metalinin öfkeli bir tonuydu ve *fal taşı* gibi açıktı. Gözlerinden katıksız bir ıstırap akıyordu. Korkaklık etmek, bakışlarımı kaçırmak istiyordum.

"Sen o kahrolası kapıyı üstüme kapadığın an kalbim durdu. İkinizin dövüştüğünü duyabiliyordum. Onun seninle alay ettiğini, kemiklerini *kırdığını da*. Üstelik elimden hiçbir şey gelmiyordu." Ellerini bacaklarımın iç kısmına koydu. Kollarındaki adaleler gerildi. "Öyle bir şeyle asla tek başına yüzleşmemeliydin."

"Ama sen ölebilirdin."

"Seni sevdiğim için, sırf seni bundan kurtarmak adına ölmeyi istiyorum. Bir daha bu seçim hakkını elimden alma sakın."

Ağzımı açacak oldum ama hiç sesim çıkmadı. Göğsümde, beynimde o kadar çok şey oluyordu ki. Söylediği şey kalbimi yarıp ikiye ayırmış, sonra yarayı dikip kapatmıştı. O ölürse neyim kalırdı ki geriye? Kalbim tuzla buz olurdu ve ne zaman onun ölümünü düşünecek olsam canım yanardı. Şimdi olsa yine aynı kararı verirdim çünkü onu seviyordum. Nasıl olur da bundan daha azını yapmamı bekleyebilirdi?

Bunları ona söylemem gerektiğinin farkındaydım ama... sözcükler boğazımdaki düğümü aşamıyor ya da içimde biriken basıncı boşaltamıyordu. Titriyordum, ta iliklerime kadar donmuş, buz kesmiştim.

Aiden omuzlarımı tutmak istediyse de son anda durdu, parmakları havayı kavradı. "Kalbim de gücüm de emrinde. Sakın yanlış anlama, senin için seve seve canımı veririm. Ama yanından ayrılmayacağımı da bilmelisin. Ares hakkımdan öyle kolayca gelemezdi çünkü hayatta kalmak, seni korumak için savaşırdım."

Onu duyuyor, söylediklerini yürekten paylaşıyordum ne var ki Ares'in parmağını bile dokundurmadığı Muhafızlar gitmiyordu gözümün önünden. Elini şöyle bir kıvırdığı gibi Dominic'i paramparça etmişti. Kolunu sallayınca Dekan camdan dışarı fırlamıştı. Hayatlarını ne istek kurtarabilirdi ne de ihtiyaç.

Banyoya bir sessizlik çökünce kesik kesik nefesini verdi. "Bir şeyler söyle Alex."

"Ben... seni anlıyorum."

Şaşalayıp bana baktı.

Uyuşukluk kaslarıma yayılmıştı. "Duş almak istiyorum. Bu elbiseleri üstümden çıkarmam, yıkanmam lazım."

Aiden gözlerini kırpıştırdı, sonra bakışlarını aşağı indirdi. Öfkelenince rengi azıcık yerine gelir gibi olmuştu ama Ares'le dövüştüğüm sırada giydiğim, artık kan revan içindeki kıyafetlerin hâlâ üstümde olduğunu kavrayınca yüzü kâğıt gibi oldu. "Alex..."

"Lütfen," diye fısıldadım.

Uzunca bir süre kıpırdamadı, sonra başını öne salladı. Çevik bir hareketle doğruldu, yarıda durup dudaklarını alnıma bastırdı. Kalbim hızla çarpıyordu ki dudaklarının yara izlerine dokunduğunu fark edip yüzümü buruşturdum.

Aiden hemen geri çekildi. Çarpıcı yüzünde kaygılı bir ifade belirmişti. "Yaraların acıyor mu?... Canını mı yaktım yoksa?"

"Hayır. Evet. Demek istediğim, biraz hassas." İşin doğrusu canımın acıdığı falan yoktu. Vücudumun geri kalanının aksine. İlkin güzel bile gelmişti. "Duş almam lazım, o kadar."

Tereddüt etti. Bir an çıkmayacağını sandıysam da, başını tekrar öne salladı. "Duştan çıkınca giymen için bir şeyler getireyim."

"Sağ ol," dedim kapı arkasından kapanırken.

Ağır ağır ayağa kalktım. Eklemlerim çıtırdayıp kaslarım gerilirken kendimi doksanımda hissettim. Kir pas içindeki elbiselerimi çıkarmak gereğinden uzun sürdü. Suyu açtım, banyo buhar dolunca suyun altına girdim. Sıcak su beni tepeden tırnağa ıslattı, acıyan tenimi karıncalandırdı.

Su saçımın arasından akıp vücudumdan aşağı iniyor, küveti kırmızıya boyayıp ahududu bir anafor gibi giderin etrafında dönüyordu. Saçımı iki kez yıkadım, nihayet küvetin dibinde

pembelikten eser kalmayana kadar o insanın zihnini uyuşturan hareketleri tekrarladım.

İşte, ancak o zaman, duşu kapatıp suyun azaldığını, kabinin camından aşağı süzüldüğünü hissedince başımı öne eğip vücuduma baktım. Ayak parmaklarımdan köprücükkemiklerime kadar tüm vücudum, kırılacak kemik olmayan bir iki yeri hariç pembe yara izleriyle dantel gibi örülüydü.

Tanrılar aşkına... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Resmen şu yama işi oyuncak bebeklere dönmüştüm.

Duştan çıktım, bacaklarım titreyerek yan döndüm. Sırtım daha da beterdi. Omurlarımın birçoğunun un ufak olduğu omurgam boyunca yara izleri daha koyuydu. Tüm bu kemikler derimi yarıp dışarı mı çıkmıştı, yoksa yaralar yüzünden damarlarım mı patlamıştı? Canım o sırada o kadar yanmıştı ki, ayırt edememiştim.

Apollyon olsam da, olmasam da bundan nasıl sağ çıktığımı aklım almıyordu. Gerçek değil gibi geliyordu bana.

Göğsümdeki hissizlik yaban otu gibi yayıldı. Belki gördüklerim yüzünden afallayıp kalmıştım çünkü böyle görünen şeyin kendi vücudum olduğunu biliyordum ama bunu henüz sindirememiştim.

Arkamda, kalçama yakın tuhaf bir iz gözüme takıldı. Soluk gül pembesiydi ve diğer yaralara uymuyordu.

Aynanın buharını sildim, belimin alt kısmını daha iyi göreyim diye eğildim. Ağzım hayretten bir karış açık kaldı. Eli hokey sopalı kutsal Hades adına, yara gayet açık seçik bir *el* şeklindeydi.

"Bu da ne be?"

"Alex?" Aiden'ın sesi yatak odasından geldi. "İyi misin sen?"

Kalbim çarpa çarpa raftan bir havlu kapıp sarındım. Aiden'ın görmesini istediğim son şeydi bu. Kapıyı açtım, rahat-

latıcı olduğunu umduğum bir de ifade takındım. "Evet, iyiyim."

Yüzünden bana inanmadığı anlaşılıyordu fakat sonra bakışları aşağı indi. Dikkatini çeken ne havluydu ne de büyük kısmımın çıplak olması. Neden bana öyle bakıp kaldığını, dudaklarının niye incecik bir çizgi halini aldığını içten içe biliyordum.

Böyle bakışının sebebi neredeyse vücudumun her noktasını kaplayan bir ağı andıran yara izleriydi ve bu izleri ilk defa tüm haşmetiyle görüyordu.

Utançtan yanaklarım cayır cayır yandı. Daha önce de yara izlerim olmuştu... iblis damgaları ve elbette hançer yarası... Ama hiçbiri böyle değildi. Bunlar çok ama çok çirkindi. Aksini söylemek olanaksızdı.

Bakışları yukarı kaydı, göz göze geldik. Gümüş gözlerinde çalkalanan duyguları görmeye ya da deminki gibi bir konuşma daha yaşamaya dayanamazdım.

Hızla fırlayıp yatağın üstüne bıraktığı temiz kıyafetleri aldım, düşe kalka banyoya girdim. "Hemen çıkarım."

"Alex..."

Her ne söylüyorsa kapıyı suratına kapattım. Muhtemelen gülünç derecede destek kabilinden, tam Aiden'dan beklenecek türden şeylerdi ama bunlara kanmayacak kadar akıllıydım.

Hiçbir şey yolunda değildi. Bu vücudun artık güzel olmadığı bal gibi ortadaydı ve tersine inanacak kadar da saf değildim.

Havluyu yırtarcasına çekip yere fırlatırken gözyaşlarım boğazımı tıkadı. Buna üzülmek aptallıktı zira İlk On Berbat Sorun listesine girmediği ortadaydı ama kahretsin, bağrımda ateş gibi yanıyordu.

Giyinince gözümü kapıya çevirdim. Gözyaşlarım asla dökülmedi ama hissizliğin istilası yayıldı ve geride en kötü duyguları bıraktı: öfke ve acı.

Korku ve kaygı.

İkinci Bölüm

Parlayan gözlerin koca bir oda dolusu insanı bu kadar tedirgin edeceğini kim bilebilirdi? Hiç kimse, hatta dayım bile gözlerini alamıyordu benden. Belki de suratımdı bu hastalıklı ilgilerinin nedeni. Yara izleri uzaktan pek fark edilmiyordu ancak Aiden gruptakileri psikopat falan olmadığıma ikna ettikten sonra hepsi yanıma yaklaştılar.

Kucaklaşmamız... nasıl desem, biraz acayipti.

Deacon bile beni kucaklarken şöyle bir duraksamıştı. O bile espri patlatmıyor, şaklabanlık yapmıyorsa iş ciddi demekti. Yaralarım yüzünden mi çekingendiler yoksa kaçık Apollyon'a dönüşüp hiç beklemedikleri anda boyunlarını kıracağımdan mı şüphe ediyorlardı, emin değildim. Esefle keşke Lea burada olsaydı, diye geçirdim içimden. Sözünü esirgemez, herkesin aklından geçenleri pat pat söyleyiverirdi.

Fakat Lea bir hışımla odaya dalacak değildi. Ölmüştü Lea ve bu düşünceye eşlik eden o keskin acı bir nebze olsun hafiflememişti.

Kampustaki ana binanın yakınında, ortak kullanıma açık

salonlardan birindeydik. İlah Adası'na dönüşümün ertesi günü Caleb'ı bulduğum odanın neredeyse tıpatıp aynısıydı, tek farkı bunun mobilyaları daha iyi, televizyonu çok daha büyüktü.

Sarıldıktan sonra ayrılırken Olivia'nın karamel rengi yanakları her zamankinden bir ton daha solgundu. Kıvır kıvır saçlarını geride, başının üstünde, sımsıkı bir atkuyruğuyla toplamıştı. "Nasılsın?"

"Eh işte." Standart yanıtım bu olmuştu artık. Arada bir değişiklik olsun diye "fena değil" ve "idare eder" de diyordum.

Benimle göz göze geldi, sonra hızla bakışlarını kaçırdı. "Hepimiz çok merak ettik seni. Çok sevindim... iyi olduğuna."

Buna ne yanıt versem bilemedim.

Laadan çok daha nazik ve anlayışlıydı. Normalde tam bir sakinlik abidesi olsa da, şu an üstündeki keten pantolon pijama niyetine kullanılmış gibiydi, kuzgun rengi birkaç tutam saçı topuzundan kaçmıştı. Gözlerimin içine baktı ve her nasılsa acıma ifadesini en düşük derecede tutmayı başardı.

Aiden burnumun dibinden ayrılmıyordu, ya kişisel fedaim olmaya soyunmuştu ya da çelmeyi takıp beni yere indirebileceği mesafede duruyordu. Herkes otururken ya da duvar dibine ilişirken o alışılmadık derecede sessizdi. Ayakta duramıyordum, biraz hareket edersem bacaklarımın sızısı geçer diye düşünüp odada volta atmaya başladım ama Aiden hep bir iki adım arkamdaydı.

Aklıma esen ilk soruyu sordum. "Ares'in gelişinin üstünden ne kadar geçti?"

"Neredeyse üç gün," diye yanıtladı Marcus. Konuşurken bile acı çekiyor gibiydi. Şişmiş yüzünde morun, mavinin her tonu vardı neredeyse.

Catskills'teki Baş Bakan'lardan biri ve dayımın potansiyel aşığı olan Diana hareketlerimi oturduğu kanepeden ihtiyatlı

gözlerle izliyordu. "Apollo seni hemen götürdü. Bir saat kadar yoktun, o zamandan beri de... uyuyorsun."

Aiden'a baktım. Olimpos'ta geçirdiğim süre bundan çok daha uzun gelmişti bana, fakat zaman Yeraltı Dünyası'nda olduğu gibi, orada da farklı işliyordu. Dakikalar saatlere, bazen günlere dönüşüyordu o yerde. "Ares bir daha gelmedi mi?"

Aiden başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Apollo onu uzak tutmak için tılsımlar yerleştirdi."

"Daha önce niye yapmamış peki?" diye sordum.

"Apollo bunların altında Ares'in olduğunu anladığında iş işten geçmişti," diye sabırla yanıtladı Aiden. "Üniversite'nin güvenli olduğunu farz ediyordu sanırım."

"Tabii ya, böyle varsayımların sonu nereye çıkıyor görüyoruz." Tekrar TV'nin yanından geçtim, bir haber kanalının açık olduğunu belli belirsiz fark ettim. "Tılsım tanrıların yerimizi keşfetmesini önleyecekti hani..." Elimi kolyeye attım, orada olmadığını gördüm.

"Ares almış herhalde," dedi çenesinde bir adale seğiren Aiden. "Vardığımız sonuç, otoyolda karşılaştığımız Muhafızların ve Avcıların Ares'le, Lucian'la ya da Seth'le temasa geçtiği, onların da ikiyle ikiyi topladığı."

"Onlarla işbirliği yapan birileri de olabilir." Odadaki kimse buna inanmak istemiyor gibiydi. "Ares çok dostu olduğunu söyledi."

Marcus'un gözleri ihtiyatla takip ediyordu beni. "Bunu da göz önüne aldık ama..."

"Ama kim olduğunu nereden bilebiliriz?"

Hiçbir şey diyemedi. Ne diyecekti ki zaten? Herkes hain olabilirdi ama ister inanın ister inanmayın, bundan daha ciddi meselelerimiz vardı şu anda.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kanepedeki Deacon ile

Luke'un arasındaki ufacık boşluğa diktim. "Seth büyük olasılıkla yerimi biliyor."

Hiç kimsenin ağzını bıçak açmadı. Salonun gerisindeki adamların bile. Üniversite'den yirmi civarı Muhafız ve Avcı vardı. İçlerinden birkaçını, Dominic'in grubundan hatırlıyordum, buraya ilk geldiğimizde bizi duvarda karşılayanlardı. Sayılarının bu kadarla sınırlı olmamasını umuyordum.

"Ares yerimi Seth'e söylemiş olmalı, onun dışında ben... Ares'le dövüşürken kalkanlarımı indirdim." Halıdaki küçük bir yırtığa bakarken utançtan yanaklarımın alev alev yandığını hissettim.

"Seth'in şimdiye kadar yerini öğrendiğini biz de düşündük," dedi Marcus sessizce. "Apollyon bağlantısı konusunda uzman değilim ama sen Uyanmadan da Seth nerede olduğunu hissedebiliyordu. Şey olduğunda... Gatlinburg'dayken seni o sayede bulabilmiştik."

İblise dönüşen annemin peşine düştüğümde. Birkaç çift gözün, özellikle de bir çift gümüş gözün üstümde olduğunu hissettim. "Evet."

"Ares'le dövüştüğün sırada hissettiklerini o da birebir hissetmiş midir yani?" diye sordu Aiden. Sesi aldatıcı şekilde duygusuzdu. Buna afet şiddetinde bir fırtına öncesi sessizlik denebilirdi.

"Yanıtını gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

Ona baktım, baktığıma da pişman oldum. Aiden yanıtı zaten biliyor ve birilerinin gırtlağına sarılmak için fırsat kolluyor gibiydi. O birisi de Seth oluyordu. Volta atmaya koyuldum yine. "Yanıt evet."

Aiden yüksek sesle küfrü bastı. Erkek kardeşi fırladığı gibi onun yanına gitti, duyamayacağım kadar hızlı ve alçak sesle bir

şey dedi. Aiden iki yana sarkıttığı yumruklarını sıkınca gözüm berbat haldeki eklemlerine takıldı.

Yanına gitmek istiyordum, ancak yerime, siyah bir şezlongda oturan Olivia'nın yanında çakılıp kalmıştım sanki. Hüsran ve kararsızlık içimi doldurmuş, hissizliğe galip gelmişti. Öfkem roket gibi fırladı.

Aiden'la göz göze geldim ve berbat bir his ciğerimi yaktı. Ona koşup sarılmak için yanıp tutuşuyordum, ancak soğuk ve ilkel bir korku, koşup ondan *uzaklaşma* ihtiyacı da bir o kadar güçlüydü.

"Alex," diye fısıldadı Olivia.

Ona baktığımda gözlerinin kaygıyla fal taşı gibi açıldığını gördüm. İşin doğrusu, *herkes* yüzünde aynı ifadeyle bakıyordu bana. Neler oluyordu?.. Bakışlarımı indirdim.

Amanın... ayaklarım yere *basmıyordu*.

Yüreğim ağzıma gelmişti. Gözlerimi kapatıp kendimi aşağı inmeye zorladım. Spor ayakkabılarım halıya değince içime soğuk sular serpildi. "Pardon," dedim odadakilerden biraz uzaklaşıp. "İsteyerek yapmadım. Aslında nasıl olduğundan da emin değilim."

Laadan, "Sorun değil," deyip beni küçük bir tebessümle avuttu.

Gözleri koca koca açılmış olan Deacon, Aiden'ın yanından ayrılmamıştı. "Bir de kafası etrafında dönmeye başlarsa..."

"Kapa çeneni Deacon," diye gürledi Aiden.

Deacon yüzünü buruşturduysa da konuşmadı. Kendimi tam bir ucube gibi hissediyordum.

Seth'le aramdaki kalkanların ortadan kalkmasının verdiği hissi hatırlıyordum. Bağlantı öfkeden yanıp tutuşacak gibiydi. Seth'in hiddeti akıllara durgunluk verecek boyuttaydı ama Ares'in yaptıkları yüzünden mi, bunun ötesinde bir sebepten

mi, bilemiyordum. Bağlantımız duyduğum her şeyi iletmişti ona: Ares kazandığında hissettiğim ıstırabı, çaresizliği. Ruhumu paralayan o acıyla bir saniye daha yüzleşmektense ölmeyi istediğimde, o berbat, o hastalıklı duygunun tadına Seth de bakmıştı.

Buna nasıl razı olurdu? Sırf amacına ulaşmak için her şeyi gözden çıkarıyor muydu? Ares bana o kadar acı tattırmıştı ki, Seth'in değiştiğini falan umacak değildim. Öfkesinin başka bir şeyden değil de, Ares'e boyun eğmeyişimden kaynaklanması daha büyük bir olasılıktı.

Aklıma başka bir şey geliverdi. Piperi Nine'nin, o muhteşem kâhinin kehaneti, geçmek bilmeyen bir uçuk gibiydi. *Sevdiklerini öldüreceksin.*

Bir yanım Seth'i –elbette gözü dönmeden önceki halini– gerçekten seviyordu. Seth bir parçamdı benim. Yin ve yin gibiydik, zor zamanlarımda desteğini esirgememişti benden. Asla unutamazdım bunu fakat bir zamanlar nasıl olduğuyla kendimi kandıracak, yapmam gerekeni görmeyecek kadar da kör değildim artık. Tanrı Katili'nin gücünü kendime aktarmayı başaramazsam, onu öldürecektim.

Ya da bunu denerken ölecektim.

Fakat kehanet sadece sevdiklerimin *benim elimden* öleceği anlamına gelmiyordu. Aiden'ın beni eğitmesine yardım eden melez Muhafız Kain, bana ulaşmaya çalışan annem tarafından iblise dönüştürülmüş ve Seth tarafından öldürülmüştü. Caleb da ölmüştü, zira ben Aiden yüzünden aşırı duygusallaşmıştım ve kampüste iblisler olabileceğini bile bile yiyecek içecek bir şeyler almak için gizlice dışarı çıkmıştık. Annem ise iblise dönüşmüştü, gerçek ölümü benim yüzümden olmuştu. Ardından onu da öldürmüştüm. Lea'yı sevdiğimi söylesem yalan olurdu, ancak sonlara doğru ona büyük bir saygı duymaya başlamıştım ve onun ölümü de benimle ilişkiliydi.

Sevdiklerimden başka ölenler de olacaktı.

Kemiklerimin çıtırtısını duymazdan gelerek kollarımı kavuşturdum. "Ben burada olduğum sürece Üniversite güvenli değil."

Aiden gözlerini kısarak hızla bana döndü ama Marcus ondan önce davrandı. "Buradan daha güvenlisi yok Alexandria. Hiç değilse burada Avcılar ve..."

"Ares buraya gelmenin bir yolunu bulursa Avcılar, Muhafızlar hiçbir şey ifade etmez. Hadi, diyelim ki bulamadı, o zaman bile endişe etmemiz gereken Seth var."

"Buradan gidemeyiz." Luke öne kaykıldı, kollarını dizlerinin üstüne koydu. "Askerleri toplamadan, sen tümüyle iyileşmeden..."

"Ben iyiyim!" İkinci sözcükte sesim çatladı. İnsanı rezil eden bir yalan makinesi gibiydi.

Luke tek kaşını kaldırdı.

"Aman, neyse," dedim. "Gitmem gerekiyor işte."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Ben dâhil, odadaki herkes dönüp Aiden'a baktı. Sözcükleri havada asılı kalmıştı ve vücudundaki her bir gözenekten itiraz akıyordu adeta. "Gitmeye mecburum," dedim.

"Hayır." Öne yürüdü, güçlü adaleleri giydiği siyah tişörtün altında dalgalandı. Siyah bir avcı kıyafetiydi bu ve tanrılar aşkına, o anda tepeden tırnağa bir Avcı'ydı Aiden. "Bu tartışmaya nokta koymuştuk. Riskleri hepimiz biliyoruz Alex."

Düelloyu kabul etmiştim. "Ama o, Ares hepimizi benzetmeden önceydi."

Bana bakarken gözleri gümüşün öfkeli bir tonuna dönüşmüştü. "Hiçbir şey değişmedi."

"Her şey değişti!"

"Belki teknik detaylar, ama o kadar, başka bir şey değişmedi."

Afallamış halde ona bakıp kaldım. "Karşımızdakinin Hephaestus ya da Hermes olduğunu düşündüğümüz zaman iş başkaydı, ama bu *Ares*. Unuttuysan hatırlatayım, o oros..."

"Kimin nesi olduğunu biliyorum," dedi Aiden dişlerini sıka sıka.

"Çocuklar," diye azarladı bizi Marcus.

İkimiz birden dönüp dövecekmiş gibi baktık ona.

Marcus oralı bile olmadı. "Aiden'ın hakkı var, Alex."

Aiden'ın tarafını tutmayıp da ne yapacaktı sanki.

"Hepimiz neye bulaştığımızı biliyoruz." Darmadağın olmuş suratını eliyle işaret etti. "İnan bana, hepimiz biliyoruz ve daha önce söylediğimiz gibi, bu işte hep beraberiz."

"Peki ya onlar?" Herkesin ayağa kalkıp arkamda olduğunu söyleyişi dün gibi aklımdaydı. İçlerinden biri ölmüştü artık. Salonun arka tarafını işaret ettim. "Peki ya Üniversite'deki herkes? Ya öğrenciler? Bu mekânın bir zamanlar sunduğu güvenlik için buraya gelenler? Onlar da razı mı bu riski göze almaya?"

Buraya vardığımız gün Dominic'le beraber olan genç Avcı'nın yanındaki bir diğer Avcı öne çıktı, "Söz alabilir miyim?" diye sordu.

Aiden ona, aklı başında bir adamın görse fellik fellik kaçacak yer arayacağı bir bakış fırlattı.

Belli ki bu Avcı'nın kitabında kaçmak diye bir şey yoktu. Aslını isterseniz, hiçbirinin yoktu ya.

"Adın ne senin?" diye sordu Diana.

"Valerian," dedi Avcı. Yirmili yaşlarının sonunda olmalıydı. Melezdi elbette.

"Bitki ismi gibi mi?" diye sordu Deacon.

Luke gözlerini devirdi.

Adam başıyla onayladı. "Bana genelde Val derler."

"Ne söyleyeceksin Val?" dedi Diana.

"Olanlardan etkilenmeyen kimse yok burada. Dostunu ya da bir sevdiğini kaybetmemiş tek kişi bile gösteremem. Ares'in saldırısında yitirdiğimiz Dekan'ımızı ve arkadaşlarımızı hiç saymıyorum bile. Herkesin adına konuşamam, ama buradakilerin ezici bir çoğunluğunun bu işin bittiğini görmek için her şeyi göze almaya istekli olduğunu göreceksiniz."

Demek ki hepsi süzme salaktı.

Başımı iki yana sallayıp arkamı döndüm. Ares'in üstümüze salacağı şeyler şöyle dursun, bu Avcıların, Muhafızların bir teki bile Seth'in karşısında duramazdı.

Aiden kolumu kibar ama ısrarcı bir tavırla tuttu. Öfkeden köpürmesine rağmen, vücudumun hâlâ iyileşmekte olduğunun farkında gibiydi. "İnadına bir son ver Alex."

"Keçi gibi inat eden sensin," diye yanıtı yapıştırıp kolumu kurtarmaya çalıştım. Ama Aiden beni bırakmadı, gözleri ikaz edercesine büyümüştü. "Onları korumaya çalışıyorum ben."

"Biliyorum." Sesi, katılığını azıcık yitirmişti. "Seni omzuma attığım gibi bir yerlere kilitlemiyorsam tek sebebi budur."

Gözlerimi kıstım. "Sıkıysa bir dene de gör."

"Meydan mı okuyorsun?" diye sordu.

Ortak salonun arkalarında birisi genzini temizledi. "Bu ikisinin bir geçmişi var herhalde?"

Deacon gülmemek için kendini zor tutup pat diye kanepeye oturdu. "Yanıt olumlu."

Aiden bakışlarını kardeşine doğru çevirdi, sonra uzun, güzel, derin bir nefes aldı.

"Vay be." Deacon dirseğiyle dürttü Luke'u. "Bu kadar eğlenceli olmasa tuhaf bile diye bilirdim. Anne babamızı seyretmek gibi..."

Aiden'la aynı anda "Kapa çeneni, Deacon," diye bağırıp paylaşıldık onu.

"Demedim mi ben!" Deacon pişmiş kelle gibi sırıttı. "Bezelyeyle patates gibi bunlar."

Luke ağır ağır ona doğru döndü. "Sen az önce *Forrest Gump*'tan mı alıntı yaptın?"

Deacon omuz silkti. "Belki yapmışımdır."

Bu Aiden'ın gerginliğini biraz olsun almıştı... benim de. Kolumu bıraktı ama cırt cırtlı bant gibi yapışmıştı belime. "Bazen senin için endişeleniyorum Deacon," dedi dudakları hafifçe yukarı kıvrılarak.

"Endişelenmen gereken ben değilim." Deacon başıyla beni işaret etti. "Şu küçük 'ben şehit olacağım' diyen hanımefendiye sakla endişeni."

Somurttum, ama odadaki herkes, hatta arka taraftaki Avcı güruhu bile azimli bir ifadeyle bakıyordu bana. Onları kararlarından döndürmek mümkün değildi. Buradan tek başıma gidemeyeceğimi biliyor, işin aslı, bunu istemiyordum da. Ne yalan söyleyeyim, Ares'le, hatta Seth'le bile tek başıma yüz yüze gelmek düşüncesi ödümü koparıyordu.

Hem bir orduya ihtiyacım vardı... kocaman bir orduya hem de. Buradakilerin büyük kısmının savaşmaya niyetli olduğunu söyleyen Avcı'nın haklı olmasını umuyordum çünkü hepsine ihtiyacımız olacaktı.

İçimi çektim, sonra başımı kaldırıp Aiden'a baktım. "Peki."

"Peki ne?" dedi bana.

İllaki söyletecekti. "Burada kalıyorum."

"Ve?"

Ulu tanrılar... "Herkesin yardımını kabul ediyorum, falan filan."

"Aferin." Eğildi, yanağıma çabucak bir öpücük kondurdu. "Doğru yolu nihayet buldun."

Önce kızardım, sonra odadakilerin yarısının –bir safkanla

melezi birlikte görmeye kesinlikle alışık olmayan melezlerin– ağızları bir karış açık bize baktığını fark edince patlıcan moruna döndüm. Aramızda bir şeyler olduğundan şüphelendiyseler bile, kanıtını görmek onları sarsmış olmalıydı.

Konuşmaların uğultusu arasında, haber kanalında söyleyenler kulağıma ilişti. Ortadoğu'da büyük çaplı bir savaş çıkmıştı. Koca şehirler yerle bir olmuştu. Taraflardan biri nükleer silahlara sahipti, üstelik kullanma tehditleri savuruyordu. BM küresel müdahale talebinde bulunmuştu. ABD ve İngiltere bölgeye binlerce asker gönderiyordu.

İçime hiç de iyi şeyler doğmuyordu.

Toplantının başından beri ilk defa ağzını açan Solos, "Ares'in işi bu," dedi.

Ona doğru döndüm ve yaralarımın, Solos'un yakışıklı yüzünü boydan boya kaplayan kenarları çentikli yara izinin yanında hiç kaldığını gördüm. "Emin miyiz bundan?"

Marcus başıyla onayladı. "Ölümlüler diyarındaki varlığı kargaşaya yol açıyor, özellikle de kim olduğunu gizlemediğinde."

"Üstelik dün televizyonda çok ac-cayip bir şey gördük," diye ekledi Deacon.

"Evet ya," diye katıldı Luke. "İşgalci ordunun komutanlarından birinde, üstünde Yunan kalkanı olan çok havalı bir kol bandı vardı. Ares savaş çıkarmakla ne elde etmeyi umuyor anlamıyorum."

Benim içinse nedeni barizdi. "O... savaşa bayılıyor. Tanrılar nasıl bir zamanlar ölümlülerin onlara olan inancıyla beslendiyse, o da savaşla besleniyor. Dünyayı ikiye bölen topyekûn bir savaş çıkarsa o da fırsatı değerlendirip insanlığa boyun eğdirebilir."

"Çok doğru," dedi Diana yumuşacık bir sesle. "Ares'in kargaşa ve savaş aşkı bilinir. Büyük buhran zamanlarında gücü artar."

Birkaç adım atıp bir hava hokeyi masasına yaslandım. Bu masaları görüp de Caleb'ı anımsamamak ne mümkündü. "Ares yönetmek istiyor. Tanrıların ölümler diyarını ele geçirmesinin zamanının geldiğini düşünüyor; onunla hemfikir olan başka tanrılar varsa hiç şaşırmam." Kastettiğim Hermes'ti ama Marcus'la Aiden dışındakiler Hermes'in Seth'in bana ulaşmasına yardım ettiğinden habersizdi.

Salondakilerden küfürlü sözcüklerin son derece sanatsal kullanımları yükseldi. Eskiden olsa gülerdim bunlara.

"Eh, hiç değilse Ares'in ne istediğini biliyoruz. Savaş peşinde," dedi Aiden. Tam bir lider gibi hitap ediyordu içeridekilere, benim liderliği hiç öğrenemediğim ise gün gibi ortadaydı. "O zaman, aradığı savaşı bulacak."

Üçüncü Bölüm

Bir grup halinde, iki gün sonra kampüsten Deacon'ın "Muhteşem Ordu" adını taktığı orduya katılmak isteyenler için bir toplantı yapma kararı aldık. Belli ki Dekan'ın ölümünden sonra kampüsün yönetimini ortaklaşa ele almış olan Diana ve Marcus toplantı mekânı olarak Konsey'in amfi tiyatrosunu seçtiler. Üniversite'nin on iki konsey üyesinin tamamı ve farklı yerlerden gelen bir avuç konsey üyesi kampüsteydi ve Diana, onların kampüsteki en kutsal binalardan biri olan amfi tiyatroyu kullanmamıza hiç itiraz etmeyeceklerine dair bize güvence verdi.

İnanmakta güçlük çekiyordum.

Fakat toplantıdan önceki gün MO'nun asker alım günü ya da savaş stratejilerinin tartışıldığı bir gün olmayacaktı. O gün, ölülerin hak ettikleri gibi toprağa verileceği gündü.

Toplantı bittikten sonra ortak salondan sıvıştığım gibi dışarının yolunu tuttum, hava almaya ihtiyacım vardı. Öfke yatıştıktan sonra geriye, hâlâ iyileşmekte olan bedenimin donuk sızısından ve ta benliğimde hissettiğim tuhaf uyuşukluktan başka bir şey kalmamıştı.

Gece bastırıyordu, Mayıs ortasında olmamıza rağmen serin hava yanaklarımı okşuyor, bir yerlerden nasıl olduysa bulduğu sweatshirt için Aiden'a müteşekkir olmamı sağlıyordu.

Ana binanın yanından geçerken başımı kaldırdım ve üst kata dikkatlice bakınca şaşırıp nefesimi tuttum. Avluya bakan pencere tahtalarla kapatılmıştı. Bakışlarımı aşağıdaki mermer yola çevirdim. Çatlamıştı.

Ürperdim, avluyu yollardan ayıran ferforje kapının etrafında hızla döndüm. Tıpkı İlah Adası'nın avlusu gibi, burada da dünyanın dört bir yanından gelen çiçekler ve ağaçlar iklime rağmen boy vermişti. Güllerin ferah, şakayıkların mis kokusu, üzümlerin ve zeytin ağaçlarının daha ağır ıtırlarına karışıyordu.

Girişin yakınında durup Zeus'un mermer heykeline baktım. Kıvırcık saçıyla, sakalıyla, tanrıların en yücesine değil de dağ adamına benziyordu.

Bir noktada müdahale edemez, Ares'in ağzını burnunu dağıtıp tüm bunlara bir son veremez miydi? Zeus elbette Seth'i atlatmanın, Lucian'ı ortadan kaldırmanın bir yolunu bulurdu. Ama öyle yapsa bile geriye uğraşacağı Seth kalıyordu... ve de ben.

Avlunun daha da ilerisinde Apollo'nun bir heykeli parlıyordu. Altındaki küçük bir ışıkla aydınlatılmıştı. Yüzü göğe dönüktü.

"Neredesin sen?" diye sordum.

Apollo, Leon kılığında olduğunu açıkladığından beri ölümlüler diyarında uzun süre kalamıyor, kalırsa zayıf düşüyordu. Aynısı Ares için de geçerli mi diye merak ettim. Şayet öyleyse gidip Olimpos'taki diğer tanrılarla mı takılıyordu yoksa bir yerlerde başını sokacak bir deliği var mıydı?

Heykelden uzaklaşıp patikadan gerisingeri yürümeye başladım çünkü o kaya parçası sorularıma yanıt verecek falan değildi. Minyatür Yunan tapınaklarına benzeyen birkaç küçük binanın yanından geçip Konsey binalarının etrafında döndüm.

Olimposlu On İki'nin büstleri, eski bir mabedi andıran binanın dört yüzüne oyulmuştu. Önlerinden aceleyle geçerken her zamanki gibi içimi bir korku kapladı.

Konsey binalarıyla hiç hoş anılarım yoktu.

Konsey binasını geçince dönüp arkama baktım. Ana akademik binaların gerisinde öğrenci yurtları yükseliyordu. Üniversite gerçekten başlı başına bir şehir gibiydi fakat şimdiye kadar tek bir öğrenci bile görmemiştim, yalnızca devriye gezen Muhafızlar vardı.

Öğrencileri odalarından çıkarmamaları muhtemelen iyi bir şeydi. Bir sürü safkanın çil yavrusu gibi koşuşup ortalığı velveleye vermesi herkesin istediği son şeydi.

Tanrılar aşkına, kocakarılar gibi konuşuyordum.

Kendimi öyle *hissediyordum* çünkü.

Patikanın sonuna gelince, gecenin içinden mermer duvarlar yükseldi. Kampüsü saran duvarların üstüne birkaç metre aralıkla yerleştirilmiş projektörler tüm kampüsü aydınlatıyordu. Üniversite'yi çepeçevre kuşatan altı metre yüksekliğindeki devasa duvarın gölgesinde, Muhafızlar ve Avcılar duvarın zarar gördüğü yerlerde nöbet tutuyordu.

Bir banka oturup bacaklarımı uzattım, bir yandan iyileşen kaslarımı ve dokularımı esnetirken bir yandan da adamları seyre koyuldum. Oturduğum yerden kalkmadan bile hepsinin melez olduğunu anlayabiliyordum. Hem de hepsinin. Elimde olmadan babam aklıma geliyordu. Burada olduğuna dair ümit beslemeye bir son vermiştim çünkü öyle olsa Laadan onu şimdiye kadar çoktan bulurdu. Hâlâ Catskills'teki New York Akiti'nde olabilirdi. Her yerde olabilirdi. Ölmüş olması da pekâlâ mümkündü.

Ellerimi yüzümden aşağı kaydırırken kendime böyle düşünme, dedim ama o moralim o kadar bozuktu ki yüzümden

düşen bin parçaydı. Yoksa ayağım yere bastığı, gerçekçi olduğum için miydi? Babam nasıl olur da sağ kalabilirdi? Ares nasıl olur da babamın Catskills'te olduğunu bilmezdi? Hiç şüphesiz, kullanabilse babamı bana karşı kullanırdı çünkü.

Peki, önüne Avcı'dan, Muhafız'dan ya da köleden başka bir hayat seçme şansı konsa, babam neyi tercih ederdi? Ya duvarın dışında nöbet tutan adamlar? Hiç akıllarından geçmiş miydi bu soru?

Hayatımın bir noktasında, ölümlüler arasında yaşarken, o aptal kehanetin ne olduğunu bilmeden, hatta duymadan önce, bu soru benim de aklıma gelmişti. Hayvanat bahçesinde çalışmak istiyordum. Çok büyük bir hedef sayılmazdı belki, ancak hayvanlara bayılıyordum ve tüm yaratıklar zorlama büyüsüyle –yani safkan iblisler tarafından– kontrol edilebildiğinden, hayatta hiç evcil hayvanım olmamıştı. Hayvanat bahçesine çok gitmemiştim ama ne zaman gitsem çalışanlar hep işlerini seviyor gibi görünmüştü bana ve benim de arzuladığım buydu. Hayatımla ilgili verdiğim karar beni memnun etsin istiyordum. Avcı olmanın bu ihtiyacı doyuracağını düşünüyordum.

İşin ilginci, ölümlüler arasında yaşarken en büyük isteğim Akit'e dönüp kendi türümün arasında yaşamaktı. Şimdiyse, bu işten sağ çıkabilirsem Avcı olmak istediğimden pek de emin değildim.

Başımı öne eğip ellerimi hamile bir kadın gibi karnıma koydum. Kordon vızıldadı, bağlantı sürekli açıktı. Gözlerimi yumdum, Ares'le kapıştığım günden önceki gece yaptığım gibi konsantre oldum. Tanrılar biliyor ya, o zaman da böyle aptal gibi görünüyordum herhalde.

Seth?

Yanıt yoktu... Diğer tarafta hiçbir şey yoktu. Sanki kordon boşluğa uzayıp gidiyor ve öylece sona eriyordu.

Çakıl taşlarının üstündeki ayak seslerini duydum. Dönüp de kim olduğuna bakmam gereksizdi.

Aiden bunca zamandır takip ediyordu beni.

"Bir yere kaçtığım yok," dedim, gerçekten de planlamıyordum bunu.

Bir an durakladı. "Biliyorum."

Birkaç saniye sonra bankın arkasından çıkıp yanıma oturdu, ellerini bacaklarına koydu. Çok uzun bir süre boyunca ağzımızı bıçak açmadı. Sessizliği ilk bozan o oldu.

"Orada sana bağırdığım için çok üzgünüm."

Ona göz ucuyla bakarken gülmemek için kendimi zor tuttum. "Hayır, üzgün falan değilsin."

Dudağının bir ucu yukarı kıvrıldı, ama o gamzelerini iyice ortaya çıkaran tebessümlerden değildi bu. Bu akşamüzeri uyandığımdan beri hiç o gülücüklerden görmemiştim. "Tamam," diye itiraf etti. "Söylediğim şeyler için üzgün değilim ama sesimi yükselttiğim için özür dilerim."

"Sorun değil."

"Keşke şunu söyleyip durmasan."

Gereğinden hızlı bir şekilde ayağa fırladım ve dizlerim feci bir acıyla itiraz etti. "Ama *gerçekten* sorun değil."

Sırtım ona dönüktü fakat kaş çatışını sesinden *hissedebiliyordum*. "Hiçbir şey yolunda değil, Alex. Bana sorarsan dünya resmen başımıza geçiyor. Hiçbir şeyin yolunda olmaması doğal."

Denge tahtasında yürür gibi bir ayağımı diğerinin önüne koydum fakat denge duygum henüz iyileşmemişti. Üç adımın ardından, birisi pekâlâ sarhoş olduğumu düşünebilirdi.

"Şu ana kadar olanların tam bir felaket olduğunu kabullenmek zayıf olduğunu göstermez," diye devam etti söze.

Donup kaldım. "Bu pek de motivasyon konuşması sayılmaz."

Aiden acı acı güldü. "Öyle olması gerekmiyor zaten. Daha çok, bir doz gerçeklik gibi."

"Bence son günlerde yeteri kadar aldım o gerçeklikten."

Ağır ağır nefesini verdi. "Başına gelenlere razı olman gerekmiyor Alex. Hiç kimsenin böyle bir beklentisi yok. Özellikle de benim."

Ağır ağır döndüm, bunun hayatta konuşmak istediğim en son konu olduğunu söylemek için ağzımı açtım. Fakat hiç alakası olmayan bir şey çıktı ağzımdan. "Razı değilsem ne olmam gerekiyor peki?"

Gözümün içine baktı. "Kızgın."

Ah, öfkeden istemediğin kadar vardı.

"Üzülebilirsin... korkabilirsin, bunun adil olmadığını söyleyip öfkeni kusabilirsin, çünkü adil *değildi*. Olanların birçoğu senin için adil değildi zaten, fakat bunun yeri apayrı. Doğru hiçbir yanı yoktu ve senin de kendini bu duygulara karşı açman gerekiyor."

"Açığım zaten." Onun gibi bir şey. İlginç olan, tüm bunları hissediyordum ama yetmiyordu. Sanki bir şişenin kapağı, azıcık hava girecek kadar çevrilmişti.

Başını iki yana sallarken yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Hayır, değilsin. İçindekileri salıvermelisin Alex, yoksa içten içe zehirleyecekler seni."

Göğsüm hızla şişti. İçim zaten çürümüştü. "Deniyorum."

"Biliyorum." Aiden öne eğildi, gözleri bir an olsun ayrılmamıştı gözlerimden. "Bu sabah senden kuşku duyduğum için özür dilerim."

"Aiden..."

Bir elini kaldırdı. "Sonuna kadar dinle, olmaz mı? Böyle bir şeyin ardından uyandığında ihtiyacın olan son şey sana öyle davranmamdı. Sana hiç iyi gelmedi, biliyorum."

Hayalini kurduğum o romantik, kalplerin uçuştuğu kavuşma değildi ama ben de onu anlıyordum. "Gözlerim..."

"Davranışlarımı haklı çıkarmaya yetmez."

"O kadar önemli değil, Aiden, ama seni affediyorum."

Aiden bir süre daha bana baktı, sonra yerine oturdu. Bakışları önce yüzümde, ardından kırpılmış saç tutamlarımda gezindi. Yer yarılsın da dibine gireyim istedim. "Gel buraya," dedi şefkatli bir tavırla.

Soğukluk göğsüme yayılmıştı, yerimden kıpırdamadım ama sanki içimdeki Alex ağzımı ele geçirmiş gibi, sözcükler döküldü ağzımdan. "Frankenstein'a benziyorum."

"Çok güzelsin."

"Saçı kuaförlük okulundan terk biri tarafından kesilmiş bir Frankenstein'a hem de."

Gözlerimiz yine buluştu. "Benim gözümde hiç şu ankinden güzel olmamıştın."

"Gözlerini bir doktora göster sen."

Hafifçe gülümsedi. "Sen de kafanı göster."

Dudağımı ısırdım.

Elini kaldırıp "Gel buraya," dedi yine.

Bu sefer göğsümdeki hissizliği, soğuğu düşünmedim. Onları yarıp geçtim ve bacaklarımı zorlayıp yürüdüm. Üç beceriksiz adımın ardından parmaklarım parmaklarına dolanmıştı.

Aiden beni kucağına çekti, başımı göğsüne yasladı. Kalbinin göğsünde güm güm attığını duyabiliyordum. Kollarını bana dolayıp sıkıca tuttu. Sarsılarak nefesini verdi. Tanrılar aşkına, beni böyle kucaklamasını o kadar seviyordum ki.

Dudakları alnıma değdi. "*Agapi mou.*"

Göğsüne doğru gülümsedim ve karanlığın içinde, neredeyse kendimi her şey normal diye kandırabilecektim. O anda buna ihtiyacım vardı. Gerçekten.

Güneş ufka tırmanmaya başladığında binlerce öğrenci, yüzlerce öğretim elemanı ve Üniversite'ye sığınanlar, yurtların hemen arkasındaki, Akit'in arkasını çeviren sur benzeri duvarlara sokulmuş mezarlıkta buluşmuştu.

Mezarlık, İlah Adası'ndakine çok benziyordu. Tanrıların heykelleri devasa mozolelere ve mezarlara göz kulak olurken, sümbüller yıl boyu açıyordu. Benim gözümde sümbüller bir tanrının gözdesi olursan başına gelebileceklere dair acayip bir uyarıydı.

Bir gün benim adım da bir çiçeğe verilecek mi, diye düşündüm. *Alexandrias* kulakta hoş bir tını bırakıyordu. Umarım güzel olurdu bu çiçekler ve capcanlı kırmızı çiçeklerle dolup taşan bir başağa benzerdi, kaldırımdaki çatlaklarda büyüyen şeylere değil.

Ölümde melezlerle safkanlar bir tutuluyordu ve bir seferinde annemin dediği gibi, iki ırkın yan yana yattığı tek zaman buydu. Fakat melezlerle safkanların tek bir yürek olması için bundan iyi zaman olmadığı halde, yaşayanlar arasında hâlâ bir uçurum vardı.

Safkanlar cenaze ateşlerinin önünde, en ortadaydılar. Keten bezine sarılı cesetlerden sadece birinin bir safkana, diğer üçünün ise melezlere ait olması bir şey değiştirmiyordu. Adetler ve yasalar en ön sırayı safkanlara veriyordu, onlar da buna uymuşlardı. Safkan Konsey üyelerinin ardında öğrenciler, safkan Muhafızlar ve Avcılar, siviller ve onların gerisinde de melezler duruyordu. Biliyordum ki melezler durdukları yerden cenaze ateşlerini zar zor görebilecek ya da Diana'nın ve bir diğer Baş Bakan'ın yapacağı anma konuşmasını güçlükle duyabileceklerdi.

Grubumuz kalabalığın solunda duruyordu. Oradaydı, ama diğerlerinden ayrıydı. Şafaktan hemen önce ağırbaşlı cenaze alayıyla birlikte kampüsün içinden geçmiştik ve sekizimiz sözbirliğine varmışçasına bir kenara çekilmiştik. Sanki konuşmadan bu dünyanın bir parçası olmayı kabullenmiş ancak sınıf ayrımına karşı çıkmaya karar vermiştik.

Cenazede çoğu kişinin yere bakacağını düşünür insan, ama öyle değildi. Bir sürü insan grubumuza, özellikle de bana ve Aiden'a bakıyordu. Bakışların bir kısmı düpedüz düşmancaydı. Diğerleriyse tiksinti dolu. Safkanların bakışlarıydı bunlar. Melezler ise sadece şoke olmuş ve afallamıştı.

Aiden elimi daha bir sıkı tuttu.

Başımı kaldırıp ona baktım, bana hafifçe güldü. Cenazeye gelenlerin yarısının gözünü dikip bize baktığını bilmemesi olanaksızdı, ona rağmen elimi tutuyordu. Bu bağlantıya ihtiyacım olduğunu biliyordu sanırım.

Her şeyin değişmiş olması komikti. Tüm bunlar olup bitmeden önce, Seth ne zaman kalabalık melez gruplarının arasına girse tüm gözler hayretle ona çevrilirdi.

Şimdiyse bana bakıyorlardı, ama bir safkanla el ele tutuştuğum için. Ne acayip şeydi bu böyle?

Kalabalığa doğru bakarken safkan bir öğrenciyle göz göze geldik. Safkanların görünümü melezlerinkinden farksızdı ancak hepimizde tanrıların bahşettiği, ikisi arasındaki farkı bir bakışta anlama becerisi vardı. Erkek öğrenci bana, elimi Aiden'ınkinden çekip koparmak ve bütün gün neden el ele tutuşmamamız gerektiğine dair nutuk çekmek ister gibi bakıyordu.

Ona bakıp gözlerimi kıstım ve boştaki elimi kaldırıp burnumun kemerini kaşıdım... tabii orta parmağımla.

Safkanın başı hızla önüne döndü. Eskiden olsa bunun için büyük olasılıkla dayak yerdim ama artık Apollyon'dum, o yüz-

den safkanın beni kimseye gammazlayacağını düşünmüyordum. Doğruyu söylemek gerekirse yaramazlık yapan bir safkanla melezden çok daha ciddi sorunlar vardı.

Aiden'in elini daha da sıkı tutup bakışlarımı zorla cenaze ateşlerine çevirdim. Eski Yunanca sözcükler söyleniyordu ve hayatımda ilk defa bunlar deli saçması gibi gelmedi bana. Dili anlıyordum, söylenenler tesirli ve dokunaklıydı, Ares'in öldürdüklerine gerçekten yakışır dualar ve övgülerdi bunlar. Fakat bir şey eksikti. Diana ya da diğer bakan bir şeyi yanlış yaptığından falan değil. İlkin anlamamıştım ancak sonradan kafama dank etti.

Eksik olan şey... *içimdeydi.*

Söylenen sözler anlamlıydı, kampüsün üstündeki hüzünlü havayı da hissediyordum. Meşaleler cenazelerin dibine konduğunda Lea'yı bile düşündüm; onun kuş uçmaz kervan geçmez bir yerin ortasında alelacele kazılmış bir mezarı değil de, böyle, adam gibi bir cenaze törenini hak ettiğini. Kalbim onun ve yası tutulanların adına sızlıyordu.

Yas tutuyordum ben de.

Tüm bunları hissediyordum ama *gerçekten* hissetmiyordum aslında. Geçtiğimiz yıl fazlasıyla aşina olduğum kederin o keskin acısı, şimdi dinmeye yüz tutmuştu. Turuncu alevler havayı yalayıp cesetleri battaniye misali örttüğünde, daha önce hep yaptığımı yapmadım; bu defa bakışlarımı kaçırmadım. Bu sona eriş bile bir donuktu sanki. Sinemin ta derinlerinde soğuk, buz gibi bir top, damarlarımdaysa keskin buz parçaları vardı ve korku bazen alevler gibi bir anda fırlayıveriyordu.

Korku ve acı gerçekten hissettiğim şeylerdi... öyle gerçek, öyle somuttu ki tadını alabiliyordum. Bunlar dışındaki her şeye karşı uyuşmuş gibiydim, sanki insani duygulardan kopmuş, uzaklaşmıştı ve nedenini bilmiyordum.

Bu durumun farkına varmak korkumun tavana fırlamasına

yol açtı. Korkuyla birlikte küçük bir doz da endişe vardı. Korku ile kaygı etle tırnak gibi birbirinden ayrılmaz olduğundan, birini hissedince diğerinin de ortaya çıkması mantıklı geliyordu.

Cenaze bitip de güneş tam tepemize dikildiğinde kalbim beton kırma aleti gibi çarpıyordu, avuçlarım ise terden sırılsıklamdı. Kalabalık kampüsün yolunu tutmuştu. Yitirilenlerin anısına bir ziyafet düzenlenecekti ve grubun çoğu buna katılıyordu. Marcus, Diana'nın yanına gitmişti. Solos, Val ile konuşuyordu. Luke ile Deacon ise önde, Olivia'yla birlikte yürüyordu.

Hava ciğerlerime testere misali, telaş uyandıracak bir hızla girip çıkmaya başlamıştı ve ne kadar yavaş yürüdüğümüzün farkına ancak şimdi varıyordum. Zira bizimle önümüzdeki kalabalık arasında hatırı sayılır bir mesafe vardı.

Kordon deliye dönmüştü. Kaygı düzeyime falan tepki veriyordu belki de, ama sesler, renkler güçlenmişti. Kuşların cıvıltısı çok tizdi. Yapraklar, buruşturulan binlerce kâğıt gibi hışırdıyordu. Güneş aşırı parlak, insan kitlesinin konuşması aşırı gürültülüydü. Tanrılar aşkına, durduk yerde bir baskı hissi peydahlanmış, göğsüme çöreklenmişti –kahretsin, güç bela nefes alıyordum– birisi mengeneyle sıkıyordu beni adeta. Sıcak, keskin bir acı belkemiğimden yukarı tırmanıp başıma yayılmıştı.

Kesinlikle bir tuhaflık vardı bende ve panik atak türü bir şey değildi bu. Aynı düşünce kafamın içinde dönüp duruyordu: neden bundan başka hiçbir şey *hissedemiyordum*? Neredeydi keder? Öfkelenmedikçe, korkmadıkça neden göğsüm bomboş ve soğuk geliyordu bana? Oysa dün gece Aiden'in kollarındayken o kadar da kötü gelmemişti o hissizlik. Sanki kapak biraz daha açılmıştı. Normalde gayet duygusal bir insandım. Herhangi bir anda, dondurma çeşitlerini deniyormuşçasına yüz türlü farklı şeyi birden hissederdim.

Bu ne sıradandı ne de normal. Dahası, ödümü koparıyordu.

Ansızın durdum, Aiden da durdu. Elimi bırakmadan arkasına dönüp baktı. "Alex?"

Göğsüm sancıyordu. "Hiçbir şey hissedemiyorum."

Tamamen bana döndü, kaşlarını çatıp başını yana eğdi. "Nasıl yani?"

Boştaki elimi göğsüme götürdüm. "*Burada* hiçbir şey hissetmiyorum."

Aiden elimi bırakır gibi olduysa da var gücümle yapıştım. "Neyin var?"

"Bilmiyorum." Sığ bir nefes aldım. "Ben... korku ve öfke dışında hiçbir şey hissedemiyorum. Onun dışında her şey donmuş kalmış sanki. Ağlayamıyorum bile... annemi gördüğümde de ağlayamadım."

Etkileyici yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Sen anneni mi gördün?"

"Bak işte!" Panik korkunç pençelerini içime saplamıştı. "Sana anlatmadım bile. Hâlbuki her şeyi anlatırım sana. *Aklıma* bile gelmedi. İçim boşalmış gibi. Her şey boş."

Bana daha da yaklaşırken yüzündeki şaşkınlığın yerini endişe aldı. "Sence bunda Seth'in parmağı olabilir mi?"

Başımı iki yana o kadar hızlı salladım ki kırpık saçlarım yanaklarıma çarptı. "O benimle konuşmuyor."

"Onun yapmadığı anlamına gelmez ki," dedi ve kaygının arasında öfke belirdi.

"Çok mantıksız. Böyle yapacak da eline ne geçecek? Kaldı ki bu işte mantık ne arar?" Kendimi çekip kurtardım, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Ya böyle kırık dökük kaldıysam? Ya bundan sonra hep böyle hissedersem? Ya..."

"Dur yahu. Ağır ol, Alex." Aiden yanaklarımı avuçladı. "Böyle kalacak falan değilsin. Hep böyle hissetmeyeceksin. Büyük

badireler atlattın. Etkisinden kurtulman biraz zaman alacak. Derin bir nefes al. Hadi, derin bir nefes sadece. İçine çek, sonra ağır ağır dışarı ver."

Bileklerini kavradım. Parmaklarım bileğini zar zor sarıyordu. Dediğini yaptım. "Tamam, nefes alıyorum."

"Aferin." Gözlerinin gümüşü tüm dünyamdı benim. "Benimle birlikte nefes alıp ver."

Nefes alıp vermeyi sürdürdüm ama bir yandan da hareket ettim. Hemen ardından yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyordum. Bunu bile hissedemezsem işim bitik demekti. Parmaklarımın ucunda yükseldim, öptüm Aiden'ı.

Evet, cenaze sonrası pek de yakışık alır bir davranış değildi.

Ama öptüm onu.

Biraz olsun içimdeki donukluktan, acıdan ve öfkeden farklı bir şey hissetmek istemiştim. Aiden beni öptüğünde hep o kadar çok duyguya boğulurdum ki başım dönerdi.

Aiden başını hafifçe kaldırdı. "Bunu hissettin mi peki?"

"Evet," diye soluğumu verdim, dudaklarımız temas edince ürpererek.

Çarpık bir gülümseme oluşturacak biçimde dudağının tek yanı yukarı kıvrıldı. "Tüh, ben de hissetmedim dersin, tekrar öpmem gerekir diye seviniyordum içten içe," dedi.

Parmaklarımı kollarına gömdüm. "Bahaneye ihtiyacın mı var?"

Çok beklemem gerekmedi. Dudakları tekrar dudaklarımın üstündeydi. İçimi yine tir tir titreten, akıl almaz derecede kibar bir hareketti. Yavaştı, yumuşacıktı ve kalbimi hızlandırıyordu. Ensemdeki o karıncalanma hissi tekrar dönmüş ve yerine yerleşmiş, karnıma ve daha aşağısına yayılmıştı fakat daha farklı bir histi. Aiden'ı *hissediyordum*... Onun kollarında aşkı *hissediyor* ve bu duyguyu yitirmek istemiyordum.

Fırsat kollayan hissizliğe ve daha soğuk, daha karanlık duygulara rağmen kendimi ona yapıştırdım. Resmen ayakkabılarının üstüne basıyordum. Benden çok daha boyluydu ama bir şekilde beceriyorduk. Şey, Aiden'ın sayesinde tabii. Kolunu belime daha bir sıkı doladı ve beni sadece parmak uçlarım yere değecek şekilde kaldırdı. Ağırlığımın büyük kısmını o taşıyordu, ben de elimi uzatıp parmaklarımı ensesindeki saçlarına doladım. Damarlarımda bir sıcaklık dolaştı, Seth bana enerji gönderdiğinde olduğu gibiydi. Sanki gözlerimi tekrar açıyor, hayat buluyordum. Simgeler hemen yüzeye çıkıp tenime yayıldı.

Ne yani, hakiki ve güzel bir şeyler hissetmek için tek yapmam gereken Aiden'ı öpmek miydi?

Buna dünden razıydım.

Fakat zihnimin derinliklerinde normal ya da iyi olmadığımın ve daha bir sürü şeyin farkındaydım. O sinir bozucu sesi duymazdan geldim çünkü bana şu anda hiç faydası dokunmuyordu. Daha da ateşli bir şekilde öptüm, dudaklarını aralayıp dilimi ağzına soktum. Göğsünden gür, seksi bir ses yükseldi ve diğer eliyle başımı arkadan tuttu.

"Alex." Sesinde yumuşak bir ikaz vardı.

"Ne var?"

Başını yana eğdi, burnu burnuma değdi. "Ne yaptığını bilmiyorsun sen."

Neredeyse gülecektim. "Çok iyi biliyorum hem de."

"Tanrılar..." Aiden kalçalarımı kendininkilere iyice yaklaştırırken bir eliyle yanağımı okşadı. Karnımda çok hoş bir karıncalanma oldu. "Çok şey yaşadın. Hâlâ iyileşiyorsun ve..."

"Ve ne?"

"Mükemmel değilim. Ben de kendimi bir yere kadar tutabilirim." Gözleri ısıtılmış cıva gibiydi. "Beni böyle öpmeye devam edersen kendimizi gözden uzak bir yere bile atamayacağız."

Bak bunu sevmiştim işte. "Ee, buna itirazın mı var?"

"Hayır. Evet." Alnını alnıma dayadı ve o muhteşem düşme hissi ansızın sona erdi. "Sen..."

"İyiyim ben. Böyle seninleyken daha da iyiyim." Kolunu kavrarken sesimde çaresiz bir tını belirdi. "Buna ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var, Aiden. Lütfen..."

Aiden'ın ağzı, ağzımın üstüne kapandı. Söylediğim şey, define hazinesi bulmak gibiydi. Bam. Tam orası işte. Öpücüğü beni, aklımdan bile geçirmediğim yerlere kapıp götürdü. Ares yoktu. Planlanması gereken, eli kulağında bir savaş da. Seth yoktu. Acı da yoktu, korku da. Tek hissettiğim sıcaklık, sevgi ve *Aiden*'dı.

Tek hissettiğim oydu.

En yakındaki binaya kendimizi dar attık. Antrenman salonuydu burası. Aiden burada bulduğu kilitlenmemiş ilk kapıyı açtı. Malzeme dolabı. Burası iş görürdü.

Gözlerimiz kenetlendi. Onunkiler sıvı gümüş dolu havuzları andırıyordu ve göğsü körük gibi inip kalkıyordu. "Bana anlattıklarınla ilgili konuşmalıyız," dedi.

"Biliyorum."

"Ama şimdi değil."

Nefesim boğazıma takılıp kaldı.

Kuvvetli tek bir hareketle üstüme çıktı. Beni geri geri yürütürken dudaklarımız buluştu. Popom bir malzeme arabasına çarptı. Katlanmış beyaz havlular yere döküldü. Kemiklerim sızlıyordu ama daha derin bir sızı, beni ıstırabı görmezden gelmeye zorluyordu. "Sen o odadayken sandım ki..." Ellerini kalçalarıma indirirken beni tekrar öptü. Titriyordu elleri. "Seninle bunu bir daha yapamayacağım sandım. Tanrılar aşkına, Alex, ben..."

Dudaklarımızı tekrar birleştirip korkularımızı susturdum. Aiden belimi sımsıkı kavrayıp beni kaldırdı, üstü artık boşal-

mış olan arabaya yerleştirdi. Dudakları alnımda, yanağımda gezinirken kalbim adeta tekledi. Yapmamız gereken yığınla şey vardı ama şu anda hiçbiri bundan önemli görünmüyordu.

Birbirimizi içme lüksüne son defa sahip oluyormuşçasına öpüştük. Nefesim yine kesilmişti. Serin ve yağmurlu bir gün gibi içime sızmıştı soğuk. İçim hissizleşmişti. Bu düşünce kafamda şekillendiği anda ne kadar doğru olduğunu anladım. Ne yarının garantisi vardı ne de önümüzdeki saatin. Ares buraya girmenin bir yolunu bulabilirdi. Seth her an ortaya çıkabilirdi. Aiden ise...

"Hey, nerelerdesin sen?" diye sordu Aiden yumuşak bir sesle, yanaklarımı parmak uçlarıyla tutup.

Yanıt vermeyince dudaklarını dudaklarıma değdirdi, sonsuz bir sabırla onları aralanmaya ikna etti. Beni göğsümde büyüyen soğuktan uzaklaştırıp içinde bulunduğumuz ana çekti.

Başımı nazikçe geriye yatırdı. "Benimle kal. Tamam mı? Benimle kal."

Kırılacakmış gibi hissettiğim parmaklarımla tişörtünün önünü avuçladım, Aiden'ın uyandırdığı hislerle kendimi sarmaladım. Dudakları dudaklarıma dokunup içimi işgal eden hissizliği kovdu. Başını yana eğdi, beni daha bir ateşli öptü ve...

Kampüste bir yerlerde alçak bir uğultu halinde başlayan ses, kulakları sağır eden tiz bir alarma dönüştü, Aiden'la irkilip birbirimizden ayrıldık.

Malzeme arabasından aşağı kayıp kapının üstünde yanıp sönen kırmızı ışığa baktım. Bu sesi tanıyor, ne anlama geldiğini biliyordum. Kocaman olmuş gözlerim Aiden'ınkilerle buluşurken tüm adalelerim gerildi.

Bir güvenlik ihlali olmuştu ve tıpkı Catskills'teki Akit'te olduğu gibi, bunun yanlış alarm olmadığını biliyordum.

Saldırıya uğramıştık.

Dördüncü Bölüm

Aiden tam iki saniye içinde seks tanrısından savaşçı bir tanrıya dönüşedursun, ben dışarıdaki heykeller gibi yerime çakılmış öylece duruyordum. Dudaklarım hâlâ hoş bir biçimde karıncalanıyordu fakat o buz topu göğsüme geri dönmüş, kış fırtınası gibi yayılıyordu.

Aiden hemen bana döndü, eğilip dudaklarıma hızla bir buse kondurdu. "Kaldığımız yerden devam edeceğiz," dedi.

Sonra kapıya gitti.

Kendimi zorlayıp arkasına takıldım, malzeme dolabından dışarıya, boş koridora çıktık. Sirenler feryatlarına devam ediyorlardı ve tek düşünebildiğim Ares'in geri döndüğü, Apollo'nun tılsımlarını zorlayıp içeri girmeye çabaladığıydı. Gelen Seth olamazdı çünkü onu hissetmiyordum.

Benim adımlarım ağırdı, Aiden'ınkiler ise uzun ve kararlı. Dışarıda bekleyen şeyle yüzleşmeye hazırdı. Ben değildim. Kalbim göğüs kafesimin içinde kendini bir oraya bir buraya çarpıyordu, avuçlarım yine ter içinde kalmıştı. O tedirgin enerjinin hücumuyla midem bulanmış, başım dönmüştü. Parçalan-

mış akvaryumun, yerde çırpınan rengârenk balıkların görüntüsü gözümün önünden, Ares'in soğuk ve alaycı kahkahası ise kulaklarımdan gitmiyordu.

Bunu tekrar yapamam.

Aiden çift kanatlı ağır kapıyı iterken ciğerlerimdeki hava düzensizce akıp boşaldı. Yapmaya mecburdum. Savaş için yetiştirilmiştim ve bir Avcı olarak her an bir mücadeleye girmeye hazır olmalıydım. Bu yüzden Aiden'ın bacaklarına bir çift Akit hançeri bağlıydı ve siyah kargo pantolonundan aşağı sallanıyordu. Aynı silahlardan bende de vardı. Ağırlıklarına o denli alışmıştım ki unutmuştum onları.

Bir Avcı, bıçakları olmadan hiçbir yere gitmezdi.

Uzanıp parmaklarımı hançerlerin ince kabzalarında gezdirdim. Bunu için eğitilmiştim. Yani, öyle sayılırdı. Ben iblislerle dövüşmek üzere yetiştirilmiştim, keçileri kaçırmış bir Savaş Tanrısı'yla değil.

Yapmaya mecburum.

Dışarı çıkınca kampüsün ön tarafına yöneldik. Ortak salonların ve yemekhanelerin olduğu, amfi tiyatroyu andıran binanın dışında birkaç Muhafız savunma pozisyonu almıştı. Kampüstekilerin büyük kısmı şu an cenaze yemeği için orada olmalıydı fakat binanın etrafını dönerken, korkudan beti benzi sararmış safkan öğrencilerin de oraya götürüldüğünü gördük.

Acaba benim yüzümde de mi aynı ifade var diye merak ettim. Eğer varsa, eminim onları pek rahatlatmamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Aiden, Muhafızlardan birine.

Melez başını iki yana salladı. "Duvarda bir şeyler oluyor. Tüm safkanları güvenli bir yerde toplamak için emir aldık."

"Söyledikleri doğru olamaz," dedi bir diğer Muhafız. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, eli Glock'unun kabzasında, gözü binanın yanında beliren bir grup safkandaydı. "Hey! Hepiniz içeri girin, hemen şimdi!"

"Ne söylüyorlar ki?" diye sordum sesimin çatlamamasına sevinerek, ama yanıt gelmedi. Muhafızlar tüm dikkatlerini geride kalan safkan grubuna vermişti. "Boş ver o zaman," diye mırıldandım.

Tam yürümeye başlamıştım ki Aiden döndü, ellerini omuzlarıma koydu. "Sen geride kal."

"Ha?" demekten başka bir şey yapamadım.

Çelik grisi gözleri azimle parlıyordu. "Alex, daha tamamen iyileşmedin ve orada neler olup bittiğini hiç bilmiyoruz."

Benliğimin büyük ve sorumluluktan kaçan kısmı "tamam" deyip binaya, korku içindeki güruha katılmayı istiyordu. Ama ne kadar korkarsam korkayım, dağılıp gidemezdim. "İyiyim ben, Aiden. Ben..."

"Sen bir sürü şeysin, Alex. Güçlüsün. Cesursun. Güzelsin. Akıllara durgunluk verecek kadar da seksisin," dedi hızla gülümseyerek. "Fakat iyi *değilsin*. İkimiz de biliyoruz bunu."

Tamam. Hakkı vardı. "Haklısın ama anlamıyorsun. Saklanamam. Öyle yaparsam..." Derin bir nefes aldım, bir kez olsun dürüst davranmaya karar verdim. "O duvara gidip dışarıdaki şey her neyse onunla yüzleşemezsem, bunu bir daha asla yapamam. Anladın mı? Buna izin veremem. Bunun... üstesinden gelmeye mecburum."

Söylediğim doğruydu. Omuzlarımda çok yük vardı. Seth'le karşı karşıya gelmeli, Tanrı Katili'nin kudretini ondan alıp kendime transfer etmeliydim ve bunun için kıran kırana dövüşmemiz gerekecekti. Sonra da Ares'le kapışmalıydım. Daha önce canıma okudu diye korkaklık edemezdim. Kendimi toparlayıp kaldığım yerden devam etmeliydim. Daha önce de yapmıştım bunu.

Ama bu seferki farklı, diye fısıldadı kendi sesime çok benzeyen o sinir bozucu ses.

Duymazdan geldim. "Bunu ya yaparım..." Ya da tekrar saklanırdım.

Aiden gözlerini kaçırıp derin bir nefes aldı. Omuzları gerginleşmişti ve biliyordum ki o Aiden mantığını yürüterek tartışacaktı benimle. Nefesini bıraktı. "Tamam. Ama yanımdan uzaklaşma. Eğer işler sarpa sararsa ve altından kalkamayacağımı düşünürsem seni tuttuğum gibi omzuma atarım. Anlaşıldı mı?"

Bu despotluk karşısında hem şaşırmış hem de biraz kızmıştım fakat niyetinin iyi olduğunu biliyordum ve sirenlerin de yakında susacağı yoktu. Başımı öne salladım.

"Anlaştık mı?"

İçimi çektim. "Anlaştık."

"Hadi o zaman, yapalım şu işi."

Hızlandım, yorgun kaslarımı zorlayarak işe koştum ve patikada hızla ilerledik. Duvara yaklaştıkça birkaç Avcı daha bize katıldı. Duvarın yanında birkaç düzine Avcı daha bekliyordu.

Sirenler susmuştu ama havada fırtına bulutları gibi asılı duran o yoğun, doğaüstü gerginlik, her şeyin daha bitmediğini söylüyordu bana. İleri baktığımda birden yüreğim ağzıma geldi. Solumuzda küçük bir Muhafız ve Avcı grubu çömelmiş, bir şeyin etrafında dönüyordu. Luke'u, Olivia'yı ve Solos'u hemen tanıdım ve işlerin en civcivli yerinde olmalarına hiç şaşırmadım. Bir an olsun duraksamamışlardı. Luke ve Olivia teknik bakımdan hâlâ mezun olmadılarsa da, Avcı'ydılar.

Öte yandan ben, siyahlar girmiş bir şarlatandım.

Solos doğruldu, kısa atkuyruğundan kaçmış omuz hizasındaki kumral saçlarını geriye attı. Aiden'ın sesini duyunca hemen döndü. Yüzündeki biçimsiz yara anormal derecede solgun yanağında iyice sırıtıyordu.

Ne dediğini duymadım. Gözlerim, diğer Avcıların baktığı şeye mıhlanıp kalmıştı.

Yerde tanınmayacak halde bir ceset vardı. Erkek miydi? Kadın mı yoksa? Kesinlikle anlaşılmıyordu. Siyah üniformasının kalıntılarından bunun bir Avcı olduğunu kestirebiliyordum, o kadar. Teni ve kıyafetleri, sadece incecik birkaç tutam et ve adale kalıncaya kadar *didiklenmiş* gibiydi. Hatta göz kapaklarının ve gözlerinin yerinde bile yeller esiyordu.

Midem bulandı. "Tanrılar aşkına..."

Olivia doğruldu, ellerini bacaklarına sürdü. Yerde, dizlerini bükmüş, elleriyle karnını tutmuş yatan diğer Avcı'yı işte o zaman gördüm. Kadının avuçlarından kan sızıyordu. Yanakları acımasız ve derin kesiklerle lime lime edilmişti. Sol gözü kanlı bir kargaşaya dönüşmüştü. Hafifçe inliyor, bir diğer kadın yüzüne beyaz sargı bezi sarıp çıkmış olan gözünü örterken kıpırtısız kalmaya çabalıyordu.

"Yanmış arabaların civarında devriye geziyorlarmış. Birden üstümüze çullandılar, diyorlar," dedi Olivia bana kısık bir sesle. "Diğerini buraya sürüklerken az kalsın onu da öldürüyorlarmış."

Bakışlarımı cesetten güçlükle alabildim. "*Ne* üstlerine birden çullanmış ki?"

Olivia tam bir şey diyecekti ki şimdiye dek duyduğum en acayip, tiz perdeden bir ciyaklama onun sözünü kesti. Kulak tırmalayan feryatların kesintisiz bir kreşendosuydu.

Silahlar patladı, başımı yukarı kaldırdım. Duvarın ötesinde ufukta beliren kara bir bulut dosdoğru üzerimize geliyordu. Ne var ki bu bir bulut değildi.

Bir adım geriledim, ellerim hançerlerime gitti.

Bulut bir kavis çizdi ve dağılarak tanrıların cezası yüzlerce kargaya dönüştü.

Herceptin

Ağzım açık kalmıştı. "Kahrolası kargalar..."

"Aralarında kartallar da var," diye yorum yaptı Luke.

"Birkaç da şahin," diye ekledi Aiden.

Gözlerimi devirdim. "Tamam. Kahrolası yırtıcı kuşlar! Şimdi oldu mu?"

"Çok daha iyi," diye mırıldandı Aiden.

Kuşlar göğü kaplamıştı. Öyle kalabalıktılar ki bir an için güneşin önü kapandı. Hiç böyle bir şeye tanık olmamıştım. Giderek genişleyen kapkara bir huni oluşturacak şekilde tepemizde dönüyorlardı. Ansızın yönlerini değiştirdiler ve sivri gagalı, keskin pençeli kanatlı torpidolar gibi üstümüze yağmaya başladılar. Yerdeki lime lime olmuş cesedi düşününce az daha kusacaktım.

"Birisi onları ele geçirmiş!" diye bağırdı bir Muhafız. Beyaz üniforması çamura bulanmıştı.

Adama malumu ilam ettiği için teşekkür etmek istiyordum. Hayvan uzmanı falan olmasam da kuşların durup dururken delirmediğini biliyordum, bu da demek oluyor ki yakınlarda iblisler vardı... ya iblisler ya da bir tanrı. Bir tanrı da tüylü dostlarımızı etkisine alabilirdi. Fakat cehennemden gelen kuşlar tepemize binince, vereceğim ukalaca cevap dilimin ucuna takılıp kaldı.

Birkaç saniye içinde üstümüze çullanmışlardı.

Olivia eğildi, çığlığı basıp bir kuşa elleriyle vurdu. "Ah! Kuşlar! Kuşlar olmak zorunda mıydı!"

Zaten kuş yuvasına dönmüş saçıma küçük, pis pençelerini geçirmeden önce hayvanın tekine şamarı yapıştırdım. Koca bir kuş sürüsüyle nasıl dövüşecektik yahu? Pençeler ellerimin tersini tırmaladı. Hızlı ve keskin bir acı hissettim.

Solos döndü, kolu zarif bir yay çizdi. Fırlattığı hançer döne döne uçtu, bir Muhafız'ın omzuna yapışan kartalın sırtına, sapına kadar gömüldü.

Eh, kuşlarla mücadele etmenin bir yolu buydu... biraz zaman alıcı ama etkiliydi. Bununla beraber benim daha parlak bir fikrim vardı. Kollarımı, aklını kaçırmış bir trafik polisi gibi sallayarak Aiden'a doğru koştum. O da yere düşmüş bir Avcı'nın sırtındaki bir şahini yakalamıştı. Yanaklarında küçük, kırmızı sıyrıklar vardı.

"Ateş!" diye bağırdım. "Gökyüzünü tutuşturalım!"

Luke hançerlerini kaçık bir şef gibi gökyüzüne sallıyordu. "Olivia'yla siz ikinizi koruruz!"

Aiden hançerlerini kınlarına sokup ellerini kaldırdı, odaklanırken kaşlarını çattı, dişlerini sıktı. Parmaklarından kıvılcımlar fırladı ve bir saniye sonra elleri alev alevdi. Uzanıp iki elimle bileğine yapıştım. Derin bir nefes aldım, yanağıma çok yakın geçen ve ödümü patlatan kanatları görmezden geldim.

Gözlerimi yumdum, hava elementini çağırdım ve alevlerin bir nehir gibi kesintisiz aktığını, sonra ateşten bir tavan gibi yayıldığını hayal ettim. Aiden da ateşi ta gökyüzüne kadar püskürtebilirdi fakat benim yardımım olmadan bu kadar hızlı ve şiddetli yapamazdı.

"Aynen böyle," dedi teni parmaklarımın altında yanan Aiden.

Gözlerimi açtım. Bir anlığına huşuya kapıldım. Elementleri kullanmak benim için hâlâ yeni bir şeydi. Capcanlı bir kan kırmızısı olan ateş, Aiden'ın elinin üstünde nabız gibi attı, sonra devasa bir top halinde dışarı doğru patladı. Rüzgâr saçlarımı yüzümden geriye savurdu ve bu cehennem, önüne çıkan kuşları kavurarak duvara, sonra da kampüse doğru yol aldı. Doğal bir ateş değil, Aiden'ın içinde taşıdığı eterin bir ürünüydü. Kargaları yiyip bitirdi ve geriye incecik bir tozdan başka bir şey bırakmadı.

Kuşların çoğu yok edildikten ve bize pike yapacak sadece bir avuç kuş kaldıktan sonra Aiden ellerini sıkıp yumruk yaptı, ben de bileklerini bıraktım. Ellerimde hafifçe parlayan simgele-

ri işte o zaman gördüm. Seth'ten başka hiç kimse göremiyordu bu işaretleri, ama arada bir uğrayıp hatır sorduklarında beni hâlâ şaşırtıyorlardı.

"Aynı *Resident Evil* filmi gibiydi," dedi Luke gözlerini koca koca açarak. "Muhteşemdi."

Güldüm ama biraz nefes nefese kalmıştım. "Muhteşemdi, değil mi?"

Luke başıyla onaylıyordu ki yanımızdan bir Muhafız uçarcasına geçti. Kalan az sayıda kuştan birini sırtından atmaya çalışıyordu. Suratını astı. "Kuşlara bir daha aynı gözle bakamayacağım."

Aiden ona şöyle bir baktı, sonra öne çıkıp şahin olduğunu tahmin ettiğim şeyi bağıra çağıra koşturan Muhafız'ın sırtından çekip aldı. Aiden'ın elinde debelenen şahinin yüzüne iyice bakabildim. Gözleri tümüyle siyahtı. Ne irisi vardı ne gözbebeği. Tıpkı bir iblisinki gibi.

Takip eden iç bulandırıcı çatırtıyı duymamak için başımı çevirdim. Hayvanlar iblislerin ya da bir tanrının bu denli kontrolüne girdi mi, geri dönüşü yoktu.

Yara bere içindeki birkaç Avcı sendeleyerek ayağa kalktı, ama hiç kimse erişim yolundaki yanmış arabaların yanında kuşlara gafil avlanan ikili kadar kötü durumda değildi.

Belkemiğimden aşağı bir ürperti yılan gibi kıvrılarak indi ve ellerim bacaklarıma bağlı hançerlere kendiliğinden gitti. Tüm tüylerim diken diken oldu. Etrafımdaki melezler ve safkanlar da tenimizde hissettiğimiz bu sıra dışı gerginlik yüzünden tetikteydi. Simgelerim döndü, şekil değiştirerek yeni simgelere dönüştü.

"Geliyorlar!" diye bağırdı bir Muhafız duvarın üstünden. Beyaz cüppesi rüzgârda kanat gibi dalgalanıyordu.

Bir griffon falan çıkıp gelecek zannetmiştim, fakat demir

kapıya koca binayı sarsacak ve kendi etini parçalayacak şiddette çarpan şey griffon değildi.

Bir iblisti.

Muhafız cüppesi kadar beyaz yüzleri ve kara yılanlar kadar kalın damarları olan iblis geri çekildi, kendini tekrar kapıya vurdu.

Elindeki kanı silen Olivia başını iki yana salladı. "Ne yapıyor bu?"

"Kendi yüzünün şeklini değiştirmek dışında mı?" Yaratık bir kez daha kapıya toslayınca yüzümü ekşittim. "Belki de kurt gibi acıkmıştır."

İblisler, safkanların kanında bulunan etere bağımlı hale gelmiş safkanlardı ve melezleri de iblise dönüştürebildiklerini daha geçen yıl öğrenmiştik. Tüm vampir efsanelerinin kaynağı buydu, gerçi seksilikten eser yoktu. Her şey bundan asırlar önce, Dionysus'un muhtemelen can sıkıntısından yaptığı bir şeyle başlamıştı.

Başımıza ne gelse tanrıların sıkıntısından kaynaklanıyordu zaten.

Aşağıdakine bir iblis daha katıldı, sonra bir tane daha. Kapıya her çarpışlarında yüzümü buruşturuyordum. Etleri parça parça olmuştu, kan revan içindeydiler.

Solos kapıdaydı. Boşluklardan soktuğu hançerlerle iblislerden ikisini haklamıştı. İblislerin titanyuma feci alerjisi vardı. Titanyum, etlerini suyu yarar gibi yarıp geçiyordu. Parlak mavi bulutlar halinde patladılar fakat daha fazla iblis eklenmişti, kapıyı zorluyorlardı. Bakışlarım kapının iki yanına takıldı. Menteşeler zayıflıyordu.

Hareket ettim ve kapıdakilerin ardından daha yığınla iblis olduğunu gördüm. Aiden ateşi çağırıp içlerinden birkaçını tutuşturduysa da, yanıp kül olana dek gelmeyi sürdürdüler.

Bu *hiç de* hayra alamet değildi.

Derken korkunç bir gerçeğin farkına vardım. Uyandıktan sonra Seth'in Takımı'ndayken onun ve Lucian'ın iblislerle işbirliği yaptığını, kendilerinin tarafını tutmayan safkanları onlara yem ettiklerini öğrenmiştim. İblisler Ares için de burada olabilirdi, Seth geldiği için de. Her iki türlü de bu kadar çok iblisin böyle kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, tıpkı Catskills'teki Konsey toplantısındaki gibi ortaya çıkması şans eseri olamazdı.

"Bir şeyler yapmalıyız." Luke hançerlerini çıkardı, gözlerini kısıp bana baktı. "Şu Apollyon numarasını çekemez misin? Hani otomatonlara yaptığın gibi."

Luke gibi yapmam gerektiğini düşünerek ben de hançerlerimi çektim. Ellerim titriyordu, birileri farkına varmasın diye dua ediyordum. "O arada kapıyı da yok etmeyeceğime garanti veremem. Belki dışarıya çıkabilirsem arkalarından dolanabilirim."

"Hayatta olmaz." Aiden öne çıktı. "İki saniyede tepene binerler."

Damarlarımda dolaşan bunca eterle, akşam yemeği zili çalmak gibi olurdu. Fakat oraya çıkarsam bir şeyler yapabilirdim gerçekten de. Çığırından çıkmadan bir son verebilirdim buna. Hiç konuşmuyordum, bana o kadar ters bir şeydi ki bu, artık *kendim* olduğumdan bile emin değildim. Bir hafta önce olsa, o duvara çıplak ellerimle tırmanırdım.

Avcılar korku nedir bilmezdi.

Ancak şu anda korkudan başka bir şey bilmiyordum.

Daha çok iblis kapıya yüklendi ve kapının ortası tehlikeli şekilde bel verdi.

Aiden bir Muhafız'ın omzuna yapışıp "Açın kapıyı!" diye bağırdı. "Kapıyı kırarlarsa savunmamız gereken açık bir yaramız olur."

"Olur mu öyle şey!" diye itiraza kalkıştı Muhafız. "Eğer bizi aşarlarsa..."

"Aşamayacaklar. Yarımız birkaç metre geride bir hat oluşturalım," diye emir verdi Aiden. "Geri kalanımız burada dursun."

Luke başını iki yana sallayıp, "Buna 'boku yedik hattı' derler," diye homurdandı.

Yanındaki Olivia burnundan soludu. Hançerlerin kabzasını tutan parmaklarını açıp kapıyordu. "Biliyor musunuz, aslında bu o kadar da kötü değil."

"Değil mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Cenaze sırasında da olabilirdi."

Kapı bir kez daha kupkuru ve öfkeli kemikler gibi takırdadı, sonra Muhafız harekete geçip etrafına emir yağdırmaya başladı. İblisleri içeri almak kulağa delilik gibi geliyordu, ne var ki Aiden haklıydı. Kapının yerinde koca bir gedik açılırsa, bu saldırıyı atlatsak bile savunmasız bir noktamız olacaktı.

Muhafızların ve Avcıların yarısı geri çekilerek boku yedik hattını oluşturdular. Olivia ile Luke kapının yanında, savaşmaya hazır duruyorlardı. İki Avcı intihardan farksız bir görev olan kapıyı açma işini üstlenirken, soluk almak için ciğerlerimi zorladım.

Aiden usulca yanıma yaklaştı, başını eğip sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuştu. "İşler sarpa saracak. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama ortak salona dönmelisin. Dayını bul ve..."

"Bunu yapabilirim," dedim ve kafamda beş kez daha tekrarladım. "Hem yardımıma ihtiyacınız var. Kapı için endişelenmeden de Apollyon sihrimi konuşturabilirim."

Gözleri koyu, çalkantılı bir griye dönüştü. "Alex, ben cidden..."

"Çok geç," diye sözünü kestim Avcılar kapıyı açıverince.

Aiden fırıldak gibi döndü ve ben daha nefes bile alamadan iblisler kapıdan içeri sökün etti, devasa bir dalga halinde iki

Avcı'yı yuttu. Aiden küfretti, dönüp bana baktı. Dikkatinin dağılmasını istemiyordum. İblisler beni öldüremezdi ama onu öldürebilirlerdi.

"Ben iyiyim." Bıçaklarımı sımsıkı kavradım. "Git de işini yap sen."

Daha da itiraz edecek gibiydi fakat buna vakit yoktu gerçekten de. Mümkün olan son saniyede eğilip bir iblisin midesine omuz attı. Darbenin şiddetiyle iblis onun üzerinden aştı. Aiden döndü, hançerini iblisin göğsüne sapladı. Birkaç saniye içinde, parlak bir toz yığınından başka bir şey kalmamıştı geriye. Aiden tekrar döndü. Omuzları dimdik, ağzıysa incecik bir çizgi halindeydi. Bir diğer iblisi, sonra bir tanesini daha hakladı. Eğer Leon / Apollo burada olsaydı yarışırlardı.

Hızla yere çarpan ayakların sesini duyup döndüm. Karşıdan bir iblis koşa koşa üstüme geliyordu. Gözleri katran karasıydı, teninin tüm rengi çekilmişti sanki. Mücadeleye girmeme saniyeler kala hep olduğu gibi, adalelerim gerildi, fakat bu sefer farklıydı. Kaslarım kasılıp kaldı. Ağzım kurudu. Kalbim bana kriz geçirtecekmiş gibi çarpıyordu. Annemi adada, o ara sokakta gördüğüm zamanki gibiydi. Felç olmuştum sanki.

Dövüşemezsin. Bunu yapamazsın artık. İşin bitti senin.

İç sesim bana bok atmaya öyle bayılıyordu ki. Donup kalmıştım. Etrafımda, metallerin şıngırtısı, dövüşenlerin hırıltısı giderek güçlenmiş, duyduğum tek şeye dönüşmüştü.

İblis durdu, havayı kokladı, sonra ağzını açıp köpekbalığınınkilere benzeyen bir sıra dişini gösterdi. Uludu.

Zihnimde... bir acayiplik vardı. Önümdekinin iblis olduğunu, bunun için hançerlerimi kullanmama bile gerek olmadığını biliyordum. Ateşi ya da rüzgârı kullanabilirdim. Sadece tanrıların ve Apollyon'un kullanabileceği beşinci ve nihai güç olan akaşaya başvurabilirdim, fakat karşımda gördüğüm bir iblis

değildi. Onun yerine, gözü dönmüş, boyu iki metreden uzun bir tanrı görüyordum. Ares'i görüyordum.

Kısa patlamalar halinde nefesim boşaldı. Bir adım gerilledim, genzimden yükselen safrayı yuttum. "Olamaz."

İblis bana çarptı, beni sırtüstü yere serdi. Hançerler elimden fırlayıp gitti, kuru toprakta sekerken peşi sıra toz bulutları kaldırdı.

"Sana kolay yolu sundum," dedi Ares, parmaklarını omzuma batırarak. "Fakat sen bunu seçtin, sevdiğin herkes ölecek o yüzden."

Birisi bağırarak adımı söyledi ve Ares'in görüntüsü kenarlardan bulanıklaştı. Yanaklarına sicim gibi kabarık, kapkara damarlar yayıldı. Merhametsiz bir ağzın gerisinde uçları çentik çentik dişler göründü. Güçlü bir ürperti tüm vücudumu sarmaladı ve tenimdeki simgeler orada bir tanrı varmışçasına deliye döndü...

Parlak, beyaz bir ışık beni kör etti ve iblis mavi bir toz bulutu halinde patladı. Bir gümüş ok pat diye kucağıma düştü.

"Bu da ne?.." Oku elime aldım, parmağıma batınca çığlığı bastım.

"O bana gerekecek," dedi daha önce yalnızca bir kez duyduğum yumuşak, müzikal ses. Oku tutup parmaklarımdan aldı. "Sağ ol!"

Başımı kaldırıp bakınca, işaretlerin neden tenimde çılgınca dans ettiğini anladım.

Şeker pembesi kamuflaj kıyafetiyle tepemde dikilmiş gümüş yayını biçimli kalçasına yaslamıştı. Kızıl saçlarını arkadan toplamıştı ama uzun ve kıvırcık atkuyruğu beline kadar dökülüyordu. Tümüyle beyaz gözlerinde kıvılcımlar dolaşıyordu. "Ne o? Güneşleniyor musun orada?"

Ortaya çıkışı karşısında şaşalamıştım. Kendimi itip ayağa kalktım. "Burada ne işin var? Yoksa Apollo?.."

"Ağabeyim şu an Ares yüzünden babamız tarafından bir kayaya zincirlenmekle meşgul." Yayın kirişine bir ok daha geçirdi. "Zeus küplere bindi ve elbette bu rezaletin faturasını Apollo'ya kesiyor. Oysa Ares'in ne haltlar çevirdiğini o nereden bilecekti ki?" Kirişi salıverdi, ok ıslık çalarak yanımdan geçti. Bir homurtu, okun isabet ettiğini söyledi bana. "Ares'in tahtalarının eksik olması bizim suçumuz değil ya."

Çevik parmaklarından bir ok daha uçtu. Bu sefer başımı yalarcasına geçti ve kulağıma delik açmama sadece santimetreler kaldığından emindim.

"Elini çabuk tut tatlım," dedi dolgun dudaklarıyla megawatt şiddetinde bir tebessüm yollayıp. "Senin âşık oğlanın başı dertte."

"Ne dedin?.." Söylediklerini kavrayınca hızla döndüm. Kalbim durayazdı.

Aiden'ın etrafı çevrilmişti. Önünde iki, arkasında iki iblis vardı. Etrafında başka hiç Avcı yoktu. İblisler dosdoğru safkanları gözlerine kestiriyorlardı zira Artemis ve benim gibi, onlar da ağzına kadar eter doluydular. Melezler içinse iyi haberdi bu, çünkü avantaj onlara geçiyordu. Fakat Aiden'a değil. Aiden'ın boynunun yanından kan süzülüyordu. Önündeki diş iblisin çatlamış pembe dudaklarındaysa kan vardı.

Damgalanmıştı.

Aiden damgalanmıştı.

Ah, bunu görünce bende şalterler atmış, bir anda "şu kaltağı dilim dilim keseceğim" havasına girmiştim.

Bünyemi ele geçiren şey her neyse, Aiden *adına* duyduğum korku onu yenip geçmişti. Artemis'i ve onun ani, beklenmedik ve gerçekten tuhaf ziyaretini unutup öne fırladım. Adalelerim ve bedenim ne yapacağını biliyordu. Beynim devre dışı kaldı. Dizginleri içgüdüler aldı. Nihayet.

İki iblise arkadan yaklaştım, hançerimi birine sokuverdim.

Diğeri eterimin kokusunu almış olacak ki hızla bana döndü.

"Apollyon..." diye ciyakladı.

Eğilerek darbesini savuşturdum ve "Kes sesini," dedim. Sonra sıçradım, tekmeyi vurduğum gibi ayaklarını yerden kestim. "Mis gibi kokuyorum, orasını biliyorum. Eminim tadım da iyidir."

Hançeri indirip iblisin hakkından geldim, sonra ayağa fırladım. Aiden'ın kolunun altından geçip dosdoğru o çirkin *suratında Aiden'ın* kanını taşıyan dişiye saldırdım. Bıçağı ters çevirdim, kolumu hızla savurdum ve kabzayı dişi iblisin çenesine indirdim. Başı geriye savruldu. Bundan aldığım haz ülkedeki tüm terapistlerin huzurunu kaçırabilirdi.

"Kahretsin," dedi Aiden kendi kendine, sonra da diğer iblisi öldürdü.

Dişi iblis üstüme uçtu, kendini resmen hançerimle şişledi. Mavi tozlar yüzüme yapıştı. "İğrenç."

Artemis iblisleri takır takır öldürüyor, bunu yaparken de iğrenç derecede güzel görünmeyi başarıyordu. Yanakları hafifçe kızarmıştı, alt dudağını dişliyor, bir o yana bir diğer yana koşup iblisleri birbiri ardına gebertiyordu. Avcılar, bir tanrının aralarında olduğunu fark edince, neredeyse herkes işini gücünü bıraktı.

İblis ordusu öldüremeyecekti bizi. Hayır. Artemis buradaydı.

Bir ağaç gövdesinin üstüne sıçrayıp balerin gibi döndü. Güneş ışığı gümüş yayından yansıyordu. Yayından üç ok fırlattı, oklar Avcıların arasından geçip iblislere saplandı.

Vay Hades'in kıçının çatalı...

Artemis'i hayatta kızdırmaya gelmezdi.

Bir dakika içinde bir düzineden fazla iblis mavi toz yığınına dönüşmüştü ve Artemis terlememişti bile. Saçının tek bir teli bile dağılmamıştı. Yayını sırtına kayışla bağlı kılıfına geçirdi,

Solos'a bakıp göz kırptı, ardından yok oldu, burnumun dibinde beliriverdi.

"Tanrılar aşkına," deyip bağırdım, bir adım geri kaçtım. "Şart mıydı böyle yapman?"

Başını yana eğdi. "Ares belden aşağı vuruyor. Bunlar," deyip etrafı işaret etti, "onun gönderdikleri. Onları buraya o getirdi ve daha fazlası gelecek. İlk, yolda."

"Seth mi?" Aiden eliyle boynunu sildi. "Buraya mı geliyor?"

Ona bakınca Artemis'in o acayip tanrı gözlerinden her türden kıvılcım fışkırdı. Hafif bir parıltı etrafını sardı. Sime batırılmıştı sanki. Sonra kamuflaj kıyafeti kayboldu.

Gözlerim yerinden uğradı.

Karşımızda, kıvrımlarını sarmalayan ve bir tangadan bile fazlasını gözler önüne seren beyaz ve neredeyse şeffaf bir elbise giymiş gerçek bir tanrıça duruyordu. Kolunun üst kısmında gümüş bir şerit vardı. Sanki ışıkla kaplanmış gibi parlayan bir ay şekli asılıydı buraya.

Dudakları kıvrıldı, yumuşak ve baştan çıkarıcı bir gülücük belirdi. "Selam yakışıklı, şu küçük Apollyon'u bir kenara bırakıp neden benimle..."

"Bir saniye." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, gözlerimi yüzünden ayırmamaya çalıştım. "Senin *bakire* tanrıça olman gerekmiyor muydu?"

Yumuşacık, çınlayan kahkahasını patlattı. "Sen hiç öpüş ama kimseye söyleme diye bir şey duymadın mı?"

"Peki ya sen sutyen diye bir şeyi hiç mi duymadın?" diye çıkıştım ona. "Çünkü bakınca... anlarsın ya. *Her yerin* meydanda."

Aiden genzini temizledi, kaşlarını kaldırıp bakışlarını kaçırdı. Artemis tekrar dikkatini bana verirken gülümsedi. "Apollo yanınıza dönene kadar fırsat buldukça size yardım edeceğim, diğerleri de öyle yapacak. Ares'in böyle devam etmesine göz

yumamayız. İlk'in gücünü kendine aktarmalısın."

Daha iki saniye önce erkek arkadaşıma asılırken hangi arada bu ciddi savaş ve ölüm meselelerine getirmişti lafı, aklım almıyordu. "Diğer şeylerle birlikte yapılacaklar listemin başında... *hey!*" Ansızın uzattığı elinden kaçtım. Parmakları yanağımı okşadı. "Kes şunu!" Artemis bana tekrar dokunmak için uzanırken geriye sıçradım. "Siz tanrılar amma da tuhafsınız yahu."

Artemis bana bakıp yüzünü buruşturdu. "Sende yolunda olmayan bir şeyler var."

"Şey..." Pek de kibarca değildi bu. Aiden'a baktım. O da gözünü dikmiş Artemis'e bakıyordu ancak kendisi ve Luke hariç her erkeğin baktığı gibi değil. Düzeltiyorum. Luke bile Artemis'i alıcı gözle süzüyordu. "Zahmet olmazsa açıklar mısın?" diye sordu.

Tanrıça gözlerini kıstı, eli yine yılan gibi atıldı. Bu defa kendimi zorlayıp hareketsiz durdum çünkü belli ki beni ellemeden durmayacaktı. Bir elini yanağıma, diğerin ise göğüslerimin altına, kaburgalarımın arasına koydu.

"Şey..." Tepem atıyordu artık. "Umarım yaptığının bir anlamı vardır çünkü erkeklerin yarısı sevişmemizi beklermiş gibi hevesle bakıyor bize."

Aiden öksürdü.

Tanrıça gözlerini açıverdi. "İçinde bir şey var senin."

"Eh, organlarım var, sonra..." Apollo'nun oğlunun da aynısını söylediğini hatırlayınca sözün gerisini getiremedim. Endişem giderek büyüyordu. "Oraya ait olmayan bir şey mi?"

"Bilmiyorum." Tanrılara çok şükür, ellerini çekti. "Saçına bir çözüm bulmalısın."

Sonra bir anda kayboluverdi. Bu sefer gerçekten gitmişti çünkü Apollyon işaretleri sakinleşmişti. Uzanıp mahcup bir tavırla kırpılmış saçlarıma dokundum, bir yandan da Aiden'a

baktım. Bana gözünü dikmişti, bacaklarının arasına yumruk yemiş gibi görünüyordu. Bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra döndüğü gibi çekip gitti.

Neden böyle yaptığına akıl sır erdiremediğimden, dönüp savaşın vahşetine baktım. Seyrek çimenlerin üstünde kan birikintileri oluşmuş, kimi ölmüş kimi can çekişen bedenler yere saçılmıştı. Yeni cenaze törenleri olacaktı. Arkadaşlarımın sağ salim olduğunu gördü. Bir günü daha hep birlikte atlatmanın verdiği rahatlama hissi, züğürt tesellisi gibiydi.

Dövüşmek, köle olmayan tüm melezler gibi bana doğuştan aşılanmış bir arzu ve gereksinimdi. Ne var ki Poseidon'un İlah Adası'ndaki Akit'i yok etmesiyle Apollon'un beni Olimpos'tan getirmesi ve uyanışım arasında geçen sürede tüm cazibesini yitirmişti dövüş.

Koca bir ömür bunla geçer miydi?

Aiden'a bunu yapmak istediğimden emin olmadığımı söylediğim zamanı hatırlıyordum ancak Ares'ten önceydi bu. Her şey farklıydı artık.

Bakışlarım Aiden'ı buldu.

Yaşı taş çatlasa benim kadar olan bir Avcı'nın cesedinin başına çömelmişti. Rüzgâr Aiden'ın saçlarını alıp alnından uzaklaştırıyordu. Yukarı baktı, ağırbaşlı bakışları bakışlarımla buluştu. Onunkilerde de aynı bezginliği gördüğümü düşündüm.

İkimiz de bu işten... öyle bezmiştik ki.

Beşinci Bölüm

Güneş battıktan, kampüs de neredeyse felaketle sonuçlanan bir saldırının ardından olabildiğince sakinleştikten sonra yattım. Yeni duş almış, Aiden'dan bir eşofman altı ve tişört çalmıştım.

Bitkindim ama huzursuzdum. Uyumam gerektiğini biliyordum zira ertesi gün MO'nun büyük asker toplama günü olacaktı fakat tavanı seyre koyuldum, ayaklarımı oynatıp durdum, ta ki Aiden yatağa girip tişörtünü giyene kadar.

Gözlerim o belirgin, harika karın kaslarına gitti. Olan onca kötü olayın ardından kalçalarının iki yanındaki şu girintilere bakmak beni kötü biri yapar mıydı?

Aiden yatağa yaklaşırken tişörtünü aşağı indirdi ve tüm o muhteşemliği örttü. Eğildi, ellerini başımın iki yanına koydu. Dudaklarını dudaklarıma bastırınca aynen o Hitchcock filminin gerçeğe dönüşmesinden önce olduğu gibi, içimi bir sıcaklık seli kapladı.

Aiden'ın beni öpüşü tesirini asla yitirmiyordu. Her sefer, ilk seferden farksızdı. Dudaklarımız temas ettiği anda karnımda

kelebekler uçuşmaya başlıyordu. Göğsüm kıpır kıpır oluyordu ve beni öptüğü gerçeğine hiç alışamıyordum. Bunu yasaklayan kanunlara ve karşımıza –kendimiz dâhil– çıkan her şeye rağmen. Başını kaldırdığında hafifçe göğüs geçirdim, o da dudaklarımın kenarını öptü.

Yan yattı, ağırlığını dirseğine verip üstüme eğildi. "Uyuman gerekiyor."

"Biliyorum."

"Ama uyumuyorsun."

"Sen de."

Dudağının bir yanı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İdare eder." Uzandım, parmaklarımı damgasının hemen altına sürdüm. Teninin orası daima doğal renginden birkaç ton açık kalacaktı. Isırık şahdamarına o denli yakındı ki. Safkan olmasına rağmen ısırık onu bir süreliğine etkisiz bırakabilir, hatta öldürebilirdi. "Ya sen?"

Elimi avucuna aldı, boynundan uzaklaştırdı. Avucuma bir öpücük kondurdu. "İdare ederim."

Belli etmemeye çalıştım ama korkuyordum. "Daha önce hiç damgalanmamıştın."

"Her şeyin bir ilki vardır." Elimi indirdi ama bırakmadı. "O kadar da kötü değil."

İtiraz ettim. "O iblisi tekrar tekrar gebertmek istiyorum."

Bunun üzerine güldü Aiden. Hem de gerçekten, o çukur gamzelerini göstere göstere. Onu böyle gülümserken görmeyeli çok zaman olmuş gibiydi. "Adeta gökten zembille inip onun icabına bakman çok seksiydi."

"Üstünde 'onun icabına baktım' yazılı bir tişörte ihtiyacım var."

"Yapabilirim ama seni kendi kıyafetlerimle görmeye bayılıyorum."

Yanaklarıma bir kırmızılık yayıldı. "İzin alsam iyi olurdu."

"Sormana hiç gerek yok." Elimi hafifçe sıktı. "Aç mısın?"

İnledim. "Yo, tanrılar aşkına. Hem de hiç değilim. Bana o kadar çok şey yedirdin ki midem yarılacak sanki."

Bunun üzerine bir şey demedi ve gözlerini kapadı. Gür kirpikleri elmacıkkemiklerine yelpaze misali yayıldı ve ona bakarken dalıp gittim. Bir yıl önce, burada olacağımızı asla düşünemezdim. Gerçi bir yıl önce, bir dövüşün orta yerinde kilitlenip kalacağıma da, söyleseler inanmazdım.

Aiden gözlerini açmış, bana bakıyordu. "Aklından neler geçiyor?"

Bazen hislerimi okuma becerisi korkutuyordu beni. "Orada tereddüt ettim."

"Herkese olur, *agapi mou*."

Gösterdiği şefkat neredeyse paramparça ediyordu beni. "Avcılara olmaz ama," diye fısıldadım omzunun üstünden bakıp. "Orada tamamen dondum kaldım, Aiden. Kıpırdayamıyordum. İstemiyordum..."

Sözün gerisini getirmeyince ısrar etti. "Neyi?"

Dudaklarımı yaladım, sessizce "Orada olmayı istemiyordum," dedim.

"Kim isterdi ki?"

Elimi çekip kurtardım, bakışlarımı ona çevirdim. "Anlamıyorsun. Orada olmayı istemiyordum. Dövüşmeyi de istemiyordum. Burası hariç nerede olsam yeğdir diye düşünüyordum ve o iblisi gördüğümde, karşıma sanki..." Kendimi tuttum. Karşımdakini Ares sandığımı kabullenemezdim. Delirdiğimi düşünürdü Aiden. "Öylece kalakaldım. Ya yine olursa ve başkaları ölür ya da yaralanırsa?"

"Alex, bugün hayatını kaybedenlerden sen sorumlu değilsin." Yüzü tam yüzümün üstüne gelecek şekilde pozisyon de-

ğiştirdi. "Böylesi bir vicdan yükünün altında ezilme sakın. Bu doğru değil."

Ama DOĞRU, diye fısıldadı o ses. "İnsanlar benim dövüşmemi, herkesin kıçına tekmeyi basmamı bekliyor. Oradakiler iblisleri benim öldürmemi beklemiyordu diyemezsin. Artemis ortaya çıkmasaydı..."

"Kendine gelecektin. Tıpkı orada yaptığın gibi," dedi Aiden yanağımı tutup beni, gözlerine bakmaya zorlayarak. "Kendi kendine eziyet ediyorsun. Yaşadıkların seni elbette etkileyecek, sen de *daha yeni* olan şeyleri sindirmek için kendine hiç zaman tanımıyorsun. İyi değilsin Alex, ama ne mahvolmuşsun ne de kırık dökük."

Sarsılarak nefesimi verdim. "Neyim o zaman?"

"Akıllara zarar derecede güçlü, cesur ve çok şey yaşamış birisin. Senden çok şey bekleyen çok fazla insan var. Zayıf olduğun için falan da değil. On sekiz yaşındasın Alex. Yirmi sekiz olsaydın bile bu yükün altından kalkamazdın." Parmakları yanağımdan aşağı, kabarık yara izlerinden ötürü dolambaçlı bir yol izleyerek indi. "Apollyon da olsan sonuçta tek bir kişisin. Hem yalnız da değilsin. Bak, ben varım. Luke var, Olivia var, dayın var. Solos var. Bir de kardeşim var ama o azıcık çatlak." Dudaklarında küçük bir gülücük beliriverdi. "Hem yarın bir de koca ordun olacak. Bu işte yalnız değilsin. Asla da yalnız olmayacaksın."

Gözlerim dolmuştu, ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. "Galiba sen boş zamanlarında söylenecek doğru şeyler kitabını ezberliyorsun."

Hafifçe güldü, sonra küçük bir öpücükle dudaklarıma dokundu. "Yok Alex, seni seviyorum, o kadar."

Ellerimi kaldırıp pürüzsüz yanaklarına koydum. Kuş pençelerinin küçük sıyrıkları daha şimdiden iyileşmişti, geriye

sadece belli belirsiz izler kalmıştı. "Sen olmasan aklımı oynatırdım herhalde."

Yanağımı öptü, sonra bir kolunu belime dolayıp yanıma uzandı. Takip eden sessiz dakikalarda ne korku hissettim ne de o donukluğu. Mutlu, mesut ve biraz da eski ben gibiydim. Yarın önemli bir gün olacaktı, onun ötesinde bizi nelerin beklediğini ise kimseler bilmiyordu. Bunları şimdi aklıma getirmek istemiyordum. Şimdi olmazdı.

Yan döndüm, uzandım, dudaklarımızı birleştirdim. Öpücükler ağır ağır başladı, ilkin bu sabahki gibi ateşli değillerdi ama zaman geçtikçe daha ateşli bir hal aldılar ve kalbim hızlanıp göğsüme güm güm vurmaya başladı. Aiden eliyle kalçamı tutup vücudumu kendine çekti. Birbirimize yaslandığımızda, parmakları tişörtümün altına girip bel hizasında çıplak tenime değince tüm sırtımda bir ürperti dolaştı. Ellerim göğsünde gezindi, kıyafetleri bir anda yok eden bir Apollyon gücüm olmadığı için hayıflandım. Şu anda feci işe yarardı.

Beni sırt üstü yatırdı, bir bacağını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Dili beni kapıp götürdü, düşüncelerimi darmadağın etti ve beni içine çekti. Karnımın alt kısmında tatlı bir gerilim birikmişti ve beni saran vücudu hareket ettiğinde nefesimi tuttum. Anında tepki gösterip ona sokuldum.

Aiden ürpererek başını kaldırdı. Gözleri erimiş gümüş rengiydi. "Bir saniyeliğine duraklatma tuşuna basmamız gerekiyor."

Onu yanlış duymuştum herhalde, çünkü bacağını hareket ettirdikçe titriyordum, ardından beni öptü ve alt dudağımı dişledi.

"Ciddiyim, biraz konuşmamız lazım," dedi boğuk bir sesle.

Dudaklarımda küçük bir tebessüm belirdi. "Beni öpmeyi kes o zaman."

"Harika bir fikir." Dudaklarını, kulağımın altındaki hassas

bölgeye bastırdı. "Ama çok zor." Yine de doğruldu, bağdaş kurup yanıma oturdu. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Bunu öyle bir söylemişti ki, yüreğim ağzıma geldi. Üstelik yüzünde o "ciddi Aiden" ifadesi vardı. "Tamam, neyle ilgili peki?"

"Artemis'in sana bugün, orada söyledikleriyle."

"Saçım hakkında mı?"

Bana bön bön baktı. "Hayır. İçinde bir şey olduğunu söylemişti."

"Ha, onu mu diyorsun? Tuhaf, değil mi? Ben Olimpos'tayken Apollo'nun oğlu da –adı Hippo'lu bir şeydi– aynısını söylemişti." İçimi çektim, çok da paniğe kapılmamaya çalıştım. "Ne demeye çalıştıklarını hiç anlamadım."

"Hiç mi?" Sesinden şaşkınlık akıyordu.

"Hiç." Kaşlarımı çattım. "Sen anladın mı yoksa?"

Aiden ağzını açtı, sonra kapattı. Birkaç saniye geçti, sonra ellerini saçlarının arasından geçirip başını kaşıdı. "Bir düşün, Alex."

Bağdaş kurdum, sonra tek omzumu silktim. "Beni aydınlat ey bilge kişi."

"İllaki söyletecek misin bana?" Kendi kendine homurdandı, elini kucağına indirdi. "Söyletmesen olmaz tabii. Artemis'in hissettiği, gördüğü şeyin... hamile olduğun anlamına gelebileceğini hiç düşünmedin mi?"

Ona bakıp kaldım. "*Ne*?"

Koyu kaşları çatıldı. "Hamile."

"Hayır." Öksürürcesine bir kahkaha atıp gözlerimi devirdim. "Yok artık."

Aiden, karşısında yarım akıllı biri varmışçasına bakıyordu bana.

"Ne?" Yüzümü astım. "Öyle bir şey hayatta olmaz, çünkü

mümkün değil. Öyle bir şey olsa bilirdim ve de o zaman..." Vay be. Embesil gibi konuşuyordum çünkü gerçekten de mümkündü *bu*. Doğum kontrolü aşısı yapılmıştı ama en son ne zamandı, hiç hatırlamıyordum ve yüzde kaç etkili olduğunu kim bilebilirdi? Ya da Apollyon'lar üzerinde etkili olup olmadığını? Hem, ben en son *ne zaman* adet görmüştüm yahu? Hem...

Ah, Olimpos'taki tanrılar aşkına...

Yerimden öyle bir fırladım ki Aiden neredeyse yataktan aşağı düşüyordu. Gözlerimi koca koca açmıştım. "Hamile miyim yani? İçerde bebek mi var? Küçük bir Alex ya da Aiden mı oradan oraya koşturuyor? Tamam. Senin küçük halin çok şeker olurdu ama, gebelik? Tanrılar aşkına, sana 'gebe' sözcüğünden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim hiç? Sanki 'hamile' dünyanın en uzun sözcüğüymüş de kısaltmak istermiş gibi. 'Kocacık' da onun gibi. Değil mi? Kocacık ve gebe bana kalırsa dünyanın en aptalca..."

"Aman, Alex, dur." Kıkır kıkır güldü. "Ağır ol, bir nefes al."

Nefes almaya çalıştım ama *hamile* sözcüğüne takılıp kalmıştı. Boğazımda düğümlenmişti sanki. "Hamile değilimdir, değil mi?"

Aiden göğsünü şişirdi, sonra başını öne salladı. "Olabilirsin, Alex."

Vay canına, bu ihtimal altüst etmişti beni. Hamilelik mi? Ben mi? Gülmek istiyordum ama gayet emindim ki gülmeye başlarsam öyle tatlı bir kahkaha falan değil, isterik, kafayı sıyırmışçasına bir gülüş olacaktı bu.

"Bu..." Titreyerek soluğumu verdim, başımı önüme eğip baktım. Tişörtümü sıyırıp karnımı yoklamamak için zor tutuyordum kendimi. Fakat öyle bir şey yapmadım çünkü resmen sinir krizi geçirmeme yol açardı.

"Bu her şeyi değiştirir."

Başımı kaldırıp Aiden'la göz göze geldim. Gözleri gümüşün

parlak bir tonuydu. Kalbim bir an tekledi. Gözleri bu renkse Aiden güçlü ve olumlu bir şeyler hissediyor demekti, ama ne düşüneceğimi bilemiyordum. Aiden'ın bebeğine mi hamileydim? Benden hayatta anne *olmazdı*. Ciddiydim. Sabah dişimi fırçalamayı bile zar zor akıl ediyordum. Bir çocuğun sorumluluğunu üstlenmek, hele ki adına hayatım dediğim bu keşmekeşin içinde... Çocuğun hiç şansı yoktu. Bu gidişle kurda kuşa yem olduğuyla kalırdı.

Aiden'ın dudağının bir yanı yukarı kalktı. "Neler geçiyor aklından?"

"Ya *senin*?" Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Ben... bir sürü şey düşünüyorum, ama tanrıların sende hissettiği şey buysa, ne yapacağımızı ciddi ciddi düşünmemiz lazım." Uzandı, pijamamı çekiştirdi. "Biliyorum, çok ters bir zamana geldi."

Duyunca güldüm. "Evet, korkunç bir zamanlama doğrusu."

"Sence çok mu fena olurdu?"

Yüzündeki bakış, içtenliği ve *–tanrılar aşkına–* rıza gösterdiğini ima etmesi beni ürkütmüştü. "Senin buna itirazın yok mu yani?"

Aiden bakışlarını bir an aşağı indirdi, sonra tam önüme oturdu. Ellerimi avuçlarına aldığında ne denli ciddi olduğunu kavrayıverdim. Jetonum biraz geç düşüyordu. "Bu bizim için doğru zaman değil," diye başladı, parmaklarını parmaklarıma dolayarak. Tüm bunlar olurken hem de. Ama... nasıl itiraz edebilirim ki?"

Resmen nutkum tutulmuştu. Birilerinin şu anı kaydetmesi lazımdı.

"Seni seviyorum Alex. Bu asla değişmeyecek. İkimiz de şu an buna hazır değiliz, ama ben *hazırlanabilirim*. İkimiz de hazırlanabiliriz ve bunun altından beraberce kalkacağız. Benden

o kadar da kötü bir baba olmaz. Yani, Deacon'ı resmen ben büyüttüm, bak, hâlâ sağ." Yanakları hafiften al al olurken güldü. "Hamileysen ne yapacağımızı gerçekten düşünmeliyiz. İkimiz de yapmamız *–yapman–* gereken şeyden geri adım atamayız, biliyorum ama bazı değişiklikler yapmamız gerek."

Nasıl değişiklikler yapmamız gerektiğini hayal bile edemiyordum. Gerçekten hamileysem çıkıp dövüşebilir miydim? Seth'in gücünü kendime aktarabilir miydim? Tanrılar aşkına, nasıl bir çocuk çıkardı ki benden? Biraz melez, biraz safkan, biraz da Apollyon.

Dünyanın sonunu getirebilirdi bu çocuk.

Fakat Aiden... tanrılar aşkına, ağlamak istiyordum. Keşke şu gözyaşları aksaydı yüzümden, çünkü ona sahip olduğum için çok şanslıydım. Birçok erkek şu an çok daha farklı bir durumda olurdu.

Gözümden yaş gelmiyordu ama hareket edebilirdim. Dizlerimin üstünde doğruldum. Ne istediğimi biliyordu. Kucağını bana açtı, oraya kıvrıldım, kollarımı boynuna dolayıp ahtapot gibi yapıştım ona.

"Muhteşemsin," dedim başımı boynuyla omzu arasındaki boşluğa sokarak.

"Değilim." Elini saçlarımın arasından geçirdi, başımın arkasına koydu. "Çocuğumuz olması ihtimali yüzünden üzülemem."

Dizginlenmemiş duyguların keskin sızısı içime saplanınca gözlerimi kapattım. Korku ve kargaşanın fırtınasında küçücük, varla yok arası bir... *mutluluk* kırıntısı, bir tutam duman gibi doldurmuştu içimi. Melezler safkanlarla ölümlülerin çocuklarıydı ve üremelerine izin verilmezdi. Bu bir yana, Avcılar, hatta bunu kendine meslek edinmiş safkanlar bile çocuk sahibi olmazlardı. Çocuklarını büyütecek kadar yaşamazlardı çünkü.

O yüzden, çocuk sahibi olma fikrini aklımın ucundan bile geçirmemiştim Ama bu... –şayet düşündüğümüz şeyse– Aiden'ın çocuğu olacaktı, nasıl olur da istemeyebilirdim? Özellikle, bu denli büyük bir şeye ikimiz de hazırlıksız olduğumuz halde, Aiden yanımda olacakken. Hem de görev bilinciyle falan değil, beni sevdiği, çocuğumuzu da seveceği için.

Peki ya *ben*? Tanrılar biliyor ya, ebeveynlerin gelmiş geçmiş en sorumsuzu olacak ama aldığım her nefeste buna bayılacaktım.

Tanrılar aşkına, beynim pelte gibiydi. Bunları düşüneceğim bir günün geleceğini aklımdan bile geçirmemiştim çünkü.

Aiden şakağıma bir öpücük kondurdu. "Vakit geçirmeden seni buradaki doktorlardan birine gösterip yüzde yüz emin olmamız lazım, ondan sonrasını... eh, birlikte halledeceğiz."

Vay canına. Hamilelik testi yaptırmak için revire mi gidecektik? Bu çok acayip olacaktı. Aklıma bir şey geldi. "Marcus seni öldürecek."

Göğsünden derin, gür bir kahkaha yükseldi. "Tanrılar aşkına, haklısın."

Ben de güldüm, derken gerçeklik yüzüme şamarını indirdi ve o küçücük mutluluk ışığı sönüverdi. "Aiden, ben hamile olamam ki."

"Alex..."

"Anlamıyorsun." Çekilip kucağından indim, yatağın başına doğru gittim. Dizlerimi karnıma doğru çektim, oflayıp pufladım. "Kadın ve erkek bedenlerinin nasıl işlediğini inkâr ediyor değilim, ama Ares'ten bu yana seninle öyle bir şey yapmadık ve hamile idiysem bile bebeğin o dövüşten sağ çıkmış olmasına imkân yok."

Gözlerinin gümüşî pırıltısı biraz donuklaştı. "Bu hiç aklıma gelmemişti bak. Tanrılar aşkına," dedi çenesini ovuşturarak.

"Nasıl oldu da düşünmedim? Öyleyse..." Dişlerini sıkıp başını iki yana salladı.

Ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü hamile olma ihtimalim çok ama çok düşüktü. Sineme bir sancı saplandı. Gözleriyle birlikte, o taşkın heyecanı da sönmüştü. Onu bundan yoksun bırakmaktan nefret ediyordum.

Aiden yatağa yanlamasına uzandı, sonra yanındaki boşluğa hafifçe elini vurdu. Dudağımı ısırdım, yanına kıvrıldım. İkimiz de bir şey demedik çünkü sanırım ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Aiden bir ara yatağın yanındaki ışığı söndürdü, sonra yanıma döndü.

Aiden'ın uyuduğuna kanaat getirdikten epey bir zaman sonra derin bir nefes aldım, gözlerimi kapadım ve inanılmaz derecede çılgınca bir şey yaptım.

Ellerimi karnımın alt kısmına koydum.

Karnımda hiçbir değişiklik hissetmesem de kalbim yerinden sıçradı. Acaba hamile olabilir miydim ve o... Hayır, *o* deyip de geçemezdim, o bir bebekti. Aiden'ın bebeğiydi. *Bebeğimiz* Ares'le mücadelemden sağ çıkmış olabilir miydi? Bundan daha düşük ihtimallerin de gerçekleştiği olmuştu. Ayrıca hayatımda, inanılmaz denen ne varsa gerçekleşebildiğini ve gerçekleştiğini öğrenmiştim. O yüzden, çok ümit beslemesem de bir ihtimal vardı. Farkındaydım. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Aiden karanlığın içinde elini, karnımda duran elimin üstüne koydu ve gece boyunca öylece kaldı.

Altıncı Bölüm

Aiden sabah kalkıp kahvaltı için bir şeyler getirmeye gitti. Onunla gitmeyi teklif ettim ama yataktan çıkmayıp biraz daha dinlenmem için ısrar etti. Gecenin büyük kısmında kâbuslar görüp durmuştum. İblisler duvarları yarıp geçiyordu. Ares, ulsımları atlatmanın bir yolunu buluyordu. Tüm sevdiklerim etrafımda ölüyordu. Yatakta dönüp durmam Aiden'ı gece boyu uyutmamıştı ama bu kadarla da kalmıyordu. Kafamın gerisinde Aiden'ın neden kalmamı istediğini biliyordum. Hâlâ içten içe hamile olabileceğime inanıyordu. Tanrılar aşkına, *benim* benliğimin bile küçük bir yanı aynı şeyi merak ediyordu.

Ne zaman bir ihtimal olduğunu düşünsem midem ağzıma geliyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Bugün kafamı buna veremezdim, ancak hızla bir duş alıp üstümü başımı değiştirirken başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Buğulanmış aynada kendi aksimi görüp surat astım. Islakken bile saçımın her bir tutamı ayrı uzunluktaydı. Bir şeyler yapmalıydım bu konuda. Yurdun iki odasını birleştiren küçük

mutfak ve salona gidip bir makas buldum. Bir anda Caleb'in ölümünden sonra makas tuttuğumu hatırladım.

Saçını kestirmelisin.

Romvi/Ares demişti bunu bana ve en yakın dostumu kaybetmenin çaresizliğiyle ben de saçımı kesmeye kalkışmıştım. O sıralar tuhaf bir tepkiydi bu, peki ya şimdi?

Makasa bakarken boğazımda bir şeyin düğümlendiğini hissettim. O zaman Seth engellemişti beni. Caleb'ın ölümünden sonra hiç yanımdan eksik olmamıştı. Tüm öfkemin, incinmemin acısını ondan çıkardığım halde desteğini esirgememişti benden. Onunla madalyonun iki yüzüydük ve o olmasa kendimden iğrenme hissi ve depresyon beni mahvederdi.

Sana neler oldu böyle Seth? diye sorduysam da, bağlantımızdan bir yanıt gelmedi. Kordonun hafif uğultusundan başka bir şey yoktu ve o da olan biteni önemsemiyordu. Seth'in yaptıkları, tüm iyiliklerine gölge düşürmüştü. Üstelik Ares'in Takımı'ndaydı ve Ares'in bana yaptıklarından sonra, bu seçiminden dolayı Seth'i asla affedemezdim.

Uzun uzun içimi çektim, odadan çıkıp Olivia'nın koridorun karşısındaki odasının kapısını çaldım. "Selam," dedi kapıyı açarken, ancak gözlerini indirip de elimdeki keskin nesneyi görünce gülümsemesi donar gibi oldu. Gerilemediyse de, yüz ifadesi kaçmak istediğini gösteriyordu. "Ne var ne yok?"

"Bugünkü toplantıdan önce saçıma belki biraz şekil verirsin diye umuyordum." Makası sallamaya başlamıştım ama bunun pek de psikopatça göründüğüne karar verip hemen bıraktım. "Onca insanın önüne saçımı biçerdövere kaptırmış gibi çıkmak istemiyorum da."

Tebessümü geri döndü, kahverengi gözleri parladı. "Tabii ki! Bir şeyler yapabilirim." Hünerli parmaklarıyla makası aldı. "Bana gelmene sevindim çünkü teklif etmek aklımdan geçmişti

ama kabalık gibi algılarsın diye çekinmiştim."

"Yo, öyle olmazdı. Saçımın berbat olduğunun farkındayım."

Peşinden odasına girdim. "Yine de sağ ol."

"Lafı mı olur? Banyoya gelsene." Olivia beni küvetin kenarına oturttu, ayaklarımı da küvetin içine soktum. Omuzlarımın etrafına bir havlu sardı, sonra bir fırça çıkardı. Dolaşık saçlarımı çözerken konuşmadık. En sonunda, "Dün çok acayipti değil mi?" dedi. "Hiç o kuşlar gibi bir şey görmemiştim. Hele onca iblis."

"Biliyorum. Ama sen ve Luke bir harikaydınız." Olivia fırçayla rahatlatıcı hareketler yaparken gözümü bir şampuan şişesine diktim. "Artemis, onları buraya Ares'in getirdiğini söyledi."

"Bir tanrının iblisleri kullanacak denli alçalmasına inanamıyorum. O kadar yanlış ki bu." Makası eline aldı. "Kıpırdama, tamam mı?"

Sakin durmak pek tabiatımda yoktu ama yine de denedim. "Seth'le Lucian da aynısını yapıyor."

Olivia'nın eli, tepemde asılı kaldı. "Söylediğini hatırlıyorum. Ben... aklım bir türlü almıyor. Ares'in savaş istediğini anlayabiliyorum. Adı üstünde, savaş tanrısı zaten. Böyle şeylerle besleniyor. Peki ya Lucian? Güce susamış bir safkan. O da tamam. Ama ya Seth? Nasıl olur, bir türlü işin içinden çıkamıyorum. Ona böyle şeyler yaptırmak için ne vaat etmiş olabilirler ki?"

"Her şeyi. Her şeyi elde edebileceğini sanıyor."

Makas şıkırdadı. "Seni de mi?"

"Benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, yani o şekilde değil." Kıpırdamak istiyordum ama saçımı daha da beter etmekten korkuyordum. "Ben onun gözünde... amaca ulaşmak için bir aracım."

Olivia makası kürek kemiklerimin üstünde hareket ettirirken bir süre sesini çıkarmadı. "Onu benden daha iyi tanırsın.

Seth hep beni ürkütmüştür ama bu raddeye geleceğini hiç düşünmemiştim. Bunların bir tekini bile hayal edemezdim."

Sanmıyordum ki birimiz bile tüm dünyanın yok oluşun eşiğine geleceğini düşünsün.

"Bugün seni tedirgin ediyor mu?" diye sordu saçımı tekrar fırçalayıp.

"Evet, biraz. Yani, ne diyeceğimi hiç bilmiyorum. Ben öyle ağzı laf yapan liderlerden değilim, insanları... motive etmeyi de pek bilmem."

"Doğruyu söyle yeter." Makas geri dönmüştü. İçimi çektim. "Ares, Tanrı Katili'nin denetimini ele geçirip Olimpos'a saldırırsa, tanrılar onu durdurmak için önlerinde duran her şeyi yok etmekten kaçınmayacaktır. Buna tüm safkanlar ve melezler dâhil."

"Ve eğer insanları boyunduruğuna almayı başarırsa, sıra safkanlara gelecek." Kaşlarımı çattım. "Çok boktan bir iş."

Olivia hafifçe güldü. "Ancak bu kadar hafife alınabilirdi."

"Haklısın."

Bir anda gelişiveren saç kesme seansı sona ermişti. Ayağa kalkıp derin bir nefes aldıktan sonra aynada kendime baktım. "Vay be," dedim şaşırıp geriye çekilerek. "Harbiden güzel olmuş."

Olivia gözlerini devirdi. "Kötü keseceğimi mi düşünmüştün?"

Omuz silktim.

"Öyle düşündüğün halde bana mı geldin?" Banyodan çıkarken başını iki yana salladı. "O kadar çaresizdin demek ki. Şansına, saçının en kısa olduğu yerler önleriydi, o yüzden fark edilmiyor. Saçını geride falan toplayabilirsin."

Bir zamanlar sırtımın ortasına kadar gelen saçlarım şimdi omuz hizasındaydı ve ağırlığını kaybedince daha da dalgalı

Herceptin

bir hal almıştı. Aslına bakarsanız kendimi normal gibi hissediyordum. Banyodan çıkarken çekingen bir tavırla gülümsedim. "Harika iş çıkardın. Eline sağlık."

"Bir şey değil. Faydam olduğuna sevindim." Yatakta yanındaki boşluğa hafifçe eliyle vurdu. "Benimle takılsana."

Yanına gidip oturdum. Caleb'ın kendisinden ve Yeraltı Dünyası'ndaki yaşamından Olivia'ya söz etmemem için beni tembihlediğini hatırladım. Adil değildi bu zira Olivia hâlâ çok değer veriyordu ona. Fakat Caleb, onun hayatına devam etmesinden yanaydı. Yine de Olivia'ya karşı dürüst davranmamak beni zorluyordu.

Olivia uzanıp parmaklarını elimin tersinde gezdirdi. "Hâlâ acıyor mu?" diye sordu başını kaldırarak.

Elimi çekmemek için kendimle mücadele ettim. "Bugün pek acımıyor aslında."

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp elini yavaşça çekti. "Kusura bakma."

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"Sana olanlar için," dedi zarif ellerini birleştirip. "Apollo geri getirene kadar seni görmedim. Ama Aiden'ın ve dayın dövüşün ardından o kadar..." Genzini temizledi. "Neyse, özür dilerim."

İlkin ne diyeceğimi bilemedim, ama sonra sözcükler ağzımdan kaçıverdi. "Kötü görünüyorum, değil mi?"

"Efendim?" Bana doğru dönerken gözleri büyüdü. "Yo, öyle demek istememiştim! Tanrılar aşkına, amma da kabayım. Düşüncesizlik edip söyleyiverdim işte. Hiç de kötü görünmüyorsun Alex. Yara izleri çok belirsiz, eminim ki..."

"Sorun değil Olivia. Aslını istersen benim de düşünmem gereken en son şey bu." Özellikle de Aiden'la dün gece konuştuklarımız ve olasılıklar hesaba katılırsa. Olivia'ya bu olasılıktan söz etmek için büyük bir istek duyuyordum ancak lafı oraya nasıl getireceğimi bilemiyordum. "Düşünmekten de nefret ediyorum çünkü çok sığ hissettiriyor bana kendimi. Hem de öyle böyle değil."

"Sığ olduğu falan yok." Beni diziyle dürttü. "Sen bir kızsın. Böyle aptalca şeylere kafamızı illaki takarız. Bu konuda kaygılandın diye birisi seni sığ olmakla suçlarsa önce suratını keseriz, sonra bakalım ne düşünüyor."

Kuru kuru güldüm. "Vay be."

"Ciddiyim." Bana göz kırptı. "Eee..." Kapı çalınınca sözü yarım kaldı. Ayağa fırladı. "Eğer Deacon'sa kafasını kıracağım onun. Beni gecenin bir yarısı ayağa dikti çünkü uyku tutmamıştı ve Luke duvarın üstünde devriye geziyordu." Kapıda durdu, bana doğru döndü. "Bana saçlarını ördürdü. İncecik örgüler yaptırdı hem de. Sonra da eski haline döndürdü."

Genzimden bir kahkaha yükseldi. "Deacon çok acayip."

"Al benden de o kadar." Kapıya uzandı. "Tanrılar adına yemin ederim ki onu... Ah! Kardeşlerden sinir bozucu *olmayanı*."

Başımı kaldırıp baktığımda şaşkın Aiden'ı görüp güldüm.

"Alex'i arıyordum," dedi, elinde naylon bir torba vardı. "Fakat kardeşim yine ne yapmış merak ettim."

"Bilmesen daha iyi." Olivia yana çekildi. "Alex burada."

"Anladım." Aiden, dolgun dudaklarında hafif bir gülümsemeyle kapıda oyalandı. "Saçını sevdim."

Saç tutamlarını elime aldım. "Olivia muhteşem bir iş çıkardı."

"Öyle yapmış gerçekten de." O gülücüğü Olivia'ya yöneltince kızın yanakları al al oldu. "Kahvaltı için bir şeyler getirdim."

Yataktan sıçrayıp kapıya yöneldim. "Yemek beni çağırıyor." Olivia'nın önünde durdum. "Tekrar teşekkür ederim."

"Yine beklerim." Olivia fırlayıp beni kucakladı. İlkin donakaldım. Tuhaf gelmişti ama güzeldi. Ben de onu kucakladım, her nedense büyük bir adım gibi göründü bu bana.

Aiden neredeyse yarım domuz edecek kadar pastırma yedir-

miştı bana. Yani, normalde de sıradan bir insandan çok daha fazlasını yiyebilirdim ama Aiden tepeme dikilmiş, son kırıntıyı da yiyene kadar yırtıcı bir kuş gibi tepemde beklemişti.

Parmaklarımdaki o yağlı lezzeti yıkayıp temizledikten sonra "Saçına gerçekten bayıldım," dedi. Bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ama kel olsan da seni hâlâ seksi bulurdum."

Yüzümü buruşturdum. "Kepçe kulaklıyım ben. Hiç çekici olmazdım."

Aiden kıs kıs güldü, sonra ağzımın kenarına bir buse kondurdu. "Mmm, tadın pastırma gibi."

"Çok seksi."

Ellerini hafifçe kalçalarıma koydu, ben de öne yaslanıp yanağımı göğsüne dayadım. "Yiyecek başka bir şey ister misin?"

"Tanrılar aşkına, hayır. Çatlayacağım."

"Emin misin?"

Yüzümü göğsüne doğru çevirdim, yanağımı sevilmek isteyen bir kedi misali ona sürdüm. "Eminim." Gözlerimi kapadım. Neden beni beslemeyi görev edindiğini biliyordum. "Aiden..."

"Biliyorum." Beni kollarına aldı, çenesini indirip başımın tepesine dayadı. "Ne diyeceğini biliyorum, dün gece konuştuklarımızı da. Ama bence ihtimalleri tümüyle elemeden önce tedbirli davranmalıyız. Bir doktora görünmen lazım."

Elimi kolumu sallayarak revire gidip gebelik testi istemek, bir iblis sürüsünün önünde çırılçıplak güneşlenmeye eşdeğerdi, ama Aiden'ın hakkı vardı. Başımı kaldırıp onunla göz göze geldim. "Görüneceğim. Söz veriyorum."

"Güzel." Başını eğip beni öpmeye başladı, öyle ki, yapmam gerekenler aklımdan çıkıp gidecekti neredeyse. "Hazır mısın? Marcus Konsey'de bizi bekliyor."

Hazır değildim ama evet dedim. Çabucak bir Avcı üniforması giydim. Baştan aşağı siyah üniformayı giymekten normal-

de aldığım keyfin yerinde yeller esiyordu.

O haz tümüyle gitmişti.

Artık Avcı değilsin.

Hiç Avcı olmuş muydum ki? Üniformayı ilk defa kuşanıp annemle yüzleşmek için Akit'i terk ettiğimde, bir Avcı gibi hissetmiştim kendimi. Seth'le bağlantımı koparıp Aiden'la Yeraltı Dünyası'na girmeye hazırlanırken giydiğimde ise içimi feci bir coşku doldurmuştu.

Bu üniformayı artık giymemeliyim. İçimdeki sinir bozucu Alex bu görüşteydi.

Fakat üniformayı çıkarmadım, çünkü hissettiklerim farklı da olsa, bir Avcı gibi görünmeliydim. Hançerleri bacaklarıma bağladım, Aiden'ın bana verdiği Glock marka tabancayı yanımdaki kılıfa koydum. Yanından geçerken Aiden popomu avuçladı, eh, bunun üzerine üniforma konusunda kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

Dayım Diana'yla birlikte yan odalardan birinde bekliyordu. Hatırı sayılır bir kalabalık toplanmıştı ve yediğim domuz pastırmaları midemde komik şeyler yapıyordu. Yükseltilmiş kürsünün kanatlarında durmak, Lucian ile Seth'in Konsey'e saldırışını anımsattı bana.

Marcus hâlâ harap haldeydi ama tüm safkanlar gibi o da hızlı iyileşiyordu. Çürükleri solmaya yüz tutmuş, şişlikleri inmişti. "Kendini nasıl hissediyorsun Alexandria?"

Dayımın bana sadece Alex diyeceği, insanların da nasıl olduğumu sormayı bırakacağı bir gün elbet gelecekti. "İdare ederim. Ya sen?"

Gergince gülümsedi. "Daha iyiyim."

Solos içeri girdi, girer girmez de Aiden onu duvarlar konusunda soru yağmuruna tuttu. Kapı dayanıyordu. Başka saldırı olmamıştı ve tıpkı Üniversite'ye girmeden önce bizi duvarın

önünde karşılayan grup gibi keşif kolları yollanmıştı. Luke da aralarındaydı.

Deacon Olivia'yla sohbet ediyordu ama bunu duyunca sustu, oturduğu sırada birden dikleşti. Bakışları Solos'la ağabeyi arasında gidip geldi. Deacon iyi ki araba iskeletlerinin yanında kuşlara yem olan iki Avcı'yı görmedi diye düşündüm. Aiden'la ortak tek yanı olan gözleri parlak bir gümüş rengiydi. Endişesi yüzünden okunuyordu.

Yanına gittim. "Luke'a bir şey olmaz. Muhteşem bir Avcı o," dedim.

Kararsız bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. "Biliyorum, sadece..."

Ne kadar iyi olursa olsun hiç kimse tümüyle güvende değildi. Hele ki Avcılar, hiç. Keşke başka bir şey diyebilseydim, ama Deacon ile Luke ciddi düşünüyorlarsa, Deacon'ın Luke'un karşılaşacağı tehlikelere alışması gerekecekti. Acı bir gerçekti bu.

"Bir şey olmaz ona," diye onu temin ettim. Deacon başını olumlu anlamda salladı, hafifçe içini çekti.

Val büyük salondan çıkıp yanımıza geldi. Bir eli hançerinin kabzasındaydı. Masmavi gözleri esmer teninde daha bir göze çarpıyordu. "Siz hazırsanız herkes hazır."

Dayım bana dönüp başını öne salladı. Huzursuz bir enerjiyle dolup taşarak öne yürüdüm, o ve Aiden da arkamdan gelince rahatladım.

Konsey kürsüsüne yürümek çok acayipti. Daha önce tüm Konseylerin lideri olan Baş Bakan Telly bir Konsey oturumunda beni İksir'e ve köleliğe mahkûm ettirmeye çalışmıştı çünkü. O yüzden, evet, on iki tahtın önünde yürümeye pek de bayılmıyordum. Salonun en ortasında, iki yanımda iki safkanla durduğumda keşke bir konuşma metni falan hazırlamış olsaydım, diye düşündüm.

Bir sürü insanın gözü üzerimdeydi... tahminime göre üç yüz kişi kadar vardı. Arka tarafta, kampüste şu an devriye gezmeyen tüm Avcılar ve Muhafızlar duruyordu. Sayıları moral bozacak kadar azdı, taş çatlasa yüz, yüz elli kişiydiler. Birçoğu Üniversite'nin Avcıları ve Muhafızlarıydı, demek oluyor ki diğerlerinin büyük kısmı buraya ulaşamamış... ya da karşı tarafa geçmişti.

Hiç hoş değildi bu.

Üniversite'de ikamet eden konsey üyelerini tanımak kolaydı. Hepsi törensel cüppelerini giymişlerdi: kırmızı, mavi, beyaz ve yeşil, hepsi de gücün farklı türlerini temsil ediyordu. Ateş. Su. Hava. Toprak. Buraya sığınmış Konsey üyeleri onlar kadar seçkin giyinmemişti ancak kendilerine ait bir mekânda bir melez görmenin o buz gibi tiksintisi gerek onların, gerekse birçok öğrencinin ve öğretmenin yüzünden akıyordu adeta.

İnsan savaş zamanı önyargıların zayıflayacağını düşünür ancak melezlerin safkanlardan daha değersiz olduğunu öne süren asırlık inancı sadece pekiştirmişti anlaşılan.

Ön sıradaki bir Konsey üyesi dudak büküp bir başka üyeye eğildi, muhtemelen pek övgü dolu olan gözlemini fısıltıyla ona aktardı.

Sonra, ben daha ağzımı açıp kalabalığı birleştirmek için utanç verici bir girişimde bulunamadan, kırmızı kıyafetli bir Konsey üyesi ayağa kalktı ve cümbüş başladı.

"Onun *Bakanların* taçlarının önünde durmaması gerekiyor," dedi adam ellerini yumruk yaparak. "Konsey odaları bunun için kullanılmamalı. Şuna bak, yanında bir de hain safkan var! Zorlama büyülerini kendi türü üzerinde kullanan biri! Tam bir yüz karası."

Aiden tek kaşını kaldırdı, hiç de pişman görünmüyordu.

Ben ise içimi çekip kollarımı kavuşturdum.

Salonun arka tarafında pes bir uğultu başladı. Bir öğrenci

ayağa fırladı. Bana Lea'nın ablası Dawn'ı anımsatan güzel bir kızıldı. "Duvarların dışında insanlar ölümlü, safkan, melez demeden ölüyor. Ona rağmen yaptığınız ilk yorum Konsey kürsüsünde bir melezin durduğu mu?"

Konsey üyesi hızla dönüverdi. "Bir safkan olarak toplumumuzun kurallarına saygı göstermelisin!"

"Toplumumuzun kuralları mı?" Kız gözlerini koca koca açıp kahkaha attı. "Aklınızı mı kaçırdınız siz? Duydum ki daha dün iblisler az kalsın duvarı yıkıp içeri giriyormuş ve onları bir tanrı kontrol ediyormuş. Böyle bir zamanda kuralı kim takar?"

Bu kızdan harbiden hoşlanmıştım.

Marcus öne çıktı, başını dimdik kaldırıp genzini temizledi. "Konsey odasının bu şekilde kullanılmasına razı olmayabilirsiniz Bakan Castillo, ancak toplantımızın amacı bu değil."

Bakan neden fikirlerini tartışmak için bu anın mükemmel olduğunu açık seçik anlatırken Laadan'le göz göze geldim. Illinois'deyken babam hakkında söyledikleri aklıma geliverdi. Onu burada bulmayı ummuştum ama içten içe bulamayacağımı da biliyordum. Büyük olasılıkla diğer melez kölelerle birlikte Catskills'te kalmıştı. Onları koruyor, onlara önderlik ediyordu. Baş Bakan Telly onu köleye dönüştürmüş, İksir'e alıştırmış, hatta dilini bile kestirmişti, ne var ki babam... bir liderdi.

Ben de onun kızıydım.

Çenesi düşmüş Konsey üyesinin konuşmasını bastıracak kadar yüksek sesle, "Böyle saçmalık görmedim," dedim. Tüm gözler bana dönmüştü. Bir adım öne çıktım. "Bu kürsüye... bu *salak* kürsüye ait olup olmadığını tartışıyoruz. Tek yaptığımız bu. Şu taht dedikleriniz var ya? Altı üstü iskemle yahu. Kimin umurunda? Ne benim gözümde bir değeri var ne de dünyanın geri kalanının. Sadece sizin için bir şey ifade ediyorlar çünkü onlara o değeri siz veriyorsunuz."

Bakanın suratı cüppesinin rengine dönmüştü. "Buna nasıl cüret edersin?"

"Öyle bir ederim ki." Karnımda zehir gibi dolaşan öfkeye uzandım, çekip yüzeye çıkardım. "Evet, ben bir melezim. Siz o pek kıymetli *sandalyelerinizde* oturasınız diye canını vermek üzere yetiştirilmiş *nice* insandan biriyim. O yüzden, siz de melezlere biraz saygı göstermeye ne dersiniz?"

Marcus yanıma yaklaşıp alçak bir sesle "Alexandria," dedi.

Ama çenem açılmıştı bir defa ve artık kapatmak mümkün değildi. "Sadece melez değil, aynı zamanda Apollyon'um. Canım istese hepinizi gebertirim ya da buradaki herkesin desteğini kazanmak için zorlama büyüsü yapabilirim. Fakat kimsenin istemediği şeye zorlanmaması gerektiğine inanıyorum. Siz de bundan ibret alabilirsiniz."

Bazıları dönüp kendi aralarında konuşmaya başladılar. Fısıltılar kuvvetlendi. Bakan, cüretkâr bir tavırla başını kaldırdı. "Lafı nereye getirdiğini anlamıyorum sanma, ama bu, kurallarımızın bariz şekilde ırzına geçildiği gerçeğini değiştirmez!"

"Kuralların ırzına geçmek mi? Vay be. Hakaret falan sayılmaz bu." Başını öne sallayanlara baktım, başımı iki yana salladım. "Sizler aklınızı peynir ekmekle yemişsiniz. Kafanız basmıyor. Ares o tılsımları yarıp geçti mi, ki geçecek, kıymetli tahtlarınıza kendi kurulacak. Siz değil. O zaman kafasına ne eserse yaptıracak size."

Bir diğer Bakan, bu seferki kırklarının sonunda bir kadın, "Ama o bir tanrı," diye itiraz etti. "Bizler onların hizmetçisiyiz. Eğer o..."

"Ah, evet, kapısına *kölesi* olacaksınız resmen. Belki de toplantıyı burada kesip onu davet etsek daha iyi ederiz. Karma dedikleri kocaman, şişman bir..."

"Alex," dedi Aiden, başını hafifçe iki yana sallayarak.

Gözlerimi devirdim, fakat derin bir nefes alıp gözlerimi Bakan'dan zorla ayırdım, yoksa adamı ciyak ciyak bağırtacaktım. Dürüst olmak gerekirse, bu yaptığım da onun söylediklerı kadar anlamsız olacaktı. Gözümü kalabalıkta gezdirdim. "Ares'in parmağını bile kaldırmadan insanları öldürdüğünü gördüm. Planlarını duydum. Hiçbiriniz umurunda değil. Sizler melezlere hangi gözle bakıyorsanız, o da safkanlara aynı gözle bakıyor. Ölümlülerle birlikte sizi de esir edecek. Tanrıların bir kez daha ölümlüler diyarına hükmetmesi gerektiğine inanıyor. Tehlikeli bir arzu bu. Ölümlülerle, sizlerle ve karşısına çıkan tanrılarla savaşacak. İtiraz edecek bir Konsey olmayacak. Uyulması gereken yeni kanunlar ve kurallar olacak, hepimiz aynı düzeye indirgeneceğiz. Buna garanti veririm. Eğer İlk'i Tanrı Katili'ne dönüştürmeyi başarırsa diğer tanrılar onu durdurmak için bu dünyayı yerle bir edecekler. Buna başladılar bile."

Kimileri kuşkuyla gözünü bana dikmiş bakıyordu, kimilerinin yüzünde ise korkulu bir ifade vardı. Arkadaki Avcılardan biri seslendi. "Ares'i durdurmamız mümkün mü peki?"

Hayır, diye fısıldadı o ses. *Ares'i hiç kimse durduramaz.* Göğsüm sıkıştı. Güçlükle yutkundum, içimde yükselen ve artık aşina gelen o kaygıyı hissetmemeye çalıştım.

"Duydum ki seni yenilgiye uğratmış," dedi bir öğrenci. "Üstelik sen Apollyon'sun. Sen bile onu yenemiyorsan, Avcılarımız ya da Muhafızlarımız ne yapabilir ki?"

"Belki onunla anlaşmaya falan varabiliriz," diye öneride bulundu yaşlıca bir safkan. "Tek çözüm savaşmak değil ki."

Muhafızlardan biri alaycı bir kahkaha patlattı. "Ares, Savaş Tanrısı'dır, Barış Antlaşmalarının Tanrısı değil."

"O gerçekten de Savaş Tanrısı," diye karşılık verdi safkan. "Nasıl yenebiliriz ki?"

Val podyumun yanından "Ne yani, elimiz kolumuz bağlı

duracak mıyız?" diye sordu. "Dövüşerek ölme korkusunun bizi teslimiyete götürmesine izin mi vereceğiz? Avcılar, Muhafızlar böyle mi yapar?"

İtiraz dolu bağırışlar yükseldi. Hepsi de Avcılardan ve Muhafızlardan... yani görev yerini asla terk etmeyen askerlerdendi.

"Bilmiyorum," dedim ve dinleyiciler tekrar sessizleşti. "Ares'i durdurabilir miyiz bilmiyorum. Haklısınız, beni öyle bir benzetti ki anlatsam inanmazsınız. Fakat şunu biliyorum ki emeline ulaşırsa hiç kimse güvende olmayacak. Şunu da biliyorum; yalnız değiliz. Arkamızda Apollo, Artemis ve başka tanrılar da var. Ayrıca... bizim..."

İçimde tuhaf bir duygu peydahlanıp tüm tenime buzdan parmaklar gibi bir dizi ürperti yaydı. Başımı iki yana sallayınca feci keskinlikte bir acı boynumdan aşağı indi. Ansızın nefes alıp vermek güçleşti. Yataktan bir anda uyanıp bir şeye geç kaldığını fark etmek gibiydi.

"Alex?" Aiden yanıma geldi. Yüzü asıktı. Gözleri yüzümü araştırıyordu. Bir elini koluma koydu. "Neyin var?"

Onu ve Marcus'u görüyordum fakat benliğimin her zerresi bu binanın dışında ve çok yakındaki *bir başkasına* odaklanmıştı. Kalabalık huzursuzca dalgalandı. Vücudum tepeden tırnağa titredi. Ta içimdeki kordon bir anda hayat bulmuş, deli gibi uğuldamaya başlamıştı. Apollyon işaretleri yüzeye çıkmış, tenimin üstünde girdap gibi dönüp duruyordu. Tüm tüylerim diken dikendi, kalbim küt küt atıyordu.

"O geldi," dedim Aiden'a titrek bir fısıltıyla. "Seth geldi."

Yedinci Bölüm

Sirenler çalmamıştı. Çalmayacağını biliyordum zaten. Seth öyle yapmayacak kadar havalıydı.

"Alex, dur." Aiden koluma yapıştı, beni Konsey binasının hemen dışında durdurdu. Marcus ve Val de peşindeydi. "Ne yapıyorsun sen? Konuşmanın ortasında çekip gittin."

"O burada. Biliyorum. Onu *hissedebiliyorum*." Seth benimle konuşmuyordu ama her hücremde varlığını hissedebiliyordum. Kordon ancak o yakınlardayken yaptığı gibi keyifle uğulduyordu. "Val'e söyle herkesin güvenliğini sağlasın. Benim gitmem gerekiyor."

Elini kulaklığına götüren Val, "Kapıda bir şeyler oluyor," dedi. "Kesin bir yanıt alamıyorum ama bir şeyler dönüyor."

"Gitmen gerekmiyor." Aiden'ın gözleri fırtına grisine dönüşmüştü. "Bir dakika dur da..."

"Durunca ne olacak? Ona daha fazla zaman mı kazandıralım? Hayır."

"Aiden haklı." Marcus arkamızda duruyordu. "Planımız ne? Oraya gidip Seth'le el mi sıkışacağız?"

Gözlerimi kısıp dayıma baktım. "Aslına bakarsan benim planım önce bıçağı göz yuvasına sokmak, ne yapacağımıza sonra karar vermekti."

Marcus dişlerini sıktı. "Galiba asıl meseleyi atlıyorsun. Gücünü kendine aktarırsa ya da seni kontrolüne alırsa her şey bitmiş demektir. Bunu da düşünmeliyiz."

"Beni kontrol edemez." Aiden'ın gözlerine baktım, benim bile kendimi anlamadığımı anlamasını istedim. Seth'le yüzleşmeyi istemiyordum ama onu görmeye *mecburdum*. İçgüdülerimin doğru olduğunu, onun geldiğini, delirmediğimi öğrenmek zorundaydım. "O safhayı çoktan geçtik."

Aiden başını iki yana salladı. "Sirenler çalmadı ve Val kapıdaki Muhafızlardan yanıt alamıyor. Bunu da bir düşün. Dosdoğru bir tuzağa gidiyor olabiliriz. Tuzağa düşüyor *olabilirsin*."

Seth bir zorlama büyüsüyle onlarca Muhafızı susturabilirdi. Bu gerçek hiçbir şeyi değiştirmezdi. Kolumu zorla çekip elinden kurtuldum Aiden'ın. Tartışma benim için bitmişti. Döndüğüm gibi kampüsü boydan boya geçip kapıya gittim. Val'in bir şey yapıp yapmadığını görmek için dönüp arkama bakmadım bile. Her adımda kordon daha da geriliyordu. Avluyu aşıp da sümbüllerin tatlı kokusunu aldığımda tenim neredeyse yırtılacak kadar gerginleşmişti.

"Tanrılar üzerine yemin ediyorum, Alex, seni şimdi tutup omzuma atarım. Oraya gidemezsin. Dur da bir düşün." Aiden yanı başımdaydı, başını öne eğmişti, alçak sesiyle beni uyarıyordu. "Hem dün gece biz ne konuşmuştuk? Hatırlıyorsan..."

"Hatırlıyorum," diye karşılık verdim adımlarımı hızlandırarak. "*Onun* bunla hiç ilgisi yok bir kere."

"Hem de her şeyden çok var!"

Gözlerimi kırpıştırdım, bana bağırınca hayretler içinde kalmıştım, ama şaşırmaya ne hakkım vardı ki? Aiden beni –ve

eğer varsa bebeği– güvende tutmak için her şeyi yapardı ama Seth buradaysa saklanmak mümkün değildi. Hiçbir şey güvende değildi.

Öbür tarafımda Marcus göründü. "Geçen gece siz ne konuştunuz bakalım? Evet, bu tartışmanın hiç sırası olmayabilir ama sizin yataklarınızı ayırmak gerekiyor ki öyle 'gece muhabbetleri' dönmesin."

Az kalsın gülecektim, vay be, dayım bu tavsiyenin ne kadar geç kaldığını bir bilseydi. "Bunun hiç sırası değil. İnan bana."

"Hiç de içim rahatlamadı." Marcus bir elini rüzgârın dağıttığı saçlarında dolaştırdı, yemyeşil gözlerini kıstı. "Alexandria, ne olursun bize kulak ver. Yaptığın ne akıllıca ne de güvenli. Bunu oturup *düşünmeliyiz*."

Aiden önüme çıktı, kayarak durmak zorunda kaldım. Ellerini omuzlarıma koydu. "Beni korkutmaya başlıyorsun. Tamam mı?" Şefkatlice yanaklarımı ellerinin arasına aldı, beni gözlerine bakmaya zorladı. "Bunun için... *onun* için hazır değilsin."

Alex?

Geri çekilirken hızla bir nefes aldım. Aiden'ın parmakları yanaklarımdan kayıp gitti. Kordon sımsıkı dolandı, içimde gerildi, sonra birden çözülüverdi. Seth'in sesini duyunca, diğer yarısına kavuşmanın arzusuyla dolmuştu. Seth kalkanları aşıvermişti. Çok yakınımda olduğu için miydi? Yoksa hazırlıksız yakalanmamın sebebi Uyanışımdan bu yana ilk defa bir araya gelişimiz miydi?

Bakışlarım Aiden'dan ayrıldı, uzaktaki duvarlara gitti. *Seth?*

Bir an sessizlik oldu, sonra kordon içimde şakladı. *Konuşmamız gerekiyor.*

Bu iki sözcükte beni çileden çıkaracak ne vardı bilemiyorum ama hiddet içimi öyle hızlı, öyle kuvvetli bir şekilde doldurmuştu ki öfkeden haykıracak gibi olmuştum. "Konuşmamız gerekiyor." Onca şeyin ardından tek söyleyeceği bu muydu yani? Bu soruyu suratına bir döner tekmeyle yapıştırmak istiyordum.

Tabanlarımı gevşek toprağa vura vura bir koşu kopardım. Aiden bağırdı, peşime düştüğünü duydum fakat istediğimde çok hızlı olabiliyordum, ondan daha hızlıydım. Son heykellerin yanından geçtim ve duvardaki girişi koruyan bir Muhafız grubuna neredeyse tosluyordum. Konuşmuyor, kıpırdamıyorlardı.

Büyülenmişlerdi.

"Çekilin yoldan," diye bağırdım, omuz atarak Muhafızları yarıp geçtim. "Çekilin..." Sözcükler dilimin ucunda donup kaldı. Tamamen durmuştum ama yer ayaklarımın altında hareket ediyor gibiydi. "Tanrılar aşkına..."

Kapalı kapıların bir adım gerisinde duruyordu. Bizi tek ayıran demir ve titanyumdu. Saçı Catskills'ten döndüğü zamana kıyasla uzamıştı, alnına karmakarışık sarı dalgalar halinde düşüyordu. Avcı üniforması kuşanmıştı. Tüm o siyahlar altın rengi teniyle tezat oluşturuyordu. Gerçek olamayacak kadar kusursuz hatlarında, yüzünden hiç eksik olmayan alaycı gülümseme yoktu fakat mürekkep karası Apollyon işaretleri teninde dolaşıyordu ve yanardöner kehribar gözlerini benimkilere dikmişti.

Seth çok güzeldi. Sanki tanrılar onu özene bezene, parça parça bir araya getirmişlerdi. Bir bakıma öyleydi de. Onu tanıdığım ilk andan bu yana Seth'in güzelliğinde insanca bir şeyin eksikliğini hep hissetmiştim. Aylardan beri ilk defa ona bakarken, gözlerinde taşmayı bekleyen ve daha önce orada olmayıp da şu anda yüzüne kazınmış bulunan farklı bir şey olduğunu fark ettim.

Feci halde huzurumu kaçırmıştı bu.

Arkasındaki hareket dikkatimi çekti. Luke rüyada gibi öne çıktı. Kapının kilidini açarken gözlerini kırpmadı bile. Menteşeler gıcırdadı, sonra ağır kapı ardına kadar açıldı. Seth'in yanında bir

tek Luke görünüyordu ama başkalarının da olduğunu biliyordum. Bedenimdeki her bir içgüdü tepenin üstünde bize saldırma işaretini bekleyen bir *ordunun* beklediğini söylüyordu bana.

Seth yürüdü, gözleri sadece değişmiş görüntümü tepeden tırnağa süzmek için gözlerimden ayrıldı. Yüzündeki ve gözlerindeki duygu daha da şiddetlenmişti ve gördüğüme inanmayı reddediyordum. O anda Seth'i hem öldürmek *hem de* ona dokunmak istiyordum. Çok acayipti ama olduğumuz şeyle bir ilgisi olmalıydı.

Yüksek sesle "Alex," dedi ve transı bozdu.

Onun düşüncesi bile içimi bulandırıyordu. Bir yün fırçası bulup ona ilişkin tüm anıları kafamdan kazımak istiyordum. Dönüştüğü şeyden, izin verdiği şeylerden nefret ediyor, bir parçam hâlâ onu sevdiği için, hâlâ bir parçam olduğu için tiksiniyordum... Benliğimin o parçası zehirli bir evcil yılan gibi hissettiriyordu bana kendimi.

Koşa koşa gelen Aiden yanımda zınk diye durdu. Nefes nefeseydi. Konuşuyordu ama ne onu duyuyordum ne de hareketsiz Muhafızlara bağırıp çağıran dayımı.

Beynimde şalter birden attı... Benim için hiç iyi bir şey değildi, Seth için hayırlı olmadığıysa kesindi. Öne fırladım, aramıza girmeye çalışan Aiden'dan sıyrılıp Glock'umu çektim.

"Hoşuma gitmeyen tek bir hareket yaparsan kurşunu iki gözünün ortasına yersin." Elim titremiyordu. İçimdeki her neyin korkusu idiyse büyüyen ve gemi azıya almak üzere olan öfkeye yenik düşmüştü. "Seni öldürmeyeceğini biliyorum ama canını yakacağını adım gibi biliyorum."

Seth'in gözlerinde bir duygu belirdi. Şaşkınlık değildi. Daha çok ıstırap ya da pişmanlık gibiydi, ama büyük olasılıkla piç kurusuna hiç hak etmediği kadar olumlu yaklaşıyordum. Ellerini ağır ağır kaldırdı.

"Zorlama büyüsünü kaldır," diye emrettim tetikteki parmağım hiç titremeden. "Hemen."

Kehribar rengi bakışları Muhafızların yanında kıpırtısız duran Luke'un olduğu yere kaydı. Bir şey demedi ancak gücün dalgalanışını tenimde yumuşacık bir dokunuş gibi hissettim.

"Neler oluyor?.." Luke bir adım geriledi, başını avuçlarının arasına aldı. Başını kaldırdı, kimin orada durduğunu görünce nefesi kesildi. "Siktir."

Seth'in bakışları tekrar bana döndü. Diğerleri de büyünün etkisinden kurtulup hayatlarında ilk defa iki Apollyon'u birlikte görünce havadaki gerginlik arttı. "Konuşmamız gerekiyor," dedi tekrar.

Başımı yana eğdim. Sesindeki müzikal tınıyı unutmamıştım fakat bizzat duymanın, o acayip bağ aracılığıyla duymakla uzaktan yakından alakası yoktu. Kordon uğulduyordu fakat göz ucuyla Aiden'ın Seth'in arkasından dolandığını ve tabancasını çekip ona doğrulttuğunu gördüm. Biliyordum ki Seth bana doğru tek adım atsa Aiden tetiğe asılacaktı.

Bildiğim bir şey daha vardı, o da Seth'in istese ikimizi de daha parmağımızı oynatamadan silahsız bırakabileceğiydi.

"Ağzından çıkacak hiçbir şeyi duymak istemiyorum." Nefes aldım; kendimi zor tutuyordum. Sırf kafasının dağıldığını görme keyfini tatmak için sıkmak istiyordum tetiği. "Ares'in yaptığından sonra beni, senin tarafına geçmeye ikna edebileceğini sanıyorsan defol git."

"Buraya o yüzden gelmedim."

"Tabii, tabii."

Başını yana eğdi, benim yaptığımın aynadaki aksi gibiydi. Nefes kesici kehribar bakışları yüzümde dolaştı. Başını iki yana salladı, sonra dizlerinin üstüne çöküp gözlerini kapattı.

Tamam. Bunu beklemiyordum işte.

Ağzımı açtım ama dilimi yutmuştum. Aiden'a baktığımda onun da en az benim kadar şaşırdığını gördüm. Şiddetli bir şüphe silahımı indirmeme engel oluyordu. Seth yeri geldiğinde hilekârın teki olabilirdi, ama bu? Emin olamıyordum.

Seth kollarını iki yanına indirdi. Yüksek sesle konuşmadı. *Haklısın. Bu beni öldürmeyecek ama hak ediyorum. O yüzden yap şunu.*

Söyledikleri beni öyle hayrete düşürmüştü ki, yüksek sesle konuştum. "Ne?"

Yap şu işi. Sarsılarak nefesini verdi. *Ares'in sana yaptıklarını zihnimden silecekse hiç durma. Hadi!*

Afallamıştım, ona ters ters baktım. *Hepsini hissettin, değil mi? Onun bana yaptığı her şeyi.*

Seth gözlerini kırpıştırarak açtı ve o gözlerde gördüğüm şeye inanmak istemedim. İkimiz için de pişmanlığın zamanı çoktan geçmişti. "Her şeyi," dedi boğuk bir sesle.

"Ne diyor bu?" diye sordu Aiden.

Midemde bir düşme hissi yaşarken başımı iki yana salladım. *Neler hissettiğimi biliyor musun? Neyi istediğimi?*

Gözlerini sımsıkı kapattı. *Evet.*

Şimdi de kalkmış o anıları kafandan silmemi mi istiyorsun? Sence bir mermi yapar mı bunu? Hadi oradan. Tabancayı indirdim, elim titriyordu. Şiddetli öfke yüzeye fışkırdı. *O anılardan ben de kurtulamıyorum, sen de kurtulamayacaksın.* "Siktir git."

Seth'in arkasında tetikte bekleyen Aiden huzursuzca kıpırdandı. "Hadi Alex, söyle bana. Neler oluyor?"

Ben yanıt veremeden, "Bunların hiçbirini istememiştim," dedi Seth. Gözlerini tekrar açmıştı ve o gözlerdeki ıstırabı görmezden gelmek olanaksızdı. Bu türden, kenarları jilet keskinliğinde bir acının ardında bekleyen sadece iki şey vardı: öfke ve gerçek. "Bunlara asla izin vermezdim. Sana öyle yapacağını bilmiyordum."

"Ares'ten mi söz ediyor?" Öne çıkıp da silahının namlusunu Seth'in kafasına iyice yaklaştırdığında Aiden'ın sesinde aldatıcı bir dinginlik vardı. "Ares'in ne yapacağını mı bilmiyormuş?"

Seth başını yana çevirdi, omzunun üstünden baktı. "Hiçbir şeyi değiştirmez ya da düzeltmez, farkındayım, ama bilmiyordum ve hiç kimsenin Alex'in canını yakmasına izin vermezdim."

"Alex'in canını *sen* yaktın, orospu çocuğu." Aiden'ın gri gözlerini tehlikeli bir pırıltı doldurmuştu.

İlk, gözlerini yere çevirirken alt dudağını ısırdı. "O konuda haklısın, Aziz Delphi, fakat onu seviyorum..."

"Onu vurma!" diye uyardım Aiden'ı, zira tetik tutan parmağının nasıl seğirdiği gözümden kaçmamıştı. "Ne yaparsan yap, ama onu vurma."

Aiden'ın çenesinde bir kas titredi. "Söz veremem."

Seth'in dudaklarında cılız, varla yok arası bir gülüş belirdi.

"Sakın," dedim silahımı kılıfına sokarak. Gözlerimi Seth'ten ayırmak istemiyordum. Şoke olmuştum. "Damarına basmaya çalışması dışında, bize doğruyu söylüyor."

Aiden gözlerini koca koca açtı. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Nasıl olabilirdim? *Biliyordum,* o kadar. "Seth hiç kimsenin önünde eğilmez, ta ki..." Cümleyi bitiremedim bile çünkü Seth tekrar bana döndü ve gözlerimiz buluştu.

Çok üzgünüm, dedi ve yüksek sesle söylemediği halde özrü beni ta benliğime kadar sarstı beni. Seth asla özür dilemezdi. Ona göre bir şey değildi bu. Çok, ama çok özür dilerim.

Yüzümden kan çekildi, sonra hemen geri dönüp yanaklarımı al al etti. "Bizi kandırmaya çalışmıyor."

Aiden dik dik bakıyordu. "Alex..."

"O bizi kandırmıyor. Ben... biliyorum." Ellerim birden güçsüzleşmişti. "Neden geldin Seth? Sana güvenemeyeceğimizi

biliyorsun. Yakınımda da olmaman lazım." Daha şimdiden aramızdaki kordon sımsıkı gerilmişti, Olimpos malı böcek yemine giden bir güve gibi çekiyordu beni kendine. Bir yanım sağduyumu, ona karşı hislerimi ve daha bir düzine şeyi hiçe sayıp ona yaklaşmak için çıldırıyordu.

"Sözüme inanmayacağını ya da beni dinlemeyeceğini biliyorum. Bunun için hiçbir sebep yok. O yüzden bir şey getirdim sana."

Midem bulandı, zira bana en son getirdiği hediye tümüyle mahvolmuş haldeki Baş Bakan Telly idi. "Bana bir şey mi getirdin? Bana hep deli saçması şeyler getirirsin sen Seth."

"Buna bayılacaksın." Işık saçan gözlerinde kara bir mizah belirdi, ama hemen kayboldu. "Madem beni vurmayacaksın, ayağa kalkabilir miyim?"

"Dediğim gibi, hiçbir şey için söz vermiyorum," diye yanıtladı Aiden dudaklarında acı bir tebessümle.

Seth göğsünü şişirdi. "Sana sormadım."

"Ama kafanın arkasına namluyu dayayan benim."

"İyi o zaman," diye homurdandı Seth.

İçimi çektim. Seth'in bizi kandırmaya çalıştığını düşünmesem de, ona gözüm kapalı güvenemezdim. Hele ki bayılacağım bir şey getirdiğini söylüyorsa, ne dolap çevirdiğini göreceğime kendi suratıma döner tekme atmayı yeğlerdim. "Çok yavaş kalk."

Seth ellerini iki yanında, havada tutarak çevik bir hareketle doğruldu. Belinde ve bacaklarında hançerleri ve bir de Glock'u vardı. Marcus'la göz göze geldim. Seth'e onun değil de bir başkasının yaklaşmasını tercih ederdim ama başını öne salladı. Hemen yaklaştı, görünürdeki silahları topladı ve Seth de ona açık seçik izin verdi. En ölümcül silahları, yani element kontrolü ve akaşa konusunda ise yapacak bir şey yoktu.

"Neymiş o, Seth?" diye sordum.

Başıyla kapıyı işaret etti. "Onlara bir saniye daha ver."

"Kapının dışında hareket var... Avcılar." Bir Muhafız silahının kabzasına elini attı. Öne doğru yürüdü, başını yana eğdi. "Yanlarında bir de Bakan var."

"Ne?" Yine Seth'e baktım. "Kim o, Seth?"

Gözleri gözlerime kilitlendi. "Benden bile çok ölü görmek istediğin tek kişi."

Gözlerimi ayırmadım. "Onları içeri alın ama Truva Atına karşı hazırlıklı olun."

Seth kapıya bakarken hafifçe sırıttı. Aiden gözlerini Seth'e dikmişti ve eminim ki kapıdan içeri bebek Apollo girip kıçını sallasa bile Aiden ona bakmazdı.

Avcılardan ilki kapıdan girerken kalbim hızla çarpıyordu. Ardından bir Avcı daha geldi. Bizim tarafımızdaki Avcılarla ihtiyatlı bir şekilde bakıştıktan sonra kenara çekilerek aralarındaki kişiyi bize gösterdiler.

"Vay anasını, olacak şey değil," diye fısıldadım.

İki Avcı'nın arasında tümüyle kendinden geçmiş halde Lucian duruyordu... üvey babam ve Seth'i Konsey'e saldırtan safkan. *Gerçekten de* ondan, Seth'ten nefret ettiğimden daha çok nefret ediyordum. Seth'in bir aileye ve kabul edilmeye olan ihtiyacını ona karşı kullanmış, hastalıklı bir tür aile ilişkisi kurmuştu. Annemle evlendiği günden bu yana Lucian'ın benimle yıldızı hiç barışmamıştı ve umurundaysam tek nedeni ikinci Apollyon oluşumdu. Seth'i avucunda tuttuğu süre ona istediği şeyi, yani mutlak gücü verebilecektim.

Lucian'ın upuzun, siyah saçları yağlı ve karman çormandı; obsidiyen rengi gözleriyse donuk bakıyordu. Kesinlikle bir zorlama büyüsünün tesirindeydi ama neden burada olduklarını açıklamıyordu bu. Yana doğru bir adım attım. Parmaklarım tabancamın kabzasının üstünde hazır bekliyordu. "Nedir bu?"

"O biliyordu," deyiverdi Seth.

Başımı hızla ona döndürdüm.

Biliyordu, diye tekrarladı konuşmayı ikimiz arasında tutarak. *Catskills'teydik ve ben... Ares'in gittiğini biliyordum fakat senin peşinde olduğundan habersizdim. Ares bana bunu söylememişti. Bu işten senin saçının kılına bile zarar gelmeyeceğini söylemişti... Lucian da öyle demişti. Onlara kandım... Enayi gibi inandım.*

Kusacak gibi hissetmeye başlamıştım. Tek kelimesini bile duymak istemiyordum ama mecburdum.

Sonra seninle bağlantı kurduğumda bir şeyler olduğunu anladım. Durumun o kadar... Seth sustu, gözlerini ağır ağır kapattı. Yüzü gerginleşmişti. *Lucian'a gittim ve senin tarafında hissettiklerimi* söyledim ona. Bunun ne kadar kötü olduğunu, bunu asla kabul etmediğimi ve etmeyeceğimi söyledim. *Ares'in yaptığına rıza* göstermeyeceğimi anlattım. Ama *Lucian biliyordu. Ares'in ne yapmaya gittiğini biliyordu. Boyun eğmezsen Ares'in sana ne yapacağını da.*

Üvey babama baktım. Boş gözlerle bana bakıyordu. Seth anlatmaya devam ederken ne hissedeceğimi bilemez haldeydim, belki de aşırı fazla şey hissediyordum. Annemin tek gerçek aşkını sürekli hatırlattığım için benden ölesiye nefret ediyor olabilirdi bu adam, ama ya Ares'in ne planladığını bilip de buna itiraz etmemek? Bana karşı şu kadarcık olsun merhamet duymamış mıydı? Hiç mi?

Burnunun sürtülmesi gerekiyor. Lucian bir seferinde bana böyle demişti. Eh, Ares'in yaptığına katılıyorsa, gayesine ulaşmıştı işte. Burnum sürtülmüştü.

Lucian güldü. Seth'in sesi içimi kasıp kavuruyordu. *Sana güldü ve o anda buna daha fazla katlanamayacağımı anladım. Ares döndüğünde ona seni bulup gücünü kendime aktaracağımı söyledim. Bunu yapabileceğim kadar zayıf düştüğünü, Lucian'ı da buradakilerle konuşup tarafımıza çekmesi için yanıma aldığımı söyledim.*

Ares bana inandı. Seth yüksek sesle güldü. Sesi kırık dallar kadar kuru ve kırılgandı. "Ona çok benziyorum."

"Ares'e mi?" diye fısıldadım, aklı başında herkesin bize dik dik baktığının bilincinde.

Başını hafifçe öne salladı. "Benim... gözümü kör eden kibirim ondan geliyor. Ona ihanet edeceğimi aklının ucundan bile geçirmez. Eh, çok yakında görecek ama. Hoşuna gideceğini hiç sanmıyorum."

"Dur bir saniye," dedi Marcus öne çıkarak. "Kendi aranızda konuşmayı bırakın. Neler oluyor burada?"

Seth onu duymazdan gelip bana doğru bir adım attı. Daha yaklaşamadan Aiden'ın silahı ensesine dayandı. "Bir adım daha at da," diye onu ikaz etti Aiden, gözlerinden şimşekler saçıyordu. "Bir Apollyon kafa yaralanmasından nasıl sağ çıkıyormuş görelim."

"Bunu kendim öğrenmeyi ne kadar istedim bilemezsin," diye yanıt verdi dudağının bir yanı yukarı kıvrılan Seth. "Sana hiç anlatmış mıydım? Bir seferinde yatakta..."

"Seth," diye parladım, dikkatini tekrar kendime çektim. "Lucian'ı zorlama büyüsünden kurtarabilir misin yoksa beynini kızarttın mı?"

"Kızartmadım." Tekrar gözlerimin içine baktı. "O şerefi sana bırakayım dedim." Seth'ten Lucian'ı salıvermesini istemem gerekmedi, çünkü bir saniye geçmeden Lucian öne doğru sendeledi, sanki suyun altında kalmışçasına nefes almaya çalıştı. Nerede olduğunu kavradıkça siyah gözleri anlamlı bakmaya başladı.

"Neler oluyor?" diye sordu kendini iki Avcı'dan uzaklaştırıp. Ellerini göğsüne bastırdı. "Seth?"

"Seninle beraber kaç Avcı var?" diye sordum Seth'e, gözümü üvey babamdan ayırmadan.

"Yüzlerce," diye yanıtladı bezgin bir sesle. "Koca bir ordu, hepsi de bana sadık."

Lucian derhal Seth'e döndü. "Ne? Sana mı? Seth, ne yapıyorsun sen?"

"Gülmüş müydü?" Gözlerime yaşlar doluşmuştu ama ağlamıyordum. İçimdeki yara beni çirkin, şiddet taraftarı bir şeye dönüştürmüştü.

"Evet," oldu Seth'in yanıtı.

Seth'in beni aldatıyor olma ihtimali hep vardı ancak Lucian hakkında söylediklerinin doğruluğundan kuşku duymuyordum. Üvey babam Ares'in ne yapacağını biliyordu. Ona rağmen, *gülmüştü*. Bundan büyük bir kötülük hayal edemiyordum. Seth de masum bir seyirci değildi. Kendi kararlarını vermişti, ancak bunda Lucian ona yardım etmişti. Seth'i bu yola sürükleyen oydu. Belki elinden tutup götürmemişti, ama Lucian'ın yüksek mevkilerde *dostları* olmasaydı, Seth'i böyle kullanmasaydı ne durumda olacağımızı kim bilebilirdi?

Kendimi rahat hissetmiyordum ama bir kabul hissi ta ilikle-rime kadar işlemiş, içimdeki soğukluğa karışmıştı. Üvey babama bakarken, sıcak olan tek şey beni İlk'e bağlayan kordondu.

Kafamda iki olasılık vardı. Bunlardan biri, büyüklük bende kalsın demekti. Diğeriyse intikam. İki seçenek vardı ve içimdeki soğuk ses, ikisinin arasında aslında pek de bir seçim olmayacağını söylüyordu bana.

Aiden huzursuzca kıpırdandı. "Neler oluyor Alex?"

Yıldırım hızıyla hareket edip Glock'u çektim ve tek el ateş ettim.

Lucian'ın gıkı bile çıkmadı.

Geriye devrildi, hareketsiz bir yığın halinde kaldı... Kara gözleri görmeden bulutsuz göğe bakıyordu ve etrafına yayılan saçları kapkara bir kan gölü gibiydi. Alnının ortasındaysa ufacık, titanyum kaplamalı bir kurşun vardı.

Piperi Nine sevdiklerimi öldüreceğimi söylemişti. Bu sefer

hem haklı çıkmış hem de yanılmıştı. Lucian'ı öldürmüştüm öldürmesine, ama onu hiç sevmemiştim. Bana önce deccal, sonra da cansız bir nesne muamelesi yapmasa, hayatımın bir noktasında sevebilirdim onu.

Aiden sessizce bir küfür salladı ama silahını Seth'in üstünden ayırmadı.

"Tanrılar aşkına." Marcus, Bakan'a bakarken güçlükle soludu. "Alexandria?.."

Geri geri yürüdüm, bacaklarım zangır zangır titriyordu. "Sorunlarımızdan biri çözüldü, değil mi?"

Dayım başını ağır ağır iki yana salladı ve o koyu, orman yeşili gözlerinde korku vardı. Bundan etkilenmemeye çalıştım.

Seth de aval aval bana bakıyordu, bunu gerçekten yapacağıma hiç inanmamış gibiydi. *Ne yapacağımı* sanmıştı ki? Lucian'ın başını mı okşayacaktım? Eline vurup bir daha yapma mı diyecektim? Seth'in yüzündeki acılı, gergin ifade giderek derinleşince içimi daha da büyük bir huzursuzluk kapladı.

"Alex," diye fısıldadı Seth. Ağır ve kederliydi ağzından çıkan bu tek sözcük.

Yanlış şeyi mi yapmıştım?

Bunu sorgulamak için artık çok geç, diye düşündüm.

Elimdeki silah, kılıfına sokarken hâlâ sıcaktı. Seth'e döndüm. "Sana hâlâ güvenim tam değil."

"Ben de güveneceğini tahmin etmemiştim zaten." Simgeler teninden silinip kayboldu. "Şimdi ne yapacağız peki?"

Aiden öne atıldı, tabancasının kabzasını Seth'in başının arkasına bir ölümlüyü öbür dünyaya yollayacak şiddetle indirdi. Seth öne yığıldı. Apollyon olsun ya da olmasın, bu onu birkaç saat uyuturdu. Aiden büyümüş gözlerime baktı. "Ben de işi şansa bırakmayacağım."

Sekizinci Bölüm

Seth ana Konsey binasının altındaki hücrelerden birine götürüldü. Hücrenin parmaklıkları titanyumdandı, başında nöbet tutacak Muhafızlar ise safkanlardan seçilmişti ama Seth oradan çıkmak istese çıkardı. Apollyon'lara dayanıklı bir hücre inşa etmek için elimizde ne Titan kanı vardı ne de Hephaestus, o yüzden Seth'i buraya koymakla büyük risk alıyorduk. Yine de başka seçeneğimiz yoktu. Ayrıca kapının diğer yanında Seth'e sadık yüzlerce Avcı bekliyordu ve ondan haber almadan daha ne kadar bekleyeceklerini bilemiyorduk. Tek iyi haber bir süre kendinden geçmiş olmasıydı ama kendine geldiğinde, eh, orasına da sırası geldiğinde bakacaktım.

Şu anda duş almaya ihtiyacım vardı.

Seth'i görünce damarlarımda dolaşan adrenalinin artığı gibi, tenim terden yapış yapış olmuştu, ama sırf bununla da kalmıyordu. İçim, dışım kir pas içinde gibi geliyordu bana, günlerdir banyoya girmemiş gibiydim.

Kendimi *kirlenmiş* hissediyordum, ahlak bakımından yozlaşmış gibi.

Tenimi kızarana kadar ovalarken kalbim gereğinden hızlı atıyordu. Gözlerimi kapattım, birkaç defa nefes aldım.

Yanlış mı yapmıştım?

Lucian'ı öldürmek yanlış mıydı? Ahlaki bakımdan? Evet. Yanlıştı ama hak etmemiş miydi? Kendi kaşınmamış mıydı?

Bir Avcı olarak iblisleri öldüreceğim. Hem yargıç hem cellat olmak anlamına gelmez bu.

Lif kabağı ansızın güçsüzleşen parmaklarımdan kayıp düştü, ıslak bir şapırtıyla kûvetin zeminine çarptı. Midem bulandı, iki büklüm oldum. Başım dönüyor, gözlerim kararıyordu. Sırtımdan aşağı sular boncuk boncuk akıyordu ama hissedemiyordum bile.

O tetiği çektiğimde en ufak bir şey bile hissetmemiştim. Öncesinde öfke, hatta Lucian'ın adiliği karşısında biraz içerleme bile vardı, fakat tetiği tamamen duygusuzca çekmiştim. Bir can almak önemsiz bir eylemdi sanki.

Bunda bir yanlışlık vardı... *bende* bir yanlışlık vardı.

Seth Baş Bakan Telly'yi öldürmek istediğinde ona bunun yanlış olduğunu söyleyişim daha dün gibiydi. Apollyonlar olarak bile bu türden kararlar veremeyeceğimizden dem vurmuştum.

Ama vermiştim o kararı.

Lucian'ı öldürmüştüm.

Acımasızca, diye fısıldadı o iğrenç, cılız ses. *Gözünü bile kırpmadan.*

Doğru. Tetiği çekerken öfkenin dışında hiçbir şey hissetmemiştim ama bu hiddet bile elle tutulur değildi. Tanrılar biliyor ya, öteden beri hep bir öfke sorunum olmuştu ama hiç böyle kendimi yitirmemiştim. İnsanlara elma fırlatmak ayrı bir şeydi, onları kafalarından vurmak ise işi apayrı bir boyuta taşıyordu.

Neyim vardı benim? Daha doğrusu, neye dönüşüyordum?

Ciğerlerime zorla birkaç nefes hava doldurduktan sonra

doğruldum, durulanıp köpüklerden kurtuldum. Suyu kapattım, kabarık bir havlu alıp sarındım.

Hissizlik içimdeydi, gözeneklerimden dışarı sızıyor, tenimi sarmalıyordu. Tekrar duş almak, bu şey her neyse ondan kurtulana kadar tekrar tekrar yıkanmak istiyordum.

Kapıyı açıp bitişik odaya giderken kendime aynada dönüp bakmadım.

Aiden yatağın kenarında oturuyordu, ellerini dizlerinin üstüne koymuştu. Glock yanındaydı, hançerler de kılıflarından çıkarılmış, tabancanın yanına düzgün bir sıra halinde dizilmişti. Başını kaldırdı, koyu gri gözleri üstümde ağır ağır gezindikten sonra gözlerimde durdu. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, karnımın alt kısmındaki adalelerin kasıldığını hissettim.

Aiden'ın yanındayken hissiz değildim.

Çok şey hissedebiliyordum.

Yanına gidip aralık bacaklarının arasında durdum. Aiden doğruldu, merakla baktı bana. Kollarını kaldırırken boğazım düğümlendi. İlerledim, dizlerimi kalçalarının iki yanına koydum. Bana sarıldı, göğsümü göğsüne, yanağımı omzuna yasladı. Dakikalarca sessiz kaldık. Eli hissizliği kovan, yatıştırıcı bir hareketle sırtımda gidip geliyordu ama daha fazlasını hissetmek istiyordum. İhtiyacım vardı daha fazlasını hissetmeye.

Kucağında geriye sallanıp elimi yanağına koydum. Avucumdan yukarı, koluma doğru bir farkındalık hissi ok gibi fırladı. Aiden'a görünmeyen Apollyon işaretleri tenimde belirdi, kolumda döne döne elime ulaştı.

Aiden gözlerini kapattı. "Olanlar hakkında konuşmalıyız Alex."

Konuşmak ve düşünmek yapmayı en son istediğim iki şeydi. Şu anda sadece hissetmekle ilgileniyordum. Öne yaslandım, alnımı alnına dayadım. Ağızlarımız kusursuz biçimde hizalandı ve Aiden'ın göğsü hızla kalktı.

Sırtımda duran elini sıkıp yumruk yaptı. "Böyle konuşmak olmaz ama."

"Konuşmak istemiyorum." Dudaklarımı dudaklarına sürdüm. Ağızlarımız birbirine ancak şöyle bir değmişti ama Aiden beni daha sıkı kavradı. "Seni hissetmek istiyorum."

"Alex..."

Biraz geri çekilip havluyu bıraktım, böyle yaparak kendimi bile şaşırttım çünkü bu sıralar vücudumdan utandığım kesindi.

Aiden bir süre daha gözlerime bakmayı sürdürdü, sonra gözlerini aşağı indirdi. Bakışlarını sıcacık bir dokunuş gibi vücudumda hissettim. Gözlerini tekrar yukarı çevirirken tenimin ısındığını duydum. Aiden'ı biraz olsun tanıyorsam, doğru şeyi yapmak isteyecekti. Konuşmamız gereken çok şey vardı... hissettiğim o duygusuzluk, önceki gün dövüşün ortasında kilitlenip kalmam, biraz önce üvey babamı kafasından vurmam ve gafil avlanmış ebeveynler olma ihtimalimiz. *Tanıdığım* Aiden tüm bunları çözüme kavuşturmak isterdi, çünkü hiçbiri diğerinden önemsiz değildi, ancak *sevdiğim* Aiden beni asla geri çevirmezdi.

Ellerini yüzümün iki yanına koydu, başımı kendi başına yaklaştırdı. Dudaklarımızın temas ettiği an, aşırı uzun bir uykudan uyanmak gibiydi. Duyular bünyemde birbirleriyle yarışıyor, kan dolaşımıma katılıp soğuğu kovalıyordu. Öpücük ateşlendi ve Aiden'ın da benimle aynı yerde olduğunu anladım. Konuşacaktık, ama daha sonra. Çok daha sonra.

"Bu ne böyle?" diye sordu derin ve boğuk bir sesle.

"Ne?"

Parmakları kalçamın üstünde, belimin alt kısmında durdu. Tuhaf biçimli o yara izine dokunuyordu. Kaskatı kesildim. Elini tutup çektim. Onu daha ateşli, daha sert şekilde öptüm ve yara

izinin aklından çıktığına emin olana kadar dikkatini oradan uzaklaştırdım. Elleri omuzlarımdan aşağı, oradan belime indi ve peşinde ürpertiler bıraktı. Beni göğsüne bastırdı, üniforması hâlâ üstünde olduğu halde teni tenimi kavurdu. Aiden'ı öpmek havasızlıktan boğulur gibi olduktan sonra derin derin temiz hava solumak gibiydi. Öpücükleri tüm o keşkeleri, acabaları ve içimdeki karmakarışık duyguları uzaklaştırıyordu.

Dudakları boynumdan aşağı yakarak inerken başımı geriye attım. Kolunu belime doladı, diğer eli karnımdan yukarı, daha da üstlere çıkınca küçük bir çığlık attım. Göğsünden gür, sinirlerime kısa devre yaptıran bir ses geldi ve ellerimin altındaki bütün adaleleri buna kasılarak yanıt verdi. Dudakları o hassas noktaya varmıştı, nefesiyse kulağımdaydı. İkimizin de kıpırdamadığı öyle bir an oldu ki, hareket eden tek şey göğüslerimizde çarpan, sesi damarlarımızda gök gürültüsü gibi dolanan yüreklerimizdi. Bir anda, dudaklarını nabzımda duymanın verdiği o enfes his bile yetmez oldu.

Üstündeki o sinir bozucu tişörtü çıkarmak için geri çekilip gözlerimi açtım.

Tamamen beyaz gözler bakıyordu gözlerime. Dudakları acımasız bir sırıtışla kıvrılmıştı. Yüzü korkutucu derecede tanıdıktı... insanı donduracak kadar yakışıklı ve duygudan yoksundu. "Asla kazanamazsın."

İrkilip geriye gider ve belime sarılmış kollarından kurtulurken buz gibi bir dehşet göğsümde büyüyen çığlığa engel oldu. Güm diye yere düştüm. Kaidemdeki feci acıyı duymazdan geldim, sendeleyerek ayağa kalktım ve yana atılıp Aiden'ın tabancasını kaptım. Parmaklarımı silahın kabzasına doladığım anda Ares'i vurmanın ne kadar anlamsız olduğu kafama dank etti.

Yine de en azından canını acıtacağını düşünüp namluyu doğrulttum, fakat öylece kalakaldım. Zira Ares yoktu karşımda.

Karşımdaki Aiden'dı, koca koca açılmış gözleri şiddetli bir yaz fırtınasından önce göğün rengiydi. İki eli iki yanındaydı, göğsü körük gibi inip kalkıyordu. "Alex? Sen... ne yapıyorsun?"

Bölük pörçük bir nefes aldım ama hava ciğerlerime sala ulaşamadı. Göğsümün üstüne koca bir kaya parçası çökmüş, geri adım atmaya çalıştığım sırada beni eziyordu. Gördüğüm şeyi kavrayamıyordum. Ares daha demin oradaydı... oydu işte! Onun yüzüydü... onun sesiydi.

"*Agapi mou*, konuşsana benimle. Ne var, söyle," dedi boğuk bir sesle. Ama gözleri gözlerimden hâlâ ayrılmamıştı. "Ne oldu?"

"Aiden?" diye fısıldadım ellerim titreyerek.

Başını ağır ağır öne salladı ve söylediği tek sözcük de boğuktu. "Benim."

Ona bakarken, baskı feci bir korkuya ve şaşkınlığa dönüştü. Mantıklı yanım karşımdakinin Aiden olduğunu, Ares'in Üniversite'ye giremeyeceğini haykırıyordu fakat gardımı indiremezdim, çünkü karşımdaki Ares ise...

"Sen değildin," diye fısıldadım, parmağım tehlikeli biçimde tetiğin üstünde kasıldı. "Sen değildin."

Dudakları gerildi. "Anlamadım? Benim, ben. Buradayım, yanındayım *agapi mou*. Buradayım işte."

Kararsızlık, içilmeyecek kadar soğuk bir yudum su gibi göğsüme yayılırken kolumda bir titreme başladı. Aiden'ı kazara vurmadan önce silahı indirmem gerektiğini biliyordum, çünkü karşımda duran o olmalıydı, ne var ki yapamıyordum.

"Seth mi?" diye sordu yumruklarını sıkarak. "Onun başının altından mı çıkıyor bu?"

"Seth mi?" Şaşırıp gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır. Ama sen değildin. O... Ares'ti."

Yüzünde ansızın bir acı belirdi, parlak gümüş rengi bakışla-

rına hüzün bulaştı. Bu halinden hiç hoşlanmamıştım, o kadar derinden incinmişti ki. "Yanında ben varım. Hep buradaydım, *agapi mou.*"

Aldığım nefesle boğazım haşlandı. "Galiba... ben galiba aklımı kaçırıyorum."

"Ah, Alex..."

Bu iki sözcük, kalbimi daha önce hiç olmadığı biçimde kırdı. Sözcüklerdeki ıstırap, kurşun gibi çöktü ta iliklerime. Titredim.

"Bana bak," dedi alçak sesle. "Ben olduğumu biliyorsun."

Sonra bir adım attı ve kalbine dönük bir namlu varken bunu yaptığı için dünyanın en cesur varlığıydı. Beni korkutmak istemezcesine ağır ağır uzandı, parmaklarımı silahtan teker teker ayırdı. Kendimi çok ama çok kötü hissediyordum. Gözlerini benden ayırmadan silahı tekrar yatağın üstüne koydu, bir battaniye aldı. Yumuşak battaniyeyi omuzlarıma örttü, önümü kapadı, sonra alnıma ufacık, şefkat dolu bir öpücük kondurdu.

Bu küçük sevgi gösterisi mahvetmişti beni.

"Özür dilerim," dedim vücudum sarsılırken. Aiden'ı vurmama ramak kalmıştı. Öldürmesem bile ciddi şekilde yaralayabilirdim onu. "Tanrılar aşkına, çok üzgünüm Aiden."

"Şşş," diye mırıldandı, sarılıp beni kucağına aldı. Yatağa oturdu, yanağımı göğsüne, güm güm atan kalbinin üstüne dayadım. Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Her şey yoluna girecek Alex. Ne olursa olsun, anca beraber kanca beraber demiştik, hatırlıyor musun? Her şey iyi olacak. Söz veriyorum sana."

Aiden beni bağrına basarken duyularım yeni bir dehşet dalgasının hücumuna uğradı. Bir eliyle ensemi tuttu, diğeriyle sırtımı okşadı. Ağır ağır sallanıp bir şeyler mırıldanıyordu ama ne dediğini dinlemiyordum çünkü sadece tek bir şeye odaklanabiliyordum.

Kestirme yoldan tımarhanelik olmuş olmam gayet mümkündü ve birçok şeyi açıklardı. Şaşıran çıkar mıydı acaba? İnsanlar öteden beri stres altında delirirdi ve biz melezler, başımızı dik tutmak için eğitildiysek de onlardan farklı değildik. Peki, bir şeyi değiştirir miydi bu? Değiştirmezdi çünkü gerçek olan tek bir şey vardı.

Aiden benim yanımda güvende değildi.

Aiden'la konuşmadık.

Galiba şu an için üstüme gelmekten çekiniyordu çünkü vesikalı deli olma yolunda emin adımlarla ilerliyordum. Ne de olsa birini alnının ortasından vuralı şunun şurasında birkaç saat olmuştu. Üstüne, Ares'i gördüğümü sanıp Aiden'a silah çekmiş... ve bunu anadan doğma çıplakken yapmıştım.

Keyfe limon sıkmanın ancak bu kadarı olurdu.

Her nasılsa bir şekilde kendimizi bir şekilde yatakta uzanırken bulduk ve Aiden nihayet huzursuz bir uykuya daldı. Saat geç olmuştu ama bir türlü uyku tutmuyordu. Zihnimde bin bir tilki birbirini kovalıyordu sanki. Eğer delirdiysem ki içime büyük ihtimalle öyle olduğu doğuyordu, Muhteşem Ordu'nun başına geçip Ares'le nasıl savaşabilirdim? Bu işte baştan sakattı.

Ve Seth uyanmıştı.

Benimle iletişim kurmaya çalışmıyordu ama uyanık olduğunu bir şekilde bilmem yepyeni bir tuhaflıktı. Bilinci kendi bilincimin hemen kıyısındaydı. Uyanıktı ve tedirgindi.

Aynı benim gibi.

Mümkün olabildiğince sessiz, Aiden'dan uzaklaşıp karanlıkta giyindim. Bir şeyleri ters giyersem suçu deliliğime atabilirdim. Eh, kafayı sıyırmanın da o kadar faydası olsundu, değil mi? Belki de büsbütün delirmeliydim.

Odadan usulca çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Kendi kendime ne yaptığımı bilmiyorum diye telkinde bulundum ama biliyordum. Benliğimin her zerresi nereye gittiğimin bilincindeydi, özellikle de içimdeki o gıcık kordon. Burnuna rulo yapılmış bir gazete kâğıdıyla vurulması gereken sevinçten aşırı şımarmış köpek yavruları gibiydi, yerinde duramıyordu.

Aslında gazeteyle dövülmesi gereken *bendim*.

Gölgelerde sinsice yol alıp göz açıp kapayana kadar Konsey binasına vardım. Hücrelerin de bulunduğu katakompların girişi sıkı korunuyordu.

Muhafızların hiçbiri kenara çekilip beni İlk'in yanına bırakma fikrine sıcak bakmamıştı. Onları suçlayamazdım. Seth gücümü kendine aktarırsa olacakları herkes biliyordu, ama o buradaydı ve sırf bu bile riskliydi.

Solos daracık merdivenden yukarı tırmandı, beni Muhafızların önünde görünce gözlerini kısarak baktı. "Hayrola Alex?"

"Seth'le konuşmam lazım."

Yolumu kapattı. "Bu iyi bir fikir mi sence?"

"Onu birkaç saatte bir kafasına vurup bayıltmaktan başka bir önerin var mı?"

Sağ gözünden çenesine kadar zikzak çizen yaranın ciddiyetini gizleyen bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. "Benim hiç itirazım olmaz."

Güldüm, ama yapmacık geliyordu kulağa. "Benim de olmaz ama onunla konuşup burada ne halt aradığını ve kapının diğer yanında bekleyen Avcıların sorun çıkarıp çıkarmayacağını öğrenmem lazım."

"Muhtemelen sorun çıkaracaklar," diye yanıt verdi Solos.

Bu Solos da insanın yüreğine su serpmeyi iyi biliyordu doğrusu. Kısa tutamları kulağımın gerisine tıkıştırıp huzursuzca kımıldandım. "Onunla bağlantı kurmaya gelmedim buraya," dedim alçak sesle. "Üstümde öyle bir etkisi yok artık. Hem buna kalkışacak kadar yakınıma gelmesine izin vermem bile."

Solos bakışlarını kaçırdı. Çenesi seğiriyordu. "Bundan hiç hoşlanmadım. Beni yanlış anlama, yine Kötü Alex'e dönüşüp üstümüze saldıracağını falan düşünmüyorum ama gecenin bir yarısı ve yanında Aiden da yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunun hücreye kilitli Apollyon'la ne alakası var?"

"Yanında Aiden varken kendimi yüz kat daha rahat hissediyorum, özellikle de sen Seth'le çene çalarken," dedi.

"Aiden uyuyor, dinlenmesi lazım. Benim de bebek bakıcısına falan ihtiyacım yok." Elbette vardı ama böyle bir şeyi hayatta kabullenmeyecektim. "Hadi Solos, beni buna *mecbur* bırakma."

Beni dikkatlice süzdü, sonra burnundan soludu. "Asıl sen beni buna *pişman etme*."

"Bana olan inancın ne kadar da güçlü," diye mırıldandım yolumdan çekilen Solos'un yanından geçerken.

"İnançla ilgisi yok." Ben dik merdivenden inerken Solos da peşimdeydi. Soğuk hava dalgası kot pantolonumdan sızıyordu. Olan bitenlerin ardından Avcı pantolonu giymek içimden giymemişti. "Sakın üstüne alınma, benim kimseye güvenim yoktur. Bunu zor yoldan yıllar önce öğrendim ve aynaya her bakışımda hatırlıyorum."

Alçak kemerli kapıdan geçtim, geniş bir odaya çıktık. Seth burada değildi. Bakışlarım karşıdaki titanyum kapıya gitti, sonra dönüp arkama baktım. "Yüzündeki iz mi?"

Solos duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Tıraş olurken kesmedim."

"Ben iblislerle dövüşürken oldu sanıyordum."

Başını olumsuz anlamda hafifçe iki yana salladı. "Olduğunda daha on dokuz yaşındaydım."

Yaptığım ne kadar yanlış da olsa, hastalıklı bir merak kabarmıştı içimde. "Nasıl oldu peki?"

Hemen yanıt vermedi ve içimdeki kordon sabırsızca gerildi. "Bir gece devriye görevine çıkmıştım ve nöbetimin sonuna doğru bir kadınla tanıştım. Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Laf lafı açtı, eh, ben de on dokuzunda bir *delikanlıydım* neticede. Tek gecelik bir ilişkiydi, ne bir sorumluluk hissi vardı ne de birbirimize isim sorduk. Hem teklif de ondan gelmişti, benden değil. Çöpsüz üzüm."

"Elbette," dedim, bu tanışmanın sonunun nasıl bittiğini anlamıştım ama kaçamağın sonucunda nasıl öyle yaralandığını tahmin edemiyordum."

"O sıradan bir kadın değildi Alex. Bir tanrıçaydı."

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı.

"Afrodit," dedi başını aşağı indirip. "Belli ki canı sıkılmıştı, ölümlüler diyarını bir ziyaret edeyim demişti. Yanlış zaman, yanlış mekân işte. Ya da doğru mekân. Bardağa ne tarafından baktığına göre değişir. Ben kimim ki böyle bir fırsatı tepeyim?" Ben hayretler içinde bakarken hafifçe gülümsedi. "Tahmin edersin ki bizim koca Hephaestus buna pek sevinmedi."

"Tahmin ederim," dedim ağır ağır.

"Bu yarayı o açtı." Sağ yanağını gösterdi. "Afrodit araya girmeseydi, beni öldürecekti de. Apollo onu, senin kalacağın hücre için getirdiğinde saklanacak delik aradım resmen. Ama ne yalan söyleyeyim, Afrodit'le geçirdiğim birkaç saat için buna değerdi."

Şaşkınlıkla güldüm, Solos da iyice gülümsedi. "Her şey yolunda, diyenlere güvenmemem gerektiğini böylece öğrendim. Özellikle de tanrılara... ve yarattıkları şeylere asla, ama asla güvenmemeyi. Çayırda sinsice yaklaştığını asla göremediğin yılanlar onlar."

Solos daire biçimli odada kaldı. Duvarları meşalelerle aydınlatılmış dar koridorda ilerlerken elimde olmadan *kendimi* çayırdaki bir yılan gibi hissettim. Seth de öyleydi. İkimiz de tanrıların yarattığı tehlikeli varlıklardık; zamanı geldiğinde çevremizdeki her şeyi ve herkesi karşımıza alabilirdik.

Vahşi mizacımız bizi yaratanların eseriydi belki de. Bu dünyada bir Olimposlu tanrıdan sapkınını bulmak olanaksızdı.

Solos'un öyküsünü kafamın bir yerine atıp köşeyi döndüm; hücre birkaç adım ötemde duruyordu. Alevlerin ışıltısı titanyum çubuklarda titreşiyordu. Parmaklıklara karanlık bir gölge yaslanmıştı, bunun sırtı koridora dönük duran Seth olduğunu kavramam için bir iki saniye gerekti.

Seth'in oturduğu yerden birkaç adım ötede durdum. Kordonun, yani bağlantımızın neredeyse sarhoş edici ısrarını duymazdan geldim.

"Yine kafama vurup bayıltacak mısın beni?" diye sordu. Tuhaf bir şekilde, sesinde o müzikal tınıdan eser yoktu.

Aradaki mesafeyi kapattım, kolunun uzanamayacağı bir yerde durdum. "Henüz karar vermedim."

"Hiç boşuna zahmet etme. Gözümü kararıp buradan kaçmayı planlamıyorum. Kimsenin üstüne yağmur gibi kaos ve yıkım yağdırma planım da yok."

"Duyduğuma sevindim."

"Öyle mi?" Başını çevirince onu profilden gördüm. Gözleri kapalıydı ve sarı saçlarından daha koyu renkli olan upuzun kirpikleri elmacıkkemiklerinin üstüne değiyordu. "St. Delphi biliyor mu burada olduğunu?"

Gözlerimi kıstım. "Onun hakkında konuşmayacağım seninle."

Dudaklarında bir anlık alaycı bir tebessüm belirdi, sonra kayboldu. "Aman ne güzel, çünkü ne kadar mutlu bir aşk ya-

şadığınızı dinlemek istemiyorum. Onun yerine kafama vurup bayıltmanı tercih ederim."

Daha demin Aiden'a silah çektiğim düşünülürse, şu anda denklemde "mutluluk" namına bir şey olduğunu iddia edemezdim. Yine de, yaptığı yorum beni savunmasız yakalamıştı. Ağır ağır kenara ilerledim, uzanamayacağı bir mesafede çömeldim. "Birbirimize karşı açık olalım. Sen beni asla o şekilde sevmedin, biliyorsun, değil mi?"

Seth uzunca bir süre yanıt vermedi, sonra başını tekrar parmaklıklara yaslayıp bıkkın bir tavırla içini çekti. "Haklısın ama hiç fırsatım olmadı ki."

Açık sözlülüğü bir kez daha gafil avlamıştı beni. Oysaki Seth çoğu zaman tanrılardan bile beterdi; muğlak ve yuvarlak yanıtların efendisiydi. Profiline uzun ve gergin bir dakika boyunca baktım, sonra basınç yüzünden yıkılan bir barajın suları gibi, ağzımdan fışkırdı sözcükler.

"Seni sevmiştim. Aiden'ı sevdiğim gibi değil, fakat seni gerçekten *sevmiştim*, buna karşılık bana ihanet ettin. Lucian'ın tarafını tuttun ve seninle bağlantı kurmaya zorlamak için beni resmen rehin aldın! Ona rağmen senden yana ümidimi kesmedim. Seni korumaya *devam ettim*. Üstüne, beni Kötü Alex'e dönüştürüp Ares'le birlikte savaş çıkardın! Bir sürü insan öldü, Seth." Bacaklarım mecalsiz kaldı, sesim tizleşti ve çatladı. Oturdum, ellerimi gevşekçe bacaklarımın arasına sarkıtıp ona çubukların arasından baktım. "Hem yeni de değil. Ne zaman başladı, Seth? Annemle mi? İlah Adası'ndaki, Caleb'ı öldüren iblislerle mi? Catskills'te ölenlerle mi yoksa? O zaman da Lucian'la iblisleri kullanıyor muydunuz? Kullanıyordunuz, değil mi?"

Yine sustu, sonra gözlerini açtı. Gözlerinin saçtığı kehribar rengi ışık beni ürküttü. "Özür dilerim."

Göğsüm sıkışıyordu. "İnsanlar öldü. Sevdiklerim. Hiç tanımadıklarım. Peki, ne uğruna?"

"Geçmişe dönüp her şeyi değiştirebilsem seve seve yapardım. Lucian'ı koruma görevini asla kabul etmezdim," dedi sessizce. "Olayların bu raddeye varacağını önceden kestirebilsem sırra kadem basardım Alex."

Hayretler içinde, başımı iki yana salladım. Karşımdaki bu özür dileyen, yaptıklarına bin pişman varlık benim bildiğim Seth olamazdı. "Kişilik bozuklukların kendini gösteriyor."

Şeytanca bir sırıtış yerleşti suratına. "Tencere dibin kara."

"Bir bilsen," diye homurdandım, sonra yüksek sesle, "Her şey ne zaman çığırından çıktı Seth?" diye sordum.

"Ben doğduğumda."

Gerginleştim. "Bu doğru değil, Seth."

"Aslını istersen doğru. Senin İlk olman gerekiyordu, Alex. Tüm Apollyonlar, Apollo'nun soyundandır. Ben bunun için... Ares'in planları doğrultusunda yaratıldım. Aynısı Solaris ve İlk için de geçerliydi. O yüzden, dediğim doğru. Her şey o noktada yolundan çıktı." Güldü, ama gülüşü Ares'ten sonraki gülüşlerime benziyordu, ardında hiçbir sıcaklık yoktu. "Kahretsin, aslında her şey yüzlerce yıl önce Ares'in dünyaya hükmetmek istemesiyle rayından çıktı."

"Hayır," dedim yutkunarak. "Sen hep kendi istediğini yaptın Seth. Seninle tanıştığımızda bunların hiçbirini bilmiyordun. O kararları sen verdin. Sen..."

"Sen hiç eterin tadına baktın mı Alex?" Öyle hızlı dönmüştü ki kalbim güm güm çarptı. Seth bana baktı, eklemleri ağarana kadar parmaklıkları sıktı. "Bir iblis gibi beslenmeyi kastetmiyorum; içinde kafana esen *her şeyi* yapabileceğin, daha önce hiç hissetmediğin şeyleri *hissedebileceğin* kadar fazla eter bulmasından söz ediyorum. Kanında şimşek gezinirmiş gibi hissettiğini biliyor muydun? Sen hiç sonsuz ve nihai gücün tadını aldın mı? Ha?"

Başımı iki yana ağır ağır salladım.

"Tamam, Lucian bana bir sürü vaatte bulundu. Catskills'te tanıştığımda Ares de öyle, ama bu sözler Uyandığın zaman hissettiklerinle kıyas bile götürmez. Saf güce erişmek gibiydi." Gözlerime kenetlenen gözlerinde ateşli bir pırıltı vardı. "Bunun ardından o vaatlere ihtiyacım kalmadı, çünkü biliyordum... istediğim her şeyi alabileceğimi, buna gücüm olduğunu *biliyordum*. Ve o güç..." Parmaklıkları bırakıp geriye doğru sallandı. "Böyle bir şey yok, Alex. Ona bağımlı oldum; gözüm başka şey görmez oldu. Benim zaafım buydu. Hâlâ da *zaafım*."

Buna yanıt vermedim çünkü bir yanım, gücün onun en kuvvetli yanı olmadığını en başından beri biliyordu.

"Şu anda senin yakınında olmak bile bana ne kadar zor geliyor, tahmin edemezsin. Bağlantı beni çağırıyor... eterin, her şeyin." Öne atıldı, parmaklarını bir kez daha çubuklara doladı. "Başka bir şey düşünemiyorum ve gücünü kendime bir aktarırsam Ares'in bile bana söz geçirebileceğini sanmıyorum. Her şey sona erer."

Bakışlarımı yere çevirdim. "Sen o kadar kötü birisi değilsin."

"Öyleyim, bunu sen de biliyorsun, o yüzden masalı bırak." Yine o buz gibi kahkahayı attı. "Ama sen iyisin."

"Senden iyi değilim."

"Öylesin," diye ısrar etti sessizce. Hareket etti, başımı kaldırıp baktım. Alnını parmaklıklara dayamıştı. Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Öylesin."

Gözlerimin arkası yanıyordu. "Hatırlamıyorsan hatırlatayım. Kısa süre önce bir adamı, sırf canım istedi diye vurdum."

"Hak etmişti."

Yüzümü buruşturdum. "Hiçbir şey hissetmedim, Seth. Ne bir gram acıma ne de pişmanlık. Hiçbir şey. Bu... doğru değil."

"Ölmeyi hak ediyordu Alex. Neler yaptığını, elindeki güç ile neleri yoldan çıkardığını bilsen, inanamazsın." Göz göze geldik.

Derin bir nefes aldı. "Ama senin öyle bir şeyi görmeni asla istemedim. Belki ilk başlarda istemişimdir ama Ares'in sana yaptıklarından sonra, sana *yaptıklarımı* gördükten sonra bunun bir parçası olmayı istemedim. Bitmesini istiyorum; bunun tek yolu da Ilk'in gücünü senin alman. Tanrı Katili'ne dönüşmen gerekiyor."

Afallamıştım. Planlarımızı bilmesine imkân yoktu.

"Ares'i durdurmanın tek yolu bu, Alex." Güçlükle yutkunurken ödemelması seğirdi. "Bunu ben yapamam. O gücü alırsam ne yapacağımın garantisini veremem. Senin yapman gerekiyor, yapılabileceğini biliyorum. Senin..."

"Biliyorum," diye sözünü kesip öne çıktım. "Nasıl yapılacağını biliyorum Seth, ama..."

Dudaklarını araladı. "Ama en son ana kadar yapamazsın... o orospu çocuğuyla yüz yüze gelmeden önce yapamazsın çünkü güç sende ne kadar uzun kalırsa, o kadar delirtecektir. İnan bana."

"Ben delirdim zaten," diye fısıldadım.

"Efendim?"

Tekrar söyledim, ardından söylediklerimi kabul etmeye beni neyin zorladığını bilemiyordum. Belki de bir bakıma Seth ile ben, ona güvensem de güvenmesem de aynı kişiydik. "Bunu yapacak insan ben değilim. Bende yanlış *bir şeyler* var. Ares'le dövüştüğümden bu yana kendime gelemedim. Eskiden hissettiklerimi hissedemiyorum. Çoğu zaman hiçbir şey hissedemiyorum. Bir seferinde dövüşün orta yerinde kalakaldım. Az önce de Ares'i gördüğümü sanıp Aiden'a silah çektim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu son dediğinin nesi yanlış ki?"

Omuzlarım çöktü.

"Tamam, tamam, takılıyorum, o kadar. Neden öyle bir şey yaptığını merak ettim. Sana sorsalar güneş Aiden'ın kıçından doğup batıyor dersin."

Güzel benzetmeydi doğrusu. "Onu... onu Ares sandım."

"Yani ona bakıp Ares'i mi gördün?"

Uyuşuk bir biçimde başımı öne salladım. "Bunları hiç yapabilir miyim bilmiyorum. Hem ben bir ihtimal şey olabilirim..." Fazla boşboğazlık etmeden, gardımı tümüyle indirmeden sustum.

"Ne olabilirsin?" diye sordu. Ben yanıt vermeyince yan döndü, parmaklıkların dibine oturdu. *Ne, Alex?*

Bu şekilde konuşmaya geçmesi beni hep huzursuz ediyordu. *Bilmiyorum. Galiba... Aiden diyor ki ben...* Başımı iki yana salladım. *Fark etmez. Bir şey değiştirmez.*

Seth bana o kadar uzun süre baktı ki, düşüncelerimi okuyabildiğinden kuşkulanmaya başladım. Sonra gözleri hafifçe büyüdü. *Yoksa sen*?.. Boğuk bir ses yükseldi genzinden. "Aklım almıyor. Hamile misin?"

Ne kabul edebiliyordum ne de inkâr, o yüzden sustum. Bunu yeterli yanıt görmüş olacak ki Seth kendi kendine sayıp sövdü. Gözlerimi sımsıkı kapattım, başımı avuçlarımın arasına aldım. Parmaklarımı kıvırıp saçlarımın arasına soktum, yüzümdeki ince, kabarık yara izlerini avuçlarımda hissediyordum.

Alex? Sesi incecik bir fısıltıydı, sonra yüksek sesle konuştu. "Payım olan her şey için özür dilerim Alex."

Ellerimi çekmedim, başımı kaldırmadan iki yana salladım. Bunu duyduktan sonra neden özür dilediğinden emin değildim. Benim Aiden'dan hamile kalma olasılığımla hiç ilgisi yoktu ki. Aiden'la bana ait bir şeydi bu.

Birkaç dakika öyle oturduk, ikimiz de konuşmadık. İçimde... hafif bir üzüntüden daha ciddi bir şeyler aradım; öfkeyle şaşkınlığın ötesinde, koca bir boşluktan daha elle tutulur bir şeyler.

Hiçbir şey yoktu.

Seth'in iç çekişi düşüncelerimde dolaştı. "Babanı gördüm, Alex."

Dokuzuncu Bölüm

İlk başta Seth'i yanlış duyduğumu sandım.

Ağır ağır başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Ne?"

"Catskills'teyken babanı gördüm," diye sessizce tekrarladı. "Sen Uyanmadan önce değil; o zaman oradayken görmemiştim fakat bundan bir ay önce Catskills'e gittiğimizde oradaydı... hâlâ da orada."

Ağzım kıpırdıyordu kıpırdamasına, ama sesim çıkmıyordu. Öne doğru kaydım, Seth'e muhtemelen yaklaşmamam gerektiği kadar yaklaşmıştım. Bir nefes aldım ama boğazıma takılıp kaldı. "Sen onu... Nasıl peki?"

"Onunla konuşmadım Alex, ama orada, diğer kölelerle birlikte. İksir işe yaramıyor ve baban diğerlerinin güvenliğini sağlıyor. Catskills'ten ayrılamıyor. Ares oradayken hiçbiri bir yere gidemez." Seth duraksayınca moralim dibe vurdu. "Durumu iyi görünüyordu ancak Ares onun kim olduğunu biliyor, Alex."

Neyi kastettiğini anlayınca bakakaldım. "Ama şimdilik iyi, değil mi?"

Şimdilik, diye sessizce onayladı Seth bir kez daha.

Gözlerimi yumdum, boğazımı ansızın sıkan baskının etkisiyle kıvrandım. *Ares onun babam olduğunu biliyor, öyle mi?*

"Evet."

"Babamı bana karşı kullanmayı mı planlıyor?" diye sordum, yanıtı daha şimdiden biliyor ve duymaktan korkuyordum.

"Seni iyi hissettirecek bir yanıt vermek isterdim." Durdu, sonra parmaklarının koluma sürtündüğünü hissettim. Elektrik onun teninden benimkine atladı, başımı hızla kaldırdım. Uzanamayacağı bir yere çekildim, Apollyon işaretlerinin kolundan yukarı, boynuna doğru süzüldüğünü gördüm. Seth kolunu parmaklıkların arasından geri çekti. "Elinden geleni esirgemeyecek, Alex. Ares sana şu anda erişemiyor olabilir ama bunu yapabildiği anda babanı gözlerinin önünde sallandıracaktır."

Bakışlarımı kaçırdım, çenem ağrıyana kadar sıktım dişlerimi. Babamın ne kadar büyük bir tehlikede olduğu dikkate alınırsa, hissetmem gerekenleri hissetmediğimin farkındaydım. Titreyerek nefesimi salıverdim. "Sırf benim için değil, senin için de geliyor."

"Biliyorum." Seth duygusuzca gülünce ona baktım. "Ama bana senden başkasıyla şantaj yapamaz ki."

O an anlayıverdim. Ares, Seth'in karşı tarafa geçtiğini anlar anlamaz onun aracılığıyla benim elimi zorlayacak, bunun için de gerek babamı gerekse değer verdiğim insanları kullanmaktan çekinmeyecekti.

"Çok boktan, değil mi?" dedi Seth.

Oflayıp pufladın. "Bilemezsin."

"İyi de, sırtımızda yumurta kûfesi mi var? Ciddiyim, bırakalım, başımızı alıp gidelim buralardan."

Ona dövecekmiş gibi baktım.

Tekrar güldü, ama bu sefer daha çok kendinde gibiydi. "Hem bak, yanına St. Delphi'yi de alabilirsin."

"Eminim bu davetini çok takdir edecektir." İşin doğrusu,

kaçıp gitme fikri feci halde cazip görünüyordu. Daha önce aklımdan geçmemiş de değildi hani. İstediğimiz kadar da saklanabilirdik ama doğru olmazdı. "Bunu yapamayacağımı bilecek kadar kendimdeyim hâlâ."

Seth başını eğip parmaklıklara yasladı ama bir şey demedi.

"Özellikle de Ares'in yaptıklarının ardından kaçamam, ama bununla da sınırlı kalmıyor. Bu işin sonunda ya ölecek ya ona kul olacak o kadar çok masum var ki. Vicdanım elvermezdi."

"Benimki elverirdi."

Dudağımın bir yanı yukarı kıvrıldı. "Elbette."

Bir süre sessizlik oldu, ardından "Sen çok farklısın," diye ekledi Seth.

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Deli olduğun için değil, neler yaşadığını ben de biliyorum."

Sırtımdaki adaleler gerildi. "Ölmeyi istedim." İşte. Yüksek sesle söylemiştim ve tıpkı düşündüğüm gibi, kulağa berbat geliyordu.

Seth bakışlarını aşağı çevirdi. "Biliyorum."

"Bir yanım keşke diyor..."

"Sakın söyleme." Seth birden ayağa fırlayıp parmaklıklardan uzaklaştı. Bir utanç tohumu yaban otu gibi boy verdi ve Seth gözlerini kaçırdı. "Beni bırakmayacağınızı biliyorum. Hatta elimizde anında yürürlüğe koyabileceğimiz bir plan olmadıktan sonra böylesi daha bile iyi. Herkese kendinin daha iyi hissettirir."

"Sana hissettirir mi peki?" Güç bela ayağa kalktım.

Seth hücresinde geriye giderek karanlık gölgelere karıştı. "*Sana* hissettirmeli ama."

Ben de Seth'inki gibi bir hücreye layık olduğumdan emindim.

"Değilsin," dedi Seth. Düşüncemi elimde olmadan ona yansıtmıştım herhalde. "Sen deli değilsin, meleğim."

"Bana öyle deme."

Seth yanıt vermedi. Belli ki konuşma sona ermişti. Bu noktada söyleyecek başka şey olup olmadığından emindim, o yüzden biraz daha oyalandım. Sonra bir şey söylemeden döndüm, hafifçe aralık bıraktığım titanyum kapıya yürüdüm.

Şundan emindim: Seth bizi aldatmayacaktı. Peşime takılırsa bile bu, eter peşine düşen bir iblisin yaptığı gibi olacaktı, başka sebepten değil. Güvenli olduğu anlamına gelmezdi ama en azından Ares'le işbirliği yapmasından iyiydi.

Kapıyı açtığımda duvara yaslanmış atletik bir figür gördüm. Solos değildi.

Eyvah.

Kapıyı arkamdan kapatıp derin bir nefes aldım, sonra Aiden'a baktım. Koyu renk lüleleri dizgininden kurtulmuş dalgalar halinde dökülmüştü alnına. Tıpkı Deacon'ınki gibi kıvırcıklaşmaya başlamıştı saçları ve bu vahşi görünümünden pek hoşlanıyordum. Saçları aynı renkteki ve şu anda çatık olan kaşlarının ucuna değiyordu. Dudakları gergin bir çizgi şeklindeydi, gözleriyse top metali grisiydi. Halinden hiç mutlu görünmüyordu.

"Selam," dedim pek de ikna edici olmayan bir sesle.

Kavuşturduğu kollarındaki adaleler giydiği siyah tişörtün altında kabardı. Öyle kıpırtısızdı ki, duvarın bir parçasıydı sanki. "Gecenin bir yarısı çekip gittin."

Huzursuzca kıpırdandım. "Gittim."

"Üstelik hiçbir şey demeden," diye ekledi aşırı sakin bir sesle. Onu, bu sakinliğin ne kadar aldatıcı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Tehlikeli bölgeye giriyordum. "Hele ki aramızda olanlardan sonra. Bir an durup, uyandığında beni bulamayınca ne der, diye düşündün mü?"

Ne dese haklıydı. "Özür dilerim, ama iyiyim işte."

"İyi *olmadığın* meydanda."

Silah çekme meselesine atıfta bulunuyor sanıp ağzımı açmıştım ki, başka bir şeyin farkına vardım. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. "Konuştuklarımızın ne kadarını duydun?"

Aiden kollarını birbirinden ayırdı. "Yeteri kadarını."

İçten içe yüzümü buruşturdum. Kulağa pek mümkün gelmiyordu ama öyleydi. "Aiden..."

"Seni, onu sevdiğini söylerken duymak... bu durumu tarif için söylenecek pek bir şey yok."

Yüzüm cayır cayır yanıyordu. "Sana karşı hissettiklerimle aynı şey olmadığını söyledim."

"Dur." Bir elini kaldırıp beni susturdu. "Günlerdir benimle konuşman için uğraşıyorum. Hazır olmadığını düşündüm, üstüne gitmeyeyim dedim. Ama sen ne yaptın? Gecenin bir yarısı kalkıp *onunla* konuşmaya gittin."

Eyvahlar olsun.

"Ben ağzından cımbızla laf alırken, eteğindeki tüm taşları *ona* boşalttın."

Köşeye sıkışmıştım; bildiğim tek şekilde karşılık verdim... Eski Alex'in, Ares'ten önceki eski Alex'in yapacağını yaptım. "Kimseyi gizlice dinlememelisin." Sözcükler ağzımdan çıktığım anda kendi suratıma tekmeyi basmak istedim, zira Aiden ne kadar sinirlense yeriydi. "Çok ayıp bir şey bu," diye de acınacak bir şekilde bitirdim cümlemi.

"Sen ciddi misin?" Aiden kendini itip duvardan uzaklaştı. Gözleri cıva gibi parlıyordu. Eyvah eyvah. "Sen ona *gittin*."

Ağır ol. Dur bakalım. "Öyle değil. O şekilde gitmedim."

"O şekilde değil mi?" Aiden tam karşımda durdu. Başını eğdi, gözleri öfke pırıltıları saçıyordu. "Ona kendini nasıl hissettiğini... neler hissetmediğini bir bir anlattın..."

"Sana da anlatmıştım!" Öfkem eski bir dost gibi yüzeye çı-

kınca yumruklarımı sıktım. *Evet.* Bu öfkeye sarıldım. Hiç değilse bir şeyler hissettiğimin göstergesiydi.

"Ona, ölmek istediğini söyledin." Ölmek derken sesi çatlamıştı. İçimdeki o bir anlık öfke seli sona ermişti. Yüzünde ıstırap vardı, benzi solgundu. "Biliyorum, bir yanının keşke o gün ölseydim dediğini söyleyecektin ona."

Bir adım geri gittim, bu söylediğini inkâr etmek istiyordum fakat diyecek söz bulamıyordum ve tekrar utanca kapıldım, bu seferki daha da kuvvetliydi. Yayılmasını önlemek için kollarımla kendimi sarmaladım. Aiden o zaman –ve şimdi– ne kadar zayıf olduğumu öğrenmesini istediğim son kişiydi.

"Böyle bir şey düşündüğünü bilmek beni mahvediyor." Gözünü gözüme dikerken çenesinde bir adale seğirdi. "Neden benimle paylaşmadın bunu?" Başını iki yana sallayıp yutkundu. "Onca insan varken neden ona gittin ki? Yaptığı her şeyden sonra hem de."

"Anlamıyorsun." Anlamıyordu. Ne olursa olsun, Seth'le ben aynı kişiydik. Bu onun affedildiği anlamına gelmezdi ama Seth benim yaşadığım her şeyi, anlatmama gerek kalmadan biliyordu ve bu konuyu Aiden'la paylaşmayı hiç istememiştim. Ona söylemem gerektiğini biliyordum, ancak söylemeye bir türlü varmıyordu dilim.

Aiden hızla bir nefes aldı. "Hamile olduğunu düşündüğünü de söyledin ona." Bir Akit hançerini bağrına saplamışım gibi bakıyordu bana. "Böyle bir şeyi ona nasıl açarsın? Ya bize oyun oynuyorsa? Ya bu öğrendiğini Ares'e söylerse?"

"Oyun oynamıyor."

Aiden gözlerini koca koca açtı, pozisyon değiştirdi. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin Alex? Seth'in nasıl olduğunu hepimiz senden önce gördük ve hiçbirimizin onunla bağlantısı da yoktu. Senin üzerinde..."

"Benim üzerimde hiçbir etkisi yok! Bizi kandırmadığını biliyorum. *Biliyorum* bunu."

"Belki de sen haklısın," dedi gözlerindeki ısı sönerken. "Ama bu riske girmek istemiyorum ve sen bir an olsun durup da düşünmedin bile. Sen..." Durdu, gözlerini kaçırdı, ellerini hızla saçlarının arasından geçirdi. "Benim nasıl karşılayacağımı hiç düşünmedin."

"Ben... çok üzgünüm. Sadece..." Başımı iki yana çaresizce salladım.

Daha önce yaptığını hiç hatırlamadığım bir şey yaptı Aiden. Beni orada bıraktı, arkasını dönüp gitti.

Aiden'la paylaştığım odaya döndüm ama orada değildi. Onu bekledim ama gelmedi, ben de sızıp gitmişim. Uyandığımda da Aiden'dan iz yoktu fakat belli ki ben uyurken bir ara gelmişti.

Yatağın ucunda toplanmış olan yorgan üstüme örtülmüştü.

Bunun beyaz bayrak anlamına gelmediğini biliyordum; Aiden bana kızmakta sonuna kadar haklıydı. Neden Seth'e her şeyi söylediğimi ona açıklasaydım keşke. Aiden'in yüzde yüz anlayışlı davranacağını düşünmüyordum, ama özür dilemekten ya da hiçbir şey söylememekten daha iyi olacağı kesindi.

Ya da ona kulak misafirliği yapmamasını söylemekten.

Zorla yataktan kalkıp hızla duş aldım. Kot pantolonumu ve Aiden'ın tişörtlerinden birini giyerken karnım guruldadı. Tişörtün içinde kaybolmuştum ama Aiden gibi kokuyordu. Odadan çıkmadan önce yüzümü ovuşturdum.

Aiden'ı bulacak, hatamı bir şekilde telafi edecektim.

Beni hep destekleyen, hep yanımda olan biri varken Seth'e gitmek yanlıştı. Niyetim kötü de değildi, karanlık da, ancak

hâlâ yaban arısı iğnesi gibi yakıyordu canımı. Bu işin hayırlı tek bir yanı vardı, o da Seth'in bize yalan söylemediğini bilmemdi.

Herkesi buna inandırmak içinse ağzımla kuş tutmak bile yetmeyecekti.

Aiden'ı ilk olarak yurdun ortak salonunda aradım. Orada yoktu ama Luke, Deacon ve Olivia'yla bir masada oturuyordu. Önlerinde koca bir tabak dolusu domuz pastırması ve sosis duruyordu.

O enfes, yağlı kokunun albenisine kapılıp masalarına doğru süzüldüm; manzarayı görünce ağzımın suyu aktı. Pastırma her şeye iyi gelirdi.

Sarı buklelerini yüzünün önünden çeken Deacon, "Biraz ister misin?" diye sordu. "Çünkü vermezsek suratımızı yiyecek gibi bakıyorsun."

Olivia burnunu kırıştırdı. "Iyy."

Aiden'ın erkek kardeşinin yanına oturdum ve tabağıma o çıtır çıtır, leziz yiyecekleri tepeleme doldurdum. "Sağ olun."

Dördüncü dilimi hapur hupur mideye indiriyordum ki üstümdeki bakışları hissettim. Başımı kaldırdığımda Luke'la göz göze geldik. Yanakları, güneşte yanmışçasına kızarmıştı. "Hayrola?" diye sordum tıka basa pastırma dolu ağzımla.

"Nasıl yaptı bir türlü aklım almıyor... Seth'i kastediyorum." İskemlesinde geriye yaslandı, çenesini sıvazladı. "Arabaların yanında olduğumu, tanımadığım birkaç Avcı gördüğümü anımsıyorum. Sonrasında hatırladığım tek şey duvarların içindeydim ve ikiniz oradaydınız."

"Zorlama büyüsü," dedi Deacon bana dönüp. "Sabahtan beri ona söyleyip duruyorum."

"Aynen öyle," diye lafa karıştı Olivia.

Luke'un yüzü asıktı. "Zorlama büyüsü olduğunu biliyorum,

tamam, ama hiç böyle bir şey yaşamamıştım daha önce."

"Ben yaşadım." Olivia ters ters bana bakınca bir anda ıştahım kaçıverdi. "Senin suçun değil, Luke." Çatalını bir sosise taktı. "Şimdi elimizde hücreye kapatılmış bir kaçık Apollyon daha var... söz meclisten dışarı, Alex."

"Alınmadım zaten," diye mırıldandım, sonra içimi çektim. "Gerçekten de senin suçun değil, Luke. Deacon da zorlama büyüsü yapabilir ama yapan bir Apollyon olunca acayip tesirli oluyor."

Luke pek rahatlamamış gibiydi, ama elini uzatıp bir avuç pastırma aldı. Eğer böyle yiyebiliyorsa çok da büyük bir travma yaşamamış, diye düşündüm.

"Peki, Seth'i ne yapacağız şimdi?" diye sordu Deacon biraz sonra.

Olivia ürktü. Kız bildim bileli Seth'i hiç sevememişti, ben de Aiden'ın dün gece söylediklerini unutmamıştım. Seth'in nasıl olduğunu herkes anlamıştı, anlamayan bir tek ben vardım. Eh, Caleb da vardı çünkü Caleb Seth'in bir numaralı hayranıydı.

Ne ilginçtir ki Caleb'ı düşününce paramparça olmamıştı yüreğim.

"Şimdilik bir şey yapmayacağız," dedim nihayet. Masadaki herkes dönüp tuhaf tuhaf bana baktı. Gözümü önümdeki, yarısı yenmiş pastırma tabağına indirdim. "Artık Ares'le işbirliği yapmıyor Seth. Tabii bağrımıza basıp kahvaltıya davet edelim demiyorum ama şu en büyük düşmanımız o değil."

"Ne?" Olivia'nın sesi bir oktav ince çıkmıştı. "Bundan nasıl emin olabiliriz ki?"

"Güzel soru." Deacon açılmamış portakal suyu şişesini bana uzattı. "Susadın mı?"

Mırıltıyla teşekkür edip bir yudum içtim. "Her şeyden önce, o hücre onu tutuyorsa tek sebebi Seth'in kaçma girişiminde

bulunmaması. Çıkmak isterse hepimizden, benden bile hızlı çıkar oradan. İkincisi, artık Tanrı Katili olmak istemiyor."

Luke iskemlesinde geriye sallandı. Fal taşı gibi açılmıştı gözleri. "Efendim?"

Sosise saplı çatalı havada kalakalmıştı Olivia'nın. Ağzı bir karış açık bana bakıyordu ama nedenini bilemiyordum. "Tanrı Katili olmayı istemiyor. Gücünü alıp kendime aktarmamı istiyor."

"Planımızı nereden öğrenmiş?" diye sordu Deacon. Bir anda ciddileşmişti, onun için çok sıra dışı bir şeydi bu.

"Öğrenmemiş. Ben bir şey söylemeden kendi teklif etti. Seth... şey, dediğim gibi, artık Ares'le ve Lucian'la ilgisi olsun istemiyor..." Kaşlarımı çattım. "Lucian artık sorun değil zaten."

"Bence," dedi Luke kendi kendine, sonra sesini yükseltti. "Geçmiş geçmişte kalmıştır ama Seth'in ağzından çıkanlara nasıl güvenebileceğiz? Buna sen dâhil. Yani, fikir değiştirirse..."

Hepimiz hapı yutmuştuk.

Orasını anlıyordum fakat Seth'e neden güvendiğimi kimseye söyleyemezdim. O hastalıklı bağımlılığıyla olan meselesi sadece kendini ilgilendirirdi. Ne iştahım kalmıştı ne de onları ikna edecek havamdaydım. Konuşmam gereken daha Aiden ve bir sürü insan vardı. Masadan kalktım, "Sonra görüşürüz millet," dedim.

Kapıya varmıştım ki Deacon'ın peşime takıldığını fark ettim. Yurt binasından çıkarken yanıma geldi. "Sadece endişelerini dile getiriyorlardı, biliyorsun, değil mi?" dedi elini kotunun cebine sokup. "Seni üzmek istemediler."

"Biliyorum." Güneş çok geldiğinden gözümü kısarak baktım. "Ben de üzülmedim zaten."

"Emin misin?"

Emindim. Her zamanki gibi, yine pek bir şey hissetmiyordum. Patikada sessizce yürüdük, birkaç safkan öğrencinin yanından geçtik. Bize ters ters baktılar.

"Aiden burnundan soluyor. 'Bu tarafa bakarsan seni nunçakuyla eşek sudan gelene kadar pataklarım' dercesine hem de," dedi Deacon bir antrenman salonunun yanından geçerken.

Mideme sancılar girdi. "Nunçaku mu? Nunçaku kullanmayı bildiğinden habersizdim."

"Ağabeyim insanlığın bildiği her türden silahı kullanabilir. Nunçaku dâhil."

Dudaklarımda küçük bir tebessüm belirdi. "Sözüne inanıyorum."

"Ee, ağabeyimin damarına neyin bastığını söyleyecek misin? Kapılarımızın hemen dışında muhtemelen kaçık Avcılardan oluşan koca bir ordunun beklemesi ve can düşmanının burnumuzun dibinde, bir hücrede yan gelip yatması dışında tabii."

"Aiden'ı gördün mü?" diye sordum yanıt vermek yerine.

Başıyla onayladı. "Marcus'la beraber dekanlık ofisinde."

Ana Akit binasına doğru yöneldim ama Ares'le son defa karşılaştığım odaya gitmeyi iple çekmiyordum.

"Ee, bana Aiden'la neler olduğundan söz etmeyecek misin?"

"Beni ta dekanın ofisine kadar takip mi edeceksin?"

"Aynen öyle." Deacon ağzı kulaklarında güldü.

"Çok basamak var ama."

"Bana da egzersiz lazım."

İçimi çektim. "Aiden bana çok kızdı."

"Hadi canım."

"Yo, ben ciddiyim, kesinlikle çok kızgın bana." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp Deacon'a baktım. Kolumu dirseğiyle hafifçe dürtünce yüzüm güler gibi oldu ama gülücüğüm hızla kayboldu. "Seth'i görmeye gittim diye öfkeden kudurdu."

"Deacon tek kaşını kaldırdı. "Sırf bu yüzden mi yani?"

"Şey, gecenin ortasında gittim, ne yapacağımı da ona söy-

lemedim, başka şeyler de var ama..." Başımı iki yana salladım, bu meselelere girmek istemiyordum. "O yüzden şu an biraz sinirli."

Biz ana binaya girip Muhafızların yanından geçerken konuşmadı, merdiven sahanlığına varana kadar kendini tuttu. İçimdeki kordon gerilmişti çünkü Seth'in yakınındaydık.

"Seth'le olan onca saçmalığı düşününce Aiden'ın neden bozulduğunu anlayabiliyorum."

"Biliyorum." İkinci kata çıktım. "Ona kızgın değilim. Üzülmekte sonuna kadar haklı."

Deacon merdivenleri hoplaya zıplaya tırmanıyor, etrafına enerji saçıyordu. Çatlatıyordu beni. "Atlatır illaki. Ağabeyim seni seviyor, hem de çok. O sana sırılsıklam âşık, Alex."

Ona gülümsedim. "Biliyorum. Ama üzgün olmasından nefret ediyorum."

Parlak gümüşi gözlerle baktı bana. "Galiba epey süredir seni ilk defa gülerken görüyorum." Fırıldak gibi döndü, en üst katın kapısını açtı. "İyi misin?"

"Değilim." Eşikten geçtim. "Ama olacağım."

Uzun koridora çıktığımızda Deacon bir kolunu omzuma attı. Dekanın ofisinin girişinde hiç muhafız yoktu, çünkü işin aslı, koruyacak bir dekan da yoktu. "Sen kafanı yorma," dedi beni sıkıp. "Bugünlerde kafayı pozitif düşünmeye taktım."

Dekanın ofisinin kapısı hafifçe aralıktı ve Deacon bir saniye tereddüt etmeden yanımdan geçip kapıyı açtı, beni peşi sıra içeri çekti. "Selam!"

Çalışma masasındaki Marcus kaşlarını kaldırarak baktı. Arkasında duran Aiden dikleşti. Bir bana bir Deacon'a baktı, sonra tekrar bana döndü. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu ama utançtan kulaklarım alev alev yanıyordu.

"Hayrola?" diye sordu Marcus.

Deacon kolumu bıraktı, deri koltuklardan birine pat diye oturdu. "Bir şey olmadı. Yapacak başka işim yoktu."

Aiden kollarını göğsünde kavuşturdu, erkek kardeşine feci bir bakış savurdu.

Şu an burada pek de hoş karşılanmadığımızın bal gibi de farkındaydım, o yüzden ağır ağır ilerleyip diğer koltuğa oturdum. Odayı şöyle bir gözden geçirdiğimde, tahtalarla kapatılmış pencere hariç her şeyin tamir edilmiş olduğunu görüp sevindim. Akvaryum gitmiş, halı ve çalışma masası yenilenmişti. Fakat biliyordum ki halıyı kaldırsam altındaki kan lekelerini görecektim. Kanın bir kısmı da benimdi.

"Alex."

Aiden'ın sesini duyunca irkildim, kısacık bir an için bakışlarımız kesişti. Onunla konuşmaya gelmiş fakat o fırtına bulutu rengi gözler gözlerime odaklandığı anda tüm cesaretimi yitirmiştim. "Benim de yapacak daha iyi bir işim yoktu."

"Ee, sizden ne haber?" diye sordu Deacon, inanılmaz derecede uzun kirpiklerini kırpıştırarak.

Marcus koltuğunda geriye yaslandı ve soğuk, zümrüt rengi bakışları bize doğru döndü. "Kapının dışındaki Avcıları ne yapacağımızı düşünüyorduk. Henüz hiçbir sorun çıkarmadılar. Hatta şu anda kapıları dışarıdan koruyor gibiler."

Göz ucuyla Aiden'a baktım. Bana dikkatlice bakıyor, sadece bir tek kendisinin yapabileceği şekilde yakıp kül ediyordu beni. Hasmı yakalama dersinde beni izlerken de böyle yapmıştı. Yerimde huzursuzca kıpırdadım. "Eh, şey, bu iyi haber değil mi?"

"Öyle olmasını umuyoruz." Marcus çenesini kaşıdı. "Aiden senin dün gece Seth'le konuştuğunu söyledi?"

Eyvah.

Eyvah eyvah.

Yerimde biraz daha ezilip büzüldüm. "Evet, konuştum."

"Ee, söylediklerine inanıyor musun peki?" diye sordu. "Yeni bir sayfa mı açmış?"

"Yepyeni bir sayfa diyemem ama..." Omurgamdan aşağı hızla enerji aktı; Apollyon işaretleri tenimde koşturmaya başladı. Odayı elektrik doldurdu, duyularım adeta kabardı. Tanıyordum bu hissi. Bir tanrı vardı burada. Ayağa fırladım, arkamı dönüyordum ki.

Apollo ensemin dibindeydi. "Selam."

İrkilip geriye sıçradım, elimi küt küt atan kalbimin üstüne koydum. "Tanrılar aşkına..."

Dudağının bir yanı hafifçe yukarı kalktı. Yaptığından hiç de pişman değilmiş gibi duruyordu ama gözleri o tüyler ürpertici tanrı gözleri değil de masmavi, normal gözlerdi.

"Şunu yapmasan olmaz mı yahu?" Aiden başını iki yana salladı. "Tanrılar..."

Tanrı omuz silkti. "Başka nasıl yapayım? Zil mi takayım?"

"Aslında fena fikir değil," dedi Aiden soğuk soğuk.

Deacon da ayağa kalkmıştı. Gözlerini koca koca açmıştı, hemen odadan geri geri kaçmaya yeltendi. "Galiba ben... şey, eee, gidip yapacak başka bir şey bulsam daha iyi olur."

Apollo'nun ansızın belirmesi dikkatimi dağıtmıştı. Gözlerimi kısıp Aiden'ın kardeşine baktım. "Siz ikinizin arasında ne var?"

Deacon kapının önünde mıhlanıp kaldı.

Apollo'nun yüzündeki çarpık gülümseme iyice yayıldı. "Özel hayatımla ilgili asla açıklama yapmam."

Deacon'ın suratı pancar moruna döndü, benim de çenem yerleri süpürüyordu neredeyse. Amanın. Kuşkularım doğrulanmıştı. Vay be.

"Ne dedin sen?" Aiden çalışma masasının yanından dolaşıp geldi. Apollo'ya ters ters bakıyordu. "Yoksa siz ikiniz..."

"Bekle." Apollo bir elini kaldırdı, sesi tartışmaya mahal bırakmamıştı. Bir an beni süzdü. "Buraya gel Alex."

"Şey..." Kıpırdamadım ve Aiden'la Apollo'nun arasında kalmaya da hiç mi hiç niyetli değildim. "Sağ ol, ben almayayım. Sen gündemi değiştirmenin başka yolunu bul."

Apollo başını yana çevirdi. "Alex..."

Seth'in varlığını, dışarıda bir silah patlamadan bir saniye önce hissettim, sonra kapıdan içeri palas pandıras daldı, Apollo'nun bir iki adım gerisinde güçlükle durabildi. İki elinde iki hançer vardı.

Kehribar rengi gözleri iyice büyümüş olan Seth, Apollo'yu görünce derin bir nefes aldı, sonra ağır ağır verdi. "Ha, sendin demek."

Eh, Seth'in canı ne zaman istese hücreden çıkabileceğini öğrenmiştik artık. Göz ucuyla baktığımda Aiden'ın silahını çektiğini gördüm. Deacon ağır ağır gerileyip yanımıza geldi.

"Evet, benim ya." Apollo daha da irileşmiş gibiydi. Bir hayli korkutucuydu bu, zira zaten Godzilla büyüklüğündeydi.

Seth'in arkasında bir avuç Muhafız belirdi. Hepsi de nefes nefese ve biraz da hırpalanmış vaziyetteydi. Seth omuz silkip döndü, hançerleri eli boş bir Muhafız'ın eline tutuşturdu. Hepsi birden konuşmaya başladılar.

"Hücreden elini kolunu sallayıp çıktı. Durup dururken hem de," dedi Muhafız'ın teki. "Onu durdurmaya çalıştık."

"Kusura bakmayın," dedi Seth. "Ben, bundan daha gıcık bir tanrı geldi sanmıştım da."

Gözlerimi koca koca açtım.

Apollo gergin bir şekilde gülümsedi. "Ah, çok tatlısın."

Seth pis pis güldü. "En son baktığımda acayip seksiydim ama şimdi hücreme döneceğim. Bu arada, kahvaltı hiç de fena olmaz hani. Açlıktan ölüyorum."

"Burası otel değil," dedi tabancasını Seth'e doğrultan Aiden.

Apollyon, Aiden'ın elindeki silaha bakıp tek kaşını kaldırdı. "O şeyi bana tutmaya bayılıyorsun, değil mi?"

"Bundan ne kadar zevk aldığımı tahmin edemezsin."

Seth'in yüzündeki o bakışı tanıyordum. Yemi atmıştı ve Aiden'ın ısırmak üzere olduğunu biliyordu. "Sakın bana unutturma. Dün kafama vurduğun için ödeşeceğiz seninle."

"Yine mi vurayım?" deyip sırıttı Aiden. "Sen konuşmaya devam et, geliyor."

"Ay, her yerdeki tanrılar aşkına, kesin şunu be," dedim. "Komik oluyorsunuz artık." Herkes bana döndü. "Belli ki Seth'in bizi kandırmadığını düşünüyorsun, Apollo, yoksa şimdiye dek ona okkalı bir tanrı şimşeği oturtmuştun."

"Şimdiye kadar yapmadıysam bundan sonra yapmayacağım anlamına gelmez."

Seth ağzını açtı ama o zaten gergin ortamı daha da berbat etmeden atladım. "Çok da anlamsız. Kafasına estiğinde oradan çıkabiliyor zaten. Tekrar hücreye kapatmanın ne âlemi var?"

"Onu tekrar bayıltabilirim," diye sakince önerdi Aiden. "O zaman bir süre sesi soluğu çıkmaz."

"Beni harbiden sinir ediyorsun." Seth, Aiden'a döndü; hafifçe parıldıyordu gözleri. "Senin sorunun ne, biliyor musun?"

Gözlerimi devirdim."

"Söyle bir zahmet." Aiden'ın çenesinde bir kas seğirdi.

"Tek sözcük." Seth öne doğru küçük bir adım attı, dudaklarında şeytani bir gülümseme oynaşıyordu. "Kıskançlık."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ben pes ediyorum. Sanki onca gerçek problemimiz yokmuş gibi, bir de bunların çocukça didişmesi çıktı."

"Nicedir ertelenen çocukça didişmeniz çok eğlenceli ama Alex de Alex olalı ilk kez doğru bir şey söyledi. Ne şaşırtıcı,

değil mi?" Bunun üstüne Apollo'ya dövecekmiş gibi baktım. "Aiden, silahını indir. Marcus, hançerlere gerek yok." Apollo, Seth'e baktı. "Gizleyeceğin bir şey yoksa benden kaçmazsın."

Seth başını dimdik tuttu. "Ben asla kaçmam."

Neler olduğunu bilmiyordum ama Seth kıpırdamadan durdu, Apollo upuzun iki adımda yanına varıp elini Apollyon'un göğsünün ortasına dayadı. Seth'in yüzünde şaşkın bir bakış belirdi; ardından Apollo geri çekildi.

"Doğruyu söylüyor. Artık Ares'le işbirliği yapmıyor ama bu tehdit olmadığı anlamına gelmez," dedi Apollo. Tanrının neyi kastettiğini anlamıştım galiba. Sonra bana dönüp baktı. "Neyse, öyle ya da böyle ona burada ihtiyacımız var. Problem o değil. Sensin."

"Ne?" Apollo dik dik bana bakıyordu. "Neden benmişim ki? Bir kez olsun mantıklı konuştum."

"O değil." Tam karşımda durdu. "Muhafızlar, odadan çıkın ve kapıyı arkanızdan kapatın."

Duraksamadılar bile. Çil yavrusu gibi kaçıştılar. Aiden'a bakarken tedirginlikten midem altüst oldu. Silahını indirmemişti ve şimdi de Apollo'ya nişan alacak gibi duruyordu. Deacon ise ayak altından çekilip sırtını duvara vermeyi başarmıştı.

"İşaretlendin mi sen?" diye sordu Apollo, burun delikleri kabararak.

Başımı iki yana sallayıp bir adım geriledim. Kapıyı gözlerken alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. Feci halde kendimi odadan dışarı atmak istiyordum. "Ne demeye çalıştığını anlamıyorum ama ödümü koparıyorsun."

Apollo'nun gözleri maviden beyaza dönüştü... Ne irisi vardı ne gözbebeği. Havada statik elektrik çatırdadı. "Gel buraya," diye yineledi tanrı.

Buradan bir an önce çıkmalıydım. Kanım damarlarımda

uğulduyordu. Benliğimin her zerreciği buradan uzaklaşmak için haykırıyordu. Apollo...

Birden fırladı –kafamdaki kükremeye rağmen Aiden'ın bağırışını duyabildim– ve omzumu kavradı. Elinin ağırlığı altında sendeledim.

"Seni işaretledi mi?" diye ısrarla sordu Apollo. Korkunç raddede hiddetliydi. "Ares seni işaretledi mi?"

O tümüyle beyaz gözler tüm dünyamı kaplamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Marcus, ancak uzaklardan geliyordu sesi.

Apollo uzandı, tişörtümün altına yapıştı. Ne yaptığını anladığımda iş işten geçmişti. Tişörtü yukarı sıyırıp tüm sırtımı açtı. Aiden patladı, ben debelenip kurtulmaya çalışırken o da tanrıya bağırmaya başladı.

"İşte burada." Apollo elini tuhaf biçimli yara izinin üstüne koyunca tüm vücudum elektrik verilmişçesine kasıldı. "Phobos! Deimos! Gösterin kendinizi!"

Seth bir küfür salladı.

Apollo aklını peynir ekmekle yedi herhalde diye düşünüyordum ki, ansızın ta içimde bir şey burulur gibi oldu. Tanrının elinden kurtuldum, yalpalayarak bir adım geriledim. Zangır zangır bir titreme tüm vücudumu sarsmaya, adalelerimi dalgalandırmaya başladı. Oda çarpıldı.

"Ah, Tanrılar," diye fısıldadım iki büklüm olup karnımı kavrarken.

"Alex?" diye bağırdı Aiden.

"Ona dokunmayın sakın!" Apollo aramıza girdi, elini şöyle bir kaldırıp Aiden'ı durdurdu. Sanki görünmez bir kalkan konmuştu aramıza. "Deimos! Phobos! **Σε διατηζω να σου αφησει αυτη το πληθος!**"

Tenim... tanrılar aşkına... tenimin altında eller *hareket ediyor*, tişörtümü, avuçlarımı dışarı doğru itiyor ve bu ellerde... *parmaklar* biçimleniyordu. Basınç göğsüme yayılınca dizlerimin üstüne devrildim. Bir şey sinsice kayarak göğsümden boğazıma tırmandı. Soluk alamıyordum. Yapış yapış, buz gibi parmaklar kafa derimin altında sürünüyor gibiydi; Aiden'ın sesi gitgide uzaklaşıyordu. Bu his kafatasımın en altına inip boğazımdaki kütleye katıldı.

Başımı geriye attım. Gözlerimden sicim gibi yaş akıyordu. Feryat etmek için açtım ağzımı, ancak içimden kesif, bembeyaz bir duman çıktı, döne döne tavana yükseldi. Gözyaşlarımın arasından dumanın yayıldığını, sonra iki sütun halinde ayrıldığını gördüm. Göğsümde son bir çekiş hissi oldu, bir şey tırnaklarını geçirmiş de bırakmak istemezmiş gibiydi. Sonra tutunamadı. Dumanın sonu da ağzımdan çıkıp gitti.

Yüzüstü düştüm, çarpmamak için ellerimi uzattım. Kesik kesik soluyarak, kollarım tir tir titreyerek başımı kaldırdım.

"Olacak şey değil," diye fısıldadı biri.

Beyaz duman sütunları küçük birer hortum gibi dönüyor, her baş döndürücü turda biçimleniyordu. İki çift bacak. İki çift kol. Odada kulakları sağır eden bir çığlık yankılandı. Ani bir rüzgâr iskemleleri ve çalışma masasını titretti, ardından hiçbir şey kalmadı.

Sessizlik.

Odada iki tanrı daha duruyordu. Bedenleri şeffaftı ancak tıpatıp aynı yüz hatları seçilecek kadar biçimlenmişlerdi. Apollo kadar boylu olmasalar da içimden bir ses daha tümüyle cisimleşmediklerini söylüyordu.

İçlerinden biri bana doğru süzüldü, tepki veremeyeceğim kadar hızlıydı. Tekinsiz bir güzelliğe sahip yüzünün içinden Seth'in bacaklarının hareketi görülüyordu. "Daha güzeldi için..." dedi tanrı, yılan kadar tiksinti verici bir sesle.

"Pek de berbatmış dışın," dedi diğeri.

İlki, alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Ama zaten aslında orada değilsin..."

"Çürümenin haricinde bir hiçsin," diye tamamladı ikizi ve kıkır kıkır güldü. Düşen buzlar gibiydi sesi.

İlki tekrar konuştu, "Çok yazık doğrusu," dedi.

İkincisi havada uçarak yaklaştı, bir tutam dumanı andıran alt gövdesi dağılmaya başlamıştı. "Kim bunun sorumlusu?"

"Her şeye sona varınca?"

"Savunacak bir şey kalmayınca?"

Korkuyla büzüldüm. Olimpos dünyasının sapık oompa loompa'larıydı bunlar.

Vücutları giderek soluyordu ancak söyledikleri açık seçikti. "Ölmeye mahkûmsunuz hepiniz. Korkuyu tadın şimdi..."

Güçlü kollar beni arkadan sarmaladı, tanrılardan uzaklaştırıp taş gibi sert bir vücuda yasladı. Aiden döndü, kendi bedenini bana kalkan yaptı ancak o son sözleri duymamı engelleyemedi.

"Yılsonu gelmeden bitecek hepsi..."

Duman dağılırken yüksek sesli bir iç çekiş duyuldu odada. İkizler gitmişti.

"Eh," dedi Apollo uzata uzata. "Tek kelimesini anladıysam ne olayım."

Mecalsiz düşmüştüm, öne doğru devrildim ve Aiden tutmasa yüzümün yere yapışması işten bile değildi. Kollarımdan yakalamıştı beni ama kibarca yere indirirken tenim aşırı hassastı, canım yanıyordu. Emekleyerek ondan uzaklaştım, derin derin nefes almaya çalıştım.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Deacon boğuk bir sesle.

Titreyerek oturdum, başımı kaldırdım. Karnımda koca bir balon şişiyor, göğsümden yukarı yükseliyordu.

Apollo iki elini beline dayamış, odanın ortasında duruyordu. "Phobos ile Deimos'tu *bunlar*. Korku, panik ve su katılmamış dehşetin tanrıları. Ares'in iki oğlu. Onunla dövüştüğün sırada seni işaretledi, böylece senin ruhuna erişmelerine olanak tanıdı. Olimpos'tayken sende bir tuhaflık olduğunu sezmiştim, buraya geldiğinde Artemis de hissetmişti ama ancak şimdi anlayabildim."

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım. "Neyi?"

"Phobos ile Deimos içindeydiler; duygularınla besleniyor, neyi hissedeceğine karar veriyor, istedikleri hisleri şiddetlendiriyorlardı."

Seth bir adım gerilerken yüzü kâğıt gibi olmuştu. Gözümün içine baktı. "Bilmiyordum." Ellerini kaldırdı. "Hiç bilmiyordum."

"Artemis, içinde bir şey varken derken bunu mu kastediyordu yoksa?" Aiden yanı başımda diz çökmüştü. Korkusu sesinden okunuyordu. "Onun *içinde* miydiler yani?"

"Evet." Apollo'nun gözlerindeki beyaz ışık söndü, mavi göz bebekleri belirdi.

"Ben... aklımı kaçırdığımı sanmıştım. Hamile olduğumu zannediyordum. Hiç aklıma böyle bir şey..." Odadaki herkese ne söylediğimi umursamayacak, Aiden'ın birden nefesini tuttuğunu ve ne kadar yıkıldığını, Seth'in bana bakmaya dayanamıyormuş gibi sırtını döndüğünü fark edemeyecek kadar şoke olmuştum. "Başından beri içimde miydiler?"

"Ares'le dövüşmenden bu yana," diye doğruladı Apollo. "Özür dilerim. Daha erken gelebilsem anlardım."

Tanrıya dikkatlice bakarken az önce söylediği şeyi kabullenmekte güçlük çekiyordum. İnanıyordum inanmasına; ne var ki kafamın ve vücudumun içinde bir başka tanrının –*hatta tanrıların*– dolanması, beni kurcalaması, bütün bu zaman

boyunca orada olması kafama bir türlü sığmıyordu. Bir baraj kapağı yıkıldı, göğsümdeki balon patladı. Öfke içimi kaplamış, damarlarımda dolaşırken lav gibi yakıyordu. Asit ve kan gibiydi tadı.

Oda kehribar rengine döndü.

Seth hızla arkasına döndü. "Şey, millet..."

Boynumdaki, omuzlarımdaki saçlarım havalandı. Aiden adımı söylüyordu ancak duyamayacak haldeydim. Dinleyemeyecek haldeydim.

Kendimi o anda yitiriverdim.

Onuncu Bölüm

Dekanın ofisinden çıktığımı hatırlamıyorum ama çıkmış olmalıyım; sanırım beni durdurmaya kalkışan olmamıştı. Yalnız kalmalıydım. Kendi kendimle olmalıydım.

Koridorun sonundaki bir odaya kadar gidebildim.

İçeride durdum, kapı arkamdan hızla kapandı. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Her şeyi aşırısıyla hissediyordum... öfkeyi, incinmeyi, kaybı, nefreti, aşkı ve Ares'in oğulları *vücudumda* kamp yaparken hissedemediğim her şeyi. Tüm o duygular bir arada, kanımı zehirliyordu. İçimdeki şişenin kapağı açılıvermişti. Duygular yüzeye sökün etmişti; bunca zamandır boğuluyordum sanki.

Bir güç dalgası terk etti bedenimi.

Köşede duran ağır, meşe çalışma masası, bir dizi sandalye ve sehpa havalandı, tavana değecek kadar yükseldiler. Yumruklarımı, tırnaklarım avuçlarıma gömülecek kadar sıktım. Tahtalar gıcırdayıp inledi, sonra kürdan gibi parçalandı. Mobilyalar kupkuru, kırılgan kemikler gibi un ufak olmuştu.

İçimde bir yanardağ patlamıştı.

Ağzımı açıp haykırdım. Çıkan sesi tanımıyordum. Pencereler çatladı. Camlar düştü ancak yere çarpmadan havada asılı kaldı.

Yeterli değildi... yıkım yetmiyordu. Asla da yetmeyecekti. Bedenimdeki her bir hücre, aklımın henüz alamadığı bir düzeyde tecavüze uğramıştı.

Bir adım attım, oda sarsıldı, bina titredi. Ayaklarım yerden kesildi. Altımdaki yer kaplaması büküldü, parçalandı ve biçimsiz koca koca parçalar halinde kopup havaya yükseldi. İçimden bir akaşa şok dalgası daha koptu. Mavi ışık nabız gibi atıp parkeleri tutuşturdu.

Bir anda, Ares tarafından mahvedilmenin öfkesini ve utancını hissettim.

Ares'in öldürdüklerinin yasını o ana kadar tutamamıştım.

O saniyeye kadar ne annemin şefkatli kucaklayışını hissedebilmiştim ne de onu bir kez daha kaybetmenin acısını.

Bedenime ve aklıma verilen zararı tekrar tekrar hissettim.

Uyandıktan sonra Aiden'ın ellerini ilk görüşümü hatırlayınca korkunun acı ısırığını, öfkenin keskin tadını da. Marcus'un darmadağın olmuş suratını görünce bunları tekrar tattım.

Tetiği çekip Lucian'ı öldürmenin dehşetini de hissettim.

Hepsini.

Kendimi *hayat bulmuş*, nihayet *uyanmış* gibi hissediyordum ve bu fazla geliyordu bana.

Bir çığlık daha koptu bedenimden, duvarlar sarsıldı.

Arkamdaki kapı açıldı, burnumdan soluyarak ağır ağır döndüm. Seth orada duruyordu. Ayaklarım yere bastı.

"Sakinleşmelisin," dedi. "Koca binayı tepemize yıkacaksın yoksa."

Sakinleşmek mi? Şimdi hapı yutmuştu işte.

Kolumu yılan gibi geriye atıp üzerine uçtum. Yumruğumu çenesine öyle bir vurdum ki başı geriye savruldu. Seth sendeleyerek bir adım geriledi, sonra iki büklüm olup yüzünü tuttu. Eklemlerimdeki şiddetli acı çok iyi gelmişti bana.

"*Tanrılar,*" diye homurdandı.

Bacağımı hızla kaldırıp dizimi Seth'in midesine gömdüm. İki yumruğumla tişörtüne yapışıp onu geriye fırlatırken bir dizi küfür salladı. Eliyle duvara tutundu.

"Tamam." Ağız dolusu kan tükürdü. "İtiraf ediyorum, hak etmiştim bunu."

İçimdeki salak kordon şiddeti anlamıyor fakat Seth'e dokunmama bayılıyordu. Sırf bu yüzden, eğilip çelme taktım. Ayakları yerden kesilen Seth kesekâğıdı gibi katlandı, mahvolmuş zemine yanlamasına çarptı.

Ayağa fırladım, sonra çömeldim.

Seth rekor sayılacak bir sürede ayağa fırlamış, altın rengi kaşlarını çatmıştı. "Tamam. Mademki öfkeni kusmak istiyorsun, ben dünden razıyım, *meleğim*."

"Sakın." Kolunun altından hızla atılıp arkasına geçtim. "Bana." Ellerimi omuzlarına koyup dizimi hızla yukarı kaldırdım. "Öyle deme!"

Dizim belkemiğiyle buluşamadan Seth döndü. Yüzüme baktı, uzun saçlarını ışıklar saçan gözlerinin önünden çekti. "Hadi meleğim. Neyin varsa göster bana."

Benden çıkan sesi duyan çoğu insan can havliyle kendini emin bir yere atardı.

O ise elini kaldırıp evrensel "gel de görelim" işareti yapmakla yetindi. "Bünyenden at öfkeni. Beni öldüremezsin."

Öfkem ona mı yönelikti yoksa iyi bir kum torbası olduğu için miydi bilmiyorum, ama üstüne tekrar saldırdım. Göğsüne vurup onu geriye devirdim. Çalışma masasından arta kalan-

lara çarpıp üstünden yuvarlandık. Çok etkileyici bir hareketle Seth döndü ve kendisi alta geçerek çarpmanın bütün şiddetini göğüsledi. Üstüne çıktım, ata biner gibi oturdum. Kollarımı kaldırdım, göğsüne defalarca indirdim. Ona vurdum, vurdukça *daha da* vurdum. Ansızın gözlerime dolan yaşlar yüzünden bulanıklaşmıştı yüzü. Neler oluyordu böyle? Gözlerimdeki ıslaklık yüzümden akmaya başladı. Ellerim acıyordu fakat kendimi tutamıyordum. Gözyaşları şırıl şırıl akıyordu yüzümden ve tüm bu süre boyunca... Seth kendisini dövmeme izin verdi. Parmağını kaldırıp fiske bile atmadı bana. Beni durdurmadı.

Bedenim sarsılıyor, kollarım sızlıyordu. Hıçkırıklar ta içimden, Ares kemiklerimi kırdığında oluşan o karanlık ve çürümüş yerden geliyordu. Yumruklarımı Seth'in göğsüne bir kez daha, bu sefer daha zayıfça indirdim... ve bir daha kaldıramadım. Öne eğildim, boynum büküldü ve ağladım. Öyle çok ağladım ki gözyaşlarımla tüm dünyayı boğacağımı sandım.

"Dur." Seth kollarımdan tuttu beni. "Hadi meleğim. Dur artık."

Keşke durabilseydim çünkü yaralarımı bir başına sarmanın en ideal yolu Seth'in üstüne oturup ağlamak değildi. Çok acınası ve yakışıksız bir hareketti fakat beni ağlamaktan alıkoyan mühür kırılmıştı sanki. Artık geriye dönüş yoktu.

Seth bir ses çıkarıp yana devrildi. Bir saniye sonra kendimi yan yatarken buldum. Uzun dakikalar boyunca iki salak gibi yerde uzandık. Kolları mengene gibiydi, kendine ve hiçbir günahı olmayan zavallı odaya daha fazla zarar vermemi engelliyordu. Gözyaşlarımın nihayet dinmesi, konuşabilecek kadar sakinleşmem için her zamankinden fazla zaman geçmesi gerekti.

"Neden sen?" diye sordum, sesim kalınlaşmıştı, kulağa iğrenç geliyordu.

Seth ağır ağır doğruldu, sırtımı göğsüne yasladı, beni kucağına aldı. "Neden Aiden değil de ben?"

Yanıt vermedim çünkü çok barizdi.

"Bu odaya başka kim gelse öldürürdün."

Başım önüme gevşekçe düşmüştü. "Bu ona engel olmazdı ki."

"Onu bağlayıp bir dolaba kapatmak zorunda kaldım." Ben kaskatı kesilince kollarını sıkıp güldü. "Şaka yapıyorum yahu. En ölümcül silahımı, yani mantığı kullandım, o kadar. Apollo'nun onu tutmak için biraz uğraşması gerekmiş olabilir ama hemen kapının dışında bekliyor."

"Mantık mı?" Güldüm. Ne kahkahamın sesi ne de verdiği his beni rahatsız etmişti; ancak tuhaf gelmişti. "Eskiden hiç kullanmazdın onu."

"Biliyorum." Uzunca bir süre ağzını açmadı. "Fakat bu türden bir öfkeye çok alışığım Alex; neler hissettiğini biliyorum. Şu ana kadar hiçbir şeyle gerçekten yüzleşememiştin. Aiden senin neler hissettiğini bildiğini sanıyor, belki kabaca anlıyordur da. Ne var ki senin hislerini ben *biliyorum*, ne yaşadığını ben *biliyorum*"

Ölmek için yakardığım ve bunu hiçbir şeyi istemediğim kadar istediğim o rezil anları başkasının da bilmesi beni hâlâ utanca boğuyordu. Büyük zayıflık anlarıydı ve öyle hırpalanmış, ta benliğimin derinliklerine kadar ortaya saçılmıştım.

Seth başını başıma yaslayıp içini çekti. "Yalan söylemiyordum. Öyle bir şeyin olmasını *asla* istemedim. Yaptığım ve neden olduğum onca şeyin arasından... asla affedilmeyecek tek şey bu."

Onu gerçekten bağışlayıp bağışlayamayacağımı bilemiyordum. Bana bunları onun yapmadığının farkındaydım ancak büyük rol oynamıştı. Çok yorgundum... artık içimde kin tutamayacak kadar bıkmıştım her şeyden, zira Ares'in ve oğullarının istediğini yapmaktı bu. Beni içten içe çürütüyor, öldürüyordu.

Rahatladım, gözlerimi kapatıp Seth'in göğsünün düzenli inip kalkışına verdim dikkatimi. Bir yanım hâlâ kayıp gibiydi. Kendimi ne zaman bir bütün hissedeceğimi ya da hissedip edemeyeceğimi bilmiyordum fakat şu anda neler olduğunun farkındaydım. Aramızdaki bağlantı ve sakinleştirici etkisiydi bu.

Seth daha önce de yapmıştı bunu. Kâbuslar gördüğümde beni sakinleştirmek için de, bana bağlanıp kontrol etmek için de aramızdaki bağdan yararlanmıştı. Fakat şimdi, bu en savunmasız anımda bağlantıyı aleyhime kullanmamıştı. Bana yardım etmek için kullanmıştı.

Ayağa kalkıp bir şeylerle yüzleşecek hale gelmem zaman aldı. Kollarımda, bacaklarımda değişik bir zayıflık vardı. Dönüp Seth'e baktığımda içim sızladı. Çenesine koyu bir kırmızılık yayılmaya başlamıştı bile. "Yüzün için.... çok üzgünüm."

Göz göze geldik, yine o çarpık sırıtış yerleşti suratına. "Hadi oradan, üzgün falan değilsin."

"Haklısın, değilim."

Seth bir adım attı, ona alay edercesine baktım. "Biliyor musun? Mola versen iyi olur aslında. Günün geri kalanında bir şey yapma, ne bileyim, bunlarla yüzleş. Azıcık dinlen."

Sadece sinir krizi geçiren birinin hissedebileceği türden bir bitkinlik duyuyordum. Başımı yumuşacık bir yastığa dayayıp uyuma düşüncesi, üstü pastırma dolu peynirli patates kızartması yemekten bile cazip geliyordu. "Eminim Apollo'nun geliş sebebi sırf o iki ucubeyi içimden çıkarmak değildir."

"Beklesin biraz." Benim için kaygılandığı gözlerinden belliydi, çok tuhaftı bunu görmek. Seth'i bunca zamandır tanıyordum ama kendisi dışında birini içtenlikle umursadığı pek

enderdi. Ama onun hakkını yemiştim. Değişmişti. Seth gerçekten değişmişti.

"Yok, ben iyiyim." Kapıya doğru döndüm. "Şekerleme yapacağım kadar zamanımız yok."

"Zamanımız var." Seth de peşimden yürüdü. "Yarın bugünden farklı olacak değil ya."

Bunun doğru olup olmayacağını kim bilebilirdi ki? Ona hak verip en yakındaki yatağı aramamak için kendimi zor tutup kapıyı açtım. Kapı hafifçe menteşesinden düştüğü için yere sürtündü ve ancak yarıya kadar açıldı. İçimi çektim, sıkışarak güçlükle geçtim. Aiden'la Marcus'u duvara yaslanmış görünce hiç şaşırmadım. Ayakta olduğumu, parmağımı prize sokmuşa benzemediğimi görünce ikisi de biraz rahatladı.

Yine de Aiden'a bir kez daha bakınca yerime çakılıp kaldım. Onu ilk görüşümdü sanki... çıkık elmacıkkemikleri, dolgun ve anlamlı dudakları, koyu renk asi saçları ve ışıl ışıl duman grisi gözleri. Gözlerimin önünden bir perde kalkmıştı sanki... Gözlerimi ondan alamıyor, almak da istemiyordum. Ares'in oğulları ne kadar şeyi etkilemişti? Anlaşılan hemen her şeyi.

Marcus'un bakışları omzumun üstünden arkama gitti, sonra kaşları kalktı. Aiden'ın dudağının bir ucu hafif bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı. Ben sapasağlam olduğum halde Seth'in duvara toslamış gibi görünmesine sevinmişti belli ki.

Önce dayım toparlandı, yanıma geldi. "İyi misin Alexandria?"

"Sarhoş bir üniversiteli hatun gibi kusup içimden iki tanrı çıkarmamı saymazsan mı? Kendimi *muhteşem* hissediyorum."

Ferahlamıştı. Bir elini omzuma vurdu. "Aferin benim yeğenime."

Dayıma güldüm ama gözümü diğer ikisinin üstünden ayırmıyordum. Aiden ile Seth, oğlan kavgasının ikinci raundunu başlatmaya hazırlanıyor gibi dik dik bakışıyorlardı.

Marcus omzumu sıktı, sonra elini indirdi. Onun için bu tam bir yakınlaşma egzersiziydi, benim de itirazım yoktu. Döndüm, Seth'in bana bakmasını sağladım. Ben gözlerimi kıstım, o ise kendi gözlerini devirdi. Pes esip ellerini havaya kaldırdı, topuklarının üstünde döndüğü gibi dekanlık ofisine yürüdü. Marcus da peşindeydi. Ben de odaya girecektim ki Aiden koluma yapışıp durdurdu. Koridorda yalnızdık.

"Alex," dedi; alçak ve boğuktu sesi.

Ona döndüm, başımı kaldırdım, göz göze geldik. Ağzımı açtım fakat birden boğazım düğümlendi. Öne fırlayıp alnımı göğsüne yasladım, kokusunu içime çektim. Titredi, sonra güçlü kollarıyla sardı beni. Başını eğdi, yanağını kafamın tepesine dayayıp yüreğimi eritecek şekilde sımsıkı kucakladı. Ona aklını yitirmiş bir şebek yavrusu gibi yapıştım, sıcaklığını, bende uyandırdığı hisleri içime çektim. Konuşmamız gereken *yığınla* şey vardı ama bu kucaklaşma var ya? Tanrılar, feci ihtiyacım vardı buna.

Aiden'ın beni böyle kucaklamasına ihtiyacım vardı.

"Kahretsin, Alex..."

Gözlerimi sımsıkı yumdum, boğuk bir kahkaha attım. "Küfrettiğinde çok komik oluyorsun."

"Öyle bir şeye ancak sen gülersin," dediğinde sesindeki ferahlamış neşeyi işittim. Parmak uçları çenemin altında belirdi ve Aiden başımı kaldırdı, mehtap rengi gözlerine baktırdı. "Benimle misin artık?"

Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. "Evet. Evet, seninleyim."

"Güzel." Yoğun bakışları yüzümü araştırırken başparmağı da çenemi okşuyordu. "Geri döndüğüne çok sevindim."

Yanağımı avucuna bastırıp güçlükle yutkundum. "Özür dilerim."

"Özür dilemesi gereken benim. Özellikle de dün gece için. Kıskanmıştım. Aptallıktı, biliyorum ama..."

"Hayır." Başımı hafifçe iki yana salladım. "Hayır, üzülmeye hakkın var ama ben ondan söz etmiyorum. Özür dilemem ondan değil."

Kaşlarını merakla kaldırdı.

İçim parçalanıyordu. "Biliyorum ki... bir parçan bebek sahibi olmamızdan yana. Biliyorum ki bir yanın her şeye rağmen heyecanlandı ve bu doğru çıkmadığı için özür diliyorum senden. Sandığın şey değil de *bu* olduğu..."

"Sus." Aiden alnını alnıma dayadı, güçlü ellerini yukarı kaydırıp yanaklarımı tuttu. "Özür dilemene gerek yok. Hem de hiç. Anlıyor musun beni? Olanların hiçbiri senin suçun değil ve yanlış hiçbir şey yapmadın. Düşündüklerimiz var ya? Önemli değil."

"Hüsrana uğramış olmalısın," diye fısıldadım parmaklarımı bileklerine dolayıp.

"Asla," dedi yemin edercesine. "Sadece başına bunlar geldiği için üzgünüm. Çok da sinirlendim ama Alex, önümüzde o konuşmayı tekrar yapmak, yine o hisleri duymak için koca bir ömür var."

Nefes alamıyordum. "Sen mükemmelsin."

"Öyle olmadığımı biliyorsun."

"Hayır, öylesin."

Birisi arkamızda genzini temizledi, sonra Apollo konuştu. "Siz ikinize inanamıyorum. Gören de içeride bir tanrıyı bekletmiyorsunuz falan sanır."

Aiden alçak sesle homurdanıp uzaklaştı benden. "Bazen nefret ediyorum ondan."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Bazen ben de."

"Duydum," dedi Apollo. "Ama benden bile daha çok nefret

ettiğin biri olduğundan eminim. Sana iki ipucu vereyim. Adı S ile başlıyor H ile bitiyor."

Ofisten rahatça duyulur bir sesle birisi oflayıp pufladı.

Sırıtmaya başladım.

"Doğru söze ne denir?" Aiden gözlerini gözlerime dikmişti. "Bunu şimdi yapmak istiyor musun?"

Başımla onayladım, Aiden başını bir kez daha eğdi ve beni öyle bir öptü ki, gerçekten ilk defa öpüştüğümüzü hissettim. Başını kaldırdığında gözlerinin ışıltısında o an hissettiği her şey vardı. Biraz önce söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Önümüzde, filizleniveren o küçük umudu tekrar duyacağımız koca bir ömür olduğuna inanıyordu ve ben de buna sarıldım.

Birlikte döndük, Apollo'nun yanından geçtik. Arkamızdan o da içeri girdi, sonra odanın ortasında durdu. "Eh, bütün ekip burada. Sayılır. Bir iki eksik var ama bu da yeter."

Eksik olanlar Solos, Luke ve Olivia'ydı. Burada olmamaları yanlış geliyordu bana. Seth'in burada olması ise düpedüz tuhaftı. Bir zamanlar hançerlerin asılı olduğu duvara yaslanmış duruyordu. Bana bakıp tek kaşını kaldırdı.

"İşaretin kaybolmuş olmalı, yani ikizler artık sana ulaşamayacak," dedi Apollo. Tişörtümü sıyırıp bakmamak için kendimi zor tuttum. Sonra Seth'e döndü. "Seninle aramız iyi sanma sakın. Hâlâ Ares'in köpeği olmaman çok güzel ama ciğeri beş para etmezin teki olduğun gerçeğini değiştirmiyor bu."

Aiden sırıttı.

"Umarım o çenen çok acıyordur," diye de ekledi Apollo.

Seth ağzı kulaklarında, sırıttı. "Yine birkaç raunt dövüşe varsan Altın Çocuk, söylemen yeter."

"Muhteşem Ordu'nun ikinci toplantısına harika bir başlangıç," diye mırıldandı Deacon.

Apollo'nun etrafında hava elektriklenip çatırdamaya başladı. Yüksek sesle içimi çekip bir iskemleye yaslandım. "Herhalde buraya gelişinin bana yardım etmek ve Seth'le didişmek dışında bir sebebi vardır?"

"Var."

Bekledim, Apollo bir şey demeyince kollarımı kavuşturdum. "Ee, neymiş peki?"

"Bize bir plan gerekiyor," diye yanıt verdi.

"Vay anasını." Seth de kollarını göğsünde kavuşturdu. "Daha önce hiç duyulmamış bir şey bu."

"Seth," diye tısladım ona pis pis bakarak.

"Sorun değil," diye yanıtladı Apollo. Seth'e "çocuklarını sakla" der gibi çok ürpertici bir şekilde gülümsedi. "Hiç beklemediğin bir anda seni kedi çişi kokulu pembe bir çiçeğe dönüştüreceğim."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Tanrılar aşkına..."

Seth'in gözleri kehribar rengi incecik birer çizgi halini aldı ama o daha yanıt veremeden, kişisel cehennemimin derinliklerinden apayrı bir konu yükseldi.

"Kusura bakmayın." Marcus çalışma masasına dayanmıştı, beti benzi sararmış gibiydi. "Şu ikisinin bir şeyler... yani senin şey olabileceğin... ortada bir şey olabileceği fikri... bir tek beni mi şoke etti yani?"

"Büyük dayı olabilirdin," diye yardımcı oldum ona, zira söyleyecek laf bulamadığı ortadaydı. Gözlerini kıstı, benim de yanaklarım cayır cayır yanmaya başladı. "Bunu şimdi konuşmasak olmaz mı?"

"Ben de katılıyorum," diye mırıldandı Aiden, yerinde huzursuzca kıpırdanarak.

"İtiraz ediyorum." Apollo'nun "çocuklarınızı saklayın" gülüşü suratını iyice kaplamıştı. "Bu konuşma acayip eğlenceli olacak."

"Senin için." Aiden ona kötü kötü baktı.

"Aynen öyle," diye yanıtladı tanrı.

Marcus bunu duymazdan geldi. "Siz ikinizin aynı odayı paylaşmaması gerekiyor diye söylemekten dilimde tüy bitti." Bana döndü. "Yaşının kaç olduğu ya da Apollyon olup olmaman umurumda değil, Alexandria. Sen benim yeğenimsin, o yüzden senden ben sorumluyum. Ya sen?" Hızla Aiden'a döndü, Aiden'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapmaman gerekiyordu."

"Tanrılar adına," diye inledim. Dayımla bu konuyu, hele ki insanların önünde tartışmaktansa kampüs meydanında anadan doğma koşmaya razıydım. Özellikle de *dinleyiciler* bunlarken.

"Bana 'tanrılar aşkına' falan çekme." Marcus'un yüzüne tekrar renk gelmişti. Ama renklerden kırmızı. "Sana sorumlu cinsel aktivite konusunda nutuk mu çekmem gerekiyor?"

Seth kendi gözüne hançer sokmak ister gibiydi.

"Bence gerekiyor," dedi Apollo.

"Aman! Bak şu konuşana!" Bir hışımla Apollo'ya döndüm. "Sen benimle kafa mı buluyorsun? Google'da "sorumsuz cinsel aktivite" diye aratalım, senin resmin çıkmazsa ne olayım!"

Apollo bana bakıp suratını buruşturdu... evet, evet, on yaşındaki veletler gibi *suratını buruşturdu*.

Marcus da, Aiden'ın hançerini elinden alıp onun gözlerine değil de çok daha aşağıda bir yerlerine saplamak ister gibi bakıyordu.

Sabrımı yitirip "Daha önemli şeylere geçemez miyiz artık?" diye patladım. "Geçemiyorsak zamanım boşa harcanıyor demektir. Öyleyse yatacağım. Yatınca da sorumsuz cinsel aktivitede bulunabilirim çünkü günüm zehir zemberekti!"

Beş çift göz bana döndü. İçlerinden bir çifti vardı ki, demin söylediğim şeyle çok yakından ilgilenmişti.

"Ne var yahu?" deyip gözlerimi devirdim. "Alışın artık."

Apollo, Seth'e öldürücü bir bakış daha fırlattı. Bunun İlk'e yönelik son bakışı olmayacağından emindim. "Dediğim gibi, bir plana ihtiyacımız var ve birçok yeteneğim olsa da..."

Her nedense, elimde olmadan Deacon'a baktım. Kıpkırmızı kesilmişti.

"Ares gibi bir strateji uzmanı değilim."

Seth'in suratında o zaman burada ne işin var, dercesine bir bakış vardı. Ama o daha fikrini söze dökemeden havada tekrar bir enerji yoğunlaşması oldu. Damarlarımdaki eter uğuldadı, işaretlerim tenimin yüzeyine akın etti. Seth ile tetikte, kaskatı kesildik.

Tanrılar opossum gibiydiler. Bir tane bile görmeden koca bir ömür geçirebilirdiniz ama bir tanesini buldunuz mu, bütün sülalesini buldunuz demekti.

Odadaki bütün safkanlar eğildi, Seth ile iki sap gibi ayakta kaldık. Belli ki saygı gösterisi meselesinde biraz yavaştık. Tanrıça fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

"Athena, lütfen şeyle... Muhteşem Ordu'yla tanış." Apollo tek kaşını kaldırdı. "Ya da kendilerine ne halt diyorlarsa işte."

Bilgelik, strateji ve daha bir yığın şeyin tanrıçası başını hafifçe yana eğdi.

"Güzel isim."

"Güzel takım," dedim sivri burunlu, topuklu ayakkabılarına bakarak.

Bembeyaz gözleri bana odaklandı, sonra dudağının bir yanı yukarı kıvrıldı. "Saks mağazasından aldım, yanında şu harika deri çantayı aldım, bir çift de muhteşem ayakkabı."

"Ya." Aiden'a göz ucuyla baktım. Özenle beni duymamış gibi davranıyordu. "Onlar da çok güzelmiş."

Tanrıça yürüyüp parşömeni çalışma masasının üstüne

koydu. Marcus yutkunup kenara çekildi, tanrıçaya epey bir yer açtı. Bir haritaydı bu. Çok berbat çizilmiş ağaçlardan, tepetaklak V harfini andıran dağlardan ve çöp adamlardan oluşuyordu. Belli ki çizim, Athena'nın becerileri arasında değildi. "Planın değişmediğini umuyorum," deyip durakladı, bir Seth'e bir bana imalı imalı baktı. "Bunun için Tanrı Katili'nin Ares'in yakınına sokulması gerekecek. Şu anda o..."

"Catskills'te üslenmiş durumda," diye lafa karıştı Seth. Babam aklıma geliverdi. O da *oradaydı*. Seth yaklaşıp haritaya baktı. Benim buradaki Avcılarım kadar onun da orada Avcı'sı var. Ek olarak da ölümlüler. Hepsi de zorlama büyüsünün etkisinde."

"Ares'in zorlama büyüsü mü?" diye sordu Marcus. Seth başıyla onaylayınca dayım içini çekti. "Tanrıların zorlama büyüsünü bozmanın bir yolu yok, değil mi?"

"Tanrıyı ortadan kaldırmadıkça yok, en azından biz öyle tahmin ediyoruz," dedi Apollo. "Dionysus, ölümlülerin kampının Catskills'in birkaç kilometre dışında olduğunu doğruladı."

"Onları geçmemiz, sonra da New York Akiti'nin Avcılar tarafından korunan duvarlarını aşmamız gerekecek." Seth gözünü kıstı, tuğla duvara benzeyen eğri büğrü bir çizgiyi parmağıyla takip etti. "Ama hepsi bu değil. Ares iyi korunuyor."

"Kim tarafından?" diye sordum.

Bakışlarını kaçırarak "İblisler," dedi Seth. "Onları nasıl kontrol ettiğini de biliyorsunuz."

Midem bulandı. Biliyordum. Onları safkanlarla, belki de melezlerle besliyordu. Sadakat karşılığında akşam yemeği. Konsey'in iblislerin akıl yürütebileceğine inanmadığı o günler geldi aklıma. İblisler, o Konsey üyelerini çoktan emip kurutmuş olmalıydı.

"Bir de otomatonlar var." Athena, Apollo'ya baktı. "Hephaestus onların denetimini tümden yitirdi."

Tanrı içini çekti. "Yine başlama."

Tanrıça gözlerini kıstı. "Onları kullanmak kötü bir fikir diye hepinizi uyarmıştım. Bu işin altında hangi tanrının parmağı olduğunu bilmiyorduk ve bunu bilmeden, savaş için tasarlanmış yaratıkları kullanmak berbat bir plandı."

Öyleydi. Alev kusan o yarı makine yarı boğa yaratıklar taraf değiştirmişti ve artık Ares'in kontrolündeydi.

"O yüzden sizin..." Athena burada yüzünü ekşitti, "Muhteşem Ordu'nuzun Ares'e ulaşmak için yalnızca ölümlüleri değil, Avcıları, iblisleri ve otomatonları aşması gerekiyor."

Aiden kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tabii Üniversite'den adımımızı attığımız anda tepemize binmezse."

"Binmeyecektir." Athena parmağıyla bir karenin üstüne hafifçe vurdu. Burası Akit binası olsa gerekti. "Savunmasının ne denli güçlü olduğunu ve orduyu hareket ettirmenin kendisini saldırıya açık hale getireceğini biliyor. İlk yanından ayrılmadan önce bu riski göze alabilirdi. Ama artık Tanrı Katili'nin ona geleceğini biliyor. O sırada kayıp vereceğinizi de."

Gerçek tüm ağırlığıyla üstüme çöktü. Kayıp *verecektik*.

"Ölümlüleri aşmak çok sorun değil," diye devam etti. "Hayatlarını kaybetmeleri talihsizlik ama daha nicesini kurtarmak için birazını feda etmeliyiz. Ardından Avcılar, iblisler ve otomatonlar var fakat en çok Ares'le dövüş zorlu olacak."

"Onu bir Tanrı Katili şimşeğiyle çarpıp evin yolunu tutsak olmuyor mu?" diye sordum.

Athena tek kaşını kaldırdı. "Sen öyle yaparken eli boş oturacak değil ve onunla en son karşı karşıya geldiğinde neler olduğunu biliyoruz hepimiz."

"Hatırlattığın için sağ ol," diye mırıldandım.

"Çok önemli bir noktayı vurgulamak için öyle yaptım. Ares şöyle dursun, hiçbir tanrıyla savaşmak için eğitilmediniz. Ben

bile sizi yeterince etkili şekilde hazırlayamam buna. Bütün manevralarınızı boşa çıkartabilir, planınızı önceden görebilir; görecektir de, bunu biliyor." Athena elini haritanın üstünde şöyle bir salladı, harita kayboldu. Sıkı numaraydı doğrusu. Kıskanmıştım.

"Yani Tanrı Katili'yle bile onu yenemez miyiz diyorsun?" diye sordu Marcus. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha belirgindi artık.

"Yenemezsiniz." Bize dönüp masanın üstüne sıçradı, ölçülü bir hareketle bacak bacak üstüne attı. "Savaş kısmen güç, kısmen beceri, kısmen de psikoloji demektir. Apollyonlar ve Avcılar gücümüz. Ama beceriye ve Ares'i huzursuz edecek bir şeye sahip değiliz. Bu iki unsur olmadıkça başaramayız."

Somurttum. "İç karartan gerçekler tanrıçası mısın aynı zamanda?"

Apollo alaycı bir tavırla güldü.

"Sadece gerçekçiyim," diye soğukkanlı bir şekilde konuştu Athena. "Ama bir fikrim var."

İşte başlıyoruz. İçimde hafiften bir kıpırtı olmuştu. Bir fikir, Athena'nın şu ana kadar söylediği her şeyden daha iyiydi zira şu anda, kafamın içinde Phobos ya da Deimos olmadan da intihar görevine soyunduğumuza inanıyordum zaten.

"Riskli bir fikir ama aslında başka şansımız da yok. Tanrı Katili başarısız olursa topyekûn savaş çıkacak ve tanrılar geçen defa savaştığında neler oldu biliyoruz," dedi Athena.

Aiden ağırlığını diğer bacağına geçirdi. "Binlerce insan öldü."

"Bu sefer milyonlarcası ölecek." Apollo, tanrıçaya bakıyordu. "Aklındaki ne peki?"

Athena'nın yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. "Perses'i kullanmak."

Apollo kaskatı kesildi. Tepkisini anlamamıştım. "Şu yarı tanrı mı? Neden? Medusa falan mı öldüreceğiz?"

"Hayır. Perseus demedim, *Perses*."

Ona bön bön baktım. "Tamam, itiraf etmeliyim ki çoğu derste ya uyudum ya da defter karaladım. Kimden söz ettiğinizi hiç bilmiyorum."

"Ne güzel bir itiraf bu." Marcus, Akademi Dekanı bakışıyla beni yerime çiviledi. Güneşte susuz kalmış küçücük bir çiçek gibi boyun büktüm.

"Perses, yıkım ve savaş tanrısıdır," diye açıkladı Apollo gözlerini koca koca açıp. "Neredeyse yok edilemez ve durdurulamazdı."

Aiden'a bakıp başımı iki yana salladım. Onun da benim gibi şaşırıp kaldığını görünce içim rahatladı. "Peki. Bilmediğim bir savaş tanrısı daha mı var?"

"Tavşan gibi ürüyorsunuz yahu," dedi Seth hafifçe sırıtıp. "Varsa bile duymamış olabiliriz."

Deacon'ın dudakları seğirdi fakat Athena'nın sözleri yüzündeki gülücüğü silip hepimizi dut yemiş bülbüle çevirdi.

"Hayır," dedi Athena. "Perses, Olimposlu değil. O, Titanların yıkım tanrısı."

On Birinci Bölüm

Tanrıçaya, herhalde bilinen en kaba biçimde, ağzım bir karış açık bakakalmıştım. "Titan mı?" diye ciyakladım. "Bildiğin Titan mı yani?"

Athena başıyla onayladı. "Titan."

"Vay be." Aiden elini saçlarının arasında gezdirdi, sonra ensesini tuttu. Yan döndü, başını iki tarafa salladı. "Beklemiyordum bunu."

"Hiç kimse beklemiyordu bence." Apollo, Athena'ya doğru yürüdü. "Bu fikrin üstünden adım adım gidelim. Perses'i nasıl kullanabiliriz ki? En son bıraktığımda Tartarus'taydı."

"Hâlâ da orada." Athena başını kaldırdı. "Bildiğin gibi, o ölmedi. Sadece gömüldü."

"Peki, onu nasıl serbest bırakmayı düşünüyorsun?" diye sordu Apollo, kaşlarını çatmıştı. "Zeus buna asla rıza göstermez."

"Zeus'un *en gözde* çocuğuyum ben." Gülümsemesi ışıl ışıldı.

Apollo mavi gözlerini devirdi. "Aman ne gurur duyulacak şey."

Athena alçak sesle cık cıkladı. "Onu her şeye ikna edebilirim. Zeus da çaresiz, Apollo. Öyle olduğunu biliyorsun. Büyük bir savaş çıkması en son istediği şey."

"En son istediği şey kılını kıpırdatmak. O adi, tembel, beş para..."

"Doğru." Athena ellerini kaldırdı. "Ama ben onun iznini alırım."

"Peki. Diyelim ki izin aldın, Hades'i ne yapacağız? Perses'i bırakmaya asla razı olmaz," diye itiraz etti Apollo.

"Zeus bunu talep ederse, o da razı olur."

Apollo gür bir kahkaha attı, sesiyle iskemleler titredi. "Yeraltı'nda Hades'in sözü geçer. *Sırf* babamız istiyor diye reddedecektir."

"Eminim Hades'i bizi anlayıp kabul etmeye ikna edebilirsin. İşin orası sana düşüyor." Manikürlü parmaklarını, büktüğü dizine vurdu. "Hades'in pazarlığa ne kadar meraklı olduğunu bilirsin."

Hades'i son gördüğümde beni öldürmek istiyordu. Bu fikrin pek de hayırlı olmadığı ortadaydı.

"Hadi öyle olsun, diyelim ki Hades'i Perses'i salıvermeye ikna ettik. Ona nasıl söz geçireceğiz peki?"

"Perses altı üstü tek bir Titan. Çok güçlü ve biraz da... deli, ama eğer hatırlıyorsan Ares'i savaşta az daha öldürüyordu. Tanrı Katili'ni Perses eğitebilir. Safımızdan yüzlerce kişiyi dövüşe hazırlayabilir. Beceriye sahibiz, psikolojik bakımdan da avantaj bizde olacak." Tekrar gülümsedi. "Dahası, Perses özgür kalmak için her şeye evet diyecektir. Titanların hepsi öyledir. Uslu durması karşılığında Hades onu daha iyi bir yerde ağırlayabilir."

"Bu harika işte." Apollo güldü.

"Bir Titanı serbest bırakma konusunda ciddi misiniz siz?" Seth, transtan çıkmışçasına ağır ağır gözlerini kırpıştırdı. Athena başını öne sallamakla yetinince Seth bana baktı. "Ares ters köşeye yatacak."

Gerçekten de söylenecek laf yoktu.

Titanlar hakkında anımsadığım, Zeus'a karşı çıkanların gerçekten öldürülmeleri mümkün olmadığından hapsedildikleriydi. Titanlar tam birer baş belasıydı, hem de öyle böyle değil. Yukarı en son çıkışlarında kan gövdeyi götürmüştü. Hiç kimse, hatta Olimposlular bile Titanlarla dalaşmak istemiyordu. Şimdi de onlardan birini zincirlerinden kurtarıp işbirliği yapmaktan mı söz ediyorduk? Sonra da işler yolunda gitsin diye dua mı edecektik?

Ah, kıyametin buradan kopacağı öyle belliydi ki.

Bir de kötü karar veriyorum diye benim adım çıkmıştı.

Ama Seth de haklıydı, Athena da. Ares bu kadar çılgınca bir şeyi hayatta beklemezdi. Perses, Titanların savaş ve yıkım tanrısıydı. Bizi Ares'le tekrar yüz yüze gelmeye hazırlayabilecek biri varsa bu da oydu, başkası değil.

"Tamam," dedim nefesimi ağır ağır bırakıp. "Masum dünyanın üzerine bir Titan salalım o zaman."

Diğerleri de kabul ettiler ve Hades'le buluşma planları yapıldı. Çok daha olumlu bir atmosfer vardı, bunun Phobos ve Deimos'un yokluğuyla da ilgisi olabilirdi, her ne kadar delice de olsa bir planımız olmasıyla da. Yine de elimde olmadan her şeyi daha da beter edebileceğimizi düşünüyordum.

Seth'in artık hücresinde tutulmadığını biliyordum ama bu öğrenci yurdunda da değildi. Başka yurtlar da vardı; akıllılık etmiş, onu ne zaman görse cinayet işlemeye kalkışan insanların olmadığı bir yere gitmişti.

Böylelikle de aramıza, kesinlikle çok ihtiyaç duyduğumuz o mesafeyi koymuştu.

İçimdeki salak kordon ayrılıktan yana memnun değildi ama o bitmek bilmez uğultu ve vınlama kesilmişti. Seth'in yanında olma saplantıma biraz olsun söz geçirebildiğimi düşünmek istiyordum. Şayet ikimiz de bundan sağ çıkarsak, üstünde kafa yormamız gereken bir mesele olacaktı bu.

Bu işten sağ çıkacaktık.

Başka türlüsünü aklımın ucundan bile geçiremezdim. Deimos ve Phobos içimdeyken, başka şey düşünemiyordum. Beceremeyecektik. Ölecektim. Sevdiklerim de ölecekti. Artık onların etkisi kaybolduğundan, kendimi yine eski ben gibi hissediyordum. Tamam, her şey güllük gülistanlık değildi belki. Hâlâ birilerini kaybedebilirdim ve Olimposluların Ares'le savaştan sonra beni büyük olasılıkla diğer tarafa postalayacağını öğrendiğimden beri, kimi zaman bir taş bulup arkasına gizleneyim diye düşünüyordum.

Fakat doğuştan savaşçıydım ve dövüşecektim. Özüm buydu benim.

Odamda yalnız kalınca soyundum, Aiden'ın bir tişörtüne daha el koydum, yatmadan önce giydim. Yumuşak ve eskimiş pamuk tişörtü başımdan geçirdim, ta kalçamın altına kadar indi. Kıyafetlerini sahiplenmemden gerçekten hoşlanıyor muydu bilemiyorum ama orada değildi, ben de onun tişörtlerine bayılıyordum işte.

Ayaklarımı sürüye sürüye yatağa gittim, bacaklarımı örtünün altına soktum, yan yatıp yüzümü kapıya çevirdim. Aiden'ı en son gördüğümde Marcus'la birlikte gelişmeleri Solos'a ve ekibin geri kalanına aktarmaya gidiyordu. Parmağımı kaldıracak halim olmadığından Muhteşem Ordu'nun üçüncü buluşmasından müsaade isteyip ayrılmıştım. Kafamda o kadar çok şey olup bitiyordu ki, herkesle yüzleşemeyecektim.

Orada uzanıp Aiden'ın gelmesini beklerken, bir Titan'ı serbest

bırakmayı planladığımızı söyledim tekrar kendime. Delilikti bu. Daha önce hiç Titan görmemiştim, bir yanım böyle efsanevi bir varlıkla yüz yüze gelme olasılığı yüzünden coşkuluydu.

Titan yahu.

Uykulu uykulu gülümsedim.

Dakikalar geçtikçe göz kapaklarım ağırlaştı. Uyumak istemiyordum çünkü Aiden'la konuşmam gereken çok şey vardı ama adeta gömülüyordum yatağa. Deimos ile Phobos'un içimden zorla sökülüp alınmasını takip eden duygusal fırtına beni biraz arındırmıştı, ama canımı da çıkarmıştı.

O anda farkına vardım ki, Seth'e teşekkür etmemiştim.

En son bunu düşündüğümü hatırlıyorum, sonra sıcak ve biraz da batan bir şeyin yanağıma sürtündüğünü hissettim. Huzursuzca kıpırdandım, zorla gözlerimi açtım.

"Aiden," diye fısıldadım.

Dolgun dudaklarında küçücük bir tebessüm biçimlendi. Yanağımdaki eli hareketsiz kalmıştı. "Seni uyandırmak istemedim."

"Sorun değil. Uyumak istemiyordum zaten. Gelmeni bekliyordum."

"Uyuman lazım, ama ben..." Başparmağıyla tekrar yanağımı okşadı. "Sana dokunmadan duramıyorum."

Bu sözler üzerine içim sımsıcak oldu ve Aiden'ın örtünün altına girdiğini, üstünün de çıplak olduğunu anlayınca o sıcaklık daha da yayıldı. Belki altında da bir şey yoktu. "Hiç itirazım yok."

Komodinin üstünden gelen yumuşak ışıkta, gözleri parlak gümüş rengiydi. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

Ona sokuldum, elini ensemde hissedince içimi çekmemek için kendimi tuttum. "İyi... iyi hissediyorum. Yani o tanrıları kusmak çok şeyi değiştirdi. Ne kadar acayipti değil mi?"

Kirpikleri yanaklarını süpürdü, sonra tekrar kalktı. Bakışları o kadar yoğundu ki, yakıp kül ediyordu beni. "Her gün göreceğin türden bir şey değil."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Hissettiğim çoğu şeyin kaynağının ben olmadığımı bilmek güzel."

"Katılıyorum." Örtülerin altından dizini kaldırınca yumuşak kumaş çıplak bacaklarıma süründü. Kahretsin. Külotunu giymişti. "Konuşmak ister misin?"

Yapmak istediğim, dudaklarımız arasındaki kısacık mesafeyi kapatmaktı ama onunla gerçekten de konuşmalıydım. Tanrılar kafamı mesken tutarken o kadar çok şeyi kendime saklamıştım ve Ares'le dövüşte hissettiklerimden tüm o şiddetli duyguların açığa çıkışına kadar Aiden'ın bilmesi gereken öyle çok şey vardı ki,

Ben anlatmayı bitirince eliyle yanağımı okşadı. Elini üstümden hiç ayırmamıştı. "Ares konusunda hâlâ öyle mi hissediyorsun peki?"

Elimi sıcacık göğsüne koyup gözlerine baktım. "Düşündükçe yine kendimi... berbat hissedeceğim zamanlar olacak, ama ölmek istemiyorum. Ölmediğime de seviniyorum." Güldüm. Mahcup olmuştum biraz. "Artık öyle hissetmiyorum."

"Güzel." Aiden başını yaklaştırıp beni çok yumuşak bir şekilde öptü. Sanki ihtiyatlı davranıyordu. Sonra da çekildi. Elini de yanağımdan çekti, göğsünde duran elimin yanına koydu. "Bunları Seth'e itiraf ettiğini duymak beni mahvetti Alex. Tüm istediğim içeri girip sana sarılmak, her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulmaktı."

"Artık iyiyim." Elimi çevirip parmaklarımı parmaklarına doladım. "Ama hâlâ korkuyorum."

"Bu çok normal."

"Biliyorum. Korkmanın normal olduğunu da biliyorum."

Elimi sıktı. "Vay canına. Bu ağzından çıkanı bir yana kaydetmeliyiz."

Güldüm, hem de içtenlikle. Çok güzeldi. "Seth'e hiç teşekkür edemedim Aiden, ama etmem lazım. Sakinleşmeme yardım etti. Beni manipüle etmeye kalkışmadı. O olmasa koca binayı yerle bir edebilirdim."

Gözümün içine baktı. "Seth'e gelince..."

Güçlükle yutkunup kendimi hazırladım. "Bu konuda tanrıları suçlayamam. Seth'i görmeye gittiğimde ne yaptığımı biliyordum. Seni uyandırmalı, nereye gittiğimi söylemeliydim. Orası benim hatam."

"Haklıydı," dedi beni duymamış gibi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"O küçük piç kurusu haklıydı." Derin derin göğüs geçirdi. "Seni onunla bulduğumda çok kıskandım. Sonrasında da kıskandım. *Hâlâ da* kıskanıyorum."

"Ben..."

"Ne dediğini duydum," dedi sessizce, bakışlarını kaçırmadan. "Onu sevdiğini söyledin."

Göğsüme korkunç bir his gelip çöreklenirken gözlerimi ardına kadar açtım, midem altüst oldu. Aiden'ın Seth'e bunu söyleyişimi de duyduğunu nasıl unutabilmiştim? Acayip bir durum demek az bile geliyordu. "Söyledim ama aynı şey değil..."

"Bana karşı hissettiğinle aynı şey değil." Gözlerini bir anlığına kapattı. "Biliyorum. Öyle olmadığını da biliyorum, ama bunu duymak var ya... Onu yumruklamak istedim. Hâlâ da farklı sebeplerden ötürü istiyorum bunu. En çok da, bir yanının Seth'i hep seveceğini bildiğim için. İkiniz arasında bu bağ ömür boyu kalacağı için ve bununla rekabet etmem mümkün olmadığı için."

Yüreğim sızladı, aramızdaki mesafeyi kapatıp resmen üstüne çıktım. "Çok üzgünüm."

Dönüp sırtüstü uzanırken kaşlarını kaldırdı, bir kolunu belime doladı. "Ne için üzgünsün Alex? Özür dilemesi gereken *benim*. Aptalca kıskançlığım yüzümden sana kabalık ettim. Senin değil, benim özür dilemem gerekiyor."

"Ama senin de bu tuhaf Apollyon bağlantısına katlanman gerekiyor." Başımı eğip ona doğru baktım. "Normal çiftler hiç böyle şeylerle uğraşır mı?"

"Biz normal çiftlerin uğraşmadığı bir sürü şeyle uğraşıyoruz," dedi umursamaz bir tavırla.

"Biliyorum! O yüzden sen... her şeyin üstüne bir de benimle ve Seth'le uğraşmak zorunda kaldığın için özür diliyorum. Yerinde ben olsaydım, senin de bir başkasıyla aranda böyle bir bağ olsaydı, muhtemelen o kişiyi her görüşümde gözüne bir hançer sokardım."

Aiden'ın dudaklarında tembel bir tebessüm belirdi. "Ciddi misin?"

"Hiç komik değil." Göğsüne hafifçe bir şaplak vurdum. "Ciddiyim. Ben başa çıkamazdım, o yüzden kıskançlığını anlayabiliyorum. Fakat öyle hissetmeni istemiyorum çünkü seni seviyorum. Âşığım sana. Sonsuza dek ve aklına başka hangi basmakalıp laflar gelirse işte."

Gür bir sesle güldü, sesi yüzümü güldürdü. "Sevdiğini biliyorum. Seth'ten bu yüzden nefret etmemek için uğraşmam gerekecek. Onu öldürmek istememin başka nedenleri de olduğunu unutmamalıyım."

Güldüm, beni tüylerimi diken diken eden şefkatli bir öpücükle daha ödüllendirdi. Ondan ileri gitmedi. Başımı göğsüne, düzenli çarpan kalbinin üstüne koydu. Öpücüğün devamını getirmek istiyordum ama yanağımı bir kez tenine değdirdikten sonra, başımın kaldıramayacağım kadar ağırlaştığını fark ettim.

Aiden bana, grubun geri kalanının Perses'i salıverme fikrini nasıl karşıladığını anlattı. Onlara, Apollon'un Seth'i kontrol ettiğini ve İlk'e güvenilebileceğini söylemişti... tabii Seth'e ne kadar güvenilebilirse. Sonra onlara kötü ikiz tanrıları anlatmıştı; bu yüzden ona müteşekkirdim. Çünkü başkalarına tekrar tekrar açıklamayı istediğim son şeydi.

Aiden konuşurken tekrar uykuya dalmam uzun sürmedi, zira göğsünün inip kalkması, elinin saçımla oynaması beni uykuya davet ediyordu. Aiden için ne kadar rahattı orasını bilemiyorum çünkü yarı yarıya üstünde sayılırdım, fakat sabah uyandığımda ikimiz de hiç kımıldamamıştık. Hâlâ yan yatıyordum, bir bacağımı onun bacağına atmıştım ve yanağım göğsüne yaslıydı.

İçimde hoş bir basınç birikiyordu. Bir milyon sabah bu vaziyette uyanmak istiyordum. O sabahlar benim olacaktı. Kısa bir süre daha öylece durdum, Aiden'ın nefesini dinledim, hissettim. Zihnimden o kadar çok şey geçiyordu ki... Seth, babam, dostlarım, melezlerin durumu, Ares'i yenilgiye uğratırsak geleceğimizin ne hal alacağı ve yenilirsek başımıza nelerin geleceği. Zihnimin beni götürdüğü yerlerden sıkılmaya başladığımda, herhalde Aiden'ın vücudunun yarısı tutulmuştu. Kendimi itip doğruldum.

Aiden şaşırtıcı bir çeviklikle diğer kolunu uzattı ve eli dizimin hemen üstüne değdi. "Nereye gidiyorsun bakayım?" diye sordu. Sesi uykudan ve... başka bir şeyden ötürü boğuktu.

Başımı kaldırıp ona bakarken karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Koyu renk, dalgalı saçları her bir yöne dağılmıştı. Gözleri örtülüydü, kirpikleriyse gür. Çenesindeki hafif sakal, tehlikeli bölgelere yelken açmak üzereydi. Uyku mahmuruyken sadece Aiden bu denli seksi görünebilirdi. "Hiçbir yere?"

"İyi o zaman." Bir eli saçlarımın ucunu kavrarken diğeri bacağımdan yukarı tırmanıp beni ürpertti. "Ne kadardır uyanıksın?"

"Çok olmadı." Bakışımı dudaklarına çevirdim. Kusursuzdu dudakları.

Göğsünden gür bir ses geldi, karnımdaki kelebeklerin uçuşması hızlandı. "Saat kaç?"

"Hiçbir fikrim yok." Bakışlarımı dudaklarından alamıyordum. "Ama geç saate kadar uyumuş olabiliriz."

"Belki de." Eli boynuma kadar çıktı, sonra dudaklarımı dudaklarına götürdü. Bir anda dişimi fırçalamadığım, nefesimin kokuyor olabileceği kaygısına kapıldım ancak dudaklarımızın temasıyla birlikte bu kaygı da yok olup gitti.

Yavaş, tembel, bitmek bilmeyen bir öpücüktü. Sanki beni böyle öpmeyeli çok zaman geçmişti, oysa taş çatlasa birkaç saat olmuştu. Ama kendimi o öpücüğe, Aiden'a teslim ettim. Şimdiki öpüşmemiz saatler öncekinden çok farklıydı. Basıncı, o çok yoğun tatlılığı, dilinin ve dudaklarının her bir hareketinin ardındaki sevgiyi ta ruhumda hissediyordum. Bir eli saçımı kavrarken diğeri kuzeye, bacağımdan yukarı, sonra kalçamın kavsine doğru yol aldı.

Aiden'ın eli durdu, sonra hızla aşağı indi; hızla nefesimi tuttum. Dudaklarını dudaklarımdan uzaklaştırıp gözlerini açtı. Isınmış saf gümüştü gözleri. "Tişörtün altında bir şey yok mu? Yani hiçbir şey mi yok?"

Kıkırdadım. "Yanıtı biliyorsun sanırım." Elinin o anda nereye gittiği dikkate alınırsa, biliyor olmalıydı. Artık kıkırdamıyordum. Güçlükle nefes alabiliyordum.

Tekrar o sesi çıkardı; mutlak bir şekilde erkeksi, önce onun sonra benim içimde gürleyen o sesi. "Beni öldürüyorsun, *agapi mou*."

"Sana öyle bir şey *yapmadığımdan* çok eminim."

Aiden yıldırım hızıyla hareket etti. Beni sırt üstü devirip üstüme çıktı, bacağını bacaklarımın arasına bastırdı. Dudakları

bu iş için doğmuşçasına dudaklarımı buldu. Bu seferki öpücük farklıydı. Açtı. Açlıktan ölüyordu. Ellerimi taş gibi karnının iki yanından yukarı, sonra sırtına kaydırdım.

Heykeltıraş elinden çıkmışa benzeyen kasları elimin altında gerilirken öpüşmemiz giderek hararetlendi, tüm duyularım fırıldak gibi dönmeye başladı.

Muhtemelen bugün yapılacak bir sürü iş vardı.

Bazıları, şu saniyede yapmamız gereken çok daha mühim bir sürü şey olduğunu söyleyebilirdi.

Buna var gücümle itiraz edebilirdim çünkü bundan önemli bir şey yoktu. Hele ki o harika, sert eller kendisinden ödünç aldığım tişörtün altında gezinirken. Kasıkları benimkine yaslanınca kanım tutuştu. Parmaklarımı pijama altının lastiğine geçirdim.

"*Agapi mou*, seni çok özledim." Dudakları çenem boyunca hareket edip boğazımdan aşağı inen sıcacık, ürperti dolu bir patika açtı, sonra tekrar dudaklarıma döndü. "Sana ihtiyacım var."

Kalbim tekledi. "Evet."

Neye evet dediğimi kim bilebilirdi? O noktada her şeye evet diyebilirdim. Çıplakken birkaç iblise karate darbesi indirmek mi? Elbette. Zevk için trigonometri formülü ezberlemek mi? Lafı mı olur? Aiden beni öptüğü, bana *agapi mou* dediği, bana dokunduğu sürece her şeye razıydım. Bunu ben daha okuldayken yapmamış olmamız ne kötüydü. Muhteşem bir ders çalışma ödülü olarak kullanabilirdim öpücüklerini.

Elini belime sardı, bacağım kalçasına dolamaya teşvik etti beni. Düşünmeyi bıraktım. Ah, bir de şu kahrolası pijamasını çıkarabilseydim...

Beklenmedik bir patlama ve çatırtı sesi, bir tanrının boğucu ve hiç istenmeyen varlığını duyurdu. Aiden'ın dudakları du-

daklarımda donup kaldı. Gözlerimi kaldırıp onun cıva rengi gözlerine baktım. Olamazdı. İnanmayı reddediyordum. Hayatta böyle bir şey mümkün değildi.

Yatağa aşırı yakın bir yerden "Hades yirmi dakika sonra burada olacak," dedi Apollo. "Ya elinizi biraz çabuk tutun ya da sonra yaparsınız çocuklar."

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadım dehşet içinde.

"Ha, bu arada, umarım bu işi *güvenli* bir şekilde yapıyorsunuzdur," diye ekledi Apollo.

Sonra kayboldu. Yakınlardaki bir odadan boğuk, ters bir bağırış geldi.

"Lanet olsun," diye homurdandı Aiden, başını omzuma yaslayıp. Titredi. "Buradan Yeraltı Dünyası'na kadar lanet olsun ona."

Yanaklarım alev alevdi. "Bir çan... bulduğumuz ilk fırsatta ona çan alıp boynuna takıyoruz."

On İkinci Bölüm

Yatak odanızda bir tanrının belirip kaybolması, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, atmosferin içine ediyordu.

Apollo kaybolduktan sonra, ikimiz de onun tekrar belirip bu sefer son on dakikayı duyurması riskini göze alamamıştık. Aiden duşa birlikte girerek hazırlık aşamasını hızlandırmayı önermişti.

Kaşlarımı kaldırıp yataktan ona baktım. "O zaman hızlı bir duş olmaz bence."

"Haklısın." Banyonun kapısına doğru yürüdü. Pijamasının altı kalçalarından o kadar aşağı inmişti ki, yasadışı sayılmalıydı. "Ben şansımı deneyeyim de."

Aiden gözden kayboldu, ben de kendimi yatağa sırt üstü bırakıp inledim. Apollo'yu gördüğümde suratına bir ninja tekmesi yapıştıracaktım.

Bugün için kot pantolon değil, Avcı üniformamı giydim.

Dekanın ofisine gittiğimizde saçım hâlâ nemliydi. Neden orada buluşmak zorundaydık, bilemiyorum. Ares'in o odada

yaptıklarından değil de, tırmanılacak basamakların fazlalığından dandı itirazım.

Çok fazlaydı basamaklar.

Tüm ekip içeride hazır bekliyordu. Apollo'nun da Hades'le birlikte içeride olduğunu biliyordum. Elimi kolumda gezdirdim, işaretlerin tenimin üstünde süzüldüğünü gördüm.

"Kaşındın mı?" diye sordu Aiden.

Omuz silktim. "Tanrılar yakındaysa işaretler deliye dönüyor hep."

Dekanın ofisine yürürken uzandı, parmaklarını kollarıma değdirdi. "Ben sana dokununca tepki veriyorlar mı hâlâ?"

Damarlarımda sıcaklık dolaştı, başımla onayladım. İşaretler onun dokunuşunu takip etmişti. "Evet, seni hâlâ seviyorlar."

Dudağının bir yanı yukarı kıvrıldı, yüzünde erkeksi bir gurur ifadesi belirdi. Başımı iki yana salladım. Ah şu oğlanlar.

İçeriye girdik. Odadaki tüm o tanrısal güç, Seth'in varlığı da eklenince ilk başta biraz boğucuydu. Duvardan duvara sekmemek ya da maymun gibi Seth'in üstüne tırmanmamak için yumruklarımı sıktım.

İki tanrı, odadaki herkesten bir baş uzundu. Yan yanaydılar ama birbirlerine ancak bu kadar zıt olabilirlerdi. Apollo'nun teni gün ışığı ve altın rengiydi, Hades ise gece kadar karanlıktı.

Aiden, iki tanrının etrafında kümelenmiş insanlara doğru yürürken Seth'e basbayağı korkunç bir bakış fırlattı. En azından onu yumruklamamıştı ki, doğru yönde atılmış bir adımdı bu.

Sanırım.

Seth arka tarafta tek başına takılıyordu. Duvara yaslanmıştı ve iki tanrıyı kuşkuyla süzüyordu. Derin bir nefes alıp yaklaştım ona. Daha da ihtiyatlı bir ifade belirdi yüzünde. "Hayrola?" diye sordu.

"Sana teşekkür etmedim."

Altın kaşlarından birini kaldırdı. "Ne için?"

"Dün bana yardım ettiğin için," dedim. Yan yana durduk. "Sana teşekkür etmemiştim, o yüzden teşekkürler."

"Ağzından üç kez teşekkür sözcüğü çıktı bile."

"Evet." Ben de duvara sırtımı verdim. "İstiyorsan yine söyleyeyim."

Seth yan döndü, yüzüme baktı. Konuştuğunda sesi alçaktı ve yakıcı, sert bir tını vardı. "Bir daha söylemeni istemiyorum. Hem de hiç."

Tek kaşımı kaldırdım ama o daha açıklayamadan Marcus genzini temizleyip beni uyardı.

İki tanrı gözünü dikmiş bize bakıyordu.

Yutkundum. Çok acayipti. Hiç değilse Apollo'nun gözleri normaldi. Öte yandan, Hades'in gözlerinin irisi ve gözbebeği unutulmuş gibiydi.

Seth uzaklaşıp karşı duvarın dibine geçti. Kaskatı ve dimdikti. Tanrılar onun hareketlerini, bir ceylanı izleyen aslanlar gibi seyrediyordu. Ardından Hades bana doğru döndü.

Tanrının dudaklarında gergin bir tebessüm belirdi. "Seni tekrar görmek ne güzel, tatlım."

Bir zamanlar beni öldürmeye kalkmış olması bir yana bırakılırsa, Hades nefes kesecek kadar yakışıklı bir adamdı. Üstelik İngiliz aksanıyla konuşuyordu ki, bu da onu bir kat daha seksi kılıyordu. Hades'in neden İngiliz aksanıyla konuştuğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve daha onun gibi konuşan tek bir tanrı bile görmemiştim.

"Bu sefer yavru köpeklerini getirmedin mi?" diye sordum.

Ben bunu hatırlatınca gözlerini kıstı. En son karşılaşmamız Batı Virginia'da kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeydi ve onun çok kıymetli üç başlı cehennem tazılarından birkaçını haklamıştım.

"Yavru köpek yok. Şimdilik." Kolsuz bir tunik giymiş olan Hades kollarını göğsünde kavuşturunca bisepsleri kabardı. "Ee, doğru mu yani?" ters bir bakışıyla odanın geri kalanını süpürdü. Normalde teni karamel rengi olan Olivia, kâğıt gibi sarardı, büzüldü. Hades'in ağzı kulaklarına vardı. "Benden bir iyilik mi isteyeceksiniz?"

Marcus, Apollo'ya baktı. "Ona söylemedin mi?"

"Söyledi elbette. Burada birisi kafasını çalıştırmış da fikrini değiştirmiştir diye umuyordum." Hades alaycı bir şekilde sırıttı. "Gerçi bunun son derece küçük bir olasılık olduğunu görüyorum."

Luke, duygularını kusursuz derecede gizleyen Deacon'ı dirseğiyle dürttü.

"Bu odadaki herkes, Perses'i serbest bırakmanın tehlikesini anlıyor mu?" diye sordu Hades, oluşturduğumuz gevşek halkanın tam ortasında durup. Deri pantolonlu bacaklarını ayırmıştı, her bir bacağı ağaç gövdesi kadar kalındı. Gümüş bileklikleri ışıkta parıldıyordu. "Onun, ölmesini istemediğimiz birini öldürmesi gibi küçük risklerden söz etmiyorum. Bunu zaten yapacaktır, şuraya yazıyorum işte. Perses için..."

"Sağı solu belirsiz denilebilir," dedi Apollo sırıtarak. "Hepimiz bunun fazlasıyla bilincindeyiz. Tıpkı Zeus gibi. Duyduğum kadarıyla, Perses'in salıverilmesini onaylamış."

Athena *gerçekten de* onun en gözde çocuğuydu.

"Orası beni hiç ırgalamaz, sen de biliyorsun. Zeus'un diyarımda hiçbir hükmü yoktur. Bu konuşma daha ileri gitmeden, herkesin neye rıza gösterdiğini anlamasını istiyorum."

"Anlıyoruz," dedi Seth ve Yeraltı'nın patronunun dikkatini üzerine çekti.

"Öyle mi?" Hades ona dönüp başını yana yatırdı. "Ares'le takıldın sen. Sana bir soru sorayım. Ares en çok neyi sever?"

"Tek bir şeyi değil... savaşı ve korkuyu," diye yanıtladı Seth tasasız bir şekilde. İrkildim. "Ama en çok kazanmayı sever."

"Doğru, ama Perses'in en çok sevdiği, savaşta akan oluk oluk kandır. Bir zamanlar mağlup ettiklerinin bağırsaklarıyla yıkanırdı."

Olivia yemyeşil oldu.

"Sadece o da değil, Perses yok etmek için dövüşürdü, kazanmak için değil. Arada büyük fark var." Hades durakladı. Sanki buz gibi bir rüzgâr belkemiğimden aşağı inmişti. "Peki, Ares oyununu ölümlüler diyarına taşıdığından bu yana neler oldu?"

Aiden huzursuzca kıpırdandı. Dişlerini sıkıyordu, yüzünde acı bir ifade vardı. "İhtilaf... dünyanın her yerindeki ülkeler savaşın eşiğinde. Varlığı ölümlüleri etkiliyor. Biliyoruz."

"Peki, buna bir de Perses eklenince ne olacak dersiniz?" diye sordu Hades. "Onun tesiri Ares'inkinden de güçlüdür. Savaşmak üzere olan ülkeler, sırf onu salıverdiğimiz için birbirine girebilir. Bu da almaya razı olduğunuz risklerden mi?"

Hiç kimse yanıt vermedi çünkü işin doğrusu, felaketlerden felaket beğeniyorduk. "Bu riski almaya mecburuz," dedim nihayet, Hades'in tümüyle beyaz gözlerine bakarak. "Perses'in söz dinlemesini de sağlayacağız." Umarım.

"Bu iş bittikten sonra onu Elysium Tarlaları'na bırakacağım diye uslu mu duracak sanıyorsunuz? Siz Perses'in hangi suçlardan sorumlu olduğunu biliyor musunuz hiç?"

Hayal bile edemiyordum.

Belli ki Hades, işi hayal gücüme bırakmaya niyetli değildi. " 'Tecavüz et ve yağmala' sözünü icat eden odur. Sırf *eğlencesine* koca nesilleri, uygarlıkları yeryüzünden silmiştir. Sırf çığlıklarını dinlemek, canları pahasına yakardıklarını duymak için kardeşlerimizin canına kıydı. Evlatlarımızı alıp parçalarına ayırdı,

sırf gücü yettiği için. Ölümlüler diyarına salıvereceğiniz işte böyle biri. Benden cennetle ödüllendirmemi istediğiniz işte bu."

Kalbim hızlanmıştı. Hades'in ne kastettiğini anlıyordum. Hitler'i cennete yollamak gibi bir şeydi. Bir yandan da merak ediyordum, acaba Hades sırça köşkte oturan komşusuna taş atmamalı lafını hiç duymamış mıydı? "Peki, sizin tarih boyunca yaptıklarınızın onun yaptıklarından aşağı kalır yanı var mı?"

Hades bana doğru bir adım attı, omzunun üstünden Aiden'la Seth'in kaskatı kesildiklerini gördüm fakat onlara ihtiyacım yoktu. Geri adım atmadım, dimdik durdum. Tanrı birkaç adım önümde durdu.

Beşinci ve son element olan akaşa karnımın alt kısmında kaynıyordu. Tenimdeki işaretler ikaz etmek için karıncalandı ama tanrının yılmaz bakışlarından gözümü kaçırmayı reddettim. "Ne var? Doğruyu söylüyorum. Bir Titan, gemi azıya almış bir Olimposludan ne kadar kötü olabilir ki? Ares'in yapmakta olduğundan daha beter ne yapabilir?"

Hades'in dudaklarında ağır ağır, neredeyse gönülsüzce bir gülüş belirdi. "Farkı bilmek istiyor musun?"

"Evet." Gözlerinin ne kadar ürkütücü olduğunu biliyor muydu acaba? Muhtemelen evet.

Hades bana doğru eğildi, o kadar yaklaştı ki aynı nefesi paylaşıyorduk. "Bir Tanrı Katili, bir Olimposluyu öldürebilir. Ama Titan'ı öldüremez. Titan ise bir Apollyon'u öldürebilir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yaa." Şey, iyi o zaman...

"Evet, bence de 'yaa.'" Hades döndü, Apollo yolunu kesmeden önce odanın ortasına kadar gelmiş olan Aiden'a baktı. "Yani herkes, kurallara göre oynamayı reddederse hiç kimsenin öldüremeyeceği, kana susamış bir Titan'a hoş geldin partisi düzenlemeye hazır, öyle mi?"

Odada bir huzursuzluk hâkimdi. Luke ile Solos sağa sola

bakınıyorlardı, hiç şüphesiz tereddütte kalmışlardı. Deacon, odanın bu tarafında ne işim var der gibiydi ve Olivia başını ağır ağır iki yana sallıyordu. Sadece Aiden, Marcus ve Seth kararlı görünüyordu.

"Titanları daha önce de durdurdunuz," dedi Aiden. Yükselen tansiyona rağmen sesi düz ve sakindi. "Üstelik o zaman çok daha kalabalıktılar."

"Titanları ancak hepimiz bir araya gelince, teker teker durdurabildik. Eğer Ares'i durdurmayı başarırsak sayımız bir eksilecek," diye karşılık verdi Hades. "Yani kolay olmayacak."

Apollo omuzlarını kaldırdı. "Ona cenneti vaat et. Uslu davranacaktır."

"Öyle mi dersin?" Hades kollarını tekrar göğsünde birleştirdi. "Senin bu plandan pek hoşlanmadığını sanıyordum?"

"En iyi plan değil ama elimizde bir tek bu var, sen de öyle olduğunu biliyorsun. O yüzden poz yapmaya bir son ver. Perses'i salıverme karşılığında ne istiyorsun?"

Hades'in çenesi, kemik kırıyormuşçasına kasılıyordu. "Ve de cenneti sunma karşılığında?"

Güneş tanrısı, Hades'i *güneşe* fırlatmak istiyor gibiydi. "Evet, bir de onun için."

Sıkı dur, geliyor işte, diye düşündüm. Hades, yardımı karşılığında ona verebileceğimiz ne isteyebilirdi ki bizden? İlk doğacak çocuklarımızın ruhlarını mı? Az daha kıkır kıkır gülecektim ama kendimi dizginledim çünkü cidden bunu isteyebilirdi.

Saniyeler sonsuzluğa dönüştü, nihayet Hades konuştu. "Seni."

Gözlerimi kırpıştırdım. İlkin kimi kastettiğini kavrayamamıştım. Sonra gözünün Aiden'ın üstünde olduğunu gördüm. Yüreğim kafese kapatılmış bir kuş gibi göğüs kafesime çarptı kendini.

"Ne?" dedim, sesin incecik çıkmıştı.

Hades'in yüzüne bir sırıtış yerleşti. "Onu istiyorum."

Aiden'ın yüzünden şaşkınlık akıyordu. "Beni mi istiyorsun?"

İşin sonunun nereye varacağını bilemiyordum ama hiç hoşuma gitmemişti.

"O, o tarafa meyilli değil," diye yorumda bulundu Apollo. Boncuk mavi gözleri neşeyle kıpır kıpırdı. "Senin de öyle olduğunu bilmiyordum."

Birisi, sanırım Seth'ti, kahkahasını güçlükle zaptetti.

Hades diğer tanrıya feci bir bakış fırlattı. "Onun ruhunu istiyorum."

On Üçüncü Bölüm

Bir Apollyon bir tanrıyı öfke dolu bir akaşa şimşeğiyle çarparsa neler olacağını öğrenmeme ramak kalmıştı. Seth öfkemi hissetti. Kahretsin, öfkenin içinde yüzüyor olmalıydı. Duvar boyunca ağır ağır ilerliyor, giderek bana yaklaşıyordu.

Belki de bana değil de çıkışa.

"Hayır," dedim, sonra daha yüksek sesle konuştum, "Canın cehenneme, onun ruhunu alamazsın."

Hades hızla bana döndü ve dudaklarının gerginliğinden ses tonumdan hiç hoşlanmadığı meydandaydı. Eh, kıçına yiyeceği tekmeden de hoşlanmayacaktı. "Senin ruhunu yeğlerdim ama Apollo buna izin vermez."

Hiç umurumda değildi. "Onun ruhunu alamazsın. Sana neden ihtiyacımız olduğunu zerre kadar umursamıyorum."

Apollo ağır ağır içini çekti. "Alex."

"Hayır!" Hızla dönüp tanrıya baktım. "Hayatta olmaz."

Hades'in pişmiş kelle gibi sırıtışı sinirime dokunuyordu. "Dur, daha detayları durmadın bile."

Tanrının üstüne yürüdüm, kanının tadını daha şimdiden alabiliyordum. "Sen o detaylarını al da sahte İngiliz..."

"Alex!"

Çenemi sımsıkı kapattım, başımı dimdik tutarak bu dünyada bana çenemi kapattırabilecek tek kişinin yanına yürüdüm. Aiden sağımda duruyordu ve göz göze geldiğimiz anda anladım. Hades'in söyleyeceklerini duymak istiyordu. Mideme bir yumruk gelip oturdu.

"Hayır," dedim acınacak bir fısıltıdan ibaret sesimle. "Duymak bile istemiyorum."

Gözüme bir saniye daha baktı, sonra Hades'e döndü. "Detaylar nedir?"

Tanrıdan kendini beğenmişlik akıyordu. "Ruhunu istiyorum."

"Orasını anladık," diye parladım.

Hades oralı olmadı. "Öldüğün zaman ruhun benim olacak ve nasıl uygun görürsem öyle kullanacağım."

Bir nefes aldım ama gırtlağımda kaldı. Nasıl uygun görürse mi? Ellerimi o kalın gırtlağına dolamak için sabırsızlanıyordum.

"Senin kadar cesur ve yetenekli birini muhafız olarak kullanabilirim," diye devam etti Hades.

Dev savaş atlarına binmiş, deriler kuşanmış Cehennem muhafızları gözümde canlandı. Aiden'ı onlardan biri kılığında hayal edemiyordum.

"Dahası, canını da ben almayacağım," diye devam etti Hades. O sırada dev bir kılıçla kafasını uçurma hayalleri kuruyordum. "Ölümün benim elimden ya da yaptığım bir hileyle olmayacak, o zaman ruhunu alacağım. Sana söz veriyorum."

Solos'un söylediğini düşündüm. Yılanlar. "Bu dediğine inanacak mıyız yani?"

Gözlerini kısarak "Yalan söylemiyor," dedi Apollo. "Söz verdi. Bunun geri dönüşü yoktur."

Güldüm, sesim boğuk çıkmıştı. Bir tanrının sözüne güvenmek ha? Kafayı mı yemişti bunlar? Hafifçe yan döndüm, Deacon'ın ağabeyine nasıl baktığını gördüm. Bakışları boştu. Kabulleniciydi. Tanrılar aşkına, biliyordu. Hızla Aiden'a döndüm. "Hayır! Başka bir yolunu bulacağız."

"Başka yolu yok." Aiden bana yaklaştı, koca ellerini yanaklarıma koydu. "Biliyorsun."

"Hayır." Bileklerini tuttum. "Başka bir şey olmalı."

"Öyle mi? Birkaç dakika önce tek çaremiz Perses'ti," diye hatırlattı Hades olanca tatlılığıyla.

Öfkemden, damarlarımdaki akaşa kullanılmak için yalvarmaya başlamıştı. Hem de avaz avaz. "Bu senin ruhun, Aiden. Öldüğünde onun adına çalışmak zorunda kalacaksın, belki daha da kötüsü. Elysium Tarlaları'na gidemeyeceksin. Sen..." Sözün gerisini getiremedim, çok bencilce ama doğru olan o şeyi söyleyemedim.

Sonsuza dek beraber olamayacaktık.

Öldüğüm vakit, tabii Hades'i şu anda öldürmezsem, Elysia'ya gidecektim ama Aiden orada olmayacaktı. Hades izin verene kadar asla oraya giremeyecekti. Hades de buna asla izin vermeyecekti.

Aiden eğilip alnını alnıma dokundururken gözlerim doldu. "Uzunca bir süre ölmeyi planlamıyorum, *agapi mou*. Bugünümüz bizim ve daha nice yarınımız olacak, ama bunun için Hades'in yardımına muhtacız. Ares'i durdurmazsak bunlardan hiçbiri bizim olmayacak."

"Ama..."

"Bu iş ikimizi de aşıyor." Sıvışan bir damla gözyaşımı başparmağıyla yakaladı, Seth haricinde kimse fark edemeden sildi. Ne hissettiğimi İlk'ten gizlemenin olanağı yoktu. Bize yakın duruyordu; her zamanki küstahça ifadesinden yoksundu yüzü. Aiden gülümsedi, ama *canımı yakıyordu* gülüşü. "Bunu durdurmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

"Umurumda değil," dedim fısıltıyla.

"Hayır, umurunda."

Başımı iki yana salladım. "Eğer bedeli buysa, hayır, umurumda değil. Değil."

Bu adil değildi. Sürekli fedakârlık etmek zorunda kalmamız haksızlıktı. Fani bir hayatı birlikte geçirme şansını yitirme olasılığımız zaten vardı, şimdi bir de öte dünyayı mı kaybedecektik? Derin bir hüzne gömüldüm. "Sen aynısını benim için istemezdin ama."

"İstemezdim," diye itiraf etti. "Ama durum öyle değil ve buna mecburuz."

"Mecbursunuz," diye keyifle tekrarladı Hades. Yüzünü tırmalayıp küçük, kanlı parçalara ayırmak istedim.

Seth daha da yakına sokuldu. Ona bakamıyordum zira gözlerimi Aiden'dan ayıramıyordum, fakat hissediyordum onu. "Aiden haklı," dedi Seth sessizce ama araya girerek. "Başka seçenek olmadığını sen de biliyorsun."

"Seni bu seçimi yapmak zorunda bırakmak istemiyorum," diye ayak direttim. Evet, yaptığım bencillikti ama sırf beni değil, ailesini ve erkek kardeşini de etkileyecekti bu. Eğer Hades izin vermezse Aiden anne babasını da bir daha göremeyecekti. Bu kadarı da fazlaydı.

Aiden'ın etkileyici yüzü, gözümdeki yaşlar yüzünden bulanıklaşmıştı. "Biliyorum." Dudakları, dudaklarımın kenarına dokundu. "Ama mecburuz."

Daha da itiraz etmek için ağzımı açtım ama o anı fırsat bildi. Beni daha da şiddetli bir şekilde öptü, sanki bu odada,

dünyada bizden başkası yoktu. Omurgam boyunca bir elektrik dalgası halinde ürpertiler gezindi. Ona yaslandım, hissettiğim her şeyle öptüm onu. Aiden'ın tadı tuz, nane ve aşk gibiydi.

Birisi genzini temizledi, belki de dayımdı.

Aiden başını ağır ağır kaldırdı, oda tekrar netleşti. Yanaklarım al al olmuştu. "Bunu yaparak kendimize, birlikte bir gelecek sağlıyoruz. Tamam mı? Bunu yapmak zorundayız. Buna mecburum ve değiştirmek için elimizden hiçbir şey gelmez."

"Bu konuşma *hiç de* bitmedi," diye söz verdim ona, ağlamamak için gözlerimi kırpıştırarak. "Sana daha sonra bu yüzden temiz bir dayak atacağım, ama tamam. Tamam."

Aiden kıs kıs güldü, sonra akıllılık edip benden uzaklaştı ve Hades'e doğru döndü. "Tamam. Öldüğümde ruhum senindir."

"Gördün mü?" Hades, Aiden'ın omzunun üstünden bana baktı. "O kadar zor muymuş?"

"Nefret ediyorum senden," dedim öfkeyle.

"Kişisel bir şey değil, Tatlım."

"Tabii ya, bunu en son söylediğinde beni öldürmek istiyordun." Yumruklarımı sıktım.

Yeraltı'nın tanrısı omuz silkti. "Peki."

"Bu mu yani?" diye sordu Seth, avurtları iyice açığa çıkmıştı. "Elini falan sıkmayacak mısın? Adam 'ruhum senin olsun' diyor, sen peki deyip geçiyorsun."

Seth'e ters ters baktım.

Hades tekrar güldü. "Bana tüm gereken buydu."

Seth kehribar rengi gözlerini devirdi. "Hevesim kursağımda kaldı."

Tanrı buna hiç takılmayıp dikkatini Aiden'la bana verdi. "Perses'ten siz ikiniz sorumlu olacaksınız. Yani benimle gelip onu Tartarus'tan çıkaracaksınız."

Baston yutmuş gibi oldum. "Tartarus'a mı gitmemiz gerekiyor?"

Hades'in gözlerinin etrafında statik elektrik çatırdadı. "Belki de senin şu safkanı neler beklediğini görür de Perses plana sadık kalsın diye ekstra çaba harcarsın."

Nefesim kesildi.

"Bekle." Seth öne çıktı. "Ben de onlarla geliyorum."

Aiden muhtemelen şiddetle karşı çıkmak için ağzını açtıysa da, Hades onun sözünü kesti. "Bence harika bir fikir. O zaman Perses'ten ve Aiden'ın ölümden sonraki hayatta oynayacağı rolden üçünüz sorumlusunuz."

Midem altüst olmuştu, düşüyordum sanki. Ben daha itiraz edemeden Hades bizim adımıza plan yapmaya koyulmuştu bile. Bir saat içinde Tartarus'a doğru yola çıkacaktık. Bizi dosdoğru oraya götürecekti, o yüzden kapı bulmakla ya da muhafızlarla uğraşmayacaktık. Her şey göz açıp kapayana kadar oluyordu. Aiden kısık sesle Deacon'la konuşuyordu. Solos ise Marcus'un yanındaydı; Olivia ile Luke da etraflarını sarmıştı.

Anlaşmaya dair içime sinmeyenler bozuk gıda gibi midemi ekşitiyordu. Kalbim aşırı hızlı atıyordu. Hani bilmesem, Phobos ile Deimos'un geri döndüğüne yemin edecektim ama dönmemişlerdi. Korku, göğüs kemiğimin hemen altında buzdan bir yumru oluşturmuştu.

Alex...

Seth'e dönüp bakmadım. *Ya Perses ihtiyaç duyduğumuz şeyleri yapmazsa? Ya kaçıp gider de koca bir ulusu ortadan kaldırırsa? Hades bunun hesabını Aiden'dan soracak. Onun ruhunu alıp...*

Öyle olmamasını sağlayacağız. Seth'in sözlerindeki kendine güven, kordondan hissediliyordu. *St. Delphi'nin akıbeti Tartarus olmayacak, söz veriyorum sana.*

Seth'in böyle bir şeye söz vermesi yabana atılacak şey değildi. Öyle ya da böyle, Aiden onun olacak. Ne olursa olsun. Aiden bir melezden farksız olacak; altı üstü bir...

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Aiden bir köle olacaktı. Tıpkı şu an bütün melezlerin olduğu ve biz Ares'in hesabını gördükten sonra bile olacağı gibi. O anda, Aiden'ın kendi sözleri canlandı aklımda. *Bu iş ikimizi de aşıyor.* Jetonum düştü ve fırsatı yakaladım. Kahretsin, aslında fırsat ta başından beri oradaydı ama gözüm kendi problemlerimden başka şey görmediği için farkına bile varamamıştım...

Bir şeyleri değiştirmek için elimde güç vardı.

"Dur!" diye seslendim.

"Alex," dedi Seth sessizce.

Başımı iki yana sallayıp derin bir nefes aldım. Apollo bana doğru dönüp başını yana yatırdı. Kendimi hazırladım. "Durun. Biz bunu yapmadan önce bir şey istiyorum."

Hades gür bir kahkaha patlattı. "Pazarlık yapacak konumda mısın, tatlım?"

Bana bir kez daha "tatlım" derse... Öfkeme söz geçirip dikkatimi Apollo'ya verdim. "Tartarus'a inip Perses'i getirmemizi, o bize yardım ederken ona göz kulak olmamızı, sonra Tanrı Katili'ne dönüşmemi ve Ares'i öldürmemi istiyorsunuz değil mi?"

Apollo huzursuzca kımıldandı. "Evet, aşağı yukarı öyle."

İçimi büyük bir hüzün kapladı. "Bunu yapacağım ama siz de benim için bir şey yapacaksınız."

Hades alaycı bir tavırla güldü. "Tekrar soruyorum tatlım, bizimle pazarlık yapabilecek durumda mısın sen?"

Bakışlarımı Bay Uzun, Karanlık ve Az Sonra Tek Gözünü Yitirecek Olan'a doğru çevirdim. "Ben yoksam Tanrı Katili'niz de yok demektir. Beni zorla Tanrı Katili'ne dönüştüremez ve Ares'le dövüştüremezsiniz."

"Çok ikna edici olabiliriz," diye gürledi Hades.

"Evet, Ares de öyle yapmaya çalıştı, yine de pabuç bırakmadım." Apollo'ya baktım. "Bunu bana ya da Seth'e zorla yaptıra-

mazsınız. Sizi bu rezaletin ortasında bırakıp çekip gidebiliriz. Bunu kendi *rızamızla* yapmamıza mecbursunuz."

Apollo'nun dudakları seğirdi, gülmek istiyordu sanki. "Nedir istediğin, Alex?"

"Melezleri serbest bırakmanızı istiyorum. Onları Avcı, Muhafız ya da köle olmaya mecbur eden kanunları kaldırmanızı istiyorum. Irk Kastı'nın iptalini istiyorum."

Sessizlik.

O kadar sessizdi ki duvara çarpan bir sineğin sesini bile duyabilirdiniz. Herkes gözünü dikmiş bana bakıyordu, gören de tişörtümü sıyırıp onlardan boncuk istedim sanırdı.

Ardından Seth kıs kıs güldü. "Akıllıca, meleğim."

Bana taktığı adı duymazdan geldim. Aiden'ın gözlerinin grinin en saf tonundan bir nano saniye içinde gümüşe döndüğünü de görmezden geldim. "Yapabileceğini biliyorum Apollo. Diğer tanrıları buna ikna edebilirsin. Benim için bunu yaparsan Tartarus turuna seve seve çıkarım.

Apollo bana bakıp başını ağır ağır iki yana salladı. "İsteyebileceğin o kadar çok şey vardı ki Alex."

Kaşlarımı çattım. "Ne mesela? Bundan daha önemli ne olabilir ki?"

Gözlerimin içine bakmayı sürdürdü, birden neyi kastettiğini anladım. Ondan beni korumasını isteyebilirdim çünkü Ares'in icabına baktıktan sonra canım tehlikeye girecekti. Apollo'nun bu işten sağ salim çıkmam için elinden geleni esirgemeyeceğini zaten biliyordum ama bu fırsatı, Apollo'nun belki de engelleyemeyeceği bir şey için boşa harcamak istememiştim.

Tanrı başını öne salladı. "Peki. Her şey bittikten sonra kanunları değiştireceğiz ve artık İksir olmayacak. Sana söz veriyorum, sonuç ne olursa olsun."

Sonuç ne olursa olsun. Yani, Ares canımıza okusa bile. Sa-

bırsızın teki olduğumdan Apollo'nun bunu hemen yapmasını istiyordum ama neden yapamayacağını da biliyordum. Şu anda ihtiyacımız olan son şey, bu rezaletin orta yerinde binlerce melezin Iksir'in etkisinden kurtulmasıydı.

Gözlerimi odada gezdirdim, Luke ile Olivia'nın şoke olmuş suratlarını atladım. Gözlerini koca koca açışına bakılırsa Solos'un anladığı şeyi onlar da anlamış olmalıydılar. Her şey bittiğinde, daha önce hiç sahip olmadıkları bir şey onların olacaktı. Gelecekleri üzerinde eksiksiz ve nihai söz söyleme hakkı.

On Dördüncü Bölüm

Olivia beni öyle bir kucakladı ki ciğerlerim patlayacak sandım. Sarıldı, bırakmadı. Narin vücudu titriyordu. Hoş bir kucaklamaydı, annemin beni bağrına basmasını hatırlatıyordu. "Tüm o kötü ikiz tanrı meselesi öyle berbat ki. Çok üzüldüm ama içinden çıktıklarına da sevindim doğrusu," dedi, sonra daha alçak, daha kısık bir sesle "Teşekkür ederim," diye ekledi.

Bana neden teşekkür ettiğini biliyordum. Anlaşma içindi. Ben de onu kucaklayıp sıktım, sonra ayrıldım. Sesimi alçalttım. "Ee, peki sen ne yapacaksın?"

"Bu Ares saçmalığından sonra mı?" Ben onaylayınca güzel gözlerinde hülyalı bir bakış belirdi. Kollarını indirdi, başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, anlarsın ya. Hiç düşünmemiştim şimdiye kadar, ama artık düşünecek bir şeyim var ve bu..."

"Muhteşem," dedi Luke, yanağıma hızla bir öpücük kondurup. "Galiba ben bir üniversiteye kaydolacağım."

Olivia'yla ona şaşkınca baktık.

"Ne o?" Luke'un yüzü kızarmıştı. "Okulu çok seviyorum aslında."

"Ucube," diye mırıldandım.

Hades sabırsızlanıyordu. Huysuz piç. Herkesle vedalaştım, dayıma biraz tutuk, biraz tuhaf bir şekilde sarıldım. Odada hem gerilim vardı hem de coşku. Olimpos'a gitmek yerine burada bekleyecek olan Apollo'yla yaptığım anlaşma belli ki büyük bir olaydı ama yapmak üzere olduğumuz şey bir anda tehlikeli bir şeye dönüşebilirdi.

Perses hepimizi öldürüp kaçabilirdi.

Aiden'la Seth'in arasında duran Hades'e doğru giderken, bu düşüncenin devamını getirmek istemedim. Bakışlarım iki genç adam arasında gidip geldi. Asıl sorunun Perses olacağından da emin değildim hani.

Aiden'la Seth, kafes içinde bir ölüm maçına hazırmış gibi birbirini süzüyordu.

Aiden'ın yanına gittim, böğrüne bir dirsek vurdum.

Başını eğip bana baktı. Gözleri fırtına sırasında okyanusun aldığı renkteydi. "Seninle gurur duyuyorum."

Kalbim öyle kanatlanmıştı ki başım tavana değecekti az daha. Ona gülümsedim, yanaklarım acıyana kadar.

"Yerinde olsam o iyiliği çok daha akıllıca kullanırdım, tatlım." Hades pis pis güldü. "O kadar başka şeyler isteyebilirdin ki."

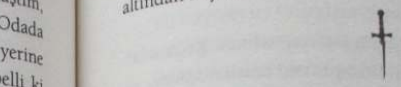
Ve işte, Hades mutluluk balonumu göz açıp kapayana kadar patlatıvermişti. "Fikir belirttiğin için sağ ol," diye homurdandım.

"Ne demek," diye yanıt verdi. "Yapacağımız küçük saha gezisine hazır mı herkes?"

Apollo'nun izniyle Seth'e tüm oyuncakları iade edilmişti, o yüzden Seth dâhil hepimiz baştan aşağı Akit hançerleriyle ve Glock'larla donanmıştık. Bir an göz göze geldik. Kehribar bakışlarında huzurumu kaçıran bir şey vardı.

Aiden elini uzatıp parmaklarını parmaklarıma doladı. "Hazırız."

Daha ne oluyor demeye kalmadan, bir anda yer ayağımızın altından kaydı.

"Kutsal iblis bebekleri!" Küçük bir çığlık attım, dünya tekrar düzelirken geriye doğru sendeledim. "Tanrılar aşkına..."

Aiden gerçekten orada olduğundan emin olmak istercesine ellerini göğsüne vuruyordu. Seth ise kendinde değil gibiydi. Hiçbirimiz böylesi bir yolculuk yöntemine alışkın değildik.

Yeraltı Dünyası'nın tanrısı bizi izliyordu. Etrafına buram buram neşe saçıyordu. "Böylesi sizce de daha kolay değil mi?"

Elimle saçlarımı düzelttim, saçlarımın hâlâ kafamda olduğunu görünce rahatladım. Yer ayağımızın altından kaydığında sanki kilometrelere aşağı düşmüştük. "Sen... bizi... ışınladın mı?"

"Onun gibi bir şey." Hades döndü, ellerini beline dayadı. Başını geriye atıp kulak tırmalayan bir sesle ıslık çaldı. Yerimden havaya sıçradım.

Seth etrafına bakındı, "Yeraltı dünyası dedikleri bu muymuş?" dedi.

Hades'in bizi nasıl ışınladığına ve bunun ardında yatan bilime kafamın basmadığı gerçeğiyle yüzleşip ben de etrafıma baktım. Burayı tanıyordum.

"Çok şükür Yas Vadisi değil, değil mi?" dedi Aiden.

Başımla onayladım. Yeraltı Dünyası'nın o uçsuz bucaksız, depresif bölümü tekrar görmek istediğim bir yer değildi. Vadi'nin hemen dışında, Hüküm Ovası'na giden hıncahınç dolu yolun birkaç metre ötesindeydik.

Seth yeni ölmüşlerin yüzlerinde endişeli bakışlarla ağır ağır izleyişini izliyordu. Ölülerin birçoğu Avcılardı, siyah üniformaları değişen derecelerde yıpranmış, parçalanmıştı. Onları

görmek... sanırım neyin bir parçası olduğunun acı bir anısıydı.

Yere vuran nal seslerini duyunca gözlerimi İlk'ten ayırıp döndüm. "Yüce tanrılar..."

Geriye sıçradım, Aiden'ın göğsüne çarpıp sektim. Kolunu belime dolayıp beni sakinleştirdi. Olimpos'taki tanrılar aşkına, atlar fil boyutundaydı. Dört taneydiler. Donları katran kadar koyu ve parlak, yeleleri ışıl ışıl ve bakımlıydı. Kara at gözlüklerinin ardında tümüyle beyaz gözleri bir yana, aşırı büyük birer attan farksızdılar. "Bu kadar büyük olduklarını hiç hatırlamıyorum."

"Ben de."

Seth başını yana eğip atlardan birine yaklaştı. At kişnedi. "Atlar dünyasının Hummer'ları bunlar."

Neredeyse gülecektim ama atların üstündeki eyerleri gördüm. Atlardan birinin yelesini koca eliyle okşayan Hades'e baktım. "Bunlar gerçekten de geçen sefer gördüğünüz atlardan büyük. Bunlar benim kendi ahırımdan." Eyere tutundu, akıllara durgunluk verici bir rahatlıkla atın üstüne tırmandı. "Tartarus'a kadar bir sürü yol var. Oraya atla gideceğiz."

Yakınımdaki atlardan birine göz ucuyla baktım, duraksadım. "Neden bizi Tartarus'a da ışınlamıyorsun ki?"

"Tartarus sürekli değişen bir mekândır, en yeni... gelenlere göre şekil değiştirir." Omuz silkti. "En yeni ganimetimin bir ateş gölüne düşmesini hiç istemem."

Gözlerimi kıstım.

Hades koca eliyle dizginleri tutarken bana pis pis güldü. "Bütün gün zamanımız yok. Geri döndüğümde amansız bir Mario Kart oyunu bekliyor beni."

Yanına koşup onu attan aşağı devirmemek için kendimi zor tuttum, arkama döndüm. Seth daha şimdiden kendi atını bulmuş, binmişti ve kendiyle çok gurur duyuyor gibiydi. Aiden da kendi atına binmiş, bir bacağını diğer tarafa atmıştı. Bunun üzerine geriye kalan son ata, bana T-Rex'i hatırlatan o hayvana baktım.

At beni kokladı.

"Bu büyüleyici varlıklara alışsan iyi edersin." Aiden'a bakan Hades'in gülümsemesi buz gibi ve kibirliydi.

Aiden'ın anlaşmasını anımsayınca göğsüme bir acı saplandı. Döndüm, kabul ettiği için ona çatmaya hazırlanmıştım ki duruverdim. Devasa atla yüz yüzeydim.

Yaklaşıp ihtiyatla burnunu okşadım. "Tatlı at."

Hayvan dudaklarını gerip ne ilginçtir ki testere gibi sivri olan dişlerini gösterdi. Atların dişleri gerçekten sivri mi olurdu? Yoksa sadece Yeraltı Dünyası'nın atlarına özgü bir durum muydu bu? Bakışlarım hayvanın devasa göğsünde ve deri eyerinde dolaştı. Bu şeyin üstüne nasıl çıkacaktım yahu? Üzengi yerden o kadar uzaktı ki, erişmek için bir ip merdiven lazımdı.

"Ayağını üzengiye koy," dedi Seth, başıyla işaret ederek.

"Biliyorum," dedim kızarak. Ama yaklaşmadım. At, o güzel başını benden öte yana çevirip burnundan soludu. "Daha önce hiç ata binmedim ki ben."

Hades oflayıp pufladı.

Yanaklarım alev alev olmuştu. Ne yalan söyleyeyim, aslında atlardan korkuyordum da. Normal atlar bile insanın kemiklerini kırabilirdi. Bunlar ise insanı yiyebilirdi.

Aden atını benim olduğum yere doğru sürdü, gülümseyerek aşağı baktı. "Hadi, gel."

Ona öylece baktım.

Yüzündeki hafif gülümseme yayıldı, sağ yanağındaki gamzesi ortaya çıktı. "Burada ikimize de yeteri kadar yer var. Gel, benim atıma bin."

Tamam, atlardan korkuyordum, o yüzden ödleğin tekiydim ama annemin okuduğu o aşk romanlarını hatırlamıştım. Kahraman hep bir atın üstünde gelirdi ve Aiden da karşımda, bir

atın üstündeydi. Bu... çok seksiydi.

"Kendin mi binersin, şu âşık oğlanla mı orasını bilemem ama bir an önce yola koyulabilir miyiz lütfen?" Hades dizginleri daha bir sıkı kavrayıp atları döndürdü. "Sabrımla ün salmamışımdır."

Ona buz gibi bir bakış fırlattım ama oralı bile olmadı. Aiden'a yaklaşıp elimi uzattım, elimi tuttu ve şaşırtıcı derecede zahmetsiz bir şekilde beni çekip eyere, önüne oturttu. Birkaç saniye yerime yerleşemedim, sonra oturup eyere sımsıkı yapıştım.

Hem Hades'in hem Seth'in bakışlarının üstümüzde olduğunun farkındaydım, Aiden kolunu belime dolayıp beni geri, bacaklarının arasına çekerken kaskatı durdum. Sıcaklığını bir anda gergin adalelerimde hissettim.

"Aman ne kadar şirin," dedi Seth alaycı bir tavırla.

"Kes sesini," dedi Aiden ona, sonra çok daha alçak bir sesle doğrudan kulağıma, "Bu şimdiye kadar aklıma gelen en zekice şey," dedi.

Ürperdim.

Ardından kalabalık yolda ilerlemeye başladık. Atın sallantısına alışmam biraz zaman aldı, yüzüme esen bayat ve iç bayıcı havaya alışmam daha bile uzun sürdü. Yarım saat kadar olmuştu ki ansızın solgun ve somurtkan suratlı dört muhafız iki yandan bize katıldı. Aiden'ı Hades'in cellatlarından biri olarak düşlememek için çok uğraştım, ama Hades'in bunu neden Aiden'dan istediğini merak etmeden de duramıyordum. Belli ki Hades'e ödeyecek borcu olan adam sıkıntısı yoktu, hem bu muhafızların işi bu değil miydi zaten? Öbür dünyada günahlarının bedelini ödemiyorlar mıydı? Yoksa başka bir şey miydi?

Bunun bir ceza olduğunu biliyordum. Hades, Solaris'i görmek için Yeraltı Dünyası'na girdiğimizi biliyordu ve bundan belli ki hiç hoşnut değildi. Ne ironiktir ki yaptığımız yolculuk boşunaydı. Seth aktarımın nasıl yapılacağını biliyor ve benim Tanrı Katili olmamı istiyordu. Solaris'e aslında hiç ihtiyacımız yoktu.

Kavşağa yaklaştıkça çıplak olan manzara yeşillenmeye başladı. O kısır, kahverengi toprak yerini gür, parlak yeşil çimenlere bırakmıştı. Hades'in taştan sarayının sivri kuleleri nihayet görünürken yeni ölülerin kalabalığı daha da yoğunlaşmıştı.

Tek görünen Hades'in sarayı değil, aynı zamanda Tartarus'tu.

Uzaktaki tekinsiz kızıllığı görmezden gelmek mümkün değildi. O belli belirsiz, neredeyse farkına varılmaz kükürt kokusunu da. Oraya bile isteye gittiğimize hâlâ inanamıyordum.

Her geçen saniye daha da huzursuzlaşıyordum. Bir şeyin olmasını bekliyordum ve nihayet olduğunda Seth yüksek sesle küfrü bastı.

Havada büyük bir patlama sesi duyuldu, sonra yer atlarımızın ayakları altında sarsılırken rüzgârın sesi geldi. Gökyüzü aydınlandı, kırmızı turuncu bir renge büründü. Ateş topları fırlayıp ilkin alevli kanatları oluşturdu, sonra ejderhanın çenesi açıldı ve o bitmek bilmeyen korkunç çığlık yükseldi. Alevden oluşan ejderha tekrar aşağı yöneldi, kuyruğundan ateşler saçarak yere indi ve yer bir kez daha sarsıldı.

"Siktir," dedi Seth gözlerini koca koca açarak. "Bu da neyin nesi be?"

"Tartarus'un hoş geldin partisi," diye yanıtladı Hades. "Alışsan iyi edersin. İçimden bir ses bunu bizzat yakından birden çok defa göreceğini söylüyor."

Seth sanki Tartarus'u boylama olasılığı çok değilmiş gibi burun kıvırdı ama düşününce bile içim kötü olmuştu. Yola devam ederken Seth'e baktım ve Solaris'in İlk'inin şu anda nerede olduğunu tüm açıklığıyla hatırladım.

Seth yaptıkları yüzünden ebediyen lanetlenmeyi mi hak ediyordu?

Dönüp bana baktı, ifadesinden bir anlam çıkarmak olanaksızdı. Bakışlarımız buluştu. Kusursuz yüzünde duygudan eser yoktu ama gözlerinde çalkalanan bir şey vardı. *Seth?*

Yanıt vermedi. Onun yerine, benimkilere çok benzeyen o kehribar gözler Aiden'a döndü. "Hey, Aziz Delphi."

Tanrılar aşkına.

Arkamdaki Aiden buz gibi oldu. "Evet?"

Seth atını yanımıza yaklaştırdı. İkisinin de at binmeyi nerede öğrendiğini merak ediyordum. "Senin atta sıkıştıysan benimkinde bolca yer var." Seth'in gergin gülümsemesi gözlerimin önünde büyüdü. "Seninle... paylaşabiliriz."

Aiden'dan etrafa öfke yayılıyordu. İmayı gözden kaçırmamıştı. "Hayatta öyle şey olmaz."

Seth omuz silkti. "Söylemesi benden."

"Konuşmadan duramıyor musun sen?" diye çıkıştı Aiden.

"Bir şey demedim ki. Bir süreliğine hani gerçekten paylaşmıştık ya..."

"Seth!" diye bağırdım, yanaklarım alev alevdi.

Tüm masumiyetini takınıp "Ne var?" diye sordu. Nalların altında ezilip gideceğimden korkmasam attan şu saniye aşağı inip onu bayıltana kadar döverdim.

Küçük atışmamız Hades'in ya da muhafızlarının dikkatini çekmemişti; öyle de devam etmesini umuyordum. Yalnızca sinir bozucu olmakla kalmıyor, yere devirme dersleri sırasında sınıfta az kalsın birinin boynunu kırdığım gün kadar da mahcup ediyordu beni. Çünkü o zaman da bir şeyleri yüzüme gözüme bulaştırmıştım, Seth ile Aiden meselesini de.

Aiden'ın sesi aldatıcı derecede sakindi. "O asla senin olmadı Seth. Seninle hiçbir şeyi paylaşmadık."

"Hımm. Bana öyle gelmemişti ama. Ona neden meleğim dediğimi sanıyorsun?"

"Ah, tanrılar aşkına," diye homurdandım Seth'e kötü kötü bakarak. Beni vücutlarımızın herhangi bir bölümü birbirine değmeden önce de böyle çağırdığından adım gibi emindim. "Kesin şunu. İkiniz de."

Seth göz kırptı.

Nihayet susmuştu ama Aiden için için kaynıyordu. Yola devam ederken ondaki gerilimi hissedebiliyordum fakat elim kolum bağlıydı. Zira içimden bir ses onu sakinleştirmek için diyeceklerimin yanımızdaki ukalayı kışkırtmaktan başka bir işe yaramayacağını söylüyordu. Ayrıca kafam başka yerdeydi.

Bir yanım Caleb'ı tekrar görmeyi umuyordu ama Hüküm Ovası'nı dörtnala aşıp dosdoğru Tartarus'un tekinsiz kızıl parıltısına yol alırken onu bu defa göremeyeceğimi anlamıştım. Düşüncelerimi sezmiş gibi Aiden da başını eğip yanağıma bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kapatarak ona yaslandım ve tümüyle rahatladım çünkü altımızdaki devasa hayvan bizi yiyecekmiş gibi görünmüyordu.

Yeraltı'nda zamanın hesabını tutmak güçtü. Burada bir saat gibi gelen bir zaman dilimi, yeryüzünde sadece yarım saniyeye denk düşüyor olabilirdi ve bir saatten uzun süredir bu kahrolası atların sırtındaydık. Ancak kükürt kokusu artmış, gökyüzü kararak alacakaranlık vakti şiddetli fırtınalardan önce olduğu gibi, meşum bir turuncu-lacivert karışımına dönüşmüştü.

Biz ilerledikçe yerdeki çimenlerin yerini Tartarus'a giden yolu takip eden incecik bir ateş çizgisi aldı. Yol boyunca ilerleyenler sıkı korunuyordu ve Hades'in muhafızlarının ortaya çıkma sebebi bu mu diye merak ettim.

Yolda yürüyenlerin üstü başı paramparça, boyunları bükük tü. El ve ayakları prangalı olduğundan ağır ağır ilerliyorlardı.

Ejderha tekrar ortaya çıktı. Bu sefer biçim değiştiren ateşin ısısını hissedebildim.

Kaba işçiliği olan bir taş kemerin altından geçtiğimizde hava iyice ağırlaştı. Ürperdim. Önümüzde incecik, kemik gibi dallarını gökyüzüne uzatmış çıplak ağaçlar diziliydi. İleride kayalık bir tepe bir anda yükseliyordu ve zirvenin ötesinde turuncu parıltı daha güçlüydü. Atlar yavaşlayıp hafifçe kişnedi-ğinde Aiden kolunu bana daha sıkı doladı. Atmosfer dramatik biçimde değişmişti ve tek sebebi gecenin ağır ve boğucu bir battaniye gibi üstümüze çökmesi değildi. Tek aydınlık sadece ince ateş sıralarından ve birkaç adım arayla yerleştirilmiş meşalelerden geliyordu. Ağzımın içini ekşi, acı bir tat kaplamıştı ve öfkenin vahşi ısırığı kalbimi tıkamıştı.

Seth solumuzda bir şeye dikkatlice bakıyordu. Bakışlarını takip ettim. Styx nehri tekrar ortaya çıkmıştı, bulanık suları hızla akıyordu fakat Seth'in baktığı şey nehir değildi.

Kan revan içinde uzun, beyaz kıyafetler giymiş onlarca kadın vardı nehrin kenarında. Kimileri eğilip karanlık sulardan bir şey alıyordu. Bazılarıysa elinde çömlek taşıyordu. Fakat çömleklerin dibi delikti. Yola ulaşmalarına birkaç adım kala sular boşalıyordu.

Kadınlar nehre sessizce dönüyorlardı.

"Bunlar da kim?" diye fısıldadım.

"Danaus'un kızları," dedi Aiden. Eli karnımın üstündeydi ve başparmağı dalgınca daireler çiziyordu. "Düğün gecesi babalarının isteği üzerine kocalarını öldürdüler. Cezalarını böyle çekiyorlar."

Onlardan gözlerimi ayırmak istedim çünkü zihnim sonsuza dek süren meyvesiz bir çabayı kavrayamıyordu fakat atımız yola devam ederken bunu bir türlü yapamadım. Başımı geriye çevirip kadınların ağır ağır, hüzün içinde, ellerinde boş kaplarla Styx'e dönüşlerini izledim. Onları görmemizin bir anlamı vardı.

Tartarus'a girmiştik artık.

On Beşinci Bölüm

Tartarus'un manzarası pek iç açıcı değildi.

Herhangi bir kasabanın en berbat mahallesini aklınıza getirin, şimdi oranın yanmakta olduğunu düşünün ve yıkılmış derme çatma kulübelerin arasına gelişigüzel işkence sahneleri yerleştirin. Alın size Tartarus.

Her yer alevler içindeydi. Çalılar yanıyordu. Ağaçlar tütüyordu. Styx bir noktada, taş binaların arasından yılan gibi kıvrılarak ilerlerken bir ateş nehrine dönüşmüştü. Binaların bir kısmı ayaktaydı ve elbette yanıyordu. Diğerleriyse yarı yarıya yıkılmıştı, büyük parçalar halinde yere dökülmüşlerdi.

Sanki kıyamet kopmuş, sonra da bitmek bilmemişti.

Kükürt ve kan kokusu dayanılmazdı, ama sıcaklık... ah, tanrılar aşkına, gömleğimi çekip çıkarmama ramak kalmıştı. Ter damlacıkları birikiyor, sonra göğüslerimin arasından aşağı yuvarlanıyordu.

"Buradan harika tatil beldesi olur," diye mırıldandı Seth.

Yanıt verecektim ama gözlerim alev alev yanan bir... tekerleğe takılmıştı? "Bu da ne?"

Hades geriye döndü, o acayip gözlerinden kıvılcımlar saçarak konuştu. "O, Ixion."

Trajediye yaklaştığımızda, devasa tekerleğin ortasında bir adamın olduğunu gördüm. "Tanrılar aşkına." Elimle ağzımı kapadım.

"Hera'ya hiç kur yapmayacaksın," diye konuştu Hades, yola devam ederken. "Zeus karısına hiç kimsenin yaklaşmasına izin vermez."

Zeus'un uçkurunu bağlamayı beceremediği düşünülürse bu saçmalığın daniskasıydı.

"Bakıp durma," diye fısıldadı Aiden kulağıma. Ben bakmayı sürdürünce de uzandı, yanağımdan tutup çevirdi. "Ixion'un Tartarus'un en altında olduğunu sanıyordum?"

Yüzümü buruşturdum. Ixion'un kim olduğunu bir tek o bilebilirdi. Aiden herhalde okuldayken öğretmenlerin gözbebeği olmalıydı... hani her soruya el kaldıran türden bir çocuk. İnek. Ona bayılıyordum.

"Kestirmeden geldik, o yüzden birkaç kat aşağıdayız." Hades atını durdurup aşağı indi. Koyu renkli, pürüzsüz yüzeyli taşlardan oluşan bir çıkmaz yola gelmiştik. "Tartarus'un mitlerde anılmayan bir kısmı daha vardır."

Seth, bir kedi zarafetiyle indi atından. "Oraya mı gidiyoruz?"

"Evet. Tartarus'un Mezarları'na."

"Tartarus'un Mezarları mı?" diye tekrarladı Aiden, kolunu belimden çekip.

Hah! Bilmediği bir halt çıkmıştı nihayet. Dönüp ona baktım, sonra attan aşağı kaydım. Ayağım yere değince sendeledim. Yer bir tuhaftı... yumuşak ve esnekti.

Hades bana bakıp güldü. "Sen bu çeviklikle nasıl Apollyon oldun, hayret ediyorum."

Yanıtı yapıştırmak için ağzımı açtıysam da, gözlerimi kıs-

tım. Zeminde bir acayiplik vardı. Bir adım attım, ayağım neredeyse iki santim gömüldü. Aiden'ın da arkamda attan indiğinin bilincinde, eğilip soluk pembe zeminde elimi gezdirdim. Tıpkı şey gibiydi...

Elimi hızla çektim, dehşet içinde başımı kaldırıp baktım. "Zemin tıpkı deri gibi!"

Hades'in yüzünde ağır ağır bir tebessüm belirdi. "Zeus kaya ve kartal faslından sıkıldı da."

Kaya ve kartal mı?.. Derken kafama dank etti. "Prometheus mu yani?"

"Tam üstüne bastın," dedi Hades.

Midem altüst olmuştu. "Tanrılar aşkına, galiba kusacağım."

"Mükemmel," dedi tanrı.

Seth kaşlarını kaldırdıysa da, sessizliğini bozmadı. Yalanan adımlarımın yol açtığı kusma refleksini duymazdan gelmeye çalışarak, zorla yürüdüm. Arkamızda birkaç muhafız daha atından indi, Hades sağ tarafa doğru yürüdü. Kayanın pürüzsüz bir kısmının önünde durup avucunu dayadı.

Aiden başını hafifçe yana yatırdı. Koyu renk saçları nemliydi ve şakaklardan kıvırcıklaşmıştı. Önümüzdeki duvar sessizce titredi, sonra taş parçası kayarak açıldı, bizi karanlığa davet etti.

Muhafızlardan biri elinde meşaleyle öne çıktı. Meşaleyi tanrıya verip geri çekildi, elini hançerlerinin –kocaman, korkunç görünümlü hançerlerinin– üstüne koydu.

"Titanları mezarlarda tutuyoruz," diye açıkladı Hades ilerlerken. "Diğerlerinden ayrı ve tutuluyorlar ve dikkatli olmak gerekiyor. Onların laneti sonsuz bir uyku şeklinde."

Seth ile Hades'in peşinden giderken soğuk hava yapış yapış tenimin üstünden geçip gitti. Mezarlara gitmek korkutucuydu ama serin havayı coşkuyla karşılamıştım. Gözlerim karanlığa

hemen alıştı. Taş duvarlar tıpkı Seth'le benim tenlerimizdekine benzer simgelerle kaplıydı.

"Uyku pek lanet gibi gelmiyor," dedim.

"Hepsi uyanık olsaydı onlarla başa çıkamazdık." Hades daracık koridorda ilerlemeyi sürdürüyordu. "Güçleri Yeraltı'nda zayıflıyor ama hepsi birden ayaklanıp gezinseydi sorun olurdu."

"Yani tıpkı Olimposlularda olduğu gibi mi?" diye sordu Aiden hemen arkamdan. "Birbirlerinin gücüyle besleniyorlar."

"Evet." Hades koridor çatallanınca sola döndü. Kabaca oyulmuş basamaklardan inerken içerisi birkaç derece daha soğumuştu. "Perses yeryüzüne çıkınca gücünün bir kısmını geri kazanacak. Tamamını değil belki, ama herhangi bir küçük tanrıdan aşağı kalmayacaktır."

"Küçük tanrı" demek Perses'in çok kuvvetli olacağı anlamına geliyordu. Ares ya da Hades kadar güçlü olmasa da, itilip kakılacak biri de olmayacaktı. Bu seferki koridor daha genişti ve daire biçimli bir odaya açılıyordu. Odanın ortasında hafiften yasemin kokuları gelen küçük bir havuz vardı. Aiden'la geçen sefer Yeraltı Dünyası'na indiğimizde yüzdüğümüz havuzu çağrıştırmıştı bana.

Aiden'ın bakışlarını görünce onun zihninden de aynı şeylerin geçtiğini anladım. Dudağının bir ucu hafifçe kalktı, kıpkırmızı oldum.

"Siz ciddi misiniz yahu? Birbirinize kaş göz etmeden beş dakika duramaz mısınız?" Kaşlarını çatan Seth aramızdan yürüyüp geçti. "İnsanın dikkatini dağıtıyorsunuz."

Aiden güldü, sonra bir şey demeye yeltendi. Prometheus'un teninin altına girmeme yol açacak bir söz düellosu daha başlamadan onu durdurdum. "Titanlardan kaçı burada?"

"Sorun çıkartanların hepsi." Hades bir başka koridora sapıp gözden yitmişti. İçimi çekip adımlarımı hızlandırdım. "Pek azı

Elysium Tarlaları'nda. Kronos ve ahbap çavuşları burada ama."

Kronos dedikleri Titan, Zeus'un, Hades'in ve daha kim bilir kaç tanrının babasıydı. Tüylerim diken diken oldu. Hades öz babasını cehennemdeki bir mezarda tutuyordu. Koridora güç bela sığıyorduk. Neyse ki orada fazla kalmadık. Bir odaya daha girdik ama bu seferki farklıydı.

Mezarların arasındaydık.

Kesin konuşmak gerekirse on iki mezar vardı. Bu rakamda bir iş olduğunu düşündüm. On iki Olimposlu. Mezara kapatılmış on iki Titan. Taş duvarın içine gömülü, kapsüle benzer şeylerin içinde duruyorlardı. Üzerlerini rengi kırmızıya çalan kalın bir buz tabakası kaplamıştı, o yüzden buzun ötesinde sadece insansı bir şekil görünüyordu. Fakat görünüşe bakılırsa Titanlar uzun boyluydu.

Devasa demek daha iyi olurdu.

"Yaşça Zeus'tan büyük olduğumu biliyor muydunuz?" diye sordu Hades, elindeki meşaleyi duvardaki bir askıya tutturup. "Poseidon, Demeter ve Hera da öyle. Çünkü Kronos salağın tekiydi –hem de ne salak– ve annemiz bir tek Zeus'u kurtardı. O yüzden tüm dünya küçük kardeşimizin ilk doğan olduğunu sanıyor.

"Kronos sizleri yememiş miydi?" diye sordu Seth.

Yüzümü ekşittim.

Hades güldü. "Tüm o bizi 'yutma' saçmalığı simgesel; bizi sakladığı anlamına geliyor. Küçük kardeşimiz bizi kurtarana kadar babamızın tutsağıydık." Üstü buzlu mezarlar boyunca ilerledi, ortadaki mezarın önünde durup "Sana lanet olsun, baba," dedi.

Aiden'a göz ucuyla baktım, başını iki yana sallıyordu. Sonra Hades sola çekildi ve uzun uzun içini çekti. "Bir zamanlar Perses bu kadar kötü değildi, belki de yıllar onu değiştirmiştir

ama çok da umutlu değilim." Bana döndü. "Bunu yapmak istediğinden emin misin, tatlım?"

Bakışlarım önümdeki mezara gitti, kalbim hızlandı. "Dediğim gibi, başka çaremiz yok."

Hades uzunca bir süre bana baktı, sonra tekrar mezara döndü. "Yok," dedi. Elini mezarın ortasına koydu. Geri çekilmek istiyordum ama kendimi zorlayıp olduğum yerde durdum. Mezarların arasında koşup kaçsam kaybolacağımdan pekâlâ emindim. O zaman ömrümün geri kalanında Seth'in maskarası olurdum.

Buz titredi ve Hades'in elinin altından örümcek ağı gibi yayılan çatlaklar belirdi; mezarın önü boyunca yayıldı. Seth ile Aiden iki yanıma geldiler. İlk defa susmuşlardı ve atışmıyorlardı.

Buzlar mezarın üstünden kayıp yere düştü, uzaklardaki bir rüzgâr canı gibi incecik sesler çıkardı. Birkaç saniye içinde Titan ortaya çıkmıştı.

Perses uzundu. Boyu iki buçuk metreye yakındı. Mezarının içinde doğal olmayacak kadar hareketsizdi. Gür kaşları, kösele gibi kahverengi yanaklarına yayılmıştı. Başında hiç tüy yoktu. Yüz hatları köşeli ve egzotikti. Dolgun dudakları, çıkık elmacık kemikleri ve çok belirgin kaşları vardı. Güzelliği tüm tanrısal varlıklarınki gibiydi, yani insan olamayacak kadar kusursuzdu.

Titan o kadar hareketsizdi ki ölü gibi görünüyordu. Göğsü bile inip kalkmıyordu fakat etrafını bir tehlike havası sarmalamıştı. Serbest kaldığında neye benzeyeceğini tahmin bile edemiyordum.

Deri pantolon ve geniş, kalın adalelerini örten bir tunik giymişti. Bileklerinde, üstüne tanımadığım tuhaf işaretlerle süslenmiş bileklikler vardı.

"Nedir bu tanrıların deri kıyafet tutkusu?" diye mırıldandım.

Hades bana bir bakış fırlattı. "Bize yakışıyor da ondan," dedi.

Yakışıyordu harbiden de. Orasına itiraz yoktu, ne var ki tanrıların seksapeli, tüyler ürpertici ve deli oldukları gerçeğini değiştirmiyordu.

"Son şans," dedi Hades, geriye dönüp bize bakarak.

Bir an sessizlik oldu, sonra "Yap şunu," dedi Aiden.

Hades başını hafifçe iki yana salladı, sonra Titan'a döndü ve elini onun göğsünün ortasına koydu. Tanrının ayasından yayılan kırmızı ışık Perses'i kapladı. Hiçbir söz söylenmedi, hiçbir ritüel yapılmadı. Anlaşılan bu özel dokunuşa bir tek Hades sahipti.

Hades geri çekilip kollarını kavuşturdu. Çok beklememiz gerekmedi.

Titan bir defa titredi, sonra gözlerini açtı. Kendimi tutmaya çalıştıysam da küçük çığlığıma engel olamadım. Olimposluların aksine, Titan'ın gözleri mürekkep karasıydı. Hem de baştan aşağı. Ben de tanrıların gözlerini acayip bulurdum, oysa Titan'ınkilerin yanında hepsi solda sıfır kalırdı.

Perses'in bakışları Hades'e çevrildi, sonra dudağı tiksintiyle yukarı kıvrıldı. "Hadi canım, sen de," dedi.

Bu gür sesi duyunca kaşlarımı kaldırdım. Derin dondurucudan çıkan Titan'ın ağzından dökülen ilk lafların bunlar olmasını hiç beklemiyordum doğrusu.

Hades başını hafifçe yana eğdi, yüzüne ağır ağır, uyuşuk bir gülümseme yayıldı. "Selam Perses, şekerlemen nasıldı?"

"Muhteşemdi, seni pislik."

Tanrılar aşkına.

Tanrının kaskatı kesildiğini gördüm. "Görüyorum ki seni bu mezara zincirlediğimizden bu yana tutumun değişmemiş."

"Beni güç bela zincirlediniz," dedi alay edercesine. Titan gözlerini üstümüzde şöyle bir dolaştırdı, sonra başını çevirip

bize baktı. Dudaklarındaki vahşi ifade kayboldu, gözleri kısıldı. "Uyanıyorum ve karşımda bir pislik, bir yarı tanrı evladı, iki de Apollyon var. Merakımın kabardığını itiraf edeyim."

Hades'in kendisine yöneltilen hakaretlerle başa çıkma becerisine hayret etmiştim doğrusu.

"Yardımına ihtiyacımız var," dedim kendimi zorlayarak. "O yüzden uyandırıldın."

Kara kaşını mükemmel bir yay oluşturacak şekilde kaldırdı. "Benim yardımıma mı ihtiyacınız var?" Titan başını geriye atıp öyle bir güldü ki, ayağımın altındaki yerin sarsıldığını hissettim. Gerçi gülmesi iyiydi. En azından bizi öldürmeye çalışmıyordu. "Benim yardımımım mı? Olimposlular bir Titan'dan medet umacak kadar düştüyse, ne kadar gülünç bir duruma bulaştığınızı tahmin bile edemiyorum."

"Şey, anlarsın işte..." Genzimi temizledim, ona olanları özet geçtim. Tüm bu süre boyunca bana, iç organlarım dışarı çıkmışçasına gözünü dikip baktı. "Bizi hazırlayabileceğini biliyoruz ve..."

"Ares'in kendine güvenini mi sarsacağım? Onu huzursuz mu edeceğim?" Perses'in kahkahası mağarada yankılandı. Psikolojik kozunuz olarak bana ihtiyaç duyuyorsunuz."

"Basitçe öyle," dedi Aiden duygusuz bir sesle.

Titan ona bakmaya zahmet bile etmedi. "Eğer Zeus serbest bırakılmama izin verdiyse Ares ortalığı cidden karıştırmış olmalı."

"Çok kötü. Ölümlüler topyekûn savaşın eşiğindeler. Tanrılar dünyayı resmen hallaç pamuğu gibi atıyor. Masumlar ölüyor..." Titan'ın yüzündeki bezginlik ifadesini görünce lafın gerisini getirmedim. "Orası umurunda değil. Tamam. Sorun değil. Umurunda olması gerekmiyor zaten."

"İyi o zaman, çocuk. Çünkü gerçekten umurumda değil."

Derin bir nefes aldım. Ya Perses reddederse ne olacaktı? Tuhaf renkli buz küpünün içine kendi rızasıyla girecek miydi? "Ares'i yenmek için sana ihtiyacımız var. Biliyorsun, o savaş tanrısı."

Perses burnundan soludu. "Gerçek savaş tanrısı o değil, benim."

Seth, lafı nereye çektiğimi anlamış olacak ki, "O öyle demiyor ama," diye karıştı.

"Geçmişte kimsenin onu yenemediğini, gelecekte de yenemeyeceğini söylüyor," dedi Aiden. "Belki de haklıdır."

Kayıtsızca omuz silktim. "Onunla dövüşmek istemiyorsan ya da..."

"Korktuğumu ima ediyorsan belli ki canına susamışsın, Apollyon." Perses bir adım öne çıktı, adeta buz kestim. "Bunun korkuyla alakası yok."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim zaten." Bakışlarım başından sonuna bize acayip yardımcı olan Hades' gitti. "Peki, Ares'le tekrar kapışma şansını yakalamak istemez misin?"

Çenesinde bir adale seğirdi. "Burada tutsak olmamızın tek nedeni oyuna getirilişimdir." Sessiz tanrıya şöyle bir bakarken pes bir sesle hırladı. "Ares benim rakibim olamaz. Hiçbir zaman olamadı, olamayacak da."

"O zaman bunu kanıtlayabilirsin. Bizi umursamasan da kanıtlayabilirsin," dedim; az daha diz çöküp yalvaracaktım. "Bize yardım edersen Hades seni tekrar buraya koymayacak; Elysian Tarlaları'na bırakılacaksın."

Perses uzunca süre gözlerini benden ayırmadı, sonra Hades'e döndü. "Doğru mu bu?"

"Hiç hoşuma gitmiyor. Hatta fikrimi sorarsan Prometheus'un yerinde sen olmalısın."

Titan gözlerini kıstı. "Bu bir yanıt değil."

Hades kalın kollarını göğsünde birleştirdi. "Sana söyleneni yapar ve sorun çıkarmazsan Elysium Tarlaları'na götürüleceksin. Aksi takdirde seni bir kayaya zincirleyip etlerini lime lime edeceğiz."

"Öyle mi?" Tek kaşını kaldırdı. "Bana kalırsa eliniz kolunuz Ares'le dolu olacağından sonsuza dek bana işkence edemeyeceksiniz."

Hades kollarını indirip bir adım yaklaştı. "Unutma ki ben ona vermediğim sürece Ares'in diyarımda hiçbir gücü yoktur ve iznim olmadan da buraya giremez. Ares isterse fani dünyanın altını üstüne getirsin; eğer bize ihanet edersen hiç üşenmeden seni bulacağız ve senin ıstırabından sonsuza dek haz duyacağım."

"Zavallı Persephone." Perses, tanrıya aşağılarcasına baktı. "Eğer öylesinden haz alıyorsan, kadıncağızın işi zor."

Yüzümü buruşturdum.

"O çatallı dilinle bir kez daha karımın ağzını adına alırsan, dilini koparırım senin," diye vaatte bulundu Hades. Sesi alçaktı, ölümcüldü.

Perses'in dili çatallı mıydı gerçekten?

Perses dudaklarının bir yanını gerip dişlerini gösterdi. "Hayrola? Karın hakkında konuşmam hoşuna gitmedi mi?" Dönüp bize baktı. "Bugünlerde kadın kaçırma gözde bir evlilik yöntemi mi?"

"Şey... hayır," dedim başımı iki yana sallayıp. "Aslını istersen kabul edilmeyen bir şey bu."

Hades'in yanakları kızarmıştı. "Gerçekten sınırlarımı zorluyorsun."

"Dur daha, bu bir şey değil."

Aiden içini çekti, bıyık altından konuşup "Bu muhabbet amacından saptı," dedi.

Kollarımı kavuşturdum, "Evet," dedim ikisinin birbirine galip gelmeye çalmasını izleyerek.

İşler tıkırında. Seth'in sesi düşüncelerime sızdı.

Gözümü Titan'dan ayırmadım. Aslında o kadar da... fena biri değil. Yani her şeyi hesaba katınca. Değil mi?

Seth'in buna cevaben güldüğünü duyunca ben de gülümsedim. Biraz hoşuma gitti bile.

Elbette.

"Tamam, doğru anlamış mıyım bir bakalım." Belli ki Perses, Hades'e laf çarpmaktan vazgeçmişti. "Ben sizi savaşa hazırlayacağım ve Ares'e karşı hücumda liderlik edeceğim. Karşılığında Elysium Tarlaları'na tek parça gideceğim, öyle mi? Orasını netleştirelim de. Siz Olimposluların ipiyle kuyuya inilmez çünkü."

"Evet," dedim Titan'ın ezici bakışları üstüme binince. "Sağ salim, mutlu mesut." Kaşlarımı çattım. Pek de mutlu bir tipe benzemiyordu hani. "Ya da hangi ruh halini tercih ediyorsan."

Perses o kadar hızlı hareket etmişti ki gözümle takip edememiştim bile. Daha bir saniye önce Hades'in önündeyken şimdi tepeme heyula gibi dikiliyordu. Ne Aiden tepki gösterecek fırsatı bulabilmişti ne de Seth. "Yemin edin," dedi Titan bana. "Karşılığında ben de söz vereceğim."

"Söz veriyoruz." Sözcükler dilimde kül tadı bırakmıştı. "Yemin ediyoruz."

"Ben de kabul ediyorum..."

Göğsümde bir ümit yeşerdi. Eh, o kadar da zor olmamıştı.

Perses gülümsedi. "Ama bir şartla."

Eyvah. Endişemi belli etmemeye çalıştım. "Nedir şartın?"

Tekrar gülümsedi, bu sefer aç bir gülümsemeydi. Keşke bir adım geri gitse diye düşündüm. "Bana kuvvetli bir içecek ve bir de kadın lazım. Belki de iki kadın."

On Altıncı Bölüm

Vegas.

Sarhoş olup birileriyle yatması gereken bir Titan'la Vegas'taydım.

Kutsal Hades aşkına, neler olmuştu böyle? Hayatım nasıl rayından çıkmıştı da kendimi bu vaziyette bulmuştum?

Birisi birkaç saat önce bunların olacağını söylese, ayılıp da gelmesini tembihlerdim. Fakat Hades bizi bir milyon ışıltılı kumarhanenin yanı başındaki devasa, rengârenk Palms Place otelinin hemen dışına ışınlayıvermişti. Oteli bir kumarhaneye bağlayan, yerden yüksek geçide bakarken midem hâlâ Yeraltı'nda gibi geliyordu bana.

Daha önce hiç Vegas'a gelmemiştim. Çok eskiden değil, daha Uyanmadan ve dünyanın çivisi çıkmadan evvel Aiden'la böyle bir yere tayinimizi çıkartma planları yapmıştık. Burada büyük –ya da bir zamanlar büyük olan– safkan toplulukları vardı ve bu da bıçaklanacak iblisler olduğu anlamına geliyordu. Fakat safkan topluluğu hâlâ burada mıydı, yoksa Akit'lerden birine mi sığınmıştı, orasını bilemiyordum.

"Vegas," dedi Perses gür sesiyle. "Olimposluların oyun sahası gibi bir yer mi?"

Bize doğru dönen ve ellerini saçlarının arasından geçiren Aiden'ın yüzünde buruk bir gülümseme vardı. "Vegas, yetişkinler için bir oyun parkı sayılabilir."

Titan gülümsedi. "O zaman benim için biçilmiş kaftan."

"Geceyi geçirecek bir yer bulmalıyız." Seth, ışıkları yanan otele baktı. "Burası olur."

Hades ertesi gün tam öğle saatinde kendisiyle buluşmamız için kesin talimat vermişti. Bu sürenin, Perses'in şey... işini görmesi için yeterli olacağını umuyorduk. Dördümüz birden Palms'ın ön kapısına yürürken birkaç ölümlü turistin yanından geçtik. Dünyada kızılca kıyamet kopmuş olabilirdi ancak balık istifi dolu sokaklara, iğne atılsa yere düşmeyen kaldırımlara bakılırsa burada hiçbir şey değişmemişti.

Ölümlülerin tüm dünya tepelerine geçerken bile başlarını kuma gömmek gibi harikulade bir becerisi vardı.

Kıskanıyordum bunu.

Perses, gülüşen iki üniversitelinin yanından geçti. İki buçuk metrelik, deriler giymiş adamı görünce hemen sustular. Vegas'ta görülecek daha acayip şeyler olduğundan emindim ama kesinlikle bir hayli dikkat çekecekti üstüne.

Ancak bir adım atmıştık ki arkamızdan küfürler yükseldi. Hızla arkama döndüm, Aiden da aynısını yaptı. Üniversiteli gençler itişip kakışmaya başlamışlardı, yola tehlikeli biçimde yakın duruyorlardı. Sokak lambalarının ışığında, yüzleri öfkeden kıpkırmızıydı.

Perses kıs kıs güldü.

Başımdan aşağı kaynar sular dökülür gibi oldu. "Senin yüzünden, değil mi? Daha şimdiden ölümlüleri etkilemeye başladın."

Omuz silkip yürümeye devam etti.

Aiden'a baktım; ikimizin de zihninden aynı şey geçti. Bu işin sonu hayırlı değil.

Palms'ın lobisi dışarının şatafatına kıyasla çok daha görkemli ve rahatlatıcıydı. Seth resepsiyon tezgâhına yürürken ben geride kaldım. Zorlama büyüsü kullandığını biliyordum ve bu yüzden kendimi kötü hissedecek değildim. Başımı kaldırıp baktığımda parıl parıl kristal avizenin büyüklüğünü görüp hüzne kapıldım.

Aiden başparmağıyla yanağımı okşadı. Bir yandan da Perses'i gözden ayırmıyordu. Titan, kısacık seksi elbiseler, yani fırsatını bulsam benim giyeceğim türden giymiş bir grup genç kadından gözünü ayırmıyordu.

Gerçi, bacaklarımdaki yaraları görmüştüm. Dünyanın bu rezalete tekrar tanıklık etmek isteyeceğini pek düşünmüyordum.

Evet, Vegas'ın orta yerinde, üstümüzde Avcı üniformaları, yanımızda dev bir Titan'la dikiliyor, otelin ve kumarhanenin şık giyimli müşterileri arasında salak gibi görünüyorduk.

Düzeltiyorum.

Grubumuzdaki erkekler üzerlerine kullanılmış çöp torbası bile geçirseler seksi görünürdü. Civarımızdaki her kadın bu yakışıklı üçlüye ağzı hayretten bir karış açık bakıyordu. Oysa ben, paintball sahasından çıkmış gibiydim.

Seth elinde birkaç anahtar kartıyla dönünce, Aiden elini omzuma koydu. Seth sırıtıyordu. "Bize çatı katı A'yı tuttum."

"Çatı katı A mı?" Kartı aldım, meraklanmıştım.

Lobiden ayrılıp asansöre yönelmiştik ki kuvvetli bir şaklama işittiğimi sandım. Sanki bir kadın diğerinin yüzüne şamarı indirivermişti. En üst kattaydık... hatta en üst katın neredeyse yarısı bizimdi.

Çatı katı A'nın üç yatak odası, bir de oyun odası vardı. İçerisi tepeden tırnağa allanıp pullanmıştı. Eşek yüküyle parası olan zenginlere hitap eden bir yerdi burası. Gösterişli mobilyalar, ağzına kadar dolu bar ve buzdolabı, jakuzi, televizyonlu banyo aynaları ve tabandan tavana camlı duvardan nefes kesici bir Vegas manzarası.

Perses'le Seth kendilerine birer oda aldılar ve Titan anında banyolardan birine girip gözden kayboldu. Modern teknolojiye dair ne düşünüyordu bilemiyorum ama her nasılsa başa çıkabiliyor gibiydi. Çünkü kapıya yaklaştığımda duştan gelen suyun sesini duydum.

Arkama dönüp baktığımda Aiden'ın geriye kalan son yatak odasına gittiğini gördüm. Saçımı toplayıp ileri yürüdüm, kapının hemen ağzında durdum. Seth elinde bir kadeh, beyaz pelüş kanepelerden birine serilmişti. Vay canına, içkiyi eliyle koymuş gibi buluvermişti. Beni görünce tek kaşını kaldırdı, içimdeki kordon ip gibi gerildi.

"Sen de içer misin?" diye sordu bana. "İskoç viskisi. Barda buldum."

Muhtemelen bu geceyi atlatmamın tek yolu sarhoş olana kadar içmekti, yine de başımı iki yana sallayıp reddettim. "Ne yapacağız onunla?" Başımla banyoya giden holü işaret ettim.

"Gece için neye ihtiyaç duyuyorsa temin edeceğiz." Seth, altın rengi sıvıyı bardağında dolaştırırken kendi kendine güldü. "Kadın ve içki... Hayatın temel taşları."

"Onu Vegas'ta yalnız başına bırakamayız. İki kişinin yanından şöyle bir geçiverdi, adamlar az daha güreşe tutuşacaklardı."

"Kastettiğim o değildi." Seth içkisini bitirip ayağa kalktı. "Ben ona göz kulak olurum."

Buna hiç de meraklı değildim. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Burada siz ikinizle kalmaktan iyidir." Yanıma geldi. "Oda-

larımızın arasında sadece incecik bir duvar var. Gecemi pahalı striptiz kulüplerinde ahlaksızlık yaparak geçirmeyi yeğlerim."

Gözlerimi devirdim. "İyi."

"Dürüst davranıyorum."

"Paran yok ki," diye belirttim ona.

Kıs kıs güldü. "Sence benim gerçekten paraya ihtiyacım var mı?"

Tek kuruş para harcamadan striptiz kulübünde bütün ilgiyi üstünde toplayacak bir erkek varsa, o da Seth'ti fakat konu bu değildi. "Aiden da onunla gidebilir," diye karşı çıktım.

Seth başını yana eğdi. "Öyle mi, meleğim? Benimle zaman geçirmeye mi çalışıyorsun?"

Duşun sesinin kesildiğini duyunca kaşlarımı çattım. Perses içeri çırılçıplak girmeye karar verirse orada olmayı hiç mi hiç istemiyordum. Mahremiyeti kafasına pek taktığını sanmıyordum. "Bak, ben sadece..."

"Bana güvenmiyorsun." Seth tam önümde duvara yaslandı. Bana yakındı. Çok yakın. "Yerinde olsam ben de güvenmezdim."

Yüzümü astım. "Aman ne kadar da rahatlatıcı, Seth."

Bana bakmayı sürdürürken tek omzunu silkti.

Giderek endişeleniyordum. Süit odada bir kapının kapandığını duyunca dönüp arkama baktım.

"Biliyorsun ki senin odanda, bekliyor. Muhtemelen gelip beni durdurmamak için içeride şınav falan çekiyordur..." Başını öne eğdi, öyle ki, dudaklarımız arasında yalnızca birkaç santim kalmıştı. "Bu kadar yakına gelmeyeyim diye."

Karnımdaki kordon sıçrayınca nefesimi tuttum.

Dudaklarında varla yok arası bir gülümseme belirdi. "O yüzden, neden tekrar kavga çıkmadan önce senin Aziz'e gidip yardımcı olmuyorsun?"

Bir adım geriye gidip gözünün içine baktım. "Adilik yapma."

"Sen de yakamdan düş." Aramızdaki boşluğu kapatıp üstüme çöktü ve bir saniye için, içimdeki huzursuzluk yerini korku kıvılcımına bıraktı. "Perses'le gitsem daha iyi."

Bu ani değişimi anlamıyordum. O kötücül ikiz tanrılar içimden çekilip koparıldıktan sonra ve hücresindeyken Seth çok anlayışlıydı ve pişmandı. Şimdi ise paslı bir kaşal ile deşmek istediğim o eski Seth'e dönüşmüştü.

Senin neyin var böyle? Belki faydası olur diye o zihinsel patikayı denedim. İhtiyacımız olan son şey birbirimizin gırtlağına sarılmamızdı.

Gözlerini koca koca açtı. "Hiçbir şeyim yok."

Hadi oradan. Acayip gerginsin.

"Acayip gergin miyim?" Seth başını arkaya atıp kahkahalarla güldü. Hiçbir şey bilmiyorsun.

"O zaman söyle bana."

Seth gözlerini kırpıştırdı, sonra tekrar bana yaklaştı, öyle yüksek sesle konuştu ki sağır sultan bile duymuştu herhalde. "Seninle konuşmak ilgimi çekmiyor. Başka şeyler yapmak mı? Olabilir. Anlarsın ya, eski günlerin hatırına."

"Yanılıyorsun," dedi kapının ağzında kahrolası bir hayalet gibi beliren Aiden. "Kendimi tutmak için şınav falan çekmiyordum. Sadece çeneni nasıl kıracağımı hayal ediyordum. Şimdi bas geri."

Seth pişmiş kelle gibi sırıtıp duvardan uzaklaştı, ellerini kaldırdı. "Bak, tek yaptığım bebek bakıcılığını ben üstlenirim demekti. Benim burada kalmamı, senin ise Titan'la gitmeni istiyor. Bana kızma."

Tırnaklarımı avuçlarımın içine gömdüm. Yaptığının farkında değilim sanma, seni salak. Kasten damarıma basıyorsun.

Seth göz kırptı, derken arkasındaki kapı ardına kadar açıldı ve

beyaz takım elbise giymiş olan Perses, feci bir çalımla dışarı çıktı.

Dikkatim dağılıvermişti. Seth'in arkasını görebilmek için yana kaçıldım. "Takım elbiseyi nereden buldun sen? Dur, söyleme. Bilmek istemiyorum."

Perses güldü, yaldızlı bir aynanın karşısında kendine baktı. Ceketi çıplak tenine giymişti, o yüzden döndüğünde, geniş göğsü dikkatleri üstüne çekiyordu. Gözlerine gelince, şu anda ölümlülerinki gibi görünüyordu. "Demek erkek Apollyon bana bebek bakıcılığı yapacak." Yürüdü, koca elini Seth'in omzuna attı. "Bu güzel işte."

Ne ilginçtir ki Seth, Titan'ın el temasına hiç tepki vermedi. "Eğlenelim o zaman."

Seth'in sesindeki bir şey, o kadar da eğlenmeyeceğini söylüyordu bana. Kollarımı kavuşturdum. Kendimi, çocuğunun dışarı çıkıp her türlü haltı yiyeceğini bilen ama ispatlama şansı olmayan bir anne gibi hissediyordum. Seth'in Perses'i ortadan kaldırıp koşa koşa Ares'e gideceğini falan düşünmüyordum gerçi. Bedenimdeki her hücreyle inanıyordum ki, o da Ares'ten en az benim kadar nefret ediyordu; fakat bir şeyler dönüyordu.

Perses bana "Yüzüne ne oldu senin?" diye sorunca irkildim. Tekrar aynaya dönmüş, ceketini düzeltiyordu.

Aiden arkamda her ne yapıyorduysa –ki muhtemelen Seth'e "seni uykunda geberteceğim" türünden bakışlar atmak buna dâhildi– bir son verdi ve elini sırtımın alt kısmına koydu. "Orası seni ilgilendirmez," dedi öfkeyle.

Titan koca bir kahkahayla yetindi. "Safkan da burnundan kıl aldırmıyor, değil mi?"

Seth alaycı bir edayla güldü, kapıya yöneldi. Belli ki kurtlarını dökeceği bu geceye Avcı üniformasıyla gidecekti. Hançerleri ve tabancası görünürlerde yoktu ama üzerinde bir yerde olduğunu biliyordum. "Hem de nasıl," dedi.

"Biliyorsun, değil mi..." Perses bir kez daha bize döndü. Yeni edindiği irisleri cilalı obsidiyen gibi parlıyordu. "Yarım saniyede işini bitirebilirim."

Aiden'ın önüne dikildim. Göğüslerimin arasındaki huzursuzluk giderek büyüdü ve Aiden bir şekilde önüme çıkınca ikiye katlandı.

"Parmaklarını şıklatarak beni ortadan kaldırabileceğini biliyorum," dedi Aiden; vücudu kaskatıydı. "Ama yine de orası seni ilgilendirmez."

Perses'in sırıtışı yüzüne iyice yayıldı.

Kaslarımı gevşetmeye çalışarak Aiden'ın yanında durdum. "Ares yaptı."

Perses başını yana eğdi, bakışları benimle Aiden arasında gidip geldi. "Herhalde yaraların bunlardan ibaret değil, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

Kapıdaki Seth'in beti benzi fark edilir biçimde solmuştu. Bir koşu koparıp kaçacak gibi görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Benim de istediğim buydu.

"Ne kadar kötüydü?" diye sordu Perses.

Bu konuyu hiç kimseyle konuşmaya niyetim yoktu; hele ki Perses'le hiç. Buna rağmen Titan'ın keyfini kaçırmamamız gerekiyordu. Bu uğurda küçük düşeceksem bile öyle olsundu. "Çok kötüydü. Canıma okudu resmen."

Titan bu söylediğimden etkilenmemiş gibiydi ama başını Seth'e doğu çevirdi. "Bunlar olup biterken sen neredeydin? Aynı anda birden çok Apollyon varsa aralarında bağ olmuyor mu?"

Seth hemen yanıt vermedi. "Onun yanında değildim," dedi ve sözcükleri soğuk bir rüzgâr gibiydi.

"İlginç." Perses koca omuzlarını silkti, takım elbisesinin kumaşı gerildi. "Çok yazık."

Ne ima etmeye çalıştığını anlamamıştım. "Nedir yazık olan?"

"Sana yapılanlar," diye karşılık verdi Perses. "Eminim bir zamanlar güzeldin."

Dünyadaki en rahat kanepeye oturdum, Perses ile Seth akla hiç getirmemenin en iyisi olacağı şeyler yapmak üzere çıktıktan sonra Aiden'ın oda servisinden sipariş ettiği yemeği atıştırdım. Aiden yanımda oturuyordu. Televizyon açıktı. Normal olmaya çalışıyorduk fakat zihnim başka yerlerdeydi. Kendimi huzursuz ve sinirli hissediyordum.

Aiden hafifçe gülüp dikkatimi kendine çekti. Küçücük bir tebessüm çekiştirdi dudaklarımı. "Hayrola?"

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın, değil mi?"

Başımı iki yana sallarken yanaklarım kızardı. "Kusura bakma, dikkatim biraz dağınık da. Ne diyordun?"

"Gerçekten önemli bir şey değildi." Boş tabağını cam sehpaya koyup bana doğru döndü. Tabağı elimden alıp bir kenara bıraktı, sonra benimle yüzleşti. "İyi misin?"

Soran başkası olsa bu soruya sinirlenirdim. Fakat soru Aiden'dan gelince, onu daha da çok seviyordum. "İyiyim. Cidden, yalan söylemiyorum."

"Kafan bir yerlere takılı." Uzanıp kibarca yanağımı kavradı, bunun üzerine hafif bir ürperti tenimde gezindi. "Hâlâ çok güzelsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Daha da çok güldüm.

"Perses'in söyledikleri doğru değil." Başını eğdi, dudaklarını dudaklarıma sürdü. Temas varla yok arasıydı ama benliğimin her noktasında hissetmiştim. "Hâlâ Atlanta'da o depoda gördüğüm geceki kadar güzelsin."

Elimi göğsüne koydum, öpücüğüne öpücükle karşılık verdim ve avucumun altındaki yüreği yerinden sıçradı. "Teşekkür ederim ama beni sıkan Perses'in söyledikleri değil." Geri çekildim, karıncalanan alt dudağımı dişledim. "Yani, demek istediğim, ben de herhangi bir kız kadar yüzeyselim ve öyle bir şey duymak beni üzdü. Ama yakın zamanda güzellik yarışmasına katılmak gibi bir fikrim de yok doğrusu."

"O zaman içeride neler dönüyor?" Aiden işaret parmağını şakağıma vurdu.

İlkin hiçbir şey söylememek, sadece Aiden'la bu sessizliğin tadını çıkarmak istiyordum. Çünkü uzunca süre böyle bir zamanımız olacağını sanmıyordum. Yine de her şeyi kendime saklamam için hiçbir gerekçe yoktu. Ne kadar küçük olursa olsun, bunu Aiden'a borçluydum.

"Her şey olup biterken burada böylece oturmak bana tuhaf geliyor." Başımı iki yana salladım, belki yüz farklı nedenden ötürü keyifsizdim. Yerimde sakince oturamadığımdan kalktım. Pencerenin yanına yürüdüm. Zemin çıplak ayaklarımın altında buz gibiydi. Gece vakti Vegas'a bakmak, yıldızları yerde görmek gibiydi. "Zamanımız sonsuz değil. Ares'in şu anda neler yaptığını yalnız tanrılar bilir. Arkadaşlarımız Üniversite'deler, bizse değiliz."

"Apollo onlarla beraber. Onları güvende tutacaktır."

"Biliyorum." Alnımı pencereye yaslayıp soluğumu verdim. "Seth'le Perses kim bilir neler karıştırıyordur. Dışarıda gördün, değil mi? Perses iki kişinin yanından geçti, anında kavgaya başladılar. Buna bir de Seth'in etkileyici kişiliğini ekle, al sana kusursuz formül."

"Başlarına ne gelecek diye mi endişeleniyorsun?" diye sordu. Kalktığını duydum.

"Evet. Hayır." İçimi çekip ona doğru döndüm, sırtımı cama yasladım. "Bu yaptığımız çok saçma. Perses illaki sorun çıkaracak.

Ya Seth? Onu durdurmaya zahmet edeceğini hiç sanmıyorum."

Aiden birkaç adım önümde durdu. "Onları aramaya çıkalım mı? Belki uzaktan izleriz."

Başımı geriye yatırıp gözlerimi kapadım. Makul bir fikir gibi görünüyordu ama... "Hayır. Seth ona yaklaştığımı hemen hisseder ve bu..." İnlememek için kendimi zor tuttum. "Onda bir tuhaflık var."

İlkin bir şey söylemese de birden meraklandığını anlamıştım. Havada bir gerilim vardı, içimdeki kordon sımsıkı olmuştu. "Sence bir numara mı çeviriyor?"

"Seth daima bir şeyler çevirir." Kollarımı iki yana indirdim, gözlerimi beyaz benekler uçuşana kadar sımsıkı yumdum. "Ares'le alakalı olmadığını biliyorum. Başka bir şey. Hissedebiliyorum..." Birden anlayınca sözün gerisini getiremedim. Yüksek sesle inledim. "Lanet olsun?"

"Ne var?" Aiden'ın sesi daha yakındı.

"Kendimi huzursuz, sinirli, sıkkın hissediyordum ama nedenini bilmiyordum. Bunlar benim hislerim değil. Aramızdaki bağ sayesinde Seth'in hislerini duyuyorum. Biliyorum, bu çok tuhaf ve muhtemelen bilmen gerekmiyordu çünkü regl öncesi sendromundan bile beter..."

Birden Aiden'ın dudaklarını boynumun tam ortasında hissettim, nefesim kesildi. Gözlerimi araladım, bakışlarımız kenetlendi. "Tanrılar aşkına, ninja gibi sessizsin."

Dudağının bir yanı kalktı, elleri kalçama indi. "Yani Seth'in kafasının bozuk olduğunu, senin de bundan etkilendiğini mi söylüyorsun?"

"Aynen." Ağzım kurumuştu birden. Aiden'ın bedeniyle cam pencere arasında sıkışıp kalmıştım, nabzımın hızlandığını hissettim. "Epey zamandır birbirimizden uzaktık. Böyle olduğunu unutmuşum."

İşin doğrusu, içimdeki huzursuzluğun kısmen buna bağlı olduğunu biliyordum ama Seth'in bir numaralar çevirdiğinin de farkındaydım. Ne olduğunu kestiremiyor, Aiden'ı da boş yere üzmek istemiyordum.

Ellerini kalçalarımdan yukarı kaydırıp belime koydu. "Peki, bu durumu nasıl düzelteceğiz?"

"Düzeltmek mi?" Aiden alnını alnıma yasladı. "Seth nasıl hissetmek istiyorsa öyle hissetsin. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey varsa senin de aynısını hissetmen gerekmiyor."

Bunun çok da önemli bir şey olmadığını söyleyecektim ona. Ama gözlerini ayırmadan beni kendine doğru çekti, ben de tek kelime etmedim.

"Belki de dikkatini dağıtacak bir şeylere ihtiyacın var," diye mırıldandı. Kirpikleri hemen inmişti ama gözlerinin ısınmış gümüş rengini gizleyecek kadar hızlı değil.

Bana gereken sızlanmayı kesmek, bu aranın tadını çıkarmaktı. Belki dışarı gidip biraz gezebilirdik. Az daha gülecektim çünkü içinde bulunduğumuz durumda çok yakışıksız kaçardı. Ne var ki, Aiden'ın ilgisini paylaşmam gereken hiçbir yere gitmek istemiyordum.

Çünkü Aiden'ın şu an bana yönelttiği ilgi, rüya gibiydi.

Uzun uzun nefesimi salıverip her şeyi bir kenara attım... Seth'i, Perses'i, Ares'i. Aiden'ın öbür dünyada çalışacağını, bizi bekleyen savaşları ve ne olursa olsun geleceğimizin belirsizliğini. Burada Aiden'la birlikte olmak istiyordum çünkü o burada ve benimleydi. Dikkatimi kafamın içindeki pembe, göz kamaştırıcı duvarlara verdim ve Seth'in duygularıma erişimini kesmeyi istedim. Bunun için beni dikizleyen bir Seth'e ihtiyacım yoktu.

"Biraz dikkat dağıtmak iyi gelirdi gerçekten," dedim, ciddi olduğunu düşündüğüm bir sesle.

Belimi tutan parmaklarını kıvırdı. Beni vücudunun sıcaklı-

ğına çekti, ben de başımı geriye yatırdım. "Fikrin var mı peki?"

Zihnimde arsız düşünceler birbirini kovalıyordu. O kadar çok, o kadar da hızlıydılar ki kendi adıma kaygılanmıştım. "Beni öpebilirsin belki de? Her seferinde dikkatimi dağıtıyor çünkü."

"Hımm, bunu yapabilirim." Dudaklarını dudaklarıma değdirince damarlarımda bir elektrik dolaştı. İşte o kıvılcımdı bu; sadece Aiden'layken ortaya çıkan kıvılcım. Dudağını dudaklarımdan çektiğinde az daha inleyecektim. Doyamamıştım öpüşmeye. "Bu senin dikkatini dağıtmaya pek yetmedi sanırım."

Başımı iki yana salladım, kalbim küt küt atıyordu. Ellerimi onun göğsüne dayadım, siyah tişörtünü avuçlarımda sıktım. "Tekrar dener misin?"

"Deneyebilirim." Ellerini sırtıma götürdü, dudaklarını dudaklarıma bastırdı, benimkileri araladı. Öpücüğümüz derindi, içinde kaybolup gitmiştim. Ona yapıştım; bir eliyle ensemi tuttu, diğeriyle saçlarımın ucunu. "Bu dikkatini dağıttı mı peki?" diye sordu boğuk bir sesle.

Güçlükle nefes alıyor ve ayakta duruyordum. "Birazcık."

"Birazcık mı sadece?" dedi, kahkahası beni ürpertti. "Biraz daha uğraşayım o zaman."

Aiden'ın eli sırtımın alt kısmına, bel çukuruma indi. Uzun parmakları gömleğimin altına girdi ve tenime değince irkildim.

"Hâlâ deniyorum," dedi, saçımdaki elini başımı yatırmak ve boynumu açmak için kullanarak. Boynuma küçücük, sıcacık öpücükler kondurdu ve eli yukarı çıkıp göğsümü avuçladı. İnleyerek adını söyledim, genzinden o pes ses yükseldi.

Dudaklarını nabzımın attığı yere bastırınca "Denemeye devam et," dedim ve gözlerimi kapadım.

Aiden bir şeyler mırıldandı, sonra vücudunu benimkine yasladı. Ağzımdan tekrar nefesle karışık bir inleme çıktı. O anda

her şey bizden ibaret etti ve bunu sevinçle karşılıyordum. Bir saniye sonra gömleğim bir yerlere düştü ve sırtımı soğuk cama yasladım. Elini belime sarıp beni kaldırdı. O dudağını tekrar dudaklarıma yaklaştırırken bacaklarımı kalçalarına doladım.

Beni öpüşünde ham ve vahşice bir şey vardı. Bir sahiplenmeydi bu, kalbim ve ruhum üstünde hak iddia ediyordu ve bunu hoş karşılıyordum. Döndü, güçlü bir hareketle sırtımı yan duvara sıkıştırıp tüm vücudunu vücuduma yasladı. Tenini tenimde hissetmek istiyordum ama bana öyle bir yapışmıştı ki hissedemiyordum.

Aç ve talepkâr dudaklarımız çarpıştı, parmaklarımı saçlarına doladım. Belden aşağısı benimkine dayanmış sallanıyor, içime şiddetli titreşimler yayıyordu. Apollyon işaretleri tenimin yüzeyine akın edip zaten hassas olan cildimi karıncalandırdı. Birbirimizin içinde boğulurcasına öpüştük ve kalçalarını her hareket ettirişinde dağılıp gittiğimi hissettim.

"Tanrılar aşkına, Alex," dedi öpücükler arasında. "Bana nasıl hissettirdiğini, neler yaptığını asla bilemezsin."

Bilemesem de, sağlam bir fikir oluşmuştu kafamda. Ağzını tekrar ağzıma yaklaştırdım. Duyularımı öpücükleriyle mahvedip de nasıl yürüyebiliyordu bilmiyorum, ama yapıyordu bunu. Elleri kalçalarımı sımsıkı tutarak yatak odasına doğru gitti. Yatağın üstündeki tül cibinliği sırtımla araladı, sonra beni yatırdı, dudakları dudaklarımdan aşağı inip alev alev tenimde gezindi; ardından elleri geldi.

Doğruldum, gömleğini çıkarıp attım. Gömlek yatağın, küçücük dünyamızın dışına düşünce o da güldü. Gülünce ben de gülümsedim, dizlerini bacaklarımın iki yanına koyup üstümde durdu.

"Seni gülerken görmeye bayılıyorum," dedi yanağımı okşayıp. "Gülmediğin zaman da özlüyorum."

Parmaklarımla mermerden farksız karnının sert hatlarını

takip ederken boğazım düğümlendi.

"Özlemişim bunu."

Gülümseyerek aşağı indi, ağırlığının büyük kısmını başının yanındaki dirseğine verdi. Beni tekrar öptüğünde çok daha yavaştı, ama en az öncekiler kadar duygulu ve tutkuluydu. Vücudum vücudunun altında yanana kadar beni öptü, sonra aşağı inip sutyenimin askısını omzumdan indirdi, sonra sutyeni tamamen çıkarıp attı. Dudakları her bir yara izinin peşindeydi ve vücudum yara izinden geçilmiyordu; ne var ki hayatta kendimi hiç o ankinden güzel hissetmemiştim.

Ya da pantolonumun düğmesini açtığı, sonra parmaklarını pantolonun askısına takıp onu ve o çok önemli kumaş parçasını bacaklarımdan aşağı indirdiğindeki kadar. Üşümüştüm ama uzun süre değil. Aiden tekrar bana döndü ve o daha aşağı inmeden pantolonunun üst düğmesini açmayı başardım.

Aiden'in durup izin istediği o ilk seferki gibi değildi. Duraksamamıştı. Bacağımın iç kısmına tatlı bir öpücük kondurunca şimşek çarpmış gibi oldum. Akaşa kullanmak bile bu hisle karşılaştırılamazdı. Işıl ışıl bir milyon parçaya ayrıldım.

Başını kaldırıp elini cibinliğin dışına uzattığında inledim.

"Prezervatif," dedi komodinin çekmecesine uzanıp. Kıyafetlerin yere düştüğünü duydum ve yarıya kadar doğruldum. "Daha önce buldum onları."

Güldüm, bu sefer oyunu güvenli oynayışımız beni sevindirmişti çünkü aşının işe yarayıp yaramadığı şüpheliydi. "İyi ki bunları eksik etmiyorlar."

"Orada daha neler var bir görsen." Yanıma geldi, bakışlarını aşağı çevirince nefesim kesildi. Kesinlikle çok güzeldi Aiden. "Belki sonra gösteririm sana."

Merakım kabarmıştı ama Aiden beni tekrar öptü, ben de o çekmecede neler olabileceğini düşünmeyi bıraktım. Dudağımı

ısırıp çekti, ben de ona açıldım. Dili ağzımın içine kaçtı, Aiden bacaklarımın arasına yerleşirken tüylerim diken diken oldu. Dudakları dudaklarımdan ayrılıp boynuma, göğüslerimin arasına indi. Orada kaldı. Onunkine yaslı bedenim iyice gerilmişti, ta ki tekrar aynı yoldan ağzıma geri dönene kadar.

"Agapi mou," diye fısıldadı, kalçalarını ileri hareket ettirirken dudaklarımı kavurucu bir öpücükle tutsak etti.

Bedenlerimiz hareket ediyor, dillerimiz dolanıyor, kalplerimiz çarpıyordu; artık sözlere lüzum yoktu. Onu yuvarlayıp sırtüstü yatırdım. Ellerimin altındaki adaleleri gerilip dalgalandı.

Öne eğilip dudaklarına "Seni seviyorum," derken ateşlerin en tatlısı içimde yanıyordu.

Aiden beni bir kez daha sırtüstü yatırdı. Üstümde, içimde hareket ederken vücudu sarsılıyordu. Güçlü bir gerilim içimde birikmişti, bedenimi onunkine sardım. Göğsüm o denli kabarmıştı ve içimdeki diğer yoğun duygularla çarpışıyordu ki, dayanamayıp çığlık attım.

Bir süre sonra, hâlâ nefes nefeseyken Aiden gözkapaklarıma, yanaklarıma, aralanmış dudaklarıma buseler yağdırdı. Parmaklarını parmaklarıma doladı, elimi başının yanına koyup beni şefkatle öptü. "Seni seviyorum."

Sonra sil baştan başladı.

On Yedinci Bölüm

Yere düşen bir şeyin gürültüsüne uyandım. Yataktan fırladım, gözlerim karanlığa uyum sağlarken çarşafa sarıldım. Cibinlik hareketsizdi ama kalbim hızla çarpıyordu ve kendimi... akıl almaz derecede mutlu hissediyordum. Dünyada her şey güllük gülistanlıktı sanki.

Aiden'la gecenin geç saatine kadar yaptığımız şey de yeri göğü inletmişti ama bu farklıydı.

Aiden kıpırdandı, dirseklerinin üstünde doğruldu. "Ne oldu?"

Ben ağzımı açamadan, ağır bir gövdenin yere çarpması gibi bir ses, sessizliği böldü.

"Bu da ne şimdi?" Aiden bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı.

Ayağa kalktım, karanlıkta onun gömleğini buldum. Üstüme geçirdiğimde dizlerime kadar indi. Komodinin üstündeki hançeri kaptım. Ben yatak odasının kapısına geldiğimde Aiden pantolonunu giymiş, tabancasını eline almıştı bile.

Fakat düğmeleri iliklenmemiş olan pantolon ta aşağıya kadar inmişti. Uyku sonrası karmakarışık saçlarıyla, gözler önüne serilmiş baklavalarıyla bir anlığına dikkatimi dağıttı.

Aiden bakışlarımı yakaladı, hafifçe güldü. Gözlerimi ondan güçlükle alabildim; sonra boş versene deyip tekrar ona baktım.

Yatak odasından çıkıp salonun kapısına gittik. Kapıyı açtı ve önden girdi, aslında Apollyon olduğum düşünülürse yaptığı saçmaydı, ama erkekti işte.

Işığı açtı, yerine çakılıp kaldı, sonra kahkahaya boğuldu. Adalelerimdeki tüm gerginlik kayboldu. Aiden gülmekten yerlere yattığına göre vaziyet çok korkunç olamazdı.

Yanına gelip baktığımda hayretten ağzım bir karış açık kaldı.

Perses yere serilmişti, ceketinin yerinde yeller esiyordu. Beyaz pantolonunda kırmızı, bazısı koyu kızıl izler vardı. Bir kısmı ise pantolonunun fermuarı hizasında koyu bir kırmızıydı.

Göğsünde, karton bir sepet dolusu köfte duruyordu. Köftelerin yarısı kutunun içindeydi, yarısı ise akıl almaz karın kaslarının üzerine saçılmıştı.

Titan uzandı, göbek deliği civarından bir köfte alıp ağzına attı. "Bu şeyler acayip lezzetliymiş," dedi.

Diyecek laf bulamadık.

Seth kanepeye yaslanmış duruyordu. Ayakkabısı yoktu. Üstü çıplaktı. Kehribar gözleri boş boş bakıyordu ve donuktu. Uyandığımda hissettiğim o aptalca mutluluğun nedeni şimdi anlaşılmıştı.

"Siz ikiniz de küfelik olmuşsunuz," dedim gözlerimi koca koca açarak.

Seth elini kaldırdı. Elinin eklemleri yara bere içinde ve mosmordu. "Biz... sarhoş olmadık."

"Harbiden mi?" Aiden alay edercesine söylemişti bunu.

Gülmemek için kendimi zor tutup, hançeri kavrayan elimi gevşettim. "Ellerine ne oldu öyle?"

"Hiiiç," dedi Seth kıkır kıkır gülerek.

Perses ağzına bir köfte daha atıp büyük bir şapırtıyla çiğnedi. Göz ucuyla Aiden'a baktım. "Pantolonundaki kan mı, Perses?"

"Başka vücut sıvıları da var," diye yanıtladı, sonra sırıttı. "İğrençsin."

Aiden tabancasını pantolonunun beline yerleştirip kollarını göğsünde birleştirdi. "Senin kanın olmadığını tahmin ediyorum?"

Titan güldü.

Tamam. Endişelenmeye başlıyordum artık. "Bir ölümlünün kanı değil, değil mi?"

Seth tutunup ayağa kalktı, sonra bir yana yalpaladı. Kanepeye geri oturdu –şey, yani düştü. "Hayır, birkaç iblise rastladık da."

Ona ters ters baktım. "Sen de onlarla saç saça baş başa kavga mı ettin? Elementleri ya da akaşayı kullanmalıydın."

"Arkadaşınızın içine attığı epey öfke varmış," dedi Perses bir köfte daha alıp. Yarı yarıya doğruldu, köfteyi fırlattı. "Onu sevdim."

Seth sarhoşken bile ninja reflekslerine sahipti. Gülerek köfteyi havada yakaladı. Ne diyeceğimi bilemez haldeydim.

"Tamam, çok eğlenceli ama ikinizin de öğlene kadar ayılmış olması gerekiyor." Aiden döndü, boştaki elimi tuttu. "Size iyi eğlenceler."

Odamızın kapısına yürürken dönüp geriye baktım. Seth bir yana devrilmişti, gözleri kapanmak üzereydi, yüzü gevşemişti. O zaman farkına vardım ki, Aiden gibi onun da pantolonunun düğmeleri açıktı. Onun ve Perses'in otel odasının yolunu nasıl bulduklarına şaştım.

Yatak odasına girip kapıyı kilitledikten sonra Aiden silahını çıkarıp komodinin üstüne koydu.

"Vay be," dedim sırıtarak.

Güldü. "Hiç beklemiyordum doğrusu."

"Ben de."

Hançeri elimden aldı, bir adım geriye gidip beni süzdü. Karanlıkta bile dikkatli bakışını hissedebiliyordum. "Biliyorum, daha önce de söylemiştim ama kıyafetlerimi üstünde görmeye bayılıyorum."

Yanaklarım kızardı, damarlarıma bir sıcaklık hücum etti. "Güzel. Ben de onları giymeyi seviyorum."

"Ama daha çok sevdiğim bir şey var, onu biliyor musun?"

Ben konuşmaya fırsat bulamadan parmaklarını ödünç gömleğin altına sokup yukarı çekti. Aiden beni kalçalarımdan tutup kaldırırken, gömlek de dalgalanarak yere düştü.

Aiden'ın dudakları dudaklarıma sürtündü, bir dizi ürperti uyandı içimde. "Onları üstünden çıkarmak."

Hades tam öğle zamanı geldi. Ne bir saniye erken, ne bir saniye geç. Hiçbir soru da sormadı. Bizi Üniversite'nin tam ortasına ışınladı. Ben bu yolculuk yüzünden biraz dengemi yitirmiştim ama Seth önceki gece içtiği her şeyi kusacağa benziyordu. Midemin bulantısı bu yüzdendi demek. Adi herif.

Seth bir saniye sonra, "Galiba kusacağım" deyip endişelerimi doğruladı.

Aiden ona keyifle baktı. "Tüy sıklet."

"Kapa şu çeneni," diye inledi Seth, karnını tutarak.

Önümüzdeki hava dalgalandı, sonra önümüzde Apollo beliriverince irkilip bir adım geri kaçtım. Kaşlarımı çatıp baktım ona. Tanrılar hiçbir yere yürümez miydi?

Tamam. İstediğim yerde birden ortaya çıkıp merdiven tırmanma zahmetinden kurtulabilsem ben de öyle yapardım.

Hatta bundan Apollo gibi ben de sapıkça bir zevk alabilirdim.

Hades öne çıktı, önce Perses'e baktı, sonra Apollo'ya döndü. "Umarım haklısındır da bu fikir işe yarar." Titan'a bakıp alaycı bir ifadeyle güldü, o da yüksek sesle küfrü bastı. "Bu orospu çocuğu ikinci bir şansı hak etmiyor, sen de biliyorsun."

Güneş, diğer tanrıya ifadesizce bakan Apollo'nun içinden süzülüyor gibiydi. "Yanlış hatırlamıyorsam hiçbir önerin yoktu."

Hades sırıttı. "Vardı. Yeraltı Dünyası'nın kapılarını kapatıp sizi birbirinizi yiyin diye bırakmak." Omuz silkti. "Ama hoşunuza gitmedi." Bunu diyen tanrı, gözden kayboldu.

"Hades'i hiç sevmemişimdir. Kibirli gerzek," diye homurdandı Apollo.

Tek kaşımı kaldırdım. Ondan bunu duymak azımsanacak şey değildi.

Titan gülümsedi. "Hâlâ şen şakraksın, Apollo."

Apollo ters ters baktı Perses'e. "Sakın sabrımı zorlama. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Sana söz veriyorum, eğer bir sorun çıkartacak olursan Prometheus'un kayasını boylarsın ama seni parçalamaya gelen bir kartal olmaz."

"Ne olur peki?" Seth'in sesi merak doluydu.

Apollo'nun gülüşü kan dondurucuydu. "O işi ben yaparım. Kobra zehrine batırılmış kör bir bıçakla seni lime lime ederim. Gün sonunda işim bittiğinde ertesi gün tekrar başlayabilmek üzere parçalarını dikip tekrar birleştiririm."

"Vay be," diye mırıldandım. "Yaratıcı."

Perses pek etkilenmemiş gibiydi. "Daha beter tehditler de işitmiştim."

Gözlerimi ardına kadar açtım. Yanımdaki Aiden eliyle çenesini kaşır gibi yapıp gülümsemesini gizliyordu. Seth'in bakışları hülyalıydı; Apollo'nun dediğini gözünde canlandırıyordu

sanki. Bunun mümkün olabileceğini sanmıyordum ama rengi daha da solmuştu.

"İyi misin sen?" diye sordum.

Seth tek elini salladı. "Evet, mükemmelim."

"Peki, neredeymiş eğiteceğim bu ordu?" Perses'in sesinden sabırsızlık akıyordu. "Tek gördüğüm binalar ve köşelerden gizlice bakan yarı tanrı çocukları. Umarım savaşçılarınız onlar değildir."

Burnumdan soludum. "Hayır, değil. Onlar öğrenciler. Bizim ordumuz eğitimli. Onlar..."

"Muhafız ve iblis avcısı olarak eğitildiler, değil mi?" Perses dalga geçercesine güldü. Apollo'yu elinde şu kör bıçakla görmek istedim. "İblis avlamada hünerli olabilirler, ama savaşacak kadar hünerliler mi?"

Ares "Onlar Ares'le savaşmayacak," diye açıklama getirince, Titan ona merakla baktı. "Ares'in etrafı ölümlü askerler, iblisler ve otomatonlarla çevrili."

Perses'in kaşları çatıldı. Ordunuz ilk ikisine karşı kendini koruyabilmeli. Otomatonlar sorun çıkarabilir ama adamlarınızın tepkilerinin hızlanması yeter. Bana neden ihtiyaç duyduğunuzu anlayamıyorum."

"Bizler Muhafız ya da Avcı olarak hiç üç ya da dört kişiden kalabalık gruplar halinde çalışmadık. Savaş taktiklerine dair hiç eğitilmedik. Özellikle benim sana ihtiyacım var," dedim bunu söylediğim için kendimden tiksinerek. "Çünkü beni Ares'le dövüşmek için yetiştirmelisin. İlk seferinde neler olduğunu sen de gördün."

Seth gözlerini kıstı. "Beni de Ares'le dövüşe hazırlamalısın." Seth'i Ares'in yanına bırakma olasılığım, yenilebilecek nitelikte bir yemek pişirme olasılığım kadardı. İtiraz edecek oldum fakat Aiden lafa karıştı.

"Benim de onunla dövüşmeyi öğrenmem gerekiyor."

"Bakın beyler, yanlış hatırlamıyorsam Tanrı Katili ben olacağım ki bu da beni feci belalı bir tip yapar. Perses'ten ders alınca da önümde kimse duramayacak."

"Desteğe ihtiyacın olmayacağı anlamına gelmez ki," diye cevabı yapıştırdı Seth.

Gidip bir yerlere kussaydı ya. Bağlantıdan sızan mide bulantısı yüzünden güçlükle yutkunuyordum.

"Ares'le tek başına karşılaşmayacaksın," diye ekledi Aiden.

Keşke Aiden da Seth'le gidip o kusarken onun saçını falan tutsaydı.

Apollo gözlerini devirdi. "Çocuklar, gerçekten de Alexandria kocaman bir kız. Kendisini savunacak iki oğlana ihtiyacı yok."

Ağzım kulaklarıma vardı. "Aynen öyle."

Ne Aiden razı olmuşa benziyordu ne de Seth. Aiden bana "bu konuyu sonra konuşacağız" dercesine bir bakış fırlattı. Evet, konuşacaktık. Ama sonucundan memnun kalmayacaktı. Kutsal Hades aşkına, Aiden'ın Ares'in yakınına gelmesine bile hayatta izin vermeyecektim.

Perses bezgince soludu. "Sabahları ordunuzu, öğleden sonraları birinizi ya da üçünüzü eğiterek geçirebilirim. Kaç kişi olduğunuz önemli değil ama size şunu söylemeliyim. Ölümlüler diyarına adımımı attığım anda Ares varlığımı sezmiştir. Burada olduğumu biliyor. Endişeye kapılacak, ancak ne kadar çok zaman kaybedersek özgüvenini o kadar tazeleyecek ya da takviye kuvvetler getirecek. Bir hafta içinde derhal saldırmalıyız, yoksa avantajımızı yitiririz. Çünkü sizin casusunuz varsa, onun da var."

Apollo'ya baktım. Perses haklıydı. Bu işi uzatamazdık. Hızlı hareket etmeliydik ama ne zaman hazır olacaktık? Ne zaman hazır olacaktım?

Apollo dişlerini sıktı, sonra başını hızla öne salladı. "Bugünden itibaren bir hafta sonra, Pazartesi günü Catskills'e doğru yola çıkacağız. Ares'le boy ölçüşeceğiz."

Perses'le antrenman yapmak sırf eğlencesine koşup tuğla bir duvara çarpmak, sonra ayağa kalkıp tekrar kafanı duvara vurmak gibiydi.

Antrenmana hiç zaman yitirmeden başlamıştık. Elbette Aiden ve Seth de katılmıştı. İkisini de aksi yönde ikna etmek boşa nefes harcamaktı.

Tıpkı Seth'le çalıştığım günlerde olduğu gibi, etrafımızda Avcılardan, öğrencilerden ve üniversite personelinden oluşan bir izleyici kitlesi birikmişti. Kampüste bir Titan olduğu haberi hızla yayılmıştı. Çoğu insanın görmeyi bile hayal etmediği bir şeydi. Afallayıp baktıkları için onlara kızamıyordum. Atletizm binasının en büyük antrenman odasında toplanan kalabalığın içinde arkadaşlarım da vardı.

Harikaydı doğrusu, çünkü yabancıların ve arkadaşlarının önünde dayak yemek gibisi yoktu.

Hem de yediğimiz dayağın haddi hesabı yoktu.

Minderli zemine hesabını tutamayacağım kadar çok düşmüştüm. Seth ve Aiden'la dönüşümlü yapıyorduk, onların durumu da benimkinden farksızdı.

Sıra Seth'teydi. Yavaşça yere oturdum, kuyruksokumum mindere değince dudağımı ısırdım. "Galiba kıçım kırıldı," diye inledim.

Aiden yanıma oturdu, elini uzatıp belimin alt kısmını ovalamaya başladı. İlkin canım yanmaya başladı fakat kesintisiz yanma hissi adalelerimi gevşetiyordu. "Evet, feci düştün doğrusu."

Halbuki mükemmel başlamıştı. Silahsız olan Perses'in arkasına geçmiş, sonra feci bir döner tekme indirmek üzere havaya sıçramıştım ki yıldırım hızıyla dönüp bacağımı tutmuş, sonra bezden bir bebek gibi savurmuştu beni.

Düşüşümü popom yavaşlatmıştı.

Perses şu anda Seth'i köşeye sıkıştırmıştı; Seth, Titan'ın merhametsiz darbelerinden kaçıyordu. Teoride Catskills'e doğru yola çıkmadan önce eğitim için kullanabileceğimiz bir haftamız vardı. Yol otomobille yirmi üç saat sürüyordu ve Marcus şu anda yolculuk için yığınla araç topluyordu.

Ordu için standart taktik eğitim yeterliydi, ya bizim için? Eğitimimizin tamamlanmış sayılması için Perses'i yere yıkıp ona üstünlük sağlamamız gerekiyordu. Önce kulağa kolay gelmişti, ta ki Perses'in Ares'in dopingli hali gibi olduğunu fark edene kadar. Öyle ya da böyle, hazır olsak da olmasak da Pazartesi sabahı yola çıkacaktık.

Kapıya doğru baktım. Deacon baktığımı görüp göz kırptı. Ona güldüm, bakmaya devam ettim. Birkaç safkan hayretle Aiden'a ve bana bakıyordu. Belli ki bir safkanın sırtına dokunması, bir Titan'ın Apollyon'u pataklamasından daha şoke ediciydi.

Gözlerimi devirip önümüzdeki maçı izlemeye döndüm.

Seth, Perses'in uzattığı kolunun altından eğilip Titan'ın arkasına geçti ve tıpkı benim gibi var gücüyle bir tekme indirmeye hazırlandı. Ne var ki Perses dönüp eğildi, Seth'i ayağından yakaladı. Dengesini yitiren Seth böğrünün üstüne minderlere düştü.

Perses başını geriye atıp güldü. "Sıradaki."

Ne zaman birimiz düşse, yerini sıradaki alıyordu. Aiden kendini itip yerden kalktı. Minderde yatan Seth'in yanından geçerken iki salak birbirine bakıp sırıttı.

Seth yanıma oturdu. Ona baktım. "Neden birbirinize 'ben

daha üstünüm' der gibi baktığınızı anlamıyorum. İkiniz de dayağı yiyip yerinize oturuyorsunuz."

Tek omzunu silkti. "El sıkışmamız gerektiği anlamına gelmez ki."

Dikkatimi tekrar Aiden'a verdim. Onun çok güzel bir apparkat attığını gördüm, ancak midesine Perses'in indirdiği vahşi yumruğa hiç de engel olmamıştı. "Bunun boşuna olduğunu biliyorsun, değil mi? Kendinize bu eziyeti çektirmeyin hiç. Ne de olsa Tanrı Katili ben olacağım. Siz dövüşmeyeceksiniz..."

"Biz de seninle birlikte dövüşeceğiz," diye karşı çıktı Seth. Sesi alçaktı. Onun da gözü Aiden ve Perses'teydi. "Tanrı Katili olman oraya yalnız başına gidebileceğin anlamına gelmez."

"Yalnız olmayacağım ki." Perses'in tekmesi Aiden'ın baldırına isabet edince yüzümü buruşturdum. "Yanımda Perses de olacak."

"Bu destek sayılmaz. Sonunda Perses'in ne yapacağını kim bilebilir ki? Orada, senin yanında olacak biri lazım." Seth geriye yaslandı, bacaklarını uzattı. "İkimiz de biliyoruz ki Aiden senin dikkatini dağıtır."

Dişlerimi sıktım. "Aiden yanımda olmayacak."

Güldü. "Bunu biliyor mu peki?"

"Öğrenecek." Ona baktım. "Seth, gücü ne zaman aktaracağımızı konuşmalıyız."

"Şu anda konu bu değil. Senin yanında sırf Perses'le Ares'in karşına dikilmene hayatta göz yummam. Öyle bir şey olmayacak ve tartışma kabul etmiyorum. Hiç olmazsa Ares'in dikkatini dağıtmak için bana ihtiyacın var," deyip bakışlarıma aynen karşılık verdi. "Hem aktarımı Catskills'e gitmeden yapmamalıyız."

Ağzımı açtım fakat Aiden sırtüstü yere düştü ve Perses seslendi. "Sıra sende kız!"

Seth'e hızla bir bakış fırlatıp ayağa kalktım. "Bu konuyu sonra konuşacağız."

Kaşını kaldırdı.

Minderde yatan Aiden ben yanından geçerken uzanıp tişörtümü çekiştirdi, sonra yerine gitti. Titan'ın önünde durdum, adalelerimi sıktım. Kapı tarafından Deacon ıslık çaldı, "Ona kızların neler yapabileceğini göster!" diye bağırdı.

Deacon'a gülümsemek için bakışlarımı Perses'ten bir saniye ayırdım, hepsi buydu. Göz ucuyla Perses'in elinin yüzüme hızla yaklaştığını gördüm. Son saniyede eğildim. Perses'in yumruğu saçlarımı uçuşturarak öyle bir hızla geçti ki... tanrılar. Eğer o yumruk yüzüme isabet etse beni anında bayıltabilirdi.

"Gözlerini hasmından asla ayırma," dedi Perses gülerek.

Onu Eğitmen Romvi adıyla tanıdığım zaman Ares bunu kaç defa söylemişti bana? Hiçbir şey bu sözcükler kadar gözümün kararmasına yol açamazdı.

Öne doğru takla atıp Perses'in arkasında doğruldum. Hızla döndüm, ikinci yumruğundan eğildim, kolunun altından geçtim. Hızlı olduğumu biliyordum; tam bir ninja gibi olan Aiden'dan da, diğer tüm melezlerden de hızlıydım. Fakat Perses, Ares gibiydi. Dövüşmek onların kanında vardı. Bu diyarda onlardan daha iyisi yoktu. Onların dengi olmayı ancak hayal edebilirdim.

Fakat şu an, Perses'in dengi mengi değildim.

Önünde doğrulduğum anda hareketimi tahmin edip tekmesini savurdu, çizmeli ayağı vücudumun tam orta yerine çarptı. Karnımda müthiş bir acı hissedip iki büklüm oldum. Elini omzuma indirince dengemi yitirdim. Geriye doğru yıkıldım, sertçe minderlerin üstüne serildim.

Perses birden burnumun dibinde bitti, tepeme heyula gibi dikilmişti. Yüzünde küstah bir gülümseme vardı. "Tanrı Katili

ol ya da olma, kız. Böyle dövüşürsen Ares seni ezer. Bildiğin gibi, seni öldüremez ancak ölmek için yalvartır. Tekrar yaşamak istediğin bir şey mi bu?"

Öfke damarlarımı zehir gibi yakıyordu. "Benim adım 'kız' değil ve hayır, o da tekrar yaşamak istediğim bir şey değil."

Yüzündeki sırıtış silindi. "O zaman kalk ayağa, kız."

Gözlerimi kaçırmadan yuvarlandım, oturur hale geldim. Acıyı duymazdan gelip ayağa kalktım.

On Sekizinci Bölüm

Çarşamba olduğunda sırtımda mavi ve morun her tonunun olduğundan emindim. İşin doğrusu, konuşan, yürüyen, koca bir çürüğe dönüşmüştüm. Aiden'la Seth de bir arpa boyu yol kat edememişti. Dün gece Aiden'la yatağa girdiğimizde her yanımız öyle sızlıyordu, öyle bitap düşmüştük ki pantolonlarımızı bile çıkaramamıştık.

Söylemeye hiç gerek görmüyorum ama Marcus yatak odalarını ayırma ısrarından caymıştı. Gerçi haksız da sayılmazdı. Vücutlarımız birbirine değiyorsa ikimiz de hiçbir şey yapamıyorduk.

Muhteşem Ordu bizden çok daha iyi durumdaydı. Sayıları bine yaklaşan askerler temel taktik manevraları öğreniyordu. Televizyonda izlediğim eğitim kampı görüntülerine benziyordu. Perses'in onlara yeni beceriler öğretmektense, onları sertleştirmeye çalıştığını düşünüyordum. Gördüğüm tüm Akit Eğitmenlerinden beterdi.

Titan, içi hakaret dolu bir fosseptik çukuruydu sanki.

O gece, Laadan'in verdiği bir tür bitkisel karışımla uzun

uzun banyo yaptıktan sonra yatağa oturdum. Ortak alana gidip de yemek yiyemeyecek kadar mecalsizdim.

Neyse ki Aiden muhtemelen tüm kâinatın en muhteşem adamıydı. Odaya tepeleme patates kızartması ve tavuk parçası dolu bir tabak getirdi.

Kapıyı ayakkabısının burnuyla itip kapatırken, "Güzel tişörtmüş," diye yorumda bulundu.

Üstüme baktım, sırıttım. "Kusura bakma."

Gülümseyip yanıma oturdu, tepsiyi aramıza koydu. "Daha önce de yüz defa dediğim gibi, seni kendi kıyafetlerimle görmeye bayılıyorum."

Yanaklarım al al olmuştu. "Pantolon giymeye üşendim."

Kirpiklerinin arasından bakıp güldü. "O konuda da şikâyet etmeyeceğim." Bir meşrubat kutusu aldı, açıp bana verdi. "Deacon'la irade savaşını kaybettim."

"Eyvah."

Deacon da bizimle New York'a gelmek istiyordu. Ordunun adını o koyduğu için, kendini resmi maskot falan olarak görüyordu. Aiden elbette buna sevinmemişti, haklıydı da. Deacon burada daha güvendeydi. Yolda karşımıza ne çıkacağının, New York'a gidince orada ne bulacağımızın garantisi yoktu ki.

"Ona bir milyon kez falan burada kalmasının daha iyi olacağını söyledim." Tavukların üstündeki kıtır sosu kazımaya başlayınca ona gülümsedim. "Ama deveye hendek atlatmak daha kolaydır."

"Zaten sen istemesen de bir yolunu bulup gizlice gelirdi." Bir tavuk parçasını soslu derisiyle birlikte ısırdım. "Kaygılanıyor, biliyorsun. Sadece senin için değil, Luke için de."

"Orasını anlıyorum." Tavuğun üstündeki sosu tabağa döktü. "Ama hoşuma gitmesi gerekmiyor."

Onun tavukların soslu derilerini özenle soyuşunu izledim,

sonra derin bir nefes aldım. "İnsanlar yaralanmasını istememekten, onları güvende tutmaktan söz etmişken. Bu konuyu konuşmamız gerekiyor."

Aiden başını kaldırdı, parmakları hareketsiz kaldı. "Detaylar?"

Tavuğumu bitirip içeceğimden bir yudum aldıktan sonra devam ettim. "Burada, geride kalmanı değil benimle gelmeni istiyorum. İstemesem de biliyorum ki geleceksin."

Aiden tavuğunu indirdi, başını yana eğdi. "Ha şunu bileydin."

"Ama sen yanımdayken Ares'le savaşamayacağımı da biliyorum," diye olanca hızımla devam ettim ki dilimin ucuna gelen sözcükler dökülmesin. "Neden orada olmak istediğini biliyorum, buna saygı da duyuyorum. Kahretsin, seni bu yüzden seviyorum ya. Ama Ares sırf beni mahvetmek için seni hedef alacak."

Tavuğu elinden bıraktı. "Benden imkânsızı istiyorsun Alex."

"Hayır, istemiyorum." Fırtına bulutu gözlerine baktım. "Seni seviyorum Aiden. Her şeyden çok hem de. Orada benimle olmayı istemen harika bir şey. Fakat buna izin veremem. Ares benim için ne kadar kıymetli olduğunu biliyor, orada dikkatimi dağıtırsın. Söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama durum bu."

Çenesinde bir kas seğirmeye başladı. "Buna alınsam mı bilmiyorum."

"Hayır, sakın!" Tavuğu kafasına atmamak için kendimi zor tuttum. "Bak, biliyorum ki oraya sensiz girmem düşüncesi..."

"Midemi bulandırıyor?"

"Şey, evet, ama sen de şunu anlamalısın. Seni sevdiğim için, Ares'in seni bana karşı kullanmasından endişe etmek istemiyorum."

Kas iyice atmaya başlamıştı. "Ben de seni seviyorum, zaten o yüzden bunu kendi başına yapmana izin vermem delilik olur."

Sabırlı olmaya çabalıyordum, o yüzden ağzıma bir avuç dolusu patates kızartması tıktım, konuşmaya öyle devam ettim.

"Tek başıma gitmiyorum. Seth de gelecek."

"Ne yani, kendimi daha mı iyi hissedeyim bu yüzden?"

"Onun da fikrini değiştirmeye çalışmadım sanma." Gözlerimi kıstım. "Fakat o bir Apollyon."

"Ben de kendi başının çaresine bakabilen, eğitimli bir Avcı'yım," diye yanıt verdi. "Hem, orduyla birlikte daha mı güvende olacağım sanki?"

"Bana kalsa oraya hiç gelemezdin ama senden bunu istemiyorum. Ares'in yakınında olmadığını bilirsem kendimi daha iyi hissedeceğim." Ellerimi silip temizledikten sonra kollarımı göğsümde birleştirdim. "İçten içe biliyorum ki sen de bunu anlıyorsun."

Sessizce tepsiyi toplayıp kalktı, sehpanın üstüne koydu. Bana döndü, iki eliyle yüzünü sıvazladı. Kollarını indirirken yüzü asıktı. "Alex..."

"Deacon'ın gelmesini istememe nedeninle aynı, ama beni dinlemeni umuyor, bunun için dua ediyorum." Bacaklarımı altıma topladım, tişörtü iyice aşağı indirdim. "Hem bana borcun var."

"Öyle mi?" Yatağa doğru gitti.

Başımı öne salladım. "Evet. Hani şu ruh ve Hades meselesi var ya? Önümüzdeki hafta ölüp sonsuza dek Hades'in celladı olmanı istemiyorum."

"Ölmeyeceğim ama sen de orduyla gitmenin çok güvenli olmadığını anla."

İçimde bir umut filizlendi. "Ama bunu atlatacağını biliyorum. Adım gibi eminim." Başka bir şeye inanamazdım. İşin doğrusu, o ordunun bir parçası olmak tehlikeliydi gerçekten; ancak Ares'in karşısında durmak intihardan farksızdı."

Aiden yanımda yatağa oturdu. "Hiç hoşlanmadım bundan."

"Hoşlanman da gerekmiyor. Nasıl ki ben, ruhunu Hades'e vermenden hoşlanmadıysam. Tek yapman gereken anlamak."

Sözcükler ağzımdan dökûldüğü anda kendi kendimi tebrik ettim. Bazen kendi olgunluğuma şaşırıp kalıyordum.

Sırt üstü uzandı, ellerini dümdüz karnına koydu. Gözleri kapalıydı, gür kirpikleri yanaklarının üst kısmına değiyordu. Çenesindeki adale arıkuşu gibi hızla oynuyordu fakat gözlerimin önünde yavaşladı. Aiden derin bir nefes aldı, seğirme kesildi, nihayet gözleri açıldı.

Gözlerime kilitlenen gözleri grinin en yumuşak tonuydu. "Buna razı değilim. Hatta nefret ediyorum, Alex, ama anlıyorum. Başka bir yolu olsa, ona yaklaşmanı asla istemezdim. Kahretsin, onun yakınında olmanı istemiyorum fakat buna mecbursun. O yüzden tamam, ben orduyla kalacağım."

Omuzlarımdaki, boynumdaki gergin kaslar gevşedi. Ona doğru uzandım, yanağından öptüm. "Teşekkür ederim. Senin için kolay olmadığını biliyorum, sağ ol."

Yan döndü, başını dirseğine dayadı. Uzanıp elini bacağımda gezdirdi, berbat bir çürüğe dokunmamak için son anda yön değiştirdi. "Seth'le şu güç aktarımı meselesini ne zaman halledeceksiniz?"

"İyi soru." Dertlerin biri bitince sıra diğerine geliyordu. "Catskills'e gidene kadar beklemek istiyor."

Kaşlarını çattı. "Nedenmiş o?"

Omuz silktim. "Hiç bilmiyorum. Daha önceleri güce söz geçirmenin zorluğundan söz etmişti, belki de aklımı kaçırır, gördüğüm herkesi çarparım diye düşünüyordur."

Aiden güldü. "Çok gülünç bu."

"Evet, ama bilmiyorum. Diğer seçenek ise onu zorla tutup bu işi halletmek ki bunun da pek yürüyeceğini sanmıyorum."

Tek kaşını kaldırdı. "Buna hiç itirazım yok. Onu seve seve tutarım."

Güldüm. "Berbatsın."

"Yardım ediyorum, o kadar."

Onu tekrar yanağından öpüp arkaya yaslandım. "Onunla tekrar konuşacağım. Bana kalırsa bir an önce, New York'a gitmeden yapmamız gerekiyor."

"Katılıyorum." Parmakları ondan ödünç aldığım tişörtün kenarlarıyla oynuyordu.

Takip eden sessizliğin içinde uzanıp onu üçüncü kez öptüm. "İyi şans için," dedim fısıltıyla. "Savaşa gidiyoruz."

Gözlerini kırpıştırarak kapattı. "Öyle."

"Hiç kendini bu durumda bulacağını düşünmüş müydün?" Elimi yumuşacık yanağına koydum, o da başını yasladı. "Hiç düşünmemiştim. Söyleseler inanmazdım," diye itiraf ettim.

"Ben de." Elini elime bastırdı, beni öylece tuttu. "Hiçbirimiz bunu öngöremezdi bence."

Dudağımı ısırdım. Bir an için kendimi inanılmayacak kadar... toy hissettim. Aiden'ın beni avutmasına ihtiyacım vardı. "Sonra düzelecek mi sonra? Her şey normale dönecek mi?"

"Bence dönecek." Avucumu tekrar öptü. "Hadi, daha neşeli şeylerden söz edelim. Sence Seth bir şeyler mi çeviriyor?"

Güldüm. "Bu senin için daha neşeli bir konu mu?"

"Belki." Hafifçe güldü, kalbim göğsümde bir takla attı. "Ee?"

Yanıt vermek üzereydim ki kapı çalındı. Yorganı çıplak bacaklarımın üstüne ancak çekmiştim ki kapı ardına kadar açıldı, Deacon davet mavet beklemeden içeri daldı.

Yatağın ucuna sıçrayınca sapsarı bukleleri yaylandı. "N'aber millet!"

Aiden ağır ağır doğruldu. "Merhaba Deacon. Biri kalkıp seni buyur edene ya da 'içeri gel' diyene kadar beklemek gerekir, biliyor muydun?"

"Bir şeyi bölmedim ya. İkiniz de hâlâ giyiniksiniz."

Güldüm. "Doğru diyor."

Aiden bana "hiç de yardımcı olmuyorsun" dercesine bir bakış fırlattı. "Ee, ne var ne yok, Deacon?"

"Marcus seni arıyor. Ortak salonda. O yüzden sizi ben kontrol etmek istedim, belki çıplak falansınızdır diye." Göz kırptı, ben de tekrar gülmemek için kendimi tuttum. "Bir şey değil."

Aiden söylene söylene yataktan kalktı. "Tamam. Haklısın."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ağabeyi kalkınca Deacon yatağa kendini fırlattı, ben de yerimden sıçradım. Elime hafifçe vurdu. "Marcus Konsey konusunda falan konuşacakmış ya da öyle can sıkıcı şeyler işte. Sevgilisi de yeniden inşa planlarını görüşmek istiyormuş sanırım. Neyse, konuşmanın yarısını dinlemedim zaten."

Kaşlarımı kaldırdım. Konsey'de Aiden'ın babasına ait olan boş bir koltuk vardı. Aiden hiç oturmadığından bu yer hep boş kalmıştı ve bu da Aiden'ı hep içten içe kemirmişti. Babası onun kendi izinden yürümesini istemişti, bir Avcı olmasını değil; bunu o da biliyordu.

Aiden elini saçlarının arasında gezdirdi. "Tamam. Bu çok ilginç olacak işte."

Erkek kardeşi alay edercesine güldü. "Ben burada kalıp Alex'e eşlik ederim."

"Tamam, öyle yap." Aiden yatağın ucuna geldi, eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ben birazdan dönerim."

Ardından el sallayıp gidişini izledim. Sonra Deacon'a baktım. Parmaklarının cep telefonunda uçuştuğunu görünce kaşlarımı kaldırıp sordum. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bekle, görürsün." Birkaç saniye geçmişti ki kapı tekrar açıldı, Luke ile Olivia içeri girdi. Deacon başını geriye yatırıp sırıttı bana. "Pijama partisine ne dersin?"

Onları elimle içeri çağırıp güldüm. "Bence harika."

Olivia yanıma sıkıştı, Luke ise yatağın uç kısmına enleme-

sine uzandı. Olivia uzanıp kumanda cihazını aldı. "Birkaç gün sonra savaşa gidecek olabiliriz ama pijama partisi yapamayacak kadar da büyümedik ya."

"Çok haklısın." Luke'un uzattığı yastığı alıp iyice yerime yerleştim.

Dördümüz birden, gecenin geç saatlerine kadar berbat bir film izledik. Uzun zamandan beri hiç bu kadar rahatladığımı anımsamıyordum. Odalarına dönmek için kalktıklarında ben de doğrulup oturdum, yastığı göğsüme bastırdım.

"Bir söz verelim," dedim.

Üç çift göz bana döndü. "Ne sözü?" diye sordu Olivia.

Söyleyeceğim şey yüzünden kendimi aptal gibi hissediyordum ama boş versenize. "Tüm bu işler bittikten sonra, bunu haftada en az bir kez yapmaya söz verelim. Nerede olursak olalım, ne yaparsak yapalım."

Olivia'nın yüzüne kocaman bir sırıtış yerleşti. "Bu sözü seve seve veririm ben."

"Al benden de o kadar," dedi Luke, kolunu Deacon'ın omzuna atıp.

Normal bir şey yapma planı bana kendimi iyi hissettirmişti. Uykuya daldım, Aiden'ın yatağa girdiğini hissedene kadar da uyudum. Başımı ona doğru arkaya yatırdım, o da elini belime attı. "Marcus'la görüşmen nasıl geçti."

"İyiydi." Yanağımı öptü, beni kendine çekti. "Her şey... yoluna girdikten sonra Konsey'deki yerimi almamı istiyor."

O kadarını ben de tahmin etmiştim. "Peki sen ne diyorsun?"

Aiden uzun süre sessiz kaldı. "Konsey'de yapabileceğim şeyler var; bir şeyleri yoluna sokmaya çalışabilirim, özellikle de İksir melezler üstündeki etkisini yitirince. Ama..."

Sözünü tamamlamadı. Konsey, Aiden için çok şey ifade ediyordu... sadece bir sorumluluktan öteydi. Ona doğru döndüm,

başımı başının altına koyup ona iyice sokuldum. "Şu anda bir karar vermen gerekmiyor. Zamanın var."

"Haklısın." Elini belimden yukarı kaydırdı, öylece durdu. "Zamanımız var."

Cuma günü işkenceden farksız bir antrenmanın ardından topallaya topallaya dekanın ofisine gittim. Muhteşem Ordu ertesi gün kuşluk vaktinde harekete geçecekti. Tartışacak çok şey vardı ve davet edilmeyi başarmıştım. Seth de öyle. Geçmişte sadece başımı belaya soktuğum için dekanlığa çağırılırdım, o görüşmelerde de genelde iki taraf arasında hakaretler uçuşurdu.

Mesela bir seferinde Seth'i Marcus'un hançerleriyle doğramakla tehdit etmiştim.

Bunu hatırlayınca gülümsedim.

Boş bir iskemleye çöktüm, odada etrafa bakındım. Marcus çalışma masasının ardındaydı, başka nerede olacaktı ki zaten? Diana da yanındaydı. Aiden ile Solos iki şahin gibi masanın iki yanında dikiliyor, sert yüz ifadeleriyle bunun ciddi bir konuşma olacağını hatırlatıyorlardı. Apollo bile oradaydı. Son zamanlarda genelde kampüste takılıyor, askerlerin eğitimini izliyordu. Şu anda elinde bir Newton beşiği vardı, daha önce hiç görmemiş gibiydi. Eli küçük, gümüş toplardan birinin üstünde, havada duruyordu. Kaşlarımı çatıp etrafa tekrar bakındım.

Perses'i mi arıyorsun? Duvara yaslandığı yerden bana baktı Seth. En son gördüğümde, iki safkan kızla birlikte boş bir odaya gidiyordu.

"Nee?" diye ciyakladım kendime hâkim olamayıp.

Birkaç çift göz bana döndü, Seth pis pis güldü. Aiden'ın kaşları çatıldı ve Seth'i tehdit etme olayını yine yaşayacağımızı düşündüm.

Apollo gümüş topu bıraktı, top gidip diğer topa çarptı ve zincirleme tepkime başlattı. Apollo'nun yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Kimse size başkalarının yanında telepatiyle anlaşmanın ayıp bir şey olduğunu söylemedi mi?" dedi Marcus ellerini masanın üstünde birleştirip.

Dudaklarımı büzdüm. "Doğrusunu istersen hiç kimse söylemedi."

Gergince gülümsedi. "Bak, ben söyledim işte."

Enselendin, dedi Seth.

Iskemlenin kenarlarını kavrayıp dosdoğru gözünün içine baktım. Senden nefret ediyorum. "Ee, ne var ne yok?"

Perses'in burada olmak yerine mercimeği fırına vermesi dışında mı?

Apollo diğer taraftan bir gümüş topu tuttu, geriye çekip bıraktı.

Tanrılar aşkına...

Marcus'un bakışları Seth ile benim aramda gidip geldikçe daha da şüpheli bir hal alıyordu. "Solos, Perses'le savaş stratejilerini konuşuyordu. Bunda ikiniz kilit rol oynayacağınızdan toplantılara katılmanız iyi olur diye düşündük."

Seth ilerledi, yanımdaki iskemleye kendini bıraktı. "Tartışacak ne var ki? Anladığım kadarıyla gayet kolay. Ordu ön kapıdan saldırırken Alex ve ben, Perses'le gizlice içeri sızacağız."

Perses bir önceki gün bizi pataklarken bir yandan da plandan söz etmişti. Aiden, Ares'e karşı saldırı başladıktan sonra büyük grupla kalmayı kabul etse de, eğitimlere hâlâ katılıyordu.

Solos kalçasını masaya dayayıp New York Akiti'nin bir haritasını işaret etti. Athena'nınkinden çok daha güzel bir haritaydı bu. "İş o kadar kolay değil. Sizleri gizlice içeri sokmanın bir

yolunu bulmalıyız. Catskills'in ne kadar iyi korunduğunu hiç şüphesiz hatırlıyorsundur. İlk çitleri aşmak sorun olmayacak. Duvara gelince, orada iş değişiyor işte."

Seth'in dudaklarında küstah bir gülücük peydahlandı. "Doğu duvarında bir gedik vardı. Perses'e daha önce söylemiştim. Büyük bir delik değil ama bir kişinin geçebileceği kadar büyük. Ares taş işçiliğine meraklı değilse büyük olasılıkla tamir edilmemiştir."

"Ares'in böyle bir gediği savunmasız bırakması olacak şey değil," dedi gözleri çelik grisi bakan Aiden. "Oraya elinizi kolunuzu sallayıp giremezsiniz."

Seth'in sırıtışı daha da yayıldı. "Öyle yapmayı planlamıyordum zaten."

"Tamam," deyip içimi çektim, irade savaşını daha çıkmadan sona erdirdim. "Öyleyse öncelikle duvara gitmeliyiz. Bunu yapabiliriz... Apollo!"

Tanrı başını kaldırdı. Elindeki Newton topları bir kez daha çarpıştı. "Ne var?" diye sordu.

"Ne mi var?" Ona öfkeli bir bakış fırlattım. "Sen ciddi misin yahu? Daha önce hiç mi Newton beşiği görmedin? İlk topun her çarpışı geri kalan topları harekete geçirir."

"Hayır, görmemiştim." Bakışlarını beşiğe çevirdi. "Yerçekimi süper bir şey."

"Tanrılar aşkına," diye inleyip iskemleye çöktüm. "Beynim acıyor."

Apollo gümüş topu bir kez daha bıraktı, sonra beşiği Marcus'un masasının ucuna koydu. "Galiba orduyla Cumartesi harekete geçiyorsun?" dedi Solos'a. Melez onaylayınca, Aiden'a döndü. "Sen de Alex'le mi yola çıkacaksın?"

"Sormana gerek mi var?" diye yanıtladı Aiden, ellerini masaya koyup öne kaykılarak.

Apollo omuz silkti.

Koltuğunda geriye yaslanan Marcus, "Ben de orduyla birlikte yola çıkıyorum," dedi.

Diana nazik bir tavırla genzini temizledi. "Bir öneride bulunabilir miyim?" Dayım başıyla onaylayınca kadın gülümsedi. "Bana kalırsa sana burada daha çok ihtiyaç duyuluyor Marcus."

Dayımın gözleri bir anda yemyeşil kristallere dönüştü. "Bana Catskills'de ihtiyaçları var."

"Öyle hissettiğini biliyorum," dedi kadın anlayışlı ve sabırlı bir şekilde. "Sende bir Avcı yüreği var Marcus, ancak yapmamız gereken de o kadar çok şey var ki. Sadece savaşmakla olmaz."

"O haklı," dedi Apollo, belli ki konuşmaya katılmaya hazırdı artık. "Yeniden inşa süreci en azından savaş kadar önemlidir ve savaşın bitmesinden çok önce başlar."

Marcus dişlerini sıktı. "Sen buradasın, Diana. Konsey'in sağ kalan üyeleri de."

"Konsey dediğin bir virane, Marcus. Sana burada ihtiyacımız var ve her şey olup bittikten sonra bir şeyleri kurabilmek için sağ olman gerekiyor," diye itiraz etti Diana. İçimden, kadının bu düşüncesinin altında başka bir şey var mı diye düşündüm. Öyleyse de onu suçlayamazdım. Ben de Aiden'ı geride kalmaya ikna etmek için sol kolumu seve seve verirdim. "Sana burada ihtiyacımız var."

Onaylayan başkaları da oldu, Marcus koltuğunda dimdik durdu. "Ben Avcı olarak eğitildim. Savaşta işe yarayacak meziyetlerim..."

"Bunu biliyoruz." Konuşan Aiden'dı. "Fakat Diana'ya katılmak zorundayım. İşin o kısmını biz hallediyoruz."

"Evet," dedi Solos. "Sonrasında oluşacak kaosla başa çıkamazsak, Ares'i yenmenin hiçbir anlamı kalmaz. Kaos gerçekten de olacak. Akit'lerimiz ya yok edildi ya ağır hasar gördü. Koca

Konsey'ler yeryüzünden silinip gitti. Üstüne, bir de İksir'den ve kölelikten kurtulacak melezler var. Liderlere ihtiyaç duyuyoruz... güçlü liderlere."

Gururla güldüm. Marcus'tan harika bir lider olurdu. Zaten öyleydi. Pekâlâ Baş Bakan rolünü üstlenebilirdi. Çoğu zaman malum yerine sopa sokulmuş gibi davranırdı ama dürüst ve âdildi. Sıkı olmasına sıkıydı fakat safkanlar ve melezler için daima en iyi olanı yapardı.

Göz göze geldik. İfademde ne gördü ya da gülümseyişimin yaptığı şeyle ilgisi var mıydı bilemiyorum, ama öyle düşünmek istiyorum.

Marcus eliyle alnını sildi, oflayıp pufladı. "Orada olmak istiyorum, ama... haklısın. Burada olmam gerekiyor."

"Tamam, artık bu meseleyi hallettiğimize göre gidip üstünde yatacak yumuşak bir şey bulayım." Seth iskemlesinden fırladı. Hareketlerinin o eski akıcılığından eser yoktu. Bana baktı, kehribar gözlerini haylazca bir ışıltı bürüdü. "Bana katılmak ister misin?"

Gözlerimi devirdim.

Aiden'ın gözleri öfkeyle parladı, renkleri fırtınalı bir griye dönüştü. Aiden kendini itip masadan uzaklaştı, ayağa kalktı. "Aman ne komik."

Seth geri geri giderken göz kırptı. "Yalnızca centilmenlik yapıyorum."

"Git başka yerde yap," dedi Aiden.

Başımı iki yana salladım, Seth kahkahalar atarak kapıdan çıktı. Bir ara Seth'le arkadaştan öte olmuştuk, karşılıklı derin hisler besliyorduk ancak yüzde yüz emindim ki Seth'in tek amacı Aiden'ı öfkeden kudurtmaktı.

Seth çıkınca konuşma Konsey'e döndü, benim de ilgim orada sona erdi. İskemlemden kalktım, onlara odama gideceğimi

söyledikten sonra topallayarak çıktım. Geleceğimde bir bitkisel banyo daha görünüyordu. Perses'le iki antrenmanımız kalmıştı. Hepimiz daha iyiye gidiyorduk ancak onu yere seren henüz çıkmamıştı.

Henüz.

Catskills'e doğru yola çıkmadan, içimizden birinin onu yenmesi gerekiyordu.

Basamakların tam ortasına gelmiştim ki Apollo önümde belirip beni ürküttü. Yana kayıp dengemi yitirdim. Basamağın ucundaydım, kırılan kemikler gözümün önünden geçiyordu. Apollo kolumu tutup düşmemi engelledi.

"Ulu tanrılar," diye soludum boştaki elimle tırabzana tutunup. "Bunu yapman şart mı?"

"Bir şeyin yok." Kolumu bıraktı. "Konuşmamız lazım."

Tırabzana yaslanıp ona alaycı bir ifadeyle baktım. "Ne o? Newton beşiğinden sıkıldın mı yoksa?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Neden gücü Seth'ten kendine aktarmadın?"

"Catskills'e varana dek beklemek istiyor." Tanrı kaşlarını çatınca durdum. "Bak, yola çıkmadan önce gücü aktarmak istiyordum ama..."

"Ama Seth istemedi, çünkü bunu yapıp yapamayacağından emin değil." Apollo küfredince ta içimde bir huzursuzluk oldu. "Bu büyük bir sorun olabilir."

Huzursuzluk, kaygıya dönüştü. Tenimi karıncalandırıyor, içimi deşiyordu. "Kafana her estiğinde karabatak gibi bir görünüp bir kaybolmaya, doğru dürüst hiçbir yanıt vermemeye bayıldığını biliyorum. Yararlı hiçbir şey yapmıyorsun, ondan sonra da çıkmış bir sorun olabilir diyorsun!"

Apollo kaşlarını çattıysa da, bayramlık ağzım bir kez açılmıştı. Artık toparlayamazdım. "Sana bir şey diyeyim mi? Bun-

ların hepsi düpedüz saçmalık. Daha önce de demiştim, yine diyorum. Ares sizin sorununuz. O, tanrıların sorunu." Apollo ağzını açtıysa da devam ettim. "Sakın bunun Seth'in sorunu olduğunu söyleme bana! Ares, Solaris ve İlk'le başlattı bu saçmalığı. Ama sizler hiçbir şey yapmadınız, değil mi? Derinine inip soruna kalıcı bir çözüm bulmak yerine onları öldürmesi için Mezhep'i yolladınız."

"Alex..."

"Aynısı şimdi yine oluyor. Sizin uğrunuza... tanrılar uğruna savaşa gidiyoruz. İnsanlar ölecek. Arkadaşlarım, sevdiklerim ölebilir! Ben de ölebilirim!" Sesim titredi, bir basamak aşağı indim. Boğazım cayır cayır yanıyordu. "Bunu unuttum sanma Apollo. Sonunda ben de ölebilirim."

Ağır elini omzuma koyup sıktı. "Sana söz veriyorum Alex, ne olursa olsun seninle ilgileneceğim. Bunu sana daha önce de söylemiştim ve sözlerimi daima tutarım."

Boğazımdaki yumru yüzünden konuşmakta güçlük çekiyordum. Yardımıma muhtaç olanların elinde ölmemin kaçınılmaz olduğu hiç çıkmıyordu aklımdan. Aslını isterseniz, kabullenemediğim bir şeydi bu. O cehennem kaçkını ikiz içimden çıktığından beri bu konuyu düşünmeyi reddediyordum ve sebebini ilk defa o anda tüm açıklığıyla kavramıştım. Apollo, kendi istediği ne olursa olsun diğer Olimposluların sözünden çıkamazdı. Çıkarsa, onları daha da bölmüş olurdu ki bunun sonuçları felaketten farksızdı.

Gözyaşlarımı tuttum, bakışlarımı kaçırdım, ağzımı açtığımda çıkacak sesin bir hıçkırık olmaması için yutkundum. "Ölmek istemiyorum ben."

"Biliyorum," dedi Apollo. Sesi şaşılacak kadar kibardı. "Bunun olmasını engellemek için gücümün yettiği her şeyi yapacağım. Seni daha hiç yüzüstü bırakmadım, değil mi?"

Bakışlarımı gri, beton duvarlarda gezdirdim, nihayet onun gözlerine baktım. Bırakış mıydı hiç? Gerçekleri gizlemiş, bilgiyi sadece işine geldiği zaman vermişti ama beni hayal kırıklığına uğratmış mıydı? Soruyu yanıtlamadım. "Tanrıların savaşması gerekiyordu. Bunu sen de biliyorsun Apollo. Onların da bu işte olması gerekiyordu."

Saniyeler geçti. "Haklısın."

Vay canına. Nutkum tutulmuştu. Bunun üstüne Aiden'la Seth sevişmeye başlayıp birbirlerine ölümsüz aşklarını itiraf etseler tam olurdu herhalde. "Haklı mıyım?"

"Haklısın. Bu işe onların da karışması gerekiyor. Dövüşmeleri gerekiyor."

Nasıl konuşulduğunu anımsamam birkaç saniyemi aldı. Ümit, göğsümde ufacık, cılız bir ateş gibiydi. Tanrılar da savaşırsa, tarafımızdaki kayıplar azalırdı. "Bunu yapabilir misin peki?"

Apollo başını önüne eğdi. "Onları da bu işe katmak için elimden geleni yapacağım."

"Yapmalısın. Bu, onların savaşı."

"Bu herkesin savaşı," diye düzeltti beni. "Çünkü gelecek herkesin geleceği."

On Dokuzuncu Bölüm

Cumartesi günü acı içinde geçmişti.

Perses'le dövüşme konusunda giderek iyileşiyorduk ama hâlâ her seferinde ağzımızın payını veriyordu. Seth bir tekme indirip Perses'i yere yıkmaya çok yaklaşmıştı. Titan sendelemişti gerçekten de, ama düşmemişti. Seth'in üstüne atılmış, göz açıp kapayana kadar İlk'in sırtını yere yapıştırmıştı.

Pazar günü daha da beterdi.

Ben mavi cankurtaranın üstünde sıçrarken Perses, "Minderler zayıflar içindir," buyurdu ve bir anda karamsarlığa kapıldım. Titan elini kaldırınca tüm minderler kendiliğinden ayağa dikildi ve akordeon gibi katlandı. "Savaşçıların minderle işi olmaz."

Geriye çekildim, minderler tarafından ezilip dümdüz edilmekten son saniyede kurtulmuştum. Minderlerin altında sert ve soğuk zeminden başka bir şey yoktu. İçimi çektim. Bunun canımı yakacağını biliyordum ve her zamanki gibi seyircimiz boldu. Arkadaşlarımın arasına üç de safkan karışmıştı. Solos yüzünü ekşitmişti bile.

Perses gelmem için işaret etti. "Hadi, kız."

Kendimi rahatlatmak için derin bir nefes alıp ona doğru yürüdüm. Öfkeyle saldırmak iyi bir fikir gibi gelmişti. Tanrılar biliyor ya, bunu ara sıra yapıyor fakat sonra o gazla bir şeyleri yüzüme gözüme bulaştırıyordum. Ne var ki Perses ya da Ares karşısında hata yapmanın sonu iyi değildi.

Titan anında üstüme fırladı, koca yumruğunu başıma doğru savurdu. Çocuk oyuncağıydı. Eğilip hamlesini savuşturdum. Yukarı fırladım, sola doğru bükülerek çizmeli tekmesinden kurtuldum. Onu diz hizasında engelleyip boğazına saldırdım. Perses karşılık verdi, gardımı aşan simsi yumruğu koluma çarpıp beni fırıldak gibi döndürdü. Kendimi yere atarak etkisinden kurtulayım dediysem de, kolunu uzatıp göğsüme enlemesine vurdu. Ciğerlerim birden boşaldı. Geriye doğru sendeledim, o yüzden tekmesini alçaktan savurduğu sırada tümüyle hazırlıksızdım. Sert zemine sırtüstü çarptım; bu sefer sadece ciğerlerimdeki değil bütün hücrelerimdeki oksijen kaçıp gitti.

Dizlerimi büküp "Off," diye inledim. Tavan netleşene kadar birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, önümde uçuşan beyaz beneklerin kaybolmasını bekledim.

Aiden'ın yüksek sesle sayıp sövdüğünü işittim.

Tepemde duran Perses'in kahkahası sinirlerimi geriyordu. "Umarım sen Tanrı Katili'ne dönüştüğünde Ares hâlâ ortalarda olur."

Ona işaret çektim.

Titan başını geriye atıp güldü. "Aman ne tatlı."

Yuvarlanıp ayağa kalktım, topallayarak küçük seyirci topluluğunun önünden yan tarafa geçtim. Olivia benimle göz göze gelip anlayışla gülümsedi. Az kalmıştı, dedi dudaklarını kıpırdatarak.

Ama bu sayılmıyordu. Duvar dibindeki Aiden'la Seth'in yanına gittim. "Beceremedim."

"Hiç de değil." Aiden bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Harika iş çıkardın."

"Yere iki seksen uzandın," dedi Seth, ikimiz de bunun üzerine dönüp ona ters ters baktık. Perses'e doğru koşar adım giderken gülüyordu.

Oturdum, Aiden'ın uzattığı su şişesini aldım, biraz su içtim. Seth, Perses'le dövüşürken ben de bir sonraki raunda hazırlandım. Seth yere yapışınca yerini Aiden aldı. Kemiklerimin yarısı kırılacak gibi ağrıyordu. Aiden'ın hiç gerekmediği halde kendine niye bu eziyeti çektirdiğini aklım almıyordu doğrusu. Hoş, Perses'in buna itirazı yoktu. Bizi ne kadar dövdükçe ağzı kulaklarına varıyordu. Bacaklarımı uzatıp sancıyan adalelerimi gevşettim. Ne zaman Perses'in karşısına çıksam akaşayı kullanıp ona eter yüklü feci bir...

"Kutsal iblis kıçı," diye fısıldadım.

Seth kaşlarını çatıp bana baktı. "Ne dedin?"

Dudaklarımda bir gülümsemeyle ayağa fırladım. "Buldum."

Bana bakıp başını iki yana salladı. "Ne buldun? Süt mü?"

"Hayır." Heyecandan kıpır kıpırdım, Aiden'ın yeri boylamasını iple çekiyordum. Aslında istemiyordum bunu ama Perses'le dövüşmeliydim. "Onu nasıl yeneceğimi buldum."

Seth, hadi oradan, dercesine soludu burnundan.

Becerilerime karşı güvensizliğini görmezden geldim. Eğitim sırasında Perses, ne bana ne de Seth'e Apollyon güçlerimizi kullanamayacağımızı söylemişti. Nasıl olduysa, bu güçleri kullanamayacağımız sonucuna biz varmıştık. Antrenmanlara tekrar okul sırasına dönmüş dövüş eğitmeni gözüyle yaklaşıyorduk. Ama öyle değildik. Normal öğrenci de sayılmazdık.

Aiden sırtının ortasına yediği bir tekmeyle dizlerinin üstüne düştü.

"Çok salağız biz," dedim Seth'e sırıtarak.

Kaşlarını kaldırdı. "Kendi adına konuş, meleğim."

Aiden bize doğru yürümeye başlamıştı, yarı yolda yanından geçtim, parmaklarımı koluna sürdüm. "Ben bu işi hallettim," dedim ona.

Bana gülümsedi ve ilerlerken kapı ağzında bekleşen safkanların şaşkınlık ve tiksinti dolu bakışmalarını gördüm. Onlara orta parmağımla işaret çektim.

Perses esnedi. "Yine mi sen geldin, kız?"

"Yere yapıştığında suratının alacağı hali merak ediyorum." Kollarımı uzatıp salladım, damarlarımdaki gücün tenime ulaşmasını sağladım.

Bakışları üstümde dolaştı. Tıpkı tanrılar gibi onun da Apollyon simgelerini görebildiğini anladım. Kusursuz kaşını kaldırdı. "Hadi, görelim bakalım."

Gerileyip birbirimizin etrafında döndük, o küçücük, ufacık zayıflık anını kolladık. Titan ileri fırladı, havada dönerek bir tekme attı ancak yana kaçıldım. Eğilmiş vaziyette yere inip yukarı fırladı. Akaşayı çağırdım, elimi uzatırken gücün hücumu hoşuma gitti. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi Perses'in. Bir ışık darbesi aramızdaki kısacık mesafede kavis çizip dosdoğru göğsüne çarptı. Onu öldürmezdi ancak işe yaramıştı.

Perses belini arkaya doğru bükerek gerisingeri sendeledi. Başladığım işi bitirmem için sadece birkaç saniyem vardı. Kendi etrafımda döndüm, diz darbemle midesini hedefledim. Tekmeden kaçmaya çalıştıysa da yeteri kadar hızlı değildi. Vücudunun tam ortasına isabet etti darbem. Ben doğrulurken o da tek dizinin üstüne çöktü. Kolumu aşağı indirip dirseğimi var gücümle sırtına, kürek kemiklerinin arasına vurdum. Düşmemek için iki elini açarak yere koydu. Şimşek hızıyla hareket ettim, tüm kaslarımı kullanarak bacağımı yukarı savurdum. Spor ayakkabımın burnu tam karın boşluğuna vurdu. Perses havada takla attı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde sırtüstü yere düştü.

Sessizlik.

Sanki odadaki bütün sesler emilip gitmişti. Sonra Aiden'ın, ardından Luke ve Olivia'nın tezahüratını işittim. Başarmıştım.

Koca bir Titan'ı yere sermiştim.

Ares'in canı cehennemeydi.

Perses'in tepesinde dikilirken gülünç boyutlarda bir sırıtış kaplamıştı yüzümü. "Bana artık 'kız' diyemeyeceksin sanırım."

Homurdandı.

"Neler oluyor?" Seth yanımıza geldi. "Element kullandın, akaşayı. Bunun neresi adil?"

Topuklarımın üstünde yaylandım, hoplayıp zıplamamak, alkış tutmamak için zor tutuyordum kendimi. "Becerilerimizi kullanamayacağımızı söylemedi ki. Biz kullanamayacağımızı düşündük."

Seth bana bön bön baktı.

Perses ayağa kalktı. "O haklı. Siz salakların bunu akıl etmesi bir hafta sürdü. Şu bile," dedi Aiden'ın beklediği yeri işaret edip, "ateşi kullanabilirdi ama hiç kullanmadı. Ares'i ya da başka bir tanrıyı yenmek için elinizdeki tüm silahlarla saldırmalısınız. Dersin özü buydu."

Keyiften kıkırdayacaktım az daha... katıksız keyiften.

Seth'in ağzı bir karış açık kalmıştı. "Öyle olduğunu bilsem seni daha ilk günden hallederdim."

"Ama edemedin." Perses uzun parmağını başının kenarına hafifçe vurdu. "Adalelerinle birlikte şunu da kullanmaya başlamalısın."

Tamam. Alkış tutmama ramak kalmıştı.

Seth gözlerini devirdiyse de bana döndü. Eline sağlık, meleğim.

Ağzım iyice kulaklarıma varmıştı ve bir an için kibrin gö-

zümü karartmasına izin verdim. Çok geçmeden Perses eğitimi sona erdirdi ve Seth, kalabalığı Musa gibi yararak gözden kayboldu. Gidişini izledim. Onu takip etmem gerektiğini biliyordum. Aktarımı bu gece gerçekleştirmeliydik.

Yanına gidince Aiden beni kucakladı, çenesini başımın tepesine dayadı. "Çok akıllıcaydı."

Onu sımsıkı kucaklarken güldüm. "Aslında pek sayılmaz. Güçlerimizi kullanabileceğimizi anlamam ne kadar zaman aldı, baksana."

"Seth ile ben hiç fark edemedik, o yüzden bizden bir adım öndesin." Geri çekildi, ellerini üstümden indirdi. İçimi bir ürperti kapladığı Aiden'ın gözünden kaçmamıştı. Gözlerinin rengi griden gümüşe dönmüştü. "Ee, şimdi ne yapacaksın?"

Midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. "Senin aklından geçeni yapmayı çok isterim."

"Ama?"

"Ama Seth'le konuşmam gerekiyor." Uzanıp yanağından öptüm onu. Bunu kısmen, arkadaşlarımız gitse de safkanlar hâlâ kapıda beklediği için yapmıştım. Kısmen de Aiden'ı öpmeye bayıldığım için. "Birazdan görüşürüz."

Aiden başıyla onayladı ama çenesini sıkışından memnun olmadığı anlaşılıyordu. "Seninle gelmemi ister misin?"

Güldüm. "Hayır. Hiçbir işe yaramaz bu."

Homurdandı, sonra daha yüksek sesle konuştu. "Bugün harika bir iş çıkardın, biliyorsun, değil mi?"

Kocaman gülümsedim. "Bilmez miyim?"

Aiden kıs kıs güldü. "Tevazuya ne oldu?"

"Hah!" Arkamı dönüyordum ki durdum. "Bu gece biraz takılalım mı, ne dersin? Olivia ve oğlanlarla, Deacon ve Luke'la film falan izleriz belki."

Başını öne salladı. "Eğer öyle istiyorsan."

İstediğim buydu. Yarın New York'a gittiğimizde her şey fazlasıyla gerçek olacaktı. Bir önceki gecenin stres dolu olmasını istemiyordum.

Tabii Seth'i gücünü bana aktarmaya ikna etmek ve ardından Terminator Apollyon'a dönüşmemek için dua etmek dışında.

O zaman bütün film planları yatardı.

"Alex?"

Tekrar Aiden'a döndüm.

"Dikkatli ol," dedi su şişesinden bir yudum alıp.

"Daima."

Gülümsedi ama gülümseyişi gözlerine ulaşmadı. Yapmak üzere olduğum şey için kaygılandığını ve benimle olmak istediğini biliyordum. Ne var ki Seth ile Aiden'ı aynı odaya koymak akıllıca bir fikir değildi.

Kapıya doğru yürürken geride kalan safkanlara bakıp kaşımı kaldırdım. İki yana çekilip geçmeme izin verdiler.

Holde durup onlara yüzümü döndüm. "Selam."

Üç safkan şaşkın şaşkın bakıştı ama aralarından konuşan çıkmadı.

"Ha, diyecek lafınız yok anlaşılan." İki elimi belime dayayıp topuklarımın üstünde sallandım. "Bir safkanla melezi bir arada görmek şoke edici, biliyorum. Evet, kelimenin her anlamıyla birlikteyiz biz."

Gözleri büyüdü.

Sırıttım. "Bir şey söyleyeyim mi? Öyle büyütülecek olay değil. Peki, siz üç embesil neden gidip aval aval bakacağınız başka bir şey bulmuyorsunuz? Ya da ne bileyim, bir hobi falan edinin. Daha da iyisi, bakın, koca bir savaş çıkmak üzere. Burada bir avuç çifte standartlı salak gibi dikileceğinize gidin de nasıl yardımınız olabilir diye düşünün. Anlaştık mı? Hadi, bay bay."

Döndüğüm gibi çekip gittim, yüzlerce yıllık önyargılardan

daha iyi bir sebepten ötürü arkamdan bakakaldılar.

Eskiden Seth'i arayacak olsam onu ya kız yurdunda bulurdum ya da bekâr kız nüfusunun yoğun olduğu diğer yerlerde. Ama ya şimdi? Pek emin değildim. Vegas'ta geçirdiği vahşi ve çılgın geceyi saymazsak aslında onun kimseye dikkat ettiğini bile görmemiştim.

Endişelenip içimi çektim.

Şu son bir yılda hepimiz o kadar değişmiştik ki. Bazen aynaya baktığımda kendimi tanımakta güçlük çekiyordum, üstelik kastettiğim sadece fiziksel bakımdan değildi. Aynısı Seth için de geçerli olmalıydı... hatta belki daha bile fazlası.

Aramızdaki o ucube bağlantıyı kullanarak, yüksek yurt binalarının ötesine uzanan mermer patikada ilerledim. Son yurt binasının da etrafını dönüp mezarlığı görünce kordon gerilmeye başladı.

Ensemden aşağı bir ürperti yayıldı.

Seth mezarlıktaydı.

Evet.

Adımlarımı hızlandırdım, titanyum kaplamalı kapılara hemen vardım. Mozolelerin ve bir Thanatos heykelinin arasında kırmızı mor sümbüller meltemle hafifçe sallanıyordu. Dikkatimi onlara verip mezarlığın ortasına yürüdüm. Taştan Thanatos'un dingin bakışları altında, mezarları taradım.

Oradaydı işte.

Seth sırtı patikaya dönük bir şekilde, taştan bir banka oturmuştu. Dik duruyordu, dikkatini zeytin ağaçlarına vermişti. Burada, Güney Dakota'da zeytin ağacı görmek tuhaf şeydi doğrusu, ancak tıpkı bahçe gibi mezarlığa da tanrı eli değmişti. Daha da tuhaf olanı Seth'i burada görmekti. Ölüleri anmak üzere inşa edilen kabirlerin arasında takılmak hiç ona göre değildi.

"Beni mi takip ediyorsun?" Rüzgâr sesini bana getirdi.

Yürüdüm, yanına oturdum. "Belki de."

Dudağının bir yanı hafifçe kalktı. "Perses'i nasıl yere yıktığınla böbürlenmeye mi geldin yoksa?"

"Hayır." Gülmemek için kendimle mücadele ettiysem de yenik düştüm. "Tamam, belki biraz."

Kıs kıs güldü. "Tahmin etmiştim."

"İyi iş çıkardım ama."

Bana yan yan baktı, sonra tek kaşını kaldırdı. "Öyle. Az kalsın ben de yenecektim onu."

"Aiden da yenecekti," diye anımsattım ona. "Anahtar kelimemiz 'az kalsın.'"

"Aman, neyse." Tekrar dikkatini ağaçlara verdi. Yaprak kümelerinin nesi bu kadar ilginç diye merak ettim.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Tuhaf geliyor, değil mi? Burada takılmam yani." Öne eğildi, dirseklerini bacaklarına koydu. "Ne bileyim. Sessiz burası. Gelip düşünmek hoşuma gidiyor."

Sessizdi burası; aşırı sessiz. Eh, mezarlığın orta yerindeydik ne de olsa. Çok hareketli bir yer değildi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Tekrar güldü ama sesi zayıf ve her nasılsa tuhaf bir şekilde, boş gibiydi. "Sanki çok umurundaydı."

Gözlerimi kırpıştırdım, ağzımı açtım. Ses tonu neşeliydi fakat sözleri buz gibiydi. "Umursamasam neden sorayım? Bunu herkesten iyi senin bilmen lazım."

Bir süre geçti, sonra sarsıntılı bir şekilde nefesini verdi. "Sessizken ne düşünüyorum, biliyor musun Alex? Yaptığım onca kötü şeyi."

Bir anda yumruk yemiş gibi oldum, nefesim kesildi. İlkin ne diyeceğimi bilemedim. Seth'in yaptığına tanık olduğum ve parçası olduğunu bildiğim şeyler ona Tartarus bileti kazandırmaya yeterdi. Bir de bilmediğim ve gerçekten öğrenmek istemediğim şeyler vardı.

Bankta kıpırdandım, tenim ürperince ellerimi eşofmanımın üstünden bacaklarıma sürdüm. Kampüsün bu kısmında hava daha soğuktu. Yılın bu zamanı için doğal gözükmüyordu. Sanki son konuşmamdan bu yana koca bir sonsuzluk geçmişti. "Hepimiz kötü şeyler yaptık."

"Ah," dedi yüzünü ovuşturup. Arada bir gülümseyişini görebiliyordum fakat nihayet ellerini yüzünden çektiğinde, tebessümden eser yoktu. "Hiç masum birini öldürdün mü?"

Başımı öne eğip iki yana salladım. "Hayır."

"Benim yaptığım kötülüklerin derecesi bu işte. Sen belki öpmemen gereken bir oğlanı öpmüşsündür. Belki de bir şeyleri düşünüp taşınman gerekirken aceleci davranmışsındır," diye karşılık verdi. "Belki birinin duygularını incitmiş ya da yanlış bir şey yapmışsındır. Fakat yaptığın hiçbir şey benim sorumlusu olduğum şeylerin yakınından geçemez."

"Ne desem bilemiyorum," dedim sessizce. "Sana bunların önemsiz olduğunu söyleyemem. Yalan söylediğimi şıp diye anlarsın. İyi ama Seth, hepsinden tamamen sen sorumlu olamazsın ki."

"Bir bağımlı uyuşturucu parası bulmak için birini öldürürse yaptığının sorumlusu değil midir? Yoksa uyuşturucu satıcısının mıdır bütün günah?" Ben yanıt vermeyince esefle güldü. "Neyse, şu an bunları düşünmeyeceğim. Sen buradasın. Dahası, peşimden gelmenin başka bir nedeni olduğunu da biliyorum."

Şimdi onu aradığım için kendimi biraz kötü hissediyordum. Seth, bana ve başkalarına ne yapmış olursa olsun, bir yanım ona hâlâ değer veriyor, onu hem dost... hem de adını koyamayacağım, dostun ötesinde bir şey olarak görüyordu. Konuşacak birine ihtiyacı vardı. Her şeyin daha iyi gitmesine yardım edecek birine. Ona değer veren, benden daha çok değer veren birine.

Yutkunarak bakışlarımı ağaçlara çevirdim. Ağzımdan çıkacak sözler için kendimi berbat hissediyordum. "Güç aktarımını hemen gerçekleştirmek istiyorum. O yüzden geldim." Sessizdi ama gözlerinin başımın yan tarafına adeta delik açtığını hissedebiliyordum. "Catskills'e varana kadar beklemek istemiyorum. Hemen yapmalıyız. Şu işi bir an önce halledelim ki..."

"Hayır." Sesi çelikten farksızdı. "Ares'le yüzleşene kadar bekleyeceğiz. Ondan bir saniye önce bile olmaz."

Başımı ona doğru çevirdim. "Neden olmasın? Sakın 'çünkü ben öyle istiyorum' deme.

Acı acı güldü. "Kahretsin, tek açıklama hakkımı kaybettim."

Gözlerimi kıstım.

"Bekleyeceğiz," dedi o da aynısını yaparak. "Tartışmaya açık değil."

"Tartışmaya açık değil de ne demek? Bu konuda söz hakkı olan tek kişi sen değilsin."

"Ama bir tek benim sözüm geçer," diye yanıt verdi.

Kendimi itip ayağa kalktım, önünde durdum. "Beni kızdırıyorsun ama."

Seth güldü. "Ne olmuş yani?"

"Hiç komik değil Seth. Neden beklemekte bu kadar ısrarcısın ki? Ben hazırım. Senin de hazır olman lazım. Bu sadece seni ilgilendiren bir konu değil."

O sinir bozucu gülümsemesi yüzüne çakılıp kalmıştı. "Daha önce söylediğim gibi, İlk olmanın nasıl bir şey olduğunu, ne denli zor olduğunu bilemezsin. O yüzden Tanrı Katili olmayı hayal bile edemezsin."

Öfkeden gözüm dönmüştü. "Kes artık şunu, Seth! İşin gücün sızlanıp 'ihtiyacın ne kadar berbat olduğunu'..."

Bir nano saniye içinde Seth burnumun dibindeydi. Öyle hızlı hareket etmişti ki kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Geriye sıçradım. Apollyon olsun ya da olmasın, sonuçta o İlk'ti ve böyle hareket ettiği zaman hiç de hoş hisler uyandırmıyordu. "İşim gücüm sızlanmak mı?" Öfkeden yüzü morarmıştı, gözleri kehribar rengi parlıyordu. "Bilmene imkân yok, Alex. Sen altı üstü Apollyon'sun. Bir tek bununla başa çıkman gerekiyor."

Bir adım geriledim, kendi öfkemi dizginlemeye çalıştım. "Bağlantımızla ve içimde ikide bir çıldırıveren o aptal kordonla uğraşmak zorundayım."

"Ah, zavallı küçük şey." Öne doğru bir adım attı. İşaretler tenini kapladı. Mutlu değildi. Belki de çenemi ne zaman kapatmam gerektiğini öğrenmeliydim. "Senin bir kordonla başa çıkman gerekiyor, oysa ben ne zaman yakınında olsam güç aktarımından başka hiçbir şey düşünemiyorum bile."

Damarlarımda dolaşan öfke bir anda yerini asit gibi yanan tedirginliğe bıraktı. Onun ve bankın yanından geçtim. Kendi başıma düşünmek için biraz kişisel alana ihtiyacım.

Seth de yürüdü, patikada beni takip etti. "Her saniye, Alex. Ben İlk'im. Benden beklenen şey bu. Bunun için yaratıldım. Buna dayanmak yeteri kadar zor değilmiş gibi, bir de gücün tadını aldıysan... Hayal bile edemezsin."

Şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. Seth, Konsey'i ortadan kaldırmak ve furiyi öldürmek için gücümü kullandığında, aslında Tanrı Katili'nin gücünün ufacık bir kırıntısından faydalanmıştı.

Mermer Thanatos'un kanadının altında durup güçlükle yutkundum. Seth?

"Sakın yapma," dedi derin bir nefes alıp. "Bu ihtiyaçla günün her anı başa çıkmak zorundayım. Ben burada kan ter içinde uğraşıyorum. Sana sızlanmak gibi geliyorsa üzgünüm."

Ayaklarımı araladım, Seth'in kendini kaybetme olasılığına karşı kendimi hazırladım. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Ben sadece..."

"Bu neyi değiştirir ki!"

Gözleri bir an için koyu bir kehribar tonuna dönüştü, sonra çıplak kollarından kıvılcımlar yayıldı. Yoğun bir ışık huzmesi –akaşa– elinden fırlayıp heykelin tam ortasına isabet etti.

Mermer gök gürültüsü gibi bir sesle çatladı. Ben dönerken taş parçalandı ve koca parçalar havaya uçtu. Yüzümü örttüm, toz içinde kalmıştım. Küçük taş parçaları yağdı kollarıma ve sırtıma.

Tozlar dağılınca kollarımı ağır ağır indirdim. Bakışlarımız buluşunca kalbim akıl almaz bir hızla çarpmaya başladı.

"Kahretsin," diye homurdandı Seth. Göğsü körük gibi kalkıp iniyordu. "Sadece... benden uzak dur."

Karşılık verecek zamanı bulamadım. Topuklarının üstünde döndüğü gibi beni mahvolmuş heykelin kalıntıları arasında bırakıp gitti. Birbirimizden uzak kalmamız mümkün değildi. Özellikle de şimdi birbirimize ihtiyacımız vardı; hem gücü aktarmak için hem de bunun ötesi için.

Fakat peşinden koşmadım. Gitmesine göz yumdum. O kazanmıştı. Bekleyecektik, ama sonsuza kadar da bekleyemezdik.

Yirminci Bölüm

Hava gri ve kapalıydı. Bulutuydu. İnce ince yağan yağmur yeri ve araçlarımızı ıslatıyordu. Havadaki hafif serinlik sonbaharın yolda olduğunun işaretiydi. Perses de ordunun geri kalanıyla birlikte yola çıkmak istemişti ama buna izin verecek kadar güvenmiyorduk ona. Buradan Catskills'e gidene kadar başını tanrı bilir hangi dertlere sokardı.

Luke ile Olivia da bizimle yolculuk yapacaktı, çünkü Deacon ve ben bunda ısrar etmiştik.

Elinde silah dolu küçük bir çanta tutan ve sol bacağındaki cebe bozuk para koyan Olivia "Sence Deacon bütün yol boyunca konuşur mu?" diye sordu. Lea'ya olanın ardından üzücü bir zorunluluktu bu, artık hiçbirimiz bozuk parasız gezmiyorduk. Ne olur ne olmaz diye. "Bayılana kadar konuşacağına dair elli papeline bahse varım."

Güldüm. "Ben bahiste yokum. Buraya geliş yolculuğunda bir an Marcus onu boğacak sanmıştım."

"Sızıp kalmasaydı çoktan boğmuştum," dedi arkamızdan gelen Marcus. "Boğmasam bile bir tane vurur bayıltırdım."

Olivia kıkır kıkır güldü. "Şunu ben alayım mı?" İçi bıçaklamak ve uzuvları koparmak için yapılmış şeylerle dolu çantamı işaret etti.

"Yok," dedim. "Ben alırım."

Olivia, Marcus'a gülümseyip siyah bir Expedition'un arkasında duran Luke ile Deacon'a doğru gitti. Luke kızın elindeki silah çantasını alırken, Deacon da onu balolarda göreceğiniz şekilde elinden tutup döndürdü ve dans etti. Onun Olivia'yı koluna doğru yatırdığını görünce kendimi tutamayıp güldüm.

"Çok farklı, değil mi?" Marcus kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne olursa olsun, o..." Cümlesini tamamlamadı, başını iki yana salladı. "Deacon'lığını yapıyor işte."

"Onun bu yanını çok seviyorum."

Marcus bana baktı. Yüz ifadesinden bir anlam çıkarmak olanaksızdı. Birkaç saniye geçti. "Hazır mısın Alexandria?"

"Ne kadar hazır olunabilirse," diye itiraf ettim alnımdaki yağmur damlacıklarını silerek. Seth beraberinde Perses'le göründü. Bir başka aracın yolunu tuttular. Midem ağzıma geldi. Seth'i dün gece beni mezarlıkta bırakıp gidişinden bu yana görmemiştim.

Seth bana ve Marcus'a doğru baktı. Bir saniyeliğine göz göze geldik, sonra bakışlarını kaçırdı, Perses'e bir şey söyledi.

"Gücü daha aktarmamışsın," dedi Marcus.

Dudaklarımı büzdüm. "Hayır. New York'a gidince yapacağız." Umarım, diye düşündüm ama bunu dile getirmedim. Derin bir nefes alıp bakışlarımı Seth'ten zorla ayırdım ve dayıma döndüm.

Gözlerinin etrafındaki çizgiler bir günde derinleşmiş gibiydi. Kestane rengi saçlarına aklar düşmüştü. Daha önce hiç farkına varmamıştım ama bir süredir oradaydılar herhalde. Her zaman olduğu gibi gözlerinden keskin bir zekâ ve sağduyu akıyordu.

Bir an için onu Akit'e dönüşümün ilk gününde olduğu gibi gördüm. O cilalı çalışma masasının ardında oturmuş, katı ve bükülmez bir otoriteyle, hoşnutsuz bir ifadeyle bana bakmıştı ve ondan hiç hoşlanmamıştım. Beni Akit'ten atmasına ramak kaldığı o günden beri çok şey değişmişti. O değişmişti. Ben de. Geçtiğimiz yıl içinde Dekan olmaktan çıkıp dayıma dönüşmüştü. Bu bir yılda olacakları anlatsalar inanmazdım. Dayımın bana karşı zerre kadar sevgi beslemediğini düşünüyordum, oysa artık biliyordum ki beni hep sevmişti. Bunu sergilemekte güçlük çekiyor olabilirdi, ben de işini zorlaştırmıştım. Şımarık veledin teki olmuştum.

Hafifçe gülümsedi. Aklımdan geçenleri okumuştu sanki. "Sana daha önce bunu hiç söyledim mi bilmiyorum Alexandria. Ama seninle gurur duyuyorum."

Gözlerim dolu dolu olmuştu ama bundan yağmuru sorumlu tuttum. "Bunu söyleyeceğin hiç aklına gelir miydi?"

"Hayır, bir gün bunu söyleyeceğimi hep biliyordum," dedi. Tebessümü katı yüz hatlarını bir nebze yumuşatmıştı. "Ama Akit'ten mezun olduğun gün söylerim diye düşünüyordum."

"Ben de," deyip içimi çektim.

"Buraya mutlaka dönmelisin." Sesi kalınlaştı. "Sonuçta teknik olarak mezun sayılmazsın, mezun olmadan önce alman gereken birkaç dersin var."

Güldüm, ama kahkaham boğazıma takılıp kaldı. "Tamam. Anlaştık."

Marcus başını öne salladı, göğsünde kavuşturduğu kollarını indirdi. Arkasını dönüyordu ki durdu. Tam teşhis edemediğim bir duygu beliriverdi yüzünde. Hemen ardından beni kucakladı. Dayım dünyada kucaklaşması en tutuk olan insandı herhalde. Ama bir bakıma en güzel kucaklaşmalar da onunlaydı.

Gözlerimi kapattım, onun hafif kolonya kokusunu ciğerlerime doldurdum, ben de ona sarıldım.

"Oraya gittiğinde babanı arayacağını biliyorum," dedi alçak sesle. "Babanı bulmak senin için ne kadar önemli biliyorum fakat tedbiri elden bırakmamak lazım. Her şey bittikten sonra onu aramak için zamanın olacak."

"Peki," dedim, ama dediğimde ciddi miydim bilemiyorum. Apollo'nun sözünü tutacağına inanmak istesem de, benim için bu savaşın sonrası diye bir şey olduğundan yüzde yüz emin değildim.

Marcus geri çekildi. Gözlerinin yaşlardan pırıl pırıl olduğuna yemin edebilirdim. Luke'a yardım etmekle ilgili bir şeyler geveleyip uzaklaştı. Laadan ve Diana'yla vedalaştıktan sonra kenara çekilip dayımın Aiden'la konuşmasını bekledim. Belli ki ona aşırı korumacı bir nutuk çekiyordu; çünkü yanıma geldiğinde Aiden'ın rengi bir iki ton solmuştu.

Kaşlarımı kaldırdım. "İyi misin?"

Gri gözlerini bana çevirdi. "Marcus istediğinde çok korkunç olabiliyor."

Sırıttım. "Evet, haklısın."

Çantamı aldı, arabanın arkasına koydu. Deacon da arka koltuğa geçip Luke ile Olivia'nın arasına sıkıştı.

"Apollo'yu gören olmadı, değil mi?" diye sordum alt dudağımı ısırarak.

Aiden kapıyı kapatıp başını iki yana salladı. Apollo'nun diğer tanrıları da getirme sözünden ona bahsetmiş, elbette Seth'ten güç aktarımı yapmadığımı da söylemiştim. Fakat heykel patlatma kısmına değinmemiştim. "Yerinde olsam çok umutlanmazdım Alex. Apollo'nun yardım etmek ve bu işe karışmak istediğini düşünsem de, diğerlerinin öyle yapacağını hiç sanmıyorum."

"Tam bir rezalet." O tanıdık öfke midemde kaynıyordu. "Sorumsuz ev sahibi tanımının vücut bulmuş hali."

"Bilmez miyim." Kargo pantolonunun cebinden anahtarları çıkardı. "Fakat tarih boyunca yalnızca bir kez müdahale ettiler, o da Titan'larla olan savaşta. Onun dışında, birçoğu hiç karışmadı."

"Bu seferki farklı," diye homurdandım aynı lafı temcit pilavı gibi tekrarlayarak. "Bu sorun onların sorunu."

"Bakarsın Apollo bizi şaşırtır." Eğildi, dudaklarını alnıma sürdü. "Öyle ya da böyle, bu iş bize bakıyor."

Araba anahtarlarını sallayan Seth yanımızdan geçti. "Siz ikiniz öyle hülyalı bakışmalara bir son verirseniz yola çıkabiliriz." Arkasındaki Perses, kaşlarını çatarak araca bakıyordu. Konvoyun bizim küçük grubumuzdaki arazi araçlarından birinin motoru çalışınca Titan'ın hoşnutsuz bakışları o tarafa kaydı.

Aiden doğruldu, Seth'in arkasından ters ters baktı. "Kıskançlık kötü şey."

"Kara cahillik de öyle," diye seslendi Seth, bir Hummer'ın önüne doğru yürüyüp.

Bana dönen Aiden'dan etrafa buram buram gerginlik yayılıyordu. "Ondan çoğu zaman hiç hoşlanmıyorum."

"Şey, evet..." Ne diyebilirdim ki? Asla arkadaş olamayacaklardı. "Hazır mısın?"

"Biz hazırız!" diye bağırdı Expedition'un içinden Deacon. "İlk yol oyununu seçtim bile, o yüzden elinizi çabuk tutun!"

Aiden başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Bu, hayatımızın en uzun yirmi altı saati olacak."

Takip eden yirmi üç saat hayatımızın en bitmek bilmez saatleri olmadı üstelik konvoyumuz Chicago'nun dışında bir trafik keşmekeşine saplanınca yirmi altı saate dönüştüğü halde.

Önce Aiden'la sonra Luke'la dönüşümlü direksiyona geçip hepimizin dinlenmesini sağladım.

Tahmin edileceği gibi, Deacon uyanıkken onun yaptıklarıyla kâh eğleniyorduk kâh arabayı yolun kenarına çekip ağzını tamir bandıyla kapatmamak için kendimizi zor tutuyorduk.

New York'a girince Seth'in aracını takip edip devasa Avcı ve Muhafız grubunun peşine takıldık. En öndeki araçlardan birinde olan Solos düzenli olarak Aiden'la haberleşiyordu. Herhangi bir sorunla karşılaşmamışlardı fakat Ares'in gelişimizden haberdar olmaması olanaksızdı. Göze batmamak için küçük araç grupları halinde ilerlesek de, yanından geçtiğimiz herkes –ölümlü olsun ya da olmasın– casusluk edebilirdi. Ares'in bir tanrı olmasını da hesaba katmalıydı, o yüzden neler çevirdiğimizi bilmemesinin imkânı yoktu.

Fakat Catskills'e sağ salim vardığımız gerçeği tüm huzurumu kaçırmıştı; yerimde hop oturuyor hop kalkıyordum. Oysa Güney Dakota'ya gelirken Ares'in Avcıları yolumuzu kesmişlerdi, hem de kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde. Nasıl bu kadar kolay olabilirdi?

Dağ yollarına girdik ve önümüzdeki araç durunca huzursuzluğum paranoya boyutuna erişti. Aiden'la kuşku içinde bakıştık. Perses önümüzdeki aracın camından kolunu uzatıp gelmemizi işaret etti.

"Niye cep telefonu kullanmıyorlar?" diye sordu Luke koltuğumun üstünden bakarak.

"Perses cep telefonu kullanmayı biliyor mu ki?" dedi Olivia.

Burnumdan soludum. İçimi yiyip bitiren endişe yüzünden rekor sürede ülser olup çıkacaktım. "Çabuk öğreniyor."

Aiden, Expedition'u durdurdu, dönüp kardeşine baktı. "Arabadan çıkma."

Deacon gözlerini devirdi. "Evet, babacığım çünkü benim

hiç faydam dokunmaz."

Bu yorumu duymazdan gelip Aiden'la araçtan indik ve Perses'in yanına gittik. Diğer araçlardan üç Avcı daha bize katıldı. Güney Dakota'da gördüğüm melezlerdendi bunlar, ama isimlerini bilmiyordum.

"Ne oluyor?" diye sordu Aiden.

Perses araçtan indi, baştan aşağı kapkara gözlerini sık ağaçların oluşturduğu çizgiye dikti. "Yolunda olmayan bir şeyler var."

"Durmuş olmamız dışında mı?" diye sordum kollarımı kavuşturup. Dağlarda, özellikle de güneş ışığının ağaç örtüsünü aşamadığı yerlerde hava serindi ve siyah gömleğim beni pek de korumuyordu.

Küçümseyen bir tavırla kıvrıldı dudakları. "Aramızda anormal bir şey seziyorum."

Arabanın camından Seth'e baktım. Omuz silkmekle yetindi. "Detaylar?"

"Havada şiddet var; daha başlamamış savaşın kokusu," dedi Perses, kollarını yukarı kaldırıp esneterek. Kemikleri çatırdadı. Yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. "Kan dökülecek."

Aiden'a bakıp kaşlarımı kaldırdım. "Bu da acayip değilse ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Evet," dedi bakışlarıyla ağaçları ve güneydeki boş şeridi tarayarak.

Seth, Hummer'ı stop ettirip indi. "Ben hiçbir şey hissetmiyorum ama Titan değilim."

Perses aracın önüne doğru yürürken neşeyle güldü. "Bu konularda hiç yanılmam."

Arkamızda başka kapılar açılıp kapandı. "Neler oluyor?" diye seslendi Luke. Ona Olivia da katıldı. İkisi de hançerlerini çekmişti. Diğer araçlardaki Avcılar da peşlerindeydi. "Tuvalet molası falan mı verdik yoksa?"

Aiden onlara doğru döndü, tam yanıt verecekti ki ayağımızın altında yer sarsıldı. Aiden kaşlarını çatıp yere baktı. "Bu da nesi?"

Titreşim kuvvetlenerek devam etti, araçları sallamaya, yolun iki yanındaki ağaçları sarsmaya başladı. Kulakları sağır eden bir patlama sesiyle asfalt çatladı. Refüje doğru ilerleyen bir yarık oluştu. Hızla döndüm, yarığın toprağı bölerek ilerleyişini izledim. Dev karaağaçların kalın kökleri toprağın yüzüne çıktı, gevşek taş ve toprak çalkalandı.

"Deacon!" diye bağırdı Aiden. Kardeşi daha şimdiden arabadan inmiş, gözlerini koca koca açmıştı. "Luke'un yanından ayrılma!"

"Deprem mi?" diye sordu tek eliyle Expedition'un kaputuna tutunan Olivia.

Başımı iki yana salladım. "İçime kötü bir his doğuyor."

Seth yanımıza gelip "Al benden de o kadar," dedi.

Sarsıntı dindi, midem de toprakla birlikte yatıştı. Sessizlik birkaç saniye sürdü. Kopkoyu ve verimli toprak, yerdeki geniş yarıktan gökyüzüne yanardağ misali fışkırdı. Keskin kokulu toprak bir yay çizerek geriye düştü ve yirmi küsur öbek oluşturdu.

"Evet," dedi Luke sözcüğü uzata uzata. "Bu şey normal değil."

Yerdeki toprak öbekleri önce kendi etrafında döndü, sonra yükseldi, hızla biçimlendi. İlkin kalın ve adaleli bacaklar belirdi, onu geniş göğüslü ve omuzlu gövdeler, nihayet kafalar.

Gözlerimi bir kez kırpıştırdım, ardından bir kez daha. "Bu ne be?"

Bu şeyler erkeğe benziyorlardı... profesyonel güreşçi olabilecek kadar iriydiler. Kollarından aşağı dökülen toprak ellerini biçimlendiriyordu. Bu ellerde kenarları ölümcül bıçaklar ve ta eskiden Vikinglerin kullandığına benzeyen, ama daha büyük baltalar vardı.

Bu şeyler... topraktandı belki de. Ancak baltaları çok ama çok gerçekti.

"Spartoi!" diye bağırdı Perses. "Topraktan doğan savaşçılar... Ares'in evlatları!"

"Kahretsin," dedi Aiden, onları tanıyınca gözleri büyümüştü.

Spartoi'nin neyin nesi olduğunu bilmiyordum ama topraktan çıkan, çamurdan yapılmış eli silahlı adamları gördüğüme, bir de bunların Ares'in oğulları olduğunu öğrendiğime göre, başımız büyük beladaydı.

Ağızlarını aynı anda açıp insanın kalbini donduran bir savaş narası attılar. Fakat Perses'in ağzından yükselen savaş çığlığı da onlarınkine denkti. Titan yoldaki yarığın üstünden sıçrayıp ilk Toprak adam'la yumruk yumruğa dövüşe tutuştu.

"Canı cehenneme," deyip elini kaldırdı Seth. Cildindeki simgeler parladı ve avucundan fışkıran akaşa, yaratıklardan birini göğsünden vurdu.

İkinci Toprak adam dışarı doğru patladı, fakat milyonlarca parçacık havada dondu, sonra tekrar bir araya gelip eski haline döndü. Yaratık, açık ağzından küçük çakıllar döke döke güldü.

"Lanet olsun," dedim hayretler içinde.

"Başları," diye homurdandı orak ağızlı bıçağını çıkaran Perses. "Başlarını kesmelisiniz!"

İkinci Toprak adam baltasını fırlatırken ben de orak bıçağımı çıkardım. Balta havayı yararak ilerledi, Aiden'ı kıl payı ıskalayıp yolun karşısındaki bir ağaca sapına kadar gömüldü. Bir saniye sonra ulu karaağacı bir kırmızılık kapladı, koca ağacı tümüyle sarmalayıp yuttu. Kırmızı duman dağıldığında ağaçtan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Vay canına," dedi Luke.

İkinci Toprak Adam'ın elinde bir balta daha belirdi.

Perses döndü, karşısındaki Toprak Adam'ın kafasını uçur-

du. Yaratık içine çöktü, baltası da kendisiyle birlikte kayboldu. Titan'ın kahkahası sinir bozacak kadar neşeliydi.

İkinci Toprak adam öne atıldıysa da hava elementini kullanıp onu ağaçlara doğru fırlattım. Paramparça oldu fakat birkaç saniye içinde tekrar bir araya geldi. Seth koştu, baltanın çizdiği geniş yaydan sakınarak orak ağızlı bıçağını yaratığın çenesinin altına taktı, döndürdü.

Bir başka balta daha başımızın yanından geçerken bir yana sıçrayan Aiden, "İkisi gitti," dedi.

Luke, Deacon'ı Expedition'ın arkasına doğru iteleyip homurdandı. "Oradan ayrılma güzel çocuk."

Deacon yanıt verdiyse de söyledikleri Spartoi hücumunda kaybolup gitti. İçlerinden biri, arkasında topraktan bir iz bırakarak dosdoğru bana geliyordu. Eğildim, bileğimi şöyle bir sallayıp silahın orak ağzını açtım. Sıçrayıp Toprak Adam'ın arkasına indim. Yaratık baltayı indirerek etrafında döndü. Silahından ısı yayılıyordu, o yüzden geriye kaçtım.

Üçüncü Toprak Adam üstüme saldırdı. Yana sıçradım, uzanıp kolunu yakaladım. Kolu kuru bir toprak tabakası halinde elimin altında ufalandı. Bunun iğrençliğini bir kenara bırakıp yaratığın kolunu aşağı indirdim, sertçe bükerek baltasını düşürmesini sağladım. Sonra da orak bıçağı kafasının arkasına, ensesine indirdim.

"Üçü gitti!" diye bağırdım içimde tanıdık bir adrenalin patlaması hissederek.

Olivia zarif bir biçimde döndü ve bir diğer toprak adamın kellesini uçurdu. "Dört!"

Saymamız sapıkça bir şey miydi? Öyle düşünmüyordum çünkü birkaç dakika içinde skor on olmuştu. Perses bile rakam söylüyordu ama bizden çok daha şen şakraktı. Kendisine fırlatılan baltalardan sakınarak bir Toprak Adam'ın peşine düşerken yüzünden gülümsemesi eksik olmuyordu. Ucubeler için Noel sabahı gibiydi.

Belden döndüm, ama savrulan bir balta az daha kafamı alıp götürecekti. İki tanesi iki farklı yönden geliyordu. Hava elementini tekrar kullanmak için çağırdım fakat Aiden önüme dikildi. Gösterişli bir hareketle döndü, Spartoi'lerden birinin başını kesti. Bir an olsun durup Aiden'ın hareketlerindeki güzelliği takdir etmek istedim fakat diğer bir toprak adam üstüme koşuyordu. Öne doğru fırladım, onu orağın keskin ağzıyla karşıladım.

Eğil! diye yankılandı Seth'in sesi kafamın içinde.

Hiç düşünmeden kendimi yere attım, yarım saniyeye kalmadan Seth'in bıçağı az önce durduğum noktayı yarıp geçti ve canımı yakmasına ramak kalmış bir toprak adamın işini bitirdi. Bu şeylerden hiçbiri Seth'i ya da beni öldüremezdi; ya da en azından buna bel bağlıyordum fakat Ares saldırana kadar bizi devre dışı bırakabilirlerdi.

Doğrulurken başımı Seth'e doğru salladım. "Sağ ol."

Hiçbir şey demeden Luke'a katıldı, yaratıklardan ikisini daha sıkıştırdılar. Etrafıma bakınca Deacon'ın güvende olduğunu, Aiden'ın ise onun birkaç adım ilerisinde durduğunu gördüm. Hiçbir şey onu aşamazdı.

Bir başka Toprak Adam'a doğru gidiyordum ki yarım metre öteme bir ateş topu düştü. Alevler yeri yaladı. İrkilerek döndüm; mideme yumruk yemiş gibi oldum. Şu anda görebileceğimiz en kötü şeylerden biri tepenin üstünden geliyordu.

Boynuzlar, koyu renk mat tüyler ve güçlü dişlerle dolu ağızlara dönüşen sivri burunlar göründü. Ardından kalın mı kalın bacakları ve titanyumdan yapılmış dev toynakları.

Otomatonlar.

Perses bir savaş narası daha attı ve adrenalinin hücumu kalbimi sıkıştırdı. Dönüp fırladım, bana en yakın Toprak Adam'a

saldırdım. Yaratık öne atıldıysa da kolunun altından geçtim, fırıldak gibi dönüp orağı indirdim ve acayip varlıklardan birinin daha icabına baktım.

Baltalardan ve ateş toplarından kaçarak arabalara doğru koşarken içimde bir şalter attı. Önce Spartoi'nin hakkından gelmeliydik. Bir avuç kalmışlardı, o yüzden bu gayet mümkündü ve Perses'in boğalara yaptığı saldırı onları bir süre oyalardı.

Arkamdaki ağır ayak seslerini işitince dönüp yana kaçtım, bir başka balta teğet geçti. Havaya sıçradım, döndüm ve ayağım yaratığın göğsüne gömülmese kusursuz diyebileceğim bir tekme savurdum.

Toz toprak yağmuru içinde yere düştük. Ağzıma, burnuma toz doldu. Toprak Adam'dan yuvarlanarak uzaklaşırken öğürdüm ve onun birazını yuttuğumu düşünmemeye çalıştım. Baltasını fırlattı, balta bacağıma hafifçe değdi. Pantolonumda incecik bir çizgi oluştu ve bacağımdan aşağı feci bir acı indi. Toprak Adam kükreyerek ayağa fırladı, baltasını Valhalla'dan kaçmış bir Viking gibi kaldırıp salladı.

Havayı çağırıp OÇ'yi geriye uçurdum, dosdoğru Hummer'a çarptırdım. Ardından ayağa fırlayıp üstüne koştum ve onu öldürdüm. Toz ve toprak bulutunun arasından Aiden'in bir otomatonla savaştığını gördüm. Tıpkı Spartoi gibi onların da kafasının kesilmesi gerekiyordu.

Otomatonlardan biri mavi bir röntgen filmi gibi içten aydınlandı ve bir kıvılcım yağmuruyla patladı.

Ya da Seth akaşayı kullanabilirdi. Bu da işe yarıyordu.

Otomatonlar yaklaştıkça grubumuz dağılmıştı. Perses canavarların işini göz açıp kapayana kadar bitiriyordu fakat üstümüze sürekli ateş yağdığından dikkatimizi tek bir noktaya veremiyorduk.

Aiden'la Deacon'ın olduğu yerden bir ateş huzmesi fışkırıp

en yakındaki otomatona çarptı. Yere yayılan alevlerin etrafını dönmem gerekti. Sıçradım, baltasını Luke'a fırlatmak üzere olan bir Toprak Adam'ın işini gördüm.

Perses silahının sivri ucunu bir otomatonun çenesine sapladı. Titan'ın yüzüne ve göğsüne gümüşî kan fışkırdı. Asılıp bıçağı yana çekerken gözünü bile kırpmadı. Döndü, gülümsemesi kan içindeydi.

O anda neden Olimposluların Perses'ten hoşlanmadığını anladım. Savaştan, mücadeleden haz almak ayrı bir şeydi. Evet, belki sapıkçaydı ama bir sürü de agresif insan vardı etrafta. Fakat Perses bundan keyif almakla kalmıyordu; Titan, şiddetten ve kan dökülmesinden tahrik oluyordu.

Bir an için beni büyülemişti. Düşmanı öyle bir keyifle öldürüyordu ki, ülkedeki bütün seri katiller buna sevinirdi.

Midem bulanarak Seth'e katıldım ve içimdeki ilkel, ham enerjiye ulaştım. Güç içimde dolaştı, işaretlerim tekrar belirince tenim karıncalandı. Akaşayı kullandım; yoğun mavi ışık içimden fırlayıp gitti, havada bir kavis çizdikten sonra rakibine çarptı ve geriye bir avuç parlak tozdan başka bir şey kalmadı.

Göz ucuyla baktığımda Olivia'nın üstüne gelen bir ateş topundan sakınmak için yana kaçıldığını gördüm. Bir diğer Toprak Adam baltasını fırlatıverince kalbim hızlandı. Olivia'ya seslendim... yerden kalkıp ona doğru koşarken öyle yaptığımı sanıyordum. Bağırıyordum bağırmasına ancak ağzımdan ses çıkıp çıkmadığından emin değildim. Korkunç, berbat bir deja vu hissi çökmüştü içime. Bir anlığına kafamın içinde Lea'yı gördüm; ne var ki Lea değildi bu.

Hayır... hayır, hayır, hayır. Bu tekrar olamazdı.

Toprak Adam'ın baltası göğsüne isabet etmeden bir an önce Olivia durumun farkına vardı. Kıpırdamaya bile çalışmadı. Sanırım, o kısacık süre içinde zaten işin işten geçtiğini anlamıştı.

"Hayır!" diye haykırdım, sonra tekrar haykırdım.

Olivia sendeleyerek bir adım geriledi. Göğsünden bir kırmızılık yayılıp hızla etrafını sarmaladı. Göz açıp kapayana değin gitmişti.

Luke bağırarak kendi önündeki Toprak Adam'ı hakladı, sonra koşarak Olivia'nın durduğu yere geldi. Aynı sözcüğü tekrarlayıp duruyordu... aynı sözcük benim zihnimde de tekrarlanıyordu.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Deacon öne fırladıysa da Aiden beline sarılıp onu durdurdu. Ağabeyine direnen genç St. Delphi'nin gözünden yaşlar boşanıyordu. Olivia'nın adını söylüyordu... hatta, haykırıyordu.

Bakışlarım o noktaya dönünce adeta yüreğim dağlandı. Adil değildi bu. Tanrılar aşkına, içim paralanıyordu. Bir saniye önce orada duran insan nasıl yok olabilirdi? Kaç kişinin öldüğü fark etmezdi. Hâlâ varlığın böyle hızlı ve acımasız biçimde sona erişini kavrayamıyordum.

Dahası, Olivia'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ne bir et parçası ne de kumaş. Silah bile kalmamıştı. Gömülecek, yası tutulacak bir cesedi bile yoktu.

Kavrulmuş toprakta dizlerimin üstüne çöktüm, ağır ağır başımı öne arkaya salladım. Etrafımızda savaş tüm şiddetiyle sürüyordu. Seth ve Perses geriye kalan otomatonları yok ediyorlardı. Birkaç adım öteme alevler isabet ettiyse de gözümü bile kırpmadım, kıpırdamadım.

Olivia ölmüştü.

Yirmi Birinci Bölüm

Ondan sonrası bulanıktı. Seth ile Perses bütün otomatonları yok etti ve döndüklerinde Titan birini kaybetmiş olmamızı umursamadı bile.

Olivia'yı kaybetmiş olmamızı.

"Bununla yitirecek zamanımız yok. Devam etmeliyiz."

Ona bakıp yüzünde bir nebze olsun keder, anlayış ya da başka bir şey aradım ama hiçbiri yoktu. Yürüdü, tam Olivia'nın bir zamanlar durduğu noktadan geçip gitti.

Luke yumruklarını sıkıp Titan'ın peşinden gidiyordu ki Aiden onun koluna yapıştı, başını iki yana salladı ve melezi neredeyse sürükleyip Expedition'a götürdü.

"Çabuk gir içeri," dedi Aiden.

Luke'un gözleri hâlâ Perses'teydi. Yerinden kıpırdamıyordu.

"Luke," diye ikaz etti Aiden.

Ona söz geçirebilen Deacon oldu. "Hadi, gel. Birlikte binelim. Lütfen."

Luke gözlerini kırpıştırdı. Öfke, incinme ve daha bir düzine şiddetli duygu yüzünden yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Buna rağmen Deacon'la birlikte arka koltuğa oturdu.

Alex?

Seth yanımdan geçerken ona yanıt vermedim. Döndüm, yolcu tarafının kapısını açtım.

Çok üzüldüm, dedi.

Koltuğa otururken nefesim kesildi. *Biliyorum.*

Otomobiller motorlarını çalıştırıp yoldaki yarığın etrafından dolaşırken hiç kimse konuşmadı. Tek istisna Aiden'ın Solos'la telefonda görüşmesiydi. Aiden olanları alçak bir sesle ona anlattı. Yanağımı pencereye yaslamış, doğal olmayacak kadar kıpırtısız duruyor ve dağ yolundan ilerlemeye devam ederken ağaçları seyrediyordum. Hüzünlüydüm, gözlerim yanıyordu. Dişlerimi öyle sıkmıştım ki çenem sızlıyordu. Dağılmamak için kendimi zor tutuyor ancak dayanmamız gerektiğini biliyordum. Buna mecburduk fakat bana normal gelmiyordu. "DURUN," diye bağırmak, Titan dâhil herkese bizim için çok değerli ve ölümü hak etmeyecek kadar genç birini yitirdiğimizi anlatmak istiyordum.

Yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü. Gözlerimi kapatıp elimi içinde birkaç tane bozuk para bulunan cebime bastırdım. Birilerini gömmemiz gerekirse diye yanımıza almıştık paraları. Oysa Olivia'yı gömememiştik bile. Neyse ki paraları üstündeydi. Bu paralar Yeraltı Dünyası'nda yanında olacaktı.

Olivia artık Caleb'a kavuşacaktı. Onu bulacaktı, birlikte mutlu olacaklardı. Olivia şimdi Caleb'ın yanındaydı. Bunu üst üste tekrarlıyordum çünkü birbirlerine kavuştuklarını bilmek acımı azaltıyordu. Sonsuza dek birlikte olacaklardı ve bunu bilmek mutluluk vericiydi, zira Olivia, Caleb'ın ölümünü hiç atlatamamıştı. Bunu bilmek yine de kabul etmeyi kolaylaştırmıyordu. Bir ara Aiden uzanıp elimi yakaladı ve sıktı.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Akşam karanlığı çökmeden, Catskills'in gür ormanlarla

kaplı eteklerine varmıştık. Toz içindeki Hummer'ı dağların yamacındaki koca bir evin önüne park ettik. Adresi bize Solos vermişti, o yüzden içinin müttefiklerle dolu olduğunu düşünüyorduk. Gergin adalelerimi esnettim, sonra kapıyı açtım.

Arkamızdan Seth ve Perses araçlarından inmiş, yanımıza gelmişlerdi bile. İleride, evin önünde bir Avcı güruhu görebiliyordum. Evin içindeyse ışıklar yanıyordu. Beraber yola çıktığımızdan daha fazla insan vardı, bunu görünce içim rahatladı. Bir şekilde otomatonları atlatmışlardı. Belki de otomatonlar Apollyon'larla Titan'ın bir arada geçişini hedef almıştı.

"Ares bunu biliyordur mutlaka," dedim arabadan aşağı inip çakıl yolu evin bahçesinden ayıran taş duvara yürürken.

Seth de yanıma geldi, kollarını kavuşturdu. "Bildiğinden eminim ama bu türden bir savaş ona eski şanlı günlerini hatırlatıyor."

"Seth haklı." Aiden silah çantasını omzuna atmıştı. "Modern savaşlarda iki düşman kampının birbirine bu denli yakın olması olanaksız ama bu..." Eliyle, bekleyen Avcıları ve Muhafızları işaret etti. "Siper savaşı gibi."

İlah Adası Akiti'ne dönmeden önce, lisedeyken Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok romanını okumuştum. Siper savaşına ilişkin tek bildiğim buydu ve bu bile Akit'e gizlice girip nükleer füze gibi ortayı dağıtmak istememe yol açıyordu.

Başka kimseyi kaybetmeyi göze alamazdım.

Perses upuzun ve sessiz, en önden yürüyordu. Bir an için onu izledim. Olivia'nın canına mal olan mücadeleden nasıl da keyif almıştı. Titan, dökülen kanla, ölümle güçleniyordu. Ondan nefret etmek istemiyordum; sonuçta onun da doğası buydu, fakat hâlâ ne bir pişmanlık ne de kaybedilen hayatlar için keder vardı.

Kan çanağına dönmüş gözlerini bitkince ovalayan Deacon,

tökezleyerek yanımızdan geçti. "Hayatım boyunca bir daha araba içi görmek istemiyorum," dedi.

"Bir daha uzun yol yürüyüp de sızlanırsan görürüm seni," diye yanıtladı Luke. Neşeli bir sesle konuşmuştu ancak yüzü asıktı.

Olivia'yla çok yakındı Luke; benden daha samimiydi. Taş duvardaki dar açıklıktan geçerken yüreğim sızladı. Beni teselli eden tek şey onun Caleb'la olduğunu bilmemdi, biliyordum bunu. Deli gibi âşık olduğu, sevmekten asla vazgeçmediği çocuklaydı.

Buna, cankurtaran yeleğine sarılır gibi sımsıkı sarılıyordum.

Solos karşıdan koşarak geldi, Perses'in yanından geçerken yavaşladı. Titan'ı iyice bir süzdü, sonra bize doğru yoluna devam etti. Luke'un tam önünde durup bir elini melezin omzuna koydu.

"Çok üzüldüm," dedi. Bu iki söz o kadar ağırdı ki.

Luke da başıyla onayladı, alçak sesle bir şeyler söyleyip yürümeyi sürdürdü. Deacon elini onun beline koydu. Luke'un ona sokulup Perses'in peşi sıra yürüdüğünü görünce gülümsedim.

Aiden, Solos'la el sıkıştı. "Burada durum nasıl?"

"Sizin başınıza gelenden daha iyi," diye yanıt verdi Solos. "Keşke ben..."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diye sözünü kestim huzursuzca kıpırdanıp. Bir yastık istiyordum... DERHAL. "Yanımızda bu kadar Avcı yoktu."

"Haklısın." Gözleri coşkuyla ışıl ışıldı. "Hadi, gelin. Eminim acıkmışsınızdır. Yolda anlatırım."

Karnım guruldayarak yanıt verdi. Aiden bana bakıp güldü. Utanamayacak kadar bitkindim. "Neler oldu peki?"

"Öncü keşif kolumuz şehrin dışında elli kadar Avcı'yla karşılaştı. New York Akiti'ndendiler ve otomatonların hattının dışında bekliyorlardı. Bize, onların etrafından dolaşan bir yol gösterdiler. Birkaç otomatonla karşılaştık ama sayımız azalmadı.

Onlar sayı değil, birer candı.

Solos bunu biliyor. Seth'in sesi irkiltmişti beni. Düşüncelerı etrafa yaydığımın farkında değildim. Ama böyle düşünmek, olaya tarafsız bakabilmesini sağlıyor.

Galiba, diye yanıt verdim. Pek ikna olmamıştım.

"Bizi buraya getirdiler. En aşağı yüz Avcı daha var. Ares Akit'in başına geçtiğinden beri burada saklanıyorlarmış. Oradan kaçmışlar." Görev bilinci sesine yansıyordu. "İçerideki durumu, Ares'in nerede bulunduğunu, duvarların ardında kaç kişi olduğunu ve daha birçok şeyi biliyorlar."

Tüm bunlar değerli ve önemli bilgilerdi, Aiden da Solos'a bunu söylüyordu. Ardından daha da önemli şeyleri konuşmaya başladılar. Benimse düşünebildiğim tek bir şey vardı. Eğer bu Avcılar, Ares'in başa geçmesinden sonra Akit'ten kaçtılarsa, babam da aralarında olabilir miydi? Solos bunu bilemezdi fakat Seth ve Laadan babamın kölelerle birlikte Akit'te kaldığını söylemişti.

"Burada hiç köle var mı?" diye sordum sözlerini bölüp.

Solos bana doğru baktı. "Evet, epey bir köle var. Birçoğu artık İksir'in etkisinde değil."

Kalbim tekledi, gözlerimi ardına kadar açarak Aiden'a baktım. Bakışlarında gönülsüz bir ümit vardı. Babamın önümüzdeki Avcılar arasında ya da evde olmasını istiyor, fakat hayal kırıklığına uğramamdan ve arkasından gelecek büyük hüsrandan çekiniyordu.

En son bıraktığımda Akit duvarlarının gerisindeydi. Seth'in sözleri en az Solos'unkiler kadar kasvetliydi. O günden bu yana kaçmış da olabilir, ama...

Fakat Ares babamın orada olduğunu biliyordu. İçimi çektim. Aptalca bir umuttu, değil mi?

"Asla," dedi Seth yüksek sesle.

Aiden kaşlarını çatıp geriye baktı, sonra Solos'la konuşmaya devam etti.

Midemde taş vardı sanki. O hüsran çok uzakta değildi. Üstümden atmaya çalıştım çünkü büyük işler başarmak zorundaydık. En kısa zamanda, belki de bir sonraki akşam Ares'e saldırıya geçecektik ama babamı görmek istiyordum. Kim olduğunu bildiğimi o da öğrenmeliydi.

Eğer işler sarpa sararsa onu görmek istiyordum, şeyden önce...

Bu cümleyi tamamlama izni vermedim kendime. Apollyon'un Tanrı Katili olduktan sonra Olimposluların beni öldürmesini engellemenin bir yolunu bulacağına güvenmeliydim. Benimle hep ilgileneceğini söylemişti. Yemin etmişti buna ve tanrıların sözlerini tutmaları beklenirdi.

Tabii Solos'un başına gelen ve duyduğum tüm diğer hikâyeler aksini söylüyordu.

İçimi çektim.

Eve doğru yürürken, demin hayret içinde Perses'e bakan Avcılar bu sefer Seth'le bana bakmaya başladılar. Birkaçı İlk'i görünce sessizce sayıp sövdü. Bakışları soğuk ve düşmancaydı.

İçlerinden birinin elini silahına attığını görüp "Dostların mı?" diye sordum Seth'e.

Seth omuz silkti. "Onlara bir iki çift laf etmiş olabilirim..."

"Aklını başına devşirmeden önce mi?"

Bir kahkaha patlattı. "Aynen öyle."

"Bu gece iyi uyumalısın."

İçi tüfek dolu görünen bir çantanın etrafından dolaştı. "Hiçbirimizin uyuyabileceğini sanmıyorum."

Bazı yüzleri Üniversite'den tanıyordum ama aralarında birçok da yabancı vardı. Büyük kısmı benim yaşlarımdaydı. Gençtiler. Ben kendimi artık genç hissetmesem de, sanırım teknik olarak öyleydim. Onlar gibi.

Solos bizi Akit'ten ayrılan grubun başındaki Avcı'larla tanıştırdı. Perişan görünüyorlardı fakat Solos'un söylediklerini kendi gözleriyle görünce umutlandılar.

Apollyonlar bir araya gelmişti ve yanımızda bir de Titan getirmiştik.

Kulağa harika geliyordu ama sonuçta Ares'le savaşacaktık.

Evden içeri girdik. Burası aslında bir malikâneydi.

Birisi buranın bir zamanlar hükümetten bir ölümlüye ait olduğunu, ancak Ares ölümlü askerleri getirince boşaltıldığını söyledi. Bize yiyecek ikram ettiler ve Aiden farklı Avcılarla konuşurken sessizce yemeye çalıştım. Luke ile Deacon'ın nereye gittiğini bilmiyordum ama Luke'un iyi olduğunu ümit ediyordum.

Sandviçimi didikleyip bıraktım. İştahım yoktu. Bir yanım Seth'e çok fazla duyguyu belli ettiğim için kaygılanıyordu. Sanırım Seth duygularımı engelliyordu. Sonuçta bu işte benden çok daha iyiydi.

Yemekten vazgeçip tabağı bir kenara koydum. Büyük salondan çıkıp evi keşfe koyuldum. Üçüncü salonda dolaştıktan sonra, evin alt katında kaç oda olduğunun hesabını tutamaz hale gelmiştim. Bu kadar çok odaya, bu kadar kısa koridorlara kimin ihtiyacı olurdu ki? Ev değil labirentti burası.

İçimi çektim, atkuyruğumdan kaçan kısa tutamları yüzümden uzaklaştırdım. Salonda Aiden ve Solos'un yanında olmam gerektiğini biliyordum. Yarınki saldırının planları tartışılıyordu. O konuşmalarda söz almam, en azından dikkatle dinlemem gerekirdi. Ya da onlarla aynı odada durup dinliyormuş gibi yapmam.

"Kendini suçlu hissetme."

Seth'in sesini duyunca irkildim, fark ettirmeden bu kadar yaklaşabilmesine şaşırmıştım. Döndüğümde onun kemerli kapının altında olduğunu gördüm. Duygularımı engellemesi fikri böylece boşa çıkmıştı.

"Beni mi takip ediyorsun?" dedim söylediğine karşılık vermek yerine.

"Evet."

"Senin Perses'e göz kulak olman gerekmiyor muydu?"

"Neden ki?" Başını öne eğince sapsarı bir tutam saçı alnına düştü. "Perses uslu davranıyor. Şu an dışarıda, Avcılarla birlikte. Onları kışkırtıyor."

Hayatta gördüğüm en sert, en rahatsız minderlere sahip antika divanın ucuna iliştim. "Sence iyi bir fikir mi bu?"

"Bence öyle. Onları savaşa hazırlıyor. Ares'in ordusunu ve duvarın arkasındakileri aşmak için her şeye ihtiyacımız olacak."

Başımı öne salladım. "Sence becerebilecek miyiz?"

"Kesinlikle." Dudağının bir yanı yukarı kalktı.

"Peki, sence Ares'i alt edebilecek miyiz?"

"Evet." Seth gelip yanıma oturdu. İlk tepkim ayağa kalkmaktı zira içimdeki gücün albenisine karşı koymakta güçlük çekiyordu; buna rağmen kıpırdamadım. "Perses ona ulaşmamızı sağlayacak, daha sonra Ares'i zayıflatacak ve aktarımı yapmamız için bize zaman kazandıracak. Nasıl yapıldığını hatırlıyor musun?"

"Evet." Ellerimi kucağımda birleştirip ona baktım. Gözlerinin kehribar rengi koyulaşmıştı. Şansımı bir kez daha denemeye karar verdim. "Son dakikaya kadar beklemek riskli."

"Asıl şimdi yapmak riskli, Alex. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Ben biliyorum..."

"Sana inanıyorum," dedim. Gerçekten de inanıyordum. Sırf

İlk olmanın gücü bile Seth'i yoldan çıkarmıştı. Tanrı Katili olmak ise belli ki beni eterden kafayı sıyırmış bir Terminator yapacaktı. Dahası, geçen sefer Seth'e bağırmak işe yaramamıştı. "Ares'i ortadan kaldırdıktan sonra kontrolümü yitirirsem benden uzaklaşacaksın. Derhal."

Somurtması yüzünün güzelliğine gölge düşürmemişti. "Sanırım sana bu konuyu yeterince anlatmadım."

Kaşlarımı kaldırdım.

Yüzü daha da asıldı. "Bununla başa çıkabilirsin."

Şimdi aklım karışmıştı işte. "Daha önce öyle dememiştin ama."

"Dediğim gibi, sana doğruyu söylemedim." Seth bana doğru döndü. "Dürüst davranmadım."

Midemdeki yumrular daha da büyümüştü. O sözü almadan suratına bir tane patlatmamak için kendimi zor tuttum çünkü söylediği şey her ne idiyse beş kardeşi hak edeceğinden emindim. "Seth."

"Alex..."

"Hangi konuda bana dürüst davranmamış olabilirsin ki?" diye sordum içimi öfke kaplarken. "Söylemek için iş işten geçsin diye mi bekliyorsun?"

Seth bakışlarını kaçırdı, küstahça başını kaldırdı. "Tavır yapmayı bırak."

Ona işaret çektim.

Gönülsüzce gülümsedi. "Tamam. Biraz güç çılgını mı olacaksın? Muhtemelen. Zaten biraz öylesin."

Gözlerimi kıstım.

"Ama başa çıkabilirsin. Sen her şeyle başa çıkarsın ve ben..." Cümleyi yarım bıraktı, başını iki yana salladı. "Son ana kadar beklemek zorundayız çünkü seni durdurmaya kalkışmayacağımdan emin değilim. Gücü kendime almaya çalışabilirim."

Sözleri kafama dank edince, yüzümdeki katı ifade silinivermişti. Kutsal bebekler adına, bu yabana atılacak şey değildi. Apollo haklı çıkmıştı. Üniversite'deki o gece Seth'e inanmak istemiştim fakat Apollo haklıydı.

Yanakları kızarmıştı. "Bana öyle bir bakıyorsun ki... dünyanın en kötü şeyini söyledim sanki."

"Şey, bu dediğin, eee... önemli bir şey." Başımı iki yana salladım. "Madem ki beni durdurup kendin deneyeceğinden korkuyorsun, bunu söylemek için niye son anı bekledin be Seth?"

Yanıt vermedi. Onun yerine başını çevirdi, karşı duvara asılı duran ürkütücü geyik kafasına odaklandı.

Seth.

Başını öne eğdi, avucuyla yanağını ovuşturdu. Senin yapmana izin vereceğim. Bundan eminim.

Nasıl? Ya vermezse? Ya eğer?..

"Vereceğim," diye patladı başını kaldırıp. Gözleri ışık saçıyordu. "O zaman vereceğimi biliyorum."

"Kusura bakma ama hiç ikna olmadım!" Ayağa kalkmaya yeltendiysem de kolumu sıkıca kavradı. Tüylerim diken diken oldu.

"Biliyorum çünkü o zaman gücü senin almana izin vereceğim kadar baskı olacak üzerimde."

Stres altında daha iyi iş çıkaracağını mı söylüyordu? Hayatımızın tehlikede olması, beni emip kurutmasını engelleyecek miydi yani? Ne saçmalıyordu bu böyle? Kolumu geri çekmeye çalıştıysam da bırakmadı. "Bence bu işi şimdi yapmalıyız."

Gözlerini yumdu.

"Ben ciddiyim. Şimdi yapabiliriz." Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. "Ben gidip Aiden'ı çağırırım, sonra yaparız. O, güç aktarıldıktan sonra birbirimizden ayrılmamızı sağlar ve..."

"Seni de başkasını da hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bunu tekrar yapamam. Planlandığımız gibi, orada yapacağız."

"Seth..."

Apollyon işaretleri delirmiş gibiydi, tenimin üstünde fırıldak gibi dönüyor, Seth'e doğru uzanıyorlardı. Seth'in yüzü çarpıldı, içimdeki kordonun yerinden sıçradığını hissettim. Tüm ikaz lambalarım yandı, nabzım hızla atmaya başladı. Geçen sefer Seth...

Ansızın Seth'in çenesinin altında bir Akit hançerinin ucu belirdi, gırtlağının hassas derisine dayandı. Bakışlarımı önce Seth'in kolumdaki eline, sonra hançerin ucuna götürdüm. Belli ki "kızı bırak" demenin sessiz bir yöntemiydi.

Seth parmaklarını teker teker kaldırıp elimi bıraktı.

Başımı kaldırdığımda çikolata rengi gözlere kilitlendi gözlerim.

Boğazımdan hava geçmez oldu, o tek sözcüğü söylerken sesim çatladı. "Baba?"

Yirmi İkinci Bölüm

Seth'in Tanrı Katili gücünü benden alması gibi koca bir sorun, dünyanın mümkün olan en münasebetsiz anında ortaya çıkmıştı fakat gözümde hiçbir değeri yoktu. Babama bakıyordum çünkü.

Öz babama.

Tıpkı hatırladığım gibiydi... Hayatın ve yılların eskittiği, klasik, yakışıklı bir yüz; buna rağmen zekâ ve uyanıklıkla dopdolu, ışıl ışıl kahverengi gözler. Bir önceki görüşüme kıyasla daha zayıflamış, incelmişti.

Ve bir Avcı üniforması giyiyordu.

Göğsümde bir şeyler çözülüverdi. Sanki bir kapı hızla ve sertçe açılmıştı. Gözlerime yaşlar doldu.

Babam bir Avcı üniforması giyiyordu.

Aynı zamanda da Seth'in gırtlağına bir hançer dayamıştı.

"Sorun yok," dedim boğuk bir sesle. En az benim kadar şaşkın görünen Seth'e baktım. "Seth?"

Seth ellerini kaldırıp ağır ağır doğruldu. Kehribar bakışlarını babamdan ayırmıyordu. "Onun canını yakmayacağım."

Babam pek ikna olmuş görünmüyordu. Bıçağı Seth'in boynuna dayalı tutarken dudakları öfkeyle kıvrılmıştı. Ona rağmen Seth'in geri gidip uzaklaşmasına göz yumdu. Ilk, kapının yolunu tuttu, dönüp son bir kez bize baktı ve kemerli geçitte gözden kayboldu.

Dönüp babama baktım. Olur da kaybolur diye gözlerimi ayırmaktan çekiniyor, dizlerimin bağı çözüldüğü için ayağa da kalkamıyordum. Duygular yüzünden genzim tıkanmış, babamın yüzü bulanıklaşmıştı. Laadan'in mektubunu aldığım günden bu yana onu tekrar görmeyi umut etmiş, ancak göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Oysa şimdi, savaştan bir gün önce burada, karşımda duruyordu.

Berbat bir sesle "Baba?" diyebildim. Başka bir şey çıkmadı ağzımdan. Sanki mantıklı cümle kurma becerimi yitirmiştim.

Akit hançerini eğitimlerde öğretildiği gibi ustaca kınına soktu. Koca bir dakika boyunca ne kıpırdadı ne gözlerini üstümden ayırdı. Bakışları yüzümde dolaştıkça gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti, kaşları çatıldı. Yara izlerini fark etmiş olmalıydı. Hiç hayatımın bir parçası olmadığı halde –olamazdı da zaten– bunlar onu derinden etkilemişti herhalde.

Sanki yıllardan beri tuttuğu nefesini bırakıp yanıma oturdu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Göğsümde, boğazımda aşırı bir basınç vardı.

Bir elini uzatıp yanağımı okşadı. Eli soğuktu ama umursamadım. Gözyaşlarıma hâkim olabilmek için gözlerimi kapattım. Basınç artmıştı, patlamak üzereydim. Babam hiçbir şey demiyordu, diyemezdi çünkü, ama dokunuşu... söylenebilecek tüm sözlerden daha iyiydi.Kendimi toparlamaya çalıştım, hıçkıra hıçkıra ağlamayacağımdan emin olana kadar bekledim, öyle konuştum. Elbette en salakça şeyi söyledim. "Gerçekten sensin, değil mi?"

Hafifçe gülümseyerek başını öne salladı.

Titreyerek nefes aldım, gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. "Acaba... mektubumu aldın mı?"

Tekrar onayladı.

"Tamam. Tamam." Bir nefes daha aldım. "Ne kadardır buradasın?"

Bir parmağını kaldırdı, sonra geriye kaykıldı. Pantolonunun yan cebinden küçük bir defter ve kalem çıkardı. Hızla bir şey yazıp bana uzattı. El yazısı küçük ve düzenliydi; benimkinden çok farklıydı yani.

"İki gün?" yüksek sesle okudum, sonra bir şeyler daha yazarken bekledim. "Bir grup Avcı'nın geldiğini öğrendin." Ona bakarken kalbim duracak gibi oldu. "Onların arasında mıyım diye bakmak için mi Akit'ten ayrıldın?"

Başıyla onayladı.

"Nasıl?"

Babam şöyle yazdı: Beni takip eden muhafızı bayılttım. Ares beni, kim olduğumu bildiğinden habersiz sanıyor.

Güldüm, o da hafifçe gülümsedi. "Tanrılar," dedim ellerimi bacaklarıma sürerek. Ona sarılmak istiyordum ama ne yapacağından emin değildim. "Akit'teyken senin kim olduğunu bilmiyordum. Bilsem bir şeyler yapardım. Yemin ederim ki yapardım."

Kalemi küçük defterin üstünde uçtu. İki cümle. Biliyorum. Senin sorunun değildi.

"Ama sen benim babamsın. *Benim de* sorunum."

Başını iki yana salladı, sonra hızla yazdı: *Annene çok benziyorsun.*

Gülümsedim, gözyaşlarımın yeni hücumuna gözlerimi kırpıştırarak karşı koydum. "Teşekkür ederim."

Bana bakarken duraksadı, sonra eskisinden de hızlı biçimde

yazmaya başladı. Annenle senin için böyle bir hayat istememiştik.

"Ben..."

Parmağını kaldırdı, notunu bitirdi. Laadan bana seninle ilgili bilgi veriyor, ne yapabileceğini söylüyordu. Başına bunlar gelsin istememiştim ama seninle çok gurur duyuyorum.

Gözümde tekrar yaşlar birikirken derin bir nefes aldım. Benimle gururlanıyordu. Öyle olup olmadığını kaç kez merak emiştim acaba? Geçmişte o kadar aptalca şeyler yapmıştım, başımı o kadar çok derde sokmuştum ki, her şeyin ardından benim için önemli olan tek şey buydu. Basınç, artık içimde tutamayacağım kadar artmıştı.

Fırladım, boynuna sarıldım ve sanki gözlerimin önünden kaybolacakmış gibi sarmaladım onu. Kalemini, defterini düşürdü, sımsıkı kucakladı beni. Tüm hayatım boyunca yoksunluğunu hissettiğim kucaklamaydı bu. Çok geç kalmamış, tam zamanında gelmişti.

Gözyaşlarım aktı. Artık onlara engel olamıyordum ama mutluluk gözyaşlarıydı bunlar.

Saatlerce babamın yanında kaldım; ben konuştum, sorular sordum, o da defterini kullanarak ya da başını sallayarak yanıt verdi. Ara sıra da ağladım. Bunun rüya olduğunu düşünüyor, ama babam yanımda kaldıkça gerçek olduğunu kavramaya başlıyordum.

Kavuşmamızın üstünden bir saat kadar geçmişti ki harika bir başka şey oldu. Olacağını hiç düşünmediğim bir şey.

Babam, hayatımın diğer değerli erkeğiyle tanıştı.

Beni aramaya çıkmış olan Aiden'la tanıştı ve hayatımda bir baba olmasının gerçekte nasıl bir şey olduğunu o zaman anla-

dım. Aiden'a ters ters baktı; elindeki hançeri Seth'e yaptığı gibi kullanmaya niyetli görünüyordu.

Her zamanki kibarlığı üstünde olan Aiden, bizi yalnız bırakmak için kaçıyordu ki elini tuttum. Göz göze geldik, başını öne salladı. Orada olmasını, bunu benimle paylaşmasını istiyordum çünkü ne kadar zamanımız kaldığını hiçbirimiz bilmiyorduk ve böyle bir fırsatı kaçırmak anlamsızdı. Aiden ayağımın dibinde yere oturdu, eliyle bacağımın arkasını okşadı.

Onunla babamı daha iyi şartlar altında tanıştırmayı isterdim. Belki de üçümüz normal insanlar gibi bir restoranda akşam yemeğine gidebilirdik ama böylesi de... kendince mükemmeldi.

Gelen Avcıların arasında olup olmadığımı görmek için, duvarların ardındaki arkadaşlarını yalnız bırakması beni gururlandırmıştı fakat o korktuğum mesajı bana gösterince içimi bir acı ve panik dalgası kapladı.

Onlara geri dönmeliyim. Başka kimseleri yok.

Bir anda tüm keyfim kaçmıştı. "Ama Ares senin babam olduğunu biliyor."

Ön kapıda dolanmayacağım, diye yazdı. Oraya girip çıkmanın yolunu biliyorum ve Ares'ten uzak duruyorum. Beni kullanacak olsa şimdiye kadar çoktan kullanırdı.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Aiden o rahatlatıcı masajına devam ediyordu. "Haklı olabilir. Belki Ares'in de kendince ilkeleri vardır."

Hiç inanasım gelmiyordu. Onun Ares'in eline düştüğünü düşününce kalbime ağrılar saplandı.

Babam başını öne eğip defterine bir şeyler yazdı. Planladığınız şeyi yapmanı istemiyorum.

Ağzımı açtım ama o yazmayı sürdürdü.

Fakat yapmak zorunda olduğunu biliyorum. Ben de bunu yapmak zorundayım.

Haklıydı. Kahretsin, babam ebeveynlerimden mantıklı olanıydı. Çılgınlığım annemden geçmişti ama belli ki inadım babamdan mirastı.

Sabaha birkaç saat kala babam beni kucakladı. Akit'e döneceğini anlamıştım. Onu bırakmak istemiyordum. Birkaç dakika boyu da bırakmadım zaten. Ona sarıldım, onu var gücümle sıktım ve ayrıldığımızda göğsümün ta derinliklerinde bir acı hissettim. Gidişini izlemek yaşadığım en acı verici şeylerdendi.

Yatak niyetine bir yığın battaniyenin yığılı olduğu küçük bir odanın penceresinden dışarı, kampa baktım.

"Biraz dinlenmelisin. Öğleden sonra hazırlıklara başlayacağız."

Aklım, eli kulağındaki savaşta değildi. "Ya bir daha göremezsem onu?"

Aiden arkamdan yaklaştı, kollarını belime dolayıp beni vücudunun sıcaklığına çekti. "Tekrar göreceksin."

Bu düşünceye tutundum, başımı geriye, göğsüne yaslayıp gözlerimi kapadım. "Her şey bittiğinde üçümüz bir akşam yemeğine çıkalım istiyorum."

Alnımı öptü. "Yeri sen seç."

"Normal herhangi bir yer olur. Mesela Applebee's."

Aiden güldü. "Bunu ayarlayabiliriz sanırım."

Kucağında döndüm, yanağımı göğsüne dayadım. Ben babamdan söz ederken o da bana sarıldı. Sonra daha can sıkıcı konulara geldik. Ona Seth'ten söz etmek istemiyordum ama bir yandan da mecburdum.

"Hiç hoşuma gitmedi," dedi ellerini başımın iki yanına koyup. "Eğer gücü aktarmana izin vermezse ya da daha önce yaptığı gibi bir numaraya kalkışırsa Ares için kolay av olursun."

Ares'le yaklaşan karşılaşmamız beni ayakkabıma kaçmış çakıl taşı kadar rahatsız eden sürekli, pes bir adrenalin uğultusuydu. Dayanmanın imkânı yoktu. Fakat Seth'in son dakikada

beni satma olasılığı da eklenince o çakıl adeta bir köpekbalığı dişi olmuştu.

"Tekrar denerim denemesine, ama bir işe yarayacağını sanmıyorum. Seth bir şeyi aklına koymayagörsün, bir daha fikrinden vazgeçiremezsin."

"Ama bunu kabul edemeyiz." Aiden ellerini indirdi, döndü, battaniyeye doğru yürüdü. "Bu çok riskli. Eğer..."

"Başka seçeneğimiz yok ki." Onun peşinden gittim. "Sanırım... sanırım öyle yapması gerekiyor. Yani risk en yüksek olduğunda. Tıpkı bir..."

"Hapishanede olduğu için uyuşturucuyu bırakan bağımlılar gibi mi?"

Burun kıvırdım. "Şey, evet?"

"Mahkûmlar yine de uyuşturucu temin edebiliyor," diye homurdandı, eğilip tişörtünü başından çıkardı. Adaleleri şişti, sonra kasıldı.

"Ne demeye çalıştığını anlamıyorum." *Birkaç sebepten ötürü* diyecektim ama bu son kısmı kendime sakladım.

Aiden bana döndü. "Plan Seth'in de sen ve Perses'le gidip Ares'i bulması, biliyorum ama..."

"Ama Seth ne kadar kafayı sıyırsa da planımızı değiştirmeyeceğiz." Aiden'ın da bizimle olduğunu düşündükçe kalp krizi geçirecek gibi oluyordum. "Ares'le yüzleştiğimizde orada olamazsın. Seni kullanır..."

"Beni, ancak kendimi savunamazsam kullanabilir, Alex." Gözleri gümüş rengi parlarken kaşları çatıldı. Eyvah. "Ben zayıf değilim."

"Değilsin. Tam tersisin Aiden, ama Ares'in dosdoğru seni hedef alacağını biliyorum. Sen oradasın diye dikkatimin dağılacağını bilecek. Yerinde olsam ben de aynısını yapardım."

Aiden elini saçlarının arasından geçirdi. Saniyeler uzayıp

gitti, nihayet bölük pörçük nefesini verdi. "Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorum Alex, ama seninle olmamak bana o kadar ters geliyor ki."

Dudağımı ısırıp başımla onayladım. Biliyordum ki yarın Aiden'ı bizi takip etmekten alıkoymak için neredeyse tanrıların müdahalesi gerekecekti. "Benimle gelme diyen sen olsaydın, seni dinlemezdim."

Acı acı güldü. "Beni dinlememekle *kalmazdın*, Alex. Bana karşı gelir ve benimle olmanın bir yolunu bulurdun."

"Bulurdum." Güldüm. "Dikkatini dağıtacağımı bile bile bulurdum hem de. Çünkü ben bencilim. Sen değilsin."

"Yeri geldiğinde ben de çok bencil olabilirim." Bakışları tekrar bana takıldı, parmak uçlarıyla yanaklarıma dokundu. "Söz konusu sen olduğunda hep bencil davrandım."

Kafam karışmıştı, kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Senin için ne anlama geldiğini bile bile seni istemem bencillikti. Seni ilk kez öptüğümde, sana ilk kez dokunduğumda da bencilce davrandım." Sözlerini duyunca ürperdiğim gözünden kaçmamıştı. Gamzesi belirdi. "Ebeveynlerimin evinde yatağına geldiğim gece de bencildim, o andan beri her gün de. Bencilce davranmadığım tek gün seni ittiğim gündü, en çok da o yüzden pişmanım."

Karnımda tepinen bir tavşan vardı sanki. "Aiden..."

"Yarın benden ayrılacaksın ve bensiz Ares'in karşısına dikilmene izin vermek için her şeyimi kullanmam gerekecek. O yüzden şimdi de büyük bencillik edeceğim." Parmakları yanağımda gezindi, ayrılmış dudaklarımı takip etti. "Çünkü yarın bencil davranmamamın tek yolu bu."

Aiden'ın parmaklarının yerini dudakları aldı. Öpücüğü ne yavaştı ne de kibar. Ateşliydi, kavurucuydu ve ruhunu yakan arzuyla, çaresizlikle doluydu. Kıyafetlerimiz şaşırtıcı bir ça-

buklukla üstümüzden çıktı ve bedenlerimiz kalın battaniyelerin üstünde kaynaştı. Her dokunuşun, her öpücüğün ardında ikimizin de dile getirmek istemediği bir gerçek yatıyordu. O yüzden, ikimizin de ağzına almaktan korktuğu o şeyi söylemeyi ağızlarımıza, ellerimize, bedenlerimize bıraktık.

Bu, birlikte geçirdiğimiz son zaman olabilirdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Akit'i çevreleyen ormanın kıyısında durduğumuzda, tepemizde parlayan öğle güneşinin etkisini hafifleten serin, sakin bir esinti çıkmıştı. Gökyüzü pırıl pırıl ve masmaviydi. Gökyüzünde yastığa benzeyen tek tük bulutlar uçuşuyordu.

Savaşmak için harika bir gündü.

Akit hançerleri bacaklarıma bağlıydı, titanyum mermilerle dolu Glock ise belimde, kılıfındaydı. Sımsıkı topuz halindeki saçlarımla, tenimi karıncalandıran Apollyon işaretlerimle kendimi acayip belalı hissediyordum.

İki yanımda Seth'in ve Aiden'ın suskun bedenleri vardı. Arkamızda ise Perses ve Muhteşem Ordu hazırdı. Deacon geride kalıyordu ve Olivia'nın başına gelenlerden sonra, onu keşke Üniversite'de bıraksaydık diye düşünüyordum.

Avcıların arasında babamın yüzünü görememiştim, neden aradığımı da bilmiyordum ya. Geri döndüğünü biliyordum. Sağ salim Akit'e dönmüş olmasını *umuyor*, ama bakmadan da edemiyordum.

"Savaşçılar korku nedir bilmez, korkusunu göstermez." Perses'in kalın sesi gürlüyor, bünyemdeki adrenalini zirveye çıkartıyordu. "Bugün birçoğunuz öleceksiniz."

Kaşlarımı kaldırdım. Tam bir motivasyon konuşmasıydı.

"Ama birer savaşçı olarak öleceksiniz. Tek gerçek ve onurlu ölüm şekli budur."

Konuşmaya devam etti ama onu dinlemedim. Savaşta şerefli ölüm konusunda motive edici konuşmalar bana göre değildi. Hepimizin sonunda sağ salim çıkacağına dair bir konuşma daha iyi olmaz mıydı? Oyumu bundan yana kullanırdım. Dahası, önümüzde yürüyerek gideceğimiz epey bir yol vardı ve bu süreyi son haftalarda olan her şeyi düşünmek için kullanacaktım. Dert ettiğim bir sürü şey vardı... Olivia, babam, Aiden, Seth ve Apollo'nun hangi cehennemde olduğu ve daha çok fazlası. Konsantre olmalıydım.

Tüm bu anlar gelip şu ana ve buraya bağlanıyordu. Yarın gün doğduğunda kan, kızıl bir nehir halinde kaplayacaktı yeri. Bizim kanımız. Düşmanlarımızın kanı. Ve kandırılarak yanlış tarafa çekilenlerin kanı.

İkinci tepeyi tırmanırken dallar botlarımızın altında çatırdıyordu. Bir tepe daha vardı önümüzde; ondan sonra duvarları görecektik. Yükseklik avantajı bizdeydi ancak aşağı indiğimiz an bizi fark edeceklerdi.

"Planı unutma," dedi arkamdan sinsice yaklaşan Perses.

Başımı öne salladım çünkü ses tellerim donmuştu. Plan daha biz Güney Dakota'dan yola çıkmadan işlemeye başlamıştı ve sindirmek için yeterince zamanım olduğu halde bir türlü bunu başaramamıştım.

En son tepeye geldiğimizde Perses, Seth ve ben grubumuzdan ayrılacak, Aiden, Solos ve Luke'u orduyla geride bırakacaktık. Kendilerini feda edeceklerdi. Kimse bundan söz etmiyordu. Onun yerine Perses, bizim içeri girmemiz için dikkat dağıtacaklarını söylüyordu fakat yem olduklarını biliyordum. Duvarları otomatonlar savunuyordu ve yığınla askerimizi öldüreceklerdi. Ana girişten geçtiklerinde karşılarına ölümlülerin ordusu ve daha tanrılar bilir neler çıkacaktı.

Neredeydi şu Apollo yahu?

Akit'ten ayrılma Avcılar bize gereken yolu tarif etmişti. Doğudaki arka duvarda girip çıkılabilecek bir gedik vardı. Korunuyordu ancak öndeki savunmanın yanında hiç sayılırdı bu. Aiden'ın, Luke'un ve Solos'un başaracaklarından emindim. Buna mecburdular. Fakat genzimde korkunun keskin tadını alabiliyordum.

Alex?

Seth'in sesini kafamın içinde duyunca az daha sendeliyordum. *Ne var?*

Aynı anda bir sürü şey hissediyorsun.

Aiden'la benim önümüze geçen Seth'in sırtına baktım. *Sen hissetmiyor musun sanki?*

Verdiği yanıt tek bir sözcükten ibaretti. *Korkuyorsun.* Onu kayalık yamaçtan aşağı itmeyi düşündüm ama bana sağlam lazımdı.

Bir sessizlik oldu. *Korkmak sorun değil, meleğim.*

Bana öyle deyip durma.

Duymazdan geldi. *Kullan o korkuyu.* Arkasına dönüp bana baktı ve göz kırptı. Aiden içten içe söylenince Seth sırıttı. *Öfkeni kullan. İkisinin de seni ele geçirmesine izin verme.*

Emredersiniz sensei.

Seth güldü.

Aiden "Bunu yapmanızdan nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Efendim?"

Bana gözünü dikip baktı ancak çelik grisi gözlerinde kızgınlıktan eser yoktu. İkimiz de dün gece akıllıca davranmamıştık. O kıymetli saatleri birkaç saat uyuyarak değil de, birbirimizi hatırladıkça serin rüzgâra rağmen yanaklarımı al al eden bir şekilde zihnimize kazıyarak geçirmiştik.

İkimiz de dün gecenin son birlikteliğimiz olmasından korktuğumuzu kabullenmek istemiyorduk. Aklımı buna veremezdi, yine de inkâr edilemeyecek bir gerçekti.

Sıradan dış çiti geçtik ve akşam karanlığı çökerken çabucak tepeye ulaştık. Dönüp geriye baktım, bakışlarımı toplanmış kalabalıkta gezdirdim. Hepsi de hazırdı. Bu işi yapma, gidişata bir dur deme zamanı gelmişti. Her şey gelip bu savaşta çözümleniyordu; sadece bizim için değil, gafil ölümlüler için de. Başarısız olursak ölümlüler diyarı Ares'in eline geçecekti ve fethedeceği bir sonraki yer Olimpos olacaktı. Arkamızdaki Muhafızlar ve Avcılar da bunu biliyordu. Bizi aşan bir durumdu bu.

"Vakit geldi," dedi Perses. Titan heyecandan duramıyordu.

Seth başıyla onayladı, bana döndü. Bir yanım bu anı geciktirmek istiyordu ama elimi taşın altına sokmam gereken bir zamandı. Yapmak istediğim ile yapmam gereken arasında koca bir uçurum vardı.

O anda, bunun ihtiyaçla istek arasında son seçimim olacağına yemin ettim. Hızla dönüp önce Luke'u, sonra Solos'u kucakladım. "Kendinize dikkat edin," dedim ikisine de. "Bana söz verin. Yoksa ikinizi de Yeraltı Dünyası'nda bulur, kıçınıza tekmeyi basarım. Yemin ederim."

Luke güldü. "Harbiden de yaparsın. Söz veriyorum."

"Ben de söz veriyorum," diye ekledi Solos. Başını eğip dudaklarını yanağıma bastırdı. "Sen de dikkat et."

Başımla onayladım, boğazım iyice düğümlenmeden dönüp Aiden'la yüz yüze geldim. Bir elimle onu tişörtünden yakaladı-

ğım gibi başını aşağı çektim, öptüm. Öyle masum bir öpücük falan değildi. Şefkatli de değildi. Dudaklarımız birbirini ezdi, bedenlerimiz o dokunuşla eriyip kaynaştı. Ben o öpücükle onu içtim, o da beni.

Birkaç ıslık ayağımı yere bastırdı. Onu bırakıp botlarımın topuğu üstünde geriye sallandım ama Aiden beni bırakmıyordu. Gözleri sıvı gümüş gibiydi.

"Seviyorum seni," dedim. "Hem de çok."

Aiden dudaklarını dudaklarıma dayadı. "Göz açıp kapayana kadar geleceğim, *agapi mou*."

Başımı ağır ağır öne salladım, derin bir nefes alıp elinden kurtuldum. Seth ile Perses'in beklediği yere yürürken dönüp arkama bakamadım. Üçümüz doğuya doğru yürümeye başlarken bile bakamadım çünkü dönsem Aiden'a geri koşardım fakat bunu bir an bile geciktiremezdik artık.

Yedi yüz metre kadar ilerlemiştik ki Perses elini kaldırıp durmamızı işaret etti. Başını yukarı kaldırdı, yüzünde dikkatli bir ifade vardı. Sonra pis pis sırıttı. Bir saniye sonra boylu karaağaçların ve köknarların arasından güçlü bir kükreme duyuldu, bütün kuşlar deli gibi havalandı. Öfkenin ve azmin sesiydi bu; savaşın sesiydi. Batıya doğru döndüm. Kararan gökyüzü turuncu ve kırmızı renkte aydınlanmıştı ve ışık her geçen saniye yoğunlaşıyordu.

"Başladı." Perses en sevdiği yemekler önüne konmuşçasına gülümsüyordu. "Acele etmeliyiz."

Kalbim hızla çarpıyordu. İçime uzandım, vazife bilincimi yakalayıp canım pahasına sarıldım. Perses ve Seth'le birlikte tepeden aşağı koştum ama kalbim Akit'in kapısında, dostlarımla ve Aiden'la kalmıştı.

Koca kayaların arasından kayarak, gevşek taş ve toprağı saçarak kayalık yamaçtan aşağı indik. Altı metre yüksekliğindeki

beyaz mermer duvarı gördük ve ön kapıdaki mücadelenin sesi güçlendi.

Perses hızla doğuya doğru ilerledi, tepeyi aşıp koruma duvarının doğu kanadına yöneldi. Havaya birkaç ateş topu fırladı, kapının hemen yanında yere çarptı. Çarpmanın etkisiyle yüzümü buruşturdum. Biliyordum ki bu ateşlerin indiği her yerde birileri canından oluyordu.

Tepenin en aşağısına, doğu duvarının kenarına inmiştik ki tüm melezlerde bulunan o tuhaf duyularım kabardı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve ürperdim.

Zınk diye durdum, "İblisler," dedim ve hançerlerimi çekip ortasındaki düğmeye bastım. İki yanından bıçaklar çıktı.

Seth de aynısını yaptı ama Perses ellerini kullanmak, kana bulanmak istiyordu anlaşılan. Köşeyi dönmemizle bir iblis grubuyla burun buruna gelmemiz bir oldu. Ağızlarını ardına kadar açıp eter hasretiyle tüyler ürpertici çığlıklar attılar. Siyah ve dipsiz gözleri bembeyaz tenleriyle güçlü bir tezat oluşturuyordu. Aralarında, türlerinin en ölümcülü olan iblis melezler de vardı.

Onları burada görmek, Lucian'ın, Ares'in ve hatta bir noktada Seth'in onları kontrol etmek için masum safkanları kullandığını bilmek midemi bulandırıyordu. Öfke şiddetli bir kasırga misali yükseldi içimde ve bu öfkeyi kullandım.

Kendimi ortalarına fırlattım ve ilk iblisi orak ağızlı bıçağın vahşice bir darbesiyle, başını omuzlarından ayırarak öldürdüm. Seth tekmesini bir melezin midesine indirip onu yere serdi, sonra silahının sivri ucunu göğsüne gömdü. Tam tahmin ettiğim gibi Perses sadece ellerini kullanıyor, boyunları kırıyor, önemli vücut parçalarını koparıyordu.

Bir dişi iblis üstüme çullanınca döndüm, tekmemi çirkin varlığın tam karnına isabet ettirdim. Daha yere inmeden bıçağımın keskin ağzıyla tanıştı. Eğildim, tekrar yukarı sıçradım

ve orağı hızla indirdim. Bir başkası üstüme atılınca sıçradım. Çömelmiş vaziyette yere indim, orak ağızlı bıçağı döndürüp yumruğumu savurarak iblisi karnından bıçakladım.

Hemen doğruldum, dönerken bir yandan da bıçağımdaki kanı ve pıhtıyı temizledim. Melez iblislerin cesetleri yere saçılmıştı fakat hâlâ en azından bir düzine iblis sağdı. Etraflarında döndüm ve bıçağın hançer olan ucunu Seth'e arkadan yaklaşan bir iblisin sırtına soktum. Melezlerin aksine, parlak bir toz bulutu halinde patladı... tam suratımın ortasına.

İğrenç.

Perses bir iblis melezi tekmeleyip yere devirdi, sonra iki bacağından tutup havaya kaldırdı. Yaratık öfkeyle feryat ettiyse de Perses onu beysbol sopası gibi savurup mermer duvara çarptı. Parçalanışını görmemek için başımı kaçırdım. İnsanın zihninden silemediği görüntüler vardır ve başımı çevirmesem bu da onlardan biri olabilirdi.

Alex!

Seth'in sesini kafamın içinde duyunca hızla döndüm. "Tanrılar."

Bana doğru koşan bir iblis melez açlıkla uludu, sonra ona bir başkası, derken bir başkası daha katıldı. Üçümüzdeki eter onları delirtiyor olmalıydı. Eğitildiğimiz üzere takım halinde çalışıyor, böylece dövüşü zorlaştırıyorlardı.

Seth'in tarafından esen amansız bir rüzgâr bu iğrenç üçlüyü ondan uzaklaştırdı.

Canları cehenneme.

Orak ağızlı bıçağı belime takıp elimi uzattım ve ateş elementini çağırdım. Ateş damarlarımda dolaşıp tenimi ısıttı. Elimin ayasından önce kıvılcımlar, ardından ateş püskürdü. Ortadaki iblise çarptı, sonra iki tarafa yayılarak diğer iblisleri de tutuşturdu.

Üç iblis çığlık çığlığa debelenerek yere düştü. Yanan elbiselerinin ve etin kokusuna kanın madeni kokusu karışmıştı.

Tüm iblisler toza dönüşünce ya da yere serilince hiç zaman yitirmedik. Doğu duvarı boyunca koşarak gediği bulduk. Duvarın bir metrelik bir kısmı yanmıştı. Delikten geçmek benim için çocuk oyuncağı olsa da, Perses ile Seth'in sığmak için biraz uğraşması gerekmişti.

Birkaç adım atmıştık ki üstümüze bir grup otomaton saldırdı.

Bununla yitirecek hiç zamanımız yoktu.

Seth yanımdan hızla geçip elini kaldırdı. Apollyon simgeleri teninde dolaştı. Etrafımızdaki havaya enerji yayıldı. Bir ışık patlaması halinde akaşayı salıverdi ve ilk otomatonu vurdu, onu tutuşturdu. Ona katıldım, beşinci ve en kuvvetli elementi çağırıp hedefimi vurdum.

Otomaton diye bir şey kalmamıştı.

"Kullanışlı bir şey bu." Perses yanımıza geldi. Yüzü kan revan içindeydi. Ama kendi kanı değildi. Ona, mendil ister misin diye sormak istedim. "Bunu daha sık kullanmalısınız. İşinizi kolaylaştırır."

Gözlerimi kıstım. "Senin de tanrı şimşeğin var. Neden onu kullanmıyorsun?"

"Savaşta ellerimi tercih ederim. Benim için çok daha anlamlı."

Yanıtı bile hak etmiyordu bu söylediği. Başımı iki yana salladım, Seth'e baktım. *Bu herif düpedüz deli.*

Ama çok iyi.

Akit'in bahçesindeki aşırı uzamış çimlerin üstünde koşarak, tanrıların yok edilmiş, paramparça heykellerinin yanından geçtik. Bir tek Ares'in heykelleri ayaktaydı. Herif kibrini gizlemek için hiçbir zahmete girmiyordu.

Ansızın Seth uzandı, beni elimden yakalayıp zorla sola çekti. Eğilip baktım, az kalsın kuru dal sanıp üstüne basacağım şeyi gördüm.

Kahverengi beyaz çubuklar dal falan değildi. Üstüne yapışık şeyler de yaprak değildi.

"Tanrılar aşkına..."

Yerde unutulmuş yatan tek şey bir zamanlar bin bir emekle yapılmış harika heykeller değildi. Çimenlerin arasında bir sürü... ceset vardı. Kimileri eskiydi ve neredeyse tamamen çürümüştü. Bazılarıysa daha yeniydi; tenleri korkunç mor ve kahverengi tonlarda, bedenleri şişmiş.

Bastığın yere dikkat et, dedi.

Seth elimi bırakınca başımı kaldırdım, Perses'in birinin cesedini çiğneyip geçtiğini gördüm. Genzimden safra yükseldi ve kusmamak için var gücümle çabalamak zorunda kaldım. Perses'e mecburen katlanacaktık ama bazen o piç kurusundan nefret ediyordum.

Kapıdaki çarpışmanın sesleri biz ana Akit binasına yaklaştıkça devam ediyordu. Acı dolu çığlıklara zafer bağırışları ve ateşli silah sesleri karışmıştı. Savaş Akit'in içine taşınmış, bir zamanlar Olimposlu On İki iken parçalanmış ve artık Olimposlu Tek Tanrı'ya dönüşmüş heykellerin yanına kadar ilerlemişti. İki taraftan da birçok Avcı'nın ve askerin yumruk yumruğa savaştığını gördüm. Anlaşılan otomatonlar aşılmıştı fakat savaşa o kadar yaklaşmıştık ki dikkatleri üstümüze çekiyorduk.

Birkaç asker bağırdı, koca bir grup diğerlerinden ayrılarak bize doğru koşmaya başladı.

"Kölelerin girişi." Seth binanın yan tarafındaki kapıları ve pencereleri parçalanmış kısmı işaret etti. "Burada dövüşmekle yitirecek zamanımız yok. Ares'in olduğu yere gitmeli ve..."

Çınlayan yumuşak bir kahkaha üçümüzü birden durdurdu

ve kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi oldu. *Tanıyordum* bu sesi. Hava önümüzde dalgalandı, biçimlendi ve Perses bile bir adım gerilemek zorunda kaldı.

Rüzgâr çanı kadar yumuşak o kahkaha tekrar çınladı.

"Hadi canım," diye inledim. "Cidden mi?"

Önümüzde şeffaf kanatları havada sessizce hareket eden iki furi duruyordu. Sarışın ve narin beyaz tenliydiler; aldatıcı, korkunç bir güzellikleri vardı. Oysa gerçek biçimlerini büründüklerinde çok çirkindiler. Ve de çok, ama çok acımasız.

İçlerinden biri yakına geldi, saçları incecik vücudunun etrafında süzülüyordu. "Buraya sizin için gelmedik."

"Bu seferlik," diye tamamladı diğeri.

En yakınımızdaki furinin tebessümünde hayal edilemez bir vahşet vardı. "Tanrılar Apollo'nun ricalarını duyup yanıt verdiler."

Bir yaşıma daha girecektim.

Havada statik elektrik çatırdadı ve pes bir uğultu kulaklarımı rahatsız etti. Dönüp baktım, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Siktir," dedi Perses. "İnanmıyorum."

Bahçede, bizimle askerler arasındaki mesafenin ortasında bir sis belirmiş, aşırı uzamış çimleri örtmüştü. Tutam tutam sisin içinde dokuz beden şekillendi. Saniyeler sonra, orada dokuz Olimposlu tanrı duruyordu.

Artemis sırtından yayını aldı ve başını çevirip omzunun üstünden baktı, bizi gördü. Göz kırptı, sonra dönüp gümüş okunu salıverdi.

Furiler havaya fırladılar, sedef rengi ışıltılı görünümlerini elbise gibi sıyırıp attılar. Tenleri ve kanatları külrengi oldu, pullandı. Saçlarının yerini ısıran yılanlar aldı. Tanrıların üstünde uçtular ve içlerinden birinin daldığını, bir adamı pençelerine aldığını gördüm. Havaya kan fışkırdı ve –tanrılar aşkına– yere dumanı tüten kırmızı, ip gibi bir şey döküldü.

Asker ikiye ayrılmıştı.

Başını geriye atıp gülen furinin kahkahası rüzgârla taşındı, ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Perses kaşlarını kaldırdı. "Kana susamışlıkları hiç değişmemiş."

"Çok da ürkünçler."

Gülümsedi. "Bence muhteşemler."

Tabii öyle diyecekti. İçlerinden birinin elinde bir ölümlünün kellesi vardı ve onunla voleybol oynamaya hazırlanıyor gibiydi. *Persesle furiden harika bir ikili olur,* diye düşündüm kasvetli bir şekilde.

Seth el sallayıp "Hadi, gelin," diye seslendi bize. Yıkılmış kapıların yanındaydı. "Onlar gerisini halleder."

Öyle de yaptılar. Dönüp son bir kez bakınca bu fikir pekişti. Apollo askerleri yok etmişti ve tanrılar da ön kapıdaki savaşan bedenler arasına katılmıştı. Seth ile Perses'in ardından Akit binasına girdim. Muhtemelen Ares'ten birkaç adım uzaktaydık.

Perses tam önümüzde durdu, başını hafifçe yana eğdi, sonra Seth'le bana bakıp yüzüne sıçramış kanları sildi. Yüzünde ağır ağır, önceden hesaplanmış bir sırıtış belirdi.

Kayboldu.

Puf.

Gitmişti.

Sırra kadem basmıştı.

Şaşkınlıktan Seth'in gözleri yuvasından uğramıştı. "Lanet olsun!"

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kölelerin girişinin hemen iç kısmında durduk. Koridor ikiye ayrılıyordu. Duvarlarda gri lekeler vardı; küçük bir yangın çıkmıştı sanki.

Bir süre ne kıpırdayabildim ne de konuşabildim. "İnanamıyorum!" diye bağırdım. "O kahrolasıca..."

Girişe bir anda askerler hücum etti. Kamuflaj kıyafetleri ölümlü olduklarının işaretiydi fakat Ares'in simgesini taşıyan kol bantları hiç de öyle değildi. Silahlarını doğrultmuşlardı, ateşe hazır bekliyorlardı.

Kahretsin.

Ellerimi uzatıp hava elementini kullandım. Askerlerin arkasından rüzgâr esti. Botları parke kaplı zeminde kaymaya başladı. Ellerindeki silahlar sallandı. Seth de oyuna dâhil oldu. Askerlerden birkaçı yere düştü. Silahlar kazayla ateş aldı ve birer birer ellerinden uçup yerde kaydı. Rüzgâr kesilirken askerler de güçlükle ayağa kalktılar.

Gitmelerine izin verebilir miyiz? diye sordum.

Seth başını iki yana sallayıp hançerlerini çekti. *Zorlama büyüsünün tesirindeler.*

İtiraza kalkışacaktım fakat Seth'in en yakınındaki asker harekete geçip kolunu indirdi. Elinde seri katillerin kıskanacağı cinsten, korkunç görünümlü bir bıçak vardı. Aklı başında olan biri bizi gördüğü an tabanları yağlayıp kaçardı fakat zorlama büyüsünün etkisindekiler ölene kadar çarpışırdı.

Yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Seth saldırganın kolunun altından geçip hızla doğruldu ve hançerlerinden birinin kabzasını bir askerin sırtına indirdi, diğerini ise bir başkasının göğsüne sapladı. Yere düşen askerin üstünden sıçradım, önce eğildim, ardından dönerek çelme taktım ve bir başka adamın ayaklarını yerden kestim. Hızla kalkınca, hazırda bekleyen hançerime çarpıp şişlendi.

Hançeri geri çektim, o ıslak, yapış yapış ses kafamın içinde yankılandı. Yüzümü buruşturup vicdanımı bir kenara attım ve kendimi kavganın orta yerine fırlattım.

Bu askerler iyi eğitimliydi ve hiç şüphesiz son bir güvenlik önlemi olarak stratejik şekilde Akit'in içine konuşlandırılmıştı. Hızla bir tekme savurdum, bacağım acımasına rağmen yukarı fırlayıp hançeri askerin çenesinin altına sapladım. Hemen arkamı döndüm, Seth'in bir askeri yakalayıp başını çevirerek boynunu kırdığını gördüm. Çatırtı sesini bana savrulan yumruk yüzünden işitemedim. Eğildim, saldırganın midesine hançeri soktum.

Birden bire feci bir çelmeyle ayaklarım yerden kesildi ve eğitimim devreye girdi. Kendimi düşmeye bıraktım, son saniyede dönüp yuvarlandım ve askeri altıma aldım.

Yüzünü kısacık bir an için görebildim. Gençti... çok gençti. Liseden daha yeni mezun olmuştu herhalde, önünde koca bir hayat vardı. Hançeri göğsüne saplayıp saniyeler içinde canını alırken, hiçbir tekmenin ya da yumruğun veremeyeceği bir acı içimi dağladı. Yüzüme sıcak bir ıslaklık geldi.

Hemen ayağa fırladım, derin derin soluyarak elimin tersiyle çenemin altını tekrar tekrar sildim. Çocuğun kanını üstümde istemiyordum. Döndüğümde Seth'in son askeri boynundan yakaladığını ve yerdeki taşı çatlatacak, adamın da belkemiğini kıracak bir şiddetle yere çarptığını gördüm. Adam gurultulu bir sesle son nefesini verdi.

Seth başını kaldırıp benimle göz göze geldi. Ağır ağır doğruldu, hançerlerini bacaklarındaki kılıflara sokup ilerlememi işaret etti.

Gözlerimi yerden ayırmadan Seth'in peşinden sağdaki koridora saptım. Bu kadar yakındayken içimizdeki eter sessiz bir kılavuz gibi yol gösteriyor, bizi Ares'in olduğu yere çekiyordu. Geniş koridorda sürpriz saldırılara karşı tetikte ve sessiz, ağır ağır ilerledik. Daha önce Seth'le birlikte bir kez koşmuştuk bu koridorlarda. Bu sefer koridorlarda yığılmış cesetler yoktu. Rahatsız edici derecede boş olmasına karşın bir zamanlar pırıl pırıl olan zeminde ve duvarlarda birkaç adımda bir pas rengi lekeler vardı.

Seth lekelere baktığımı görmüştü. "Ares Akit'i ilk işgal ettiğinde buraları çok kötüydü. Çok insan karşı koymaya çalıştı."

Bakışlarımı kaldırdım, Seth'in geceleri nasıl uyuyabildiğini merak ettim.

Soruyu düşüncelerimden okumuş olmalıydı, zira başını kaçırdı. Çenesinde bir kas atıyordu. "Geceleri gözüme uyku girmiyor Alex. Uykum ne uzun ne de derin."

Ona içini rahatlatacak bir şeyler söylemek istedim ama ne diyebilirdim ki? Seth'in kaç masumun canını aldığını kim bilebilirdi? Hem de ne uğruna? Bunun için nasıl bağışlanmayı bekleyecekti, bilemiyorum. Ya da başkaları onu bağışlasa bile, Seth kendini hiç bağışlayabilecek miydi? Kısa bir nefes alıp önüne geçtim.

Birkaç adım atmıştık ki koridorda sesler yankılandı. Tanıdık sesler hem de.

Perses'in kalın sesinin Ares'le dalga geçtiğini işittim. Az daha dizlerimin üstüne çöküp tüm mevcut tanrılara, hatta birkaç kurgusal karaktere ve gelişigüzel ünlülere şükredecektim. Yüreğime soğuk sular serpilmişti.

Bizi terk etmemiş.

Seth başını hemen öne salladı. *Hiç terk ettiğini düşünmemiştim zaten.*

Gözlerimi devirdim. *Bir an sen de öyle düşündün, itiraf et.*

Aman, neyse.

Sessizce duvara yaklaştım. Balo odasındaydılar. Furilerle dövüştüğüm, safkanı öldürdüğüm aynı odada.

Ne kadar da münasip, diye yorumda bulundu Seth.

Ona çok sert bir bakış fırlattım, sırıtarak karşılık verdi. Hem de haftalardan beri kayıplarda olan o dayanılmaz, küstah, inanılmaz derecede ukala gülüşüyle. Dudaklarım seğirdiyse de dikkatimi topladım. Seth'in eski neşesini bulmasına sevinmiştim ama gidip başını okşayacak zamanım yoktu.

Balo odasının girişinden önce koridorda tümü de açık beş kapı vardı. Parmaklarım karıncalanarak ilk odaya usulca başımı soktum. Bomboştu. Santim santim ilerledim. Koridorda bir koşu koparmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Beni yenemezsin Olimposlu." Perses'in gücü beni bir saniyeliğine durdurdu.

Ares gülerek karşılık verdi ama gülüşü normal değildi. Huzursuzdu. "Bileklerine zincirleri benim sardığımı hatırlatmama gerek var mı?"

"Ancak kardeşlerinin yardımıyla," diye yanıtladı Perses. "Tam da şu anda ordunla savaşan kardeşlerin. Bu sefer sana yardım edeceklerini hiç sanmıyorum." Durdu. "Çok aptalsın

Ares. Kibirli bir budalasın. Sırf keyif aldığın için savaşıyorsun, kontrolü ele geçirmek için değil."

Ne, ne demişti bu?

Dönüp Seth'e baktım, omuz silkti. Perses'in neden kaçıp Ares'e nutuk çekmeye gittiğini anlayamamıştım. Belli ki son bir çift laf falan etmek istemişti. Bu tanrıların işi belli olmazdı.

Balo salonuna iki kapı kalmıştı. Odalardan birini daha kolaçan edecektim ki ansızın bir Avcı dışarı çıkıp beni ürküttü.

Ağzını açtı, yerimizi söyleyecekti. Durup düşünmedim bile. Fırlayıp bir elimle ağzını kapattım, diğeriyle de bacağımdaki hançeri çektim. Gözlerimiz bir an için buluştu. Mavi gözleri pusluydu, odaklanmıyordu. Zorlama büyüsünün işaretiydi bunlar. Acıma duygusu beni rahatsız etse de hançeri kalbinin tam üstüne sapına kadar gömdüm.

Ben hançerimi kınına sokarken Seth de cesedi yakalayıp sessizce yere indirdi. Odayı hızla gözden geçirip ilerlememi işaret etti. Cesedin etrafından itinayla dolaşıp derin bir nefes aldım.

Buna mecburdun, dedi Seth.

Biliyorum.

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. Sözüme inanmamış gibiydi, ki bunda haklıydı. Zorlama büyüsünün tesirindeki bir Avcı'yı öldürmek, Ares'in denetimindeki ölümlüleri öldürmek kadar berbattı.

Tamam, daha sonra bunun için saçımı başımı yolarım ama şimdi değil. İyiyim.

Aferin kızıma.

Kaşlarımı çattım. *Bu sapıkça.*

Bir sonraki odayı Seth'in kontrol etmesine izin verip etrafını döndüm. Kalbim hızla çarpıyordu. Önümüzde sadece balo salonu kalmıştı. Bir yerdeki o hayali saatin tiktakları sona ermiş, zaman gelmişti.

Seth elimi tuttu, beni boş ve karanlık bir odaya çekti. Sırtımı duvara yasladı. Alnıma değen nefesi sıcacıktı. Boştaki elimi kaldırıp yumruğu çakacaktım ki kafamdaki sesi beni durdurdu.

Şimdi. Gücü şimdi aktar.

Seth sözünü ettiğinden beri bu an için endişelenmedim desem yalan olurdu. Daha öncesinde, Apollo bunun tek çözüm olduğunu söylediğinde de endişelenmiştim. Seth'in gücün cazibesiyle, aramızdaki ihtiyaçla nasıl boğuştuğunu gördüğümden, gerekirse onu bayılıp gücü aktarmaya hazırdım.

Başını hemen öne eğdi, alnımı öptü. *Yap şunu, Alex.*

Şaşırdım, tereddütler benimkinin aynısı o gözlere baktım. *Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım,* demişti ve sözünü tutmuştu.

Şimdi, dedi tekrar ve beni bırakırken gözlerini kapadı.

Titreyen elimi uzatıp sağ elini tuttum. "Θηρρος." Cesaret.

Bir şok dalgası elimden koluma doğru tırmandı, içimi bir sıcaklık kapladı. Seth irkilmişti ama gözlerini açmadan duruyordu. Karıncalanma omzumda sona erdi ve o anda göğsümdeki korkunun çöktüğünü, yerini ateşli bir azmin aldığını hissettim. Bu doğruydu. Durdurulamazdım.

Sağ elini avucuma alıp sıktım. "Δηναμη." Kuvvet.

Seth tekrar titredi ve sağ kolumdan, deminkinden daha hızlı bir akım yükseldi. Sıcaklık bir hayli artmış, kürek kemiklerimin arasına yayılmıştı. Vücudum uğulduyordu. Binlerce küçük darbe adalelerime vuruyor, onları parçalayıp yeniden oluşturuyordu. Kendimi Aiden gibi hissediyordum; tanıdığım en sağlıklı insandı o, çünkü tahıl gevreği, kuru meyve, tavuk ve sporla yaşıyordu.

Seth'in gömleğini sıyırıp elimi dümdüz ve taş gibi karnına koydum, "απηλυτη εξουσηα," diye fısıldadım. Mutlak güç.

Seth nefesini tuttu, gözlerini hızla açtı. Gözlerinin kehribar

rengi tüm canlılığıyla parlıyordu. Lazer ışını gibi benim gözlerime kilitlenmişti. Katıksız gücün akını neredeyse beni karşı duvara çarpacaktı. Vücudumdaki her bir hücre ateşlenmişti ve tenimdeki işaretler yanıyordu.

"Bir tane kaldı," dedi Seth, alçak ve boğuk bir sesle.

Tüm vücudum tir tir titreyerek uzandım, ensesine elimi koydum. "αηττητο." Yenilmezlik.

Seth'le aynı anda ciğerlerimizdeki hava boşaldı ve olan oldu. Seth'in ön kolunun etrafında kehribar kordon belirirken odayı statik elektrik doldurdu. Kordon döne döne kolunu sarmaladı, bana uzandı. Mavi kordon da kıvılcımlar saçıyordu, onunkinden daha yoğun, daha parlaktı. İki kordon buluştu, havaya mavi ve kehribar rengi alevler saçarak, vızıldayarak birbirine dolandı. Elim ensesinden aşağı kaydı fakat bunun dışına kıpırdayamıyordum. O da kıpırdayamıyordu.

İçimde, kordonun çıktığı yerde bir şeyler hareket etti ve nabız gibi attı. Gözlerimin ardında kör edici bir ışık capcanlı renklere bölündü ve hızla geri çekildi.

Ayağımın altındaki zemin oynadı. Seth başını geriye attı, boynundaki tüm damarlar kabarmıştı. Ben ise nefes alamıyordum. Bir ateş beni içten içe yakıyor, damarlarımda baş döndürücü hızla geziniyordu. Hoş bir yanma hissiydi bu; aynı anda hem sıcak hem de soğuktu. Güç göğsüme doldu, kalbimin ilkin teklemesine, ardından hızlanmasına yol açtı.

Kordonlar bükülüp birleşirken, tek bir parlak ve yoğun kordona dönüşürken duvarda gölgeler gezindi. Diğer elim de Seth'in vücudundan aşağı düştü, kollarım iki yana yükseldi ve tenimdeki işaretler bir görünüp bir kaybolmaya başladı. Artık beyaza dönüşen kordon bir kez daha dalgalandı, sonra hızla içime döndü. Seth başını aşağı indirdi, ışık saçan kehribar gözleriyle bana baktı, sonra gözlerini yere çevirdi.

Ayaklarım yere basmıyordu.

Hayır.

Yine havada asılı duruyordum.

Ayakkabılarımla zemin arasında en aşağı bir metre mesafe vardı ve kendimi acayip iyi hissediyordum.

"Vay canına, dedim sırıtarak."

Seth güçlükle yutkundu. "Harbiden de vay canına."

Ellerimi kaldırdım, tenimde gezinen işaretlere baktım. Renkleri daha bir belirgindi sanki.

Oradan aşağı inecek misin? Uzanıp elimi tuttu.

Ne ilginçtir ki içimdeki kordon tepki vermemişti. İradem kullanarak alçaldım. *Kendini nasıl hissediyorsun?*

Başını yana eğdi. *İyi. Aslına bakarsan bende bir değişiklik olmadı.*

Muhtemelen hâlâ akaşa için yanıp tutuşuyordu ama hiç değilse yaralanmamıştı. Bir an pek de keyif almıyor gibi görünmüştü bana.

Peki ya sen?

Gücü tarif etmek zordu. Dosdoğru bir duvara koşup çarpmak istiyordum çünkü duvarı delip geçeceğimden gayet emindim. Ama o duvara koşmadığıma göre, demek ki kontrolden çıkmamıştım. *Kendimi harika hissediyorum...*

Kalbimde hiç korku yoktu, en azından insanı felç eden türden bir korku yoktu. Güç yüzünden kaslarım seğiriyordu ve kendimi hiç olmadığım biçimde hazır hissediyordum. Bundan saatler önce Tanrı Katili gücünü almam, Ares'le yüzleşmem ve onu yok etmem gerektiğini biliyordum ama gerçekten hazır mıydım peki? Hayır. Yapmam gereken bir şeydi bu... bir görevdi.

Şimdiyse gerçekten hazırdım.

Seth'e bakıp güldüm, ellerimi sıkıp yumruk yaptım. "Hadi şu işi bitirelim."

Yirmi Beşinci Bölüm

Attığım her adım kararlılıkla, çelik gibi bir azimle doluydu. Dövüşmek için sabırsızlanıyordum, kanım, damarlarımda dolup taşan akaşayı salıvermek için bahane arıyordu.

Ares gününü *gerçekten* görecekti.

Seth'in çoğu zaman kendini böyle hissettiğini anlayıverdim. Ukala tavrı bu dünyarda İlk'ten daha güçlü bir şey olmadığını bilmekten geliyordu.

Ta ki şimdiye kadar.

Balo salonunun kapalı kapılarının önünde durup ellerimi kaldırdım, akaşayı çağırdım. Akaşayı salıvermek benden hiçbir şey götürmemişti. Enerji dalgası benden uzaklaştı, titanyum kapıları menteşesinden söküp balo salonunun içine füze gibi fırlattı.

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandı Seth.

Ares'le Perses hızla dönüverdi. Aralarında birkaç adım mesafe vardı. Titan'ın gözleri büyüdü. Kapının bir kanadı yere hızla çarptı, mermer zemini parçalayarak kaydı. Diğeriyse

Ares'e çarptı, onu alıp karşı duvara vurdu.

Salona girerken yüzümde kocaman bir gülücük vardı. "Ay, pardon. Orada durduğunu görmedim."

Perses başını geriye atıp kahkahayla güldü. "Bak, işte Tanrı Katili de geldi."

Ares bir savaş narasıyla kapıyı üstünden fırlattı. Kapı döne döne uçtu, Perses'in sırtına çarpıp onu duvara mıhladı. Mermer duvar çatladı, yarısı çöküp Titan'ı gömdü.

Hiç endişelenmemiştim. Perses iri bir oğlandı. İllaki ayağa kalkacaktı. Er ya da geç.

Ares eliyle ağzını silip kaşlarını çattı fakat bir saniyeliğine de olsa içindeki huzursuzluğu hissedebildim. Perses'in varlığı tam ihtiyacımız olan şeyi bize sağlamış, Ares'in güvenini sarsmıştı. "Bak sen şu işe. Kız koca Tanrı Katili olmuş da gelmiş." Tümüyle beyaz gözlerinden elektrik saçılıyordu etrafa. "Senin eziğin teki olduğunu başından beri biliyordum Seth."

Seth ona eliyle işaret çekti.

Tanrı gülüp başını yana yatırdı, boynunu çıtlattı. "Seni büyük bir zevkle geberteceğim tatlı çocuk."

"Duygularımız karşılıklı." Seth öne çıkıp tam yanımda durdu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Ares tekrar bana dönüp. "Gücünü toplayıp da gelmişsin ama yüzün ve vücudun yol haritasından farksız. Çok seksi."

Yanımdaki Seth kaskatı kesilmişti ama ben güldüm. "Az laf çok iş, Ares. Ben de seni daha olgun bilirdim. Daha zeki sanırdım. Biraz hayal kırıklığına uğradım."

"Hayal kırıklığı ha?" Ares otuz iki dişini göstererek güldü, ancak o gün dekanın ofisindeki kadar özgüvenli değildi. "Yapma küçük kız, Tanrı Katili ol ya da olma, beni yenemezsin. Bu dünya benim olacak."

"Gerçekten mi?" Bir adım attım. Tenim karıncalanıyordu. "Söylemek istediğin başka bir şey var mı? Uzun, sıkıcı ve basmakalıp kötü adam muhabbetine ne kadar düşkün olduğunu biliyorum. Bu sefer o faslı atlasak da dosdoğru seni öldürme kısmına gelsek olmaz mı?"

Dişlerini göstererek hırladı ve elini uzattı. Avucundan beyaz bir ışık fırladı, bir yay çizerek dosdoğru bana geldi. Döndüm, hiç olmadığı kadar hızlı hareket ederek tanrı şimşeğinden kurtuldum. Bir tane de Seth'e fırlattı ama Seth de çok hızlıydı.

Bu hoş sohbetin üstüne kaslarımı gerip tanrının üstüne atladım. Hamlemi son anda boşa çıkardıysa da, Seth de harekete geçmişti. Ares, Seth'in darbesini savuşturup onu geriye itti. Ben ise tanrının arkasından sıçrayıp tüm gücümle sırtının ortasına tekmeyi bastım. Böyle bir tekme bir yarı tanrının ya da ölümlünün işini bitirebilirdi. Fakat Ares sadece öne doğru sendeledi, sonra bana döndü.

Yüzündeki bakış, *hadi oradan*, diyordu sanki.

Yumruğunu savurunca eğildim ama çok küçük bir farkla geç kalmıştım. Yumruğu çeneme isabet etti, başımı bir yana savurdu. Yüzüme alev alev bir acı yayıldı. Kahretsin. Herif sıkı vuruyordu. Unutmamıştım bunu ama yine de kötüydü.

"Off," dedim. "Kızlara vurmak ayıptır."

"Ama Ares bunu nereden bilecek, değil mi?" Seth kendi etrafında dönüp Ares'in bacağına feci bir tekme indirdi. Tanrı yalpaladı. "Zaten iddiaya girerim Afrodit'ten başkasıyla şansı yaver gitmemiştir. Onunla işi *pişirmeyen* var mı sanki?"

Ares kollarını açtı. İkimize de dokunmadı ama ansızın ayaklarım yerden kesildi, geriye doğru uçmaya başladım. Duvara çarpmamdan bir saniye önce Seth'in yüzündeki afallamış bakışı gördüm.

Dizlerimin üstüne düştüm. Ciğerlerimdeki hava boşalmıştı.

Ben daha toparlanamadan Ares dizini çeneme vurup beni sırtüstü yere serdi. Yana doğru yuvarlanırken başım döndü.

"Hayrola, nerede kaldı o havaların? Neden..." Durdu, Seth'in saldırısını önledi.

Ares'in avucundan bir şimşek fırladı ve Tanrı Katili olduğumdan bu yana ilk defa korku hissettim. Nasıl ki Apollo, soyundan geldiğim için beni öldürebilirse, Ares de Seth'i öldürebilirdi. Seth kehribar gözlerini kocaman açarak bunun farkına varınca, çığlığım boğazımda donakaldı. Son saniyede kendini yana attı ve şimşek omzuna çarpıp onu geriye yuvarladı.

Sevincim kısa süreliydi. Ares gömleğimin önüne yapışıp beni çekerek yerden kaldırdı. Yüzüme bakıp hırladı; hatları insanlık dışı bir biçimde çarpılmıştı. "Olimpos'u ele geçirip bu dünyaya hükmedeceğim. Benden..."

Ares homurdanarak beni bıraktı ve kıçımın üstüne düştüm. Ne olup bittiğini anlamamıştım. Sonra gördüm.

Perses ayağa kalkmış, bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi koşup tanrıya çarpmıştı. İkisi birden yerde kaydılar; mermer parçaları kâğıt gibi yırtıldı. Titan'ın yumrukları yağmur gibi yağıyor, Ares'in her yerine isabet ediyordu. Yumruklarını çıplak gözle izlemek olanaksızdı.

Aslan Titan, kaplan Titan.

Ben güçlükle ayağa kalkarken Ares de avuçlarını Titan'ın göğsüne dayayıp bağırdı. Havada elektrikle çatırdadı ve bir saniye sonra Perses kanlı, seğiren bir yığın halinde birkaç metre öteye uçtu.

Titan yerdeyken Ares'e doğru ilerledim. Biliyordum ki bu işi bitirmek için onun en zayıf anında saf akaşayla tek bir atış yapmam yeterliydi. Yolun yarısını almıştım ki hislerim birden alarm çaldı.

Seth ayağa kalkarken bana doğru bağırdı.

Nereden çıktığı belirsiz, tanrının cezası bir iblis sıra sıra

dişleri ve küçük kara yılanları andıran damarları meydanda, üstüme saldırdı. Bununla yitirecek hiç zamanım yoktu. Orak bıçağı çıkardım, kolumu yukarı doğru şöyle bir kaldırıp iblisin gırtlağına sapladım.

Hepsi bu kadardı.

Seth hızla koştu, tam bana tanrı şimşeği fırlattığı sırada Ares'in beline sarıldı. Dengesini yitiren tanrının attığı şimşek isabetsizdi. Bacağıma çarptı ve feci bir acı hissettim. Bu acıya sıcak bir ıslaklık eşlik ediyordu.

Kutsal Hades, bu *acayip* can yakıyordu...

Tökezleyip geri gittim, sonra acı bacağımdan yukarı sekerek ilerleyince düştüm. Seth'i üstünden frizbi gibi fırlatıp akıcı bir hareketle ayağa fırladı Ares.

Ares ayağa kalkmış, tüm dikkatini bana vermiş, üstüme yürüyordu. Ayağa kalkarken gözümü ondan ayırmadım ve bir ağız dolusu kanı üstüne tükürdüm. Kan kırmızı göğsünden aşağı süzülünce de içimi bir tatmin hissi kapladı.

"Bana tek gereken sensin," diye alay etti. "İradem karşısında boyun *eğeceksin*."

Bana tüm gereken de onun o tüyler ürpertici tanrı gözlerini üstümden ayırmamasını sağlamaktı. Böylece, çenesi ağrıyana kadar konuşabilecekti. "Öyle mi? Boyun eğme konusundaki fikrimi öğrendin sanıyordum."

"Geçen sefer reddettiğinde işin nasıl bittiğini de biliyorsun." Ares, Perses'in hâlâ hareketsiz yatan bedenine şöyle bir baktı. Güldü. "Senden istediğimi nasıl alacağımı biliyorum artık."

"Söyle, ben de öğreneyim." Geriye doğru ölçülü bir adım attım, akaşayı bir kez daha çağırdım. Damarlarımda bembeyaz bir şimşek gibi dolanıyor, kanımı kaynatıyor, vücudumu içten dışa doğru yakıyordu. Akaşayı salıvermemek çok güçtü ama sırası değildi bunun.

Ares küstah bir ifadeyle bükmüştü dudaklarını. "Sevdiklerini korumak için her şeyi yaparsın. Senin o safkanı yakalayabilirim. Yoksa babanı mı istersin? İkisi de dışarıda, değil mi?"

Parmaklarım kaskatı oldu. Seth, Ares'in arkasında ayağa kalkmış, sağ elinde bir Akit hançeriyle yaklaşıyordu. "Onları kullanacak olsan şimdiye kadar çoktan kullanırdın. Bana öyle geliyor ki babamın nerede olduğunu pek bilmiyorsun. Aiden da elinde değil."

"Ama olacak", diye söz verdi. "İkisinin de buraya gelmesi an meselesi. Yardımına koşacaklar ve biliyorum ki onları korumak için elinden ne geliyorsa yapacaksın," dedi Ares. "İçlerinden birini öldüreceğim, hangisini öldüreceğimi de sen seçeceksin. Bana tek gereken zaman."

Seth, Ares'e ulaşmıştı bile.

Güldüm. "Zamanın da böyle komik bir yanı var zaten. Hiç sandığın kadar zamanın olmuyor."

Ares konuşacaktı ancak Seth'in hançeri sözünü kesti. Sapına kadar Ares'in sırtına gömülmüştü. Tanrı geriye doğru gidip haykırdı. "Sizi geberteceğim!"

"Bunun için biraz geç kaldın," dedi Seth ve bıçağı Ares'in sırtından çekip çıkardı.

Ares kolunu geriye doğru atıp Seth'i havaya fırlattığı anda harekete geçtim. Seth şu anda dikkatimi dağıtmasına izin veremeyeceğim iç bulandırıcı bir çatırtıyla bir sütuna tosladı. Akaşa içimden akıp gitti ve etrafı bembeyaz görmeye başladım.

Ares yana doğru sallanarak bana dönmüştü ki ölümlüler diyarının içinde ve dışında bilinen en saf gücü serbest bıraktım. Kolumu uzattım, akaşa tıpkı beni Seth'e bağlayan kordon gibi omzumdan fırladı. Kolumun etrafına dolanarak ilerledi ve elimden fışkırdı. Ares kaçmaya teşebbüs ettiyse de yeterince hızlı değildi.

Akaşa ışını onu tam göğsünün ortasından vurdu. Enerji

akışını kesmedim, tüm varlığımı bu saldırıya kattım. Işık çatırdıyor, havaya fışkırıyordu. Kordonun üstünde incecik duman tutamları belirmişti.

İlerleyip onu akaşayla vurmaya devam ettim, kaçıp gitmesine göz yummadım. Her geçen saniye içimdeki enerjinin azaldığını hissedebiliyordum ama dişimi sıktım. Hepsi buydu. İkinci bir fırsat olmayacaktı. Akaşa kesildiğinde, ki kesilecekti, ben de öleceğim.

Fakat Ares... hâlâ yürüyebiliyor ve geri geri gidiyordu. Ben ise hızla zayıflamaktaydım. İçimde daha ne kadar enerji kaldığından ve bir Olimposluyu gerçekten öldürmek için ne kadarının gerektiğinden emin değildim. Fakat akaşa kesik kesik geliyordu ve ışık zayıflamaya başlamıştı. Gözlerimin arkasında bir ağrı başlarken nefesimi sertçe verdim.

Derken Seth yanıma geldi, boştaki elimi tutup sıktı. Aramızdaki kordon tekrar belirdi, birleşmiş ellerimizi sarmaladı. Ansızın anlayıverdim. Derin bir nefes aldım, Seth bir kuklacı tarafından ipleri çekilmiş gibi irkildi. Akaşanın ışığı parlayıp yoğunlaştı, nihayet bakılamayacak bir hal aldı. Enerjisini ikimizden alan ışın beyaz bir ateşe dönüştü.

Ares'in öfkeli kükremesi dehşet dolu bir feryada yerini bıraktı. Bunu, aynı anda yüz silah ateşlenmişçesine gürültülü bir patlama sesi izledi. Akaşa söndü, bana geri dönmek yerine gökyüzünde kaybolan havai fişekler gibi söndü.

Hâlâ Seth'le el eleydik, vücudum zangır zangır titriyordu ki, Ares'i gördüm.

Tanrının gözleri ve kolları ardına kadar açılmıştı. Başını öne eğip ağzını açtıysa da hiçbir ses çıkmadı. Göğsünün ta derinlerine şimşekler saçan beyaz bir ışık küresi gömülmüştü. Işık yayıldı, karmaşık damar ağını takip ederek tanrının tüm göğsünü aydınlattı.

Bir nefes aldım ama boğazımdan geçmedi.

Beyaz çizgiler şok içindeki yüzüne ulaşınca Ares başını kaldırdı. Kafası bir saniye içinde beyaz ışıkla sarmalanmıştı.

Kulakları sağır eden bir gök gürültüsü odada yankılandı. Hava bükülüp dalgalandı, ne olduğunu iş işten geçtikten sonra fark ettim. Ses dalgası korkunç bir hızla odada dolaştı, Seth ile bana çarptı. Bizi birbirimizden ayırdı. Düşüp yerde sürüklendik. Bir patlamayla oda sarsıldı ve incecik beyaz toz kar gibi aşağı yağdı. Gözümün önünde sanki bin bomba birden patlamışçasına beyaz lekeler uçuşuyordu.

Ardından sessizlik oldu.

Ellerim ve kollarım titreyerek yana yuvarlandım, kendimi yarı yarıya kaldırmayı başardım. Tam karşımdaki duvarın yerinde yeller esiyordu. Koca bir delik açılmış, kirişler ve parçalanmış tuğlalar açığa çıkmış, içeri güneş ışığı girmişti.

Dönüp yana baktım ve nefesimi güçlükle verdim.

Ares'in bir zamanlar durduğu yer bomboştu. Kararmış zeminde tıpkı bir damga gibi, kusursuz bir daire oluşmuştu. Ares'in gittiğini ta iliklerimde hissedebiliyordum. Patlama, özünün serbest kalışıydı; nereden geldiyse oraya gidiyordu.

Kıçımın üstünde oturdum, tüm vücudumu kaplayan ağrı sızı yüzünden suratımı ekşitip Seth'i aradım. Beyaz toz incecik bir kar örtüsü gibi her şeyi kaplamıştı. Seth balo salonunun girişinde yüzüstü yatıyordu.

Ona bir an öylece baktım. Beynim olan bitenlere daha yeni yeni yetişiyordu. Yetiştiğinde ise kalbim göğüs kafesimde patlayacak gibi oldu.

Seth kıpırdamıyordu.

Tanrılar aşkına...

Sendeleyerek ayağa kalktım, uzuvlarımın zayıflığını hiçe sayarak düşe kalka yanına koştum. "Olamaz. Olamaz. Olamaz."

Yanına çöküp omuzlarını tuttum, onu sırt üstü çevirdim. "Seth," diye fısıldayıp sarstım onu. "Hadi, Seth."

Gözleri kapalıydı. Yanaklarına değen altın kirpikleri hareketsizdi. İçimde, derinlerde bir yerde korkunç bir parçalanma ve yırtılma hissi vardı; o kadar sahiciydi ki.

Seth hareket *etmiyordu*.

Yanaklarını tuttum. Apollyon işaretleri, o güzelim mavi simgeler parmaklarımın altında belirdi. Hayır. Hayır. Hayır. Ona ulaşmak için bağımızı kullandım. *Seth?* Ama gelen tek yanıt alçak sesli bir uğultudan ibaretti. Panikleyip onu tekrar sarstım, yanıt alamayınca başımı göğsüne yasladım, koca bir hıçkırıkla sarsıldı bedenim.

Keder içimi paramparça ediyordu... Böyle bir şeyi tekrar hissetmemin olanaksız olduğunu düşünmüştüm zira aynısını Caleb kollarımda ölürken hissetmiştim. Seth ne yapmış olursa olsun, nasıl korkunç şeylere yol açmış olursa olsun, sonunda hepsini telafi etmişti. Öyle olmasa bile, ölümü benim elimle gerçekleşse bile bu acıyı hissederdim. Seth benim bir parçamdı... diğer yarımdı. Ve o parçayı kaybediyordum. Sonsuza dek.

Nefes alamıyorum.

"Ben de alamıyorum. Ezdin beni be."

Geriye fırlayıp korkuyla bağırdım. Seth bana bakıyordu, kehribar gözleri odaklanmakta güçlük çekiyordu ama nefes alıyordu. Yaşıyordu.

Suratına bir şamar indirdim. Hem de sertçe.

"Ahh!" Seth yana yuvarlanıp elimden kurtuldu. "Bu ne içindi yahu?"

"Sakın bana bir daha böyle bir şey yapma, hödük seni!" Bir tane de kıçına vurdum. "Öldün sandım!"

Seth boğuk bir sesle gülüp dizlerinin üstünde doğruldu. "Bayılmışım, meleğim. Lütfen tekrar yapma bunu."

Ona baktım. Vursam mı, kucaklasam mı bilemiyordum. "Nefret ediyorum senden."

"Yalan söylediğin düpedüz ortada." Başını kaldırdı, gözlerini kısıp etrafı taradı. "Başardın, değil mi? Ares öldü."

Oturup bakışlarını takip ettim. Sütunlar çatlamıştı. Duvarlar yıkılmıştı. Başımı ağır ağır öne salladım. "Biz başardık."

Bakışlarımız buluştu, elini uzatırken Seth'in yüzünde budalaca bir gülümseme belirdi. Elini tuttum, beraberce ayağa kalktık.

Sonra ortalıkta görünmeyen o çok önemli Titan geldi aklıma. Seth'in elini bırakıp etrafa bakındım, odada göz gezdirdim. Hiçbir şey yoktu. Perses pek de görülmeyecek gibi değildi, demek ki kaçmıştı. Tanrılar buna hiç sevinmeyecekti.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Kirişi kırmış."

"Elimizden bir şey gelmez." Seth elini kaburgalarına bastırdı. Yüzü buruştu birden. "Titan onların sorunu."

Bu doğru değildi. "O bizim..."

Etrafımızdaki hava ağırlaştı, statik elektrikle doldu.

Kalbim kût kût atarken titreyerek nefesimi verdim ve "Onların birincil problemi değil," dedim.

Duvardaki devasa deliğin önünde güneş ışığının huzmeleri gibi titreşen, parlak formlar birbiri ardına belirdi. Parlak figürleri bir kez saydım, emin olamayıp tekrar saydım. "Kahretsin."

Seth kolunu belime doladı. "İtiraf ediyorum. Biraz bulanık görüyorum ama etrafımızı kuşatan on bir parlak şey mi var?"

Resmen ona yapışıp başımla onayladım. O on bir *parlak şey* etrafımızda geniş bir halka oluşturmuştu. Olimposlu On İki –pardon, Olimposlu On Bir'di bunlar. Ares ortadan kalkmasaydı tam bir düzine olacaklardı. Nefesim tıkanmıştı.

İçlerinden ikisi daha da katı bir hale bürünüp öne çıktı. Kollarımı kaldırıp gözlerime siper ettim. Işıkları öyle güzel,

öyle parlaktı ki. Bir an için tek yapabildiğim bunun karşısında huşuya kapılmaktı.

"Vurmadan önce bekleseydin ya, bir yerlerim kırıldı galiba," diye fısıldadı Seth.

"Şey, iyileşirsin," dedim ve Seth'in beni saran adalelerinin gerildiğini hissettim.

"Ne dersin, bizi tebrik etmeye mi geldiler?"

Kolumu indirip ışıkların insan biçimine bürünmesini izledim. Önümüzde bir erkek ve bir kadın duruyordu. Hatları daha belirginleşmemişti ama Apollo ile Artemis olmadıklarını biliyordum.

"Hiç sanmıyorum," diye fısıldadım.

"Belki de bir safkanla yattığın için kızmışlardır," diye espri yaptı Seth, ama tedirginliği sesine yansımıştı.

Dönüp ona baktım. "Ciddi misin? Ondan mı dersin? Sakın sen safkanlardan oluşan koca bir Konsey'i ortadan kaldırdığın için olmasın?"

Seth'in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Sen de ufacık ayrıntılara takılıyorsun, Alex."

"Tanrılar aşkına, çok gıcıksın."

Seth öne çıkıp en yakındaki iki tanrıyla arama girdi. Gözlerimi devirdim, omuz omuza duracağımız şekilde yanına yürüdüm.

Seth eğilip bana baktı. "Sana kaçmanı söylediğimde kaçacaksın."

"Hayır." Elini tuttum, bırakmadım. Tanrıların buraya onun için gelmediğini söylemeye yüreğim varmıyordu. "Birlikte yüzleşeceğiz."

Parıldayan ışık söndü, etrafımızdaki tanrılar görünür oldu. Fakat ben gözümü tam önümüzde durandan ayıramıyordum. *Onu* kendi gözlerimle göreceğimi söyleseler inanmazdım.

Zeus hiç de tahmin ettiğim gibi değildi.

Ben kafamda hep çalı gibi gri sakalı olan göbekli ve yaşlı bir adam canlandırmıştım. Halbuki Zeus'un bununla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Hem de hiç.

Beyaz keten pantolon giymişti. Göğsü ve karnı ise çıplaktı. Kaslıydı, o kadar ki, karın kaslarına dokunsanız eliniz kesilebilirdi. Güçlü ve sert çenesi tüysüzdü. Yüce bir güzelliği vardı, dudakları dolgundu, gözleriyse egzotik bir biçimde açılıydı. Yüz hatları keskindi, şaşkınlık verecek kadar köşeliydi.

Titanlarla benzerliğini görebiliyordum.

Hayal gücümün tutturduğu tek bir şey vardı, o da saçı. İnsanı afallatacak kadar beyazdı.

"İyi iş çıkardın," diye konuştu. Sesi Perses'inki gibi gür ve buyurgandı. Ses tonunda hiç öfke yoktu. O anda, daha Zeus tekrar konuşmadan anladım ki Apollo başaramamıştı. Ansızın dizlerimin bağı çözülmüştü, Seth elimi tutmasa yere yığılabilirdim. "Ödülün büyük olacak."

Tepeden tırnağa yaprak gibi titredim, oysa Seth... anlamamış, Zeus'un neyi kastettiğini kavrayamamıştı. "Çok şaşırdım bu işe," diye mırıldandı.

Bakışlarım tanrılar arasında gezindi. Apollo'yu çok ciddi görünen Artemis'in yanında buldum. Başını hayır anlamında iki yana sallayınca adeta çöktüm. Titreyerek bir adım geriledim, tenim buz kesti.

"Sakın yapma," dedi Zeus, düz ve sakin bir sesle. "Tek yolu bu."

Seth elime daha da sıkı yapıştı. "Neyin tek yolu?"

Zeus onu duymazdan geldi. "Bunun yapılması gerektiğini biliyorsun. Bir Tanrı Katili'nin var olmasına izin veremeyiz. Tehdit çok büyük, Ares'ten bile büyük."

Bir an için aklımdan Zeus'u ortadan kaldırmayı denemek geçti fakat Ares'i öldürmek bile Seth'le içimizdeki her şeyi tü-

ketmişti. Bir işe yaramazdı. Zeus'un belki birkaç yerini morartırdım ama sonuçta, bir başka Olimposluyu daha yenemezdim. Benim safımdaki tek kişi Apollo'ydu. Bu işe karışmayı reddedebilir, Zeus'un isteğine sırt çevirebilirdi; zira tanrılar arasında beni öldürebilecek tek kişi oydu... Elbette Titanlar hariç ve bizim Titan'ımız da ortalıkta yoktu.

Fakat Apollo, babasına isyan edecek gibi durmuyordu.

Tanrılar aşkına...

Gerçeği kavrayınca tekrar titredim. Yol buraya kadardı. Kaçmak istiyordum. Savaşmak istiyordum fakat tanrılara bakınca bunun ne kadar boşuna olduğunu anladım. Dövüşürsem Seth'in de canı yanacaktı. Hem de kötü biçimde. Hem Zeus'un bu işi kolaylaştırmak için Aiden'ı ve babamı kullanmayacağı ne malumdu? Onları riske atamazdım. Caleb'ı, Lea'yı, Olivia'yı ve daha nicesini tehlikeye attığım gibi yapamazdım.

Sıra... artık bana gelmişti.

Seth suratına şamar yemiş gibi başını hızla çevirdi. "Hayır. Bunu yapamazsınız. Size yardım ettik! Ondan istediğiniz her şeyi yaptı!" Elimi bırakıp yumruklarını sıktı. "Bunu ona yapamazsınız!"

Seth'i uzun zamandır bu kadar üzgün görmediğimden şaşırmıştım. Kalbim yine göğsümden dışarı fırlamaya çalışıyordu. "Seth..."

"Hayır!" Seth, Zeus'un üstüne doğru yürüdü ama fırlayıp kolundan çektim. Büyümüş gözlerini gözlerime dikti. "Alex, bunu yapamazsın..."

"İkinizin de yapabileceği bir şey yok," dedi Zeus, bir adım geri gidip Hera'nın yanında durarak.

Hera başını hafifçe yana eğdi. Zarif başlığından bir tutam kızıl kahve saç kurtulmuştu. "Bu herkes için en iyisi."

Seth'in yüzü öfkeden mosmordu. "Siz dalga mı geçiyorsunuz?"

"Seth!" deyip kolunu çekiştirdim.

Bana bir hışımla dönüp "Ne var?" dedi. Beni omuzlarımdan tuttu. "Buna razı olamazsın. Pes edemezsin!"

Pes mi ediyordum? Apollo'ya baktım, yüzündeki hüznü gördüm. "Pes etmiyorum Seth, ama Tanrı Katili'nin yaşamasına izin vermeyecekler."

Seth hemen yanıt vermedi. Önce ağzına geleni söyledi, sonra rengi soldu. "Biliyordun! Bunun olacağını biliyordun."

Başımı iki yana sallayıp fısıldadım. "Olabileceğini biliyordum. Bunun *olabileceğini* biliyordum."

"Ha olacağını ha olabileceğini, neyi değiştirir? Çocuk mu kandırıyorsun sen? Bunun *olabileceğini* bile bile, seni bu duruma getirmeme nasıl izin verdin?" Beti benzi daha da solarken beni tekrar sarstı. "Nasıl yapabildin bunu Alex?"

Ağlamamaya çalışarak başımı iki yana salladım. Tanrı Katili gücüyle başa çıkamayacağını, onu daha da kırmadan nasıl söyleyebilirdim ki?

"Ne kadar da tatlı," dedi Hera, geri çekilip diğer Olimposlulara katılırken. "Çocuk ona bu kadar değer veriyor, o ise başkasını seviyor. Çok trajik."

Gerçekten mi? Bakışlarım ona kaydı, ama Apollo o sırada tanrıların safından ayrılıp öne yürüdü. Boğazım düğümlendi. Yeteri kadar zaman yoktu. O anda farkına vardım ki, Ares'le dalga geçerken söylediğim şey şimdi gelip beni bulmuştu.

Karma kıçıma kaçmıştı yani.

Kader de öyle, çünkü bu Kader'in işiydi, değil mi? Öyle ya da böyle, Marcus'u son bir kez görmek, tüm tutukluğuna rağmen onunla yine kucaklaşmak istiyordum. Babamı son bir kez görmek, belki onunla akşam yemeğine çıkmak. Deacon'la Luke'un kahkahasını duymak, Solos'un tebessümünü görmek.

Ah, tanrılar aşkına. Aiden'ı öpmek istiyordum, yalnızca son bir defa.

Ama zaman yoktu. Her şey olup bitiyordu. Annemin beni Akit'ten kaçırdığı andan itibaren yaşadığım her şey beni bu noktaya getirmişti. Annem, iblis hâliyle bile *bunu* engellemeye çalışmıştı.

Piperi Nine, sevdiklerimi öldüreceğimi söylemişti.

Ama sonunda benim de öleceğimi söylemeyi unutmuştu.

Tanrılar aşkına, kadın kehanet işinde tam bir felaketti. Fakat Solaris biliyordu, değil mi? Benimle kısa süre sonra tekrar görüşecekmiş gibi konuşmuştu ve öyle de olacaktı.

Hiç adil değildi bu.

"Alexandria," dedi Apollo nazikçe. "Zamanı geldi."

Seth'e döndüm, kalbim güm güm atıyordu. "Lütfen..."

"Hayır!" diye bağırdı kaçınılmaz olana direnerek. "Bu doğru değil. Yapamazlar bunu. Sen bunu hak etmedin. Ben ettim. Onlar..."

"Yerime seni alamazlar," dedim gözlerime yaşlar doluşurken. "Beni iyi dinle, Seth. Sana bir şey yapamazlar. Seni öldüremezler. Ares öldü, ben ise Tanrı Katili'yim. Elimizden hiçbir şey gelmez."

Seth'in durumu tüm dehşetiyle kavradığı, hareketli yüzünden anlaşılıyordu. Ellerini yanaklarıma koydu, alnını alnıma dayadı. "Tanrılar aşkına, Alex, bunun olmasını istemiyorum. Alex..."

Kollarını tutup güçlükle nefes aldım. "Lütfen Aiden'la ilgilen. Yıldızlarınızın barışmadığını biliyorum, ama *ne olursun*. Birine ihtiyacı olacak. Lütfen ona göz kulak ol. Bana söz ver, Seth. *Söz ver* bana."

Uzunca bir sessizlik oldu ve Seth'in gözyaşlarının benimkilere karıştığını hissettim. "Söz veriyorum."

Bu iki sözcüğün bir nebze faydası olmuştu ama Tanrı Katili olsam da olmasam da korkuyor, tek başıma olmak istemiyordum. "Beni bırakma," diye fısıldadım Seth'e gözlerimi kapatarak.

"Bırakmayacağım," diye ant içti, dudaklarını yanaklarıma sürdü. "Seni asla bırakmayacağım."

Titremeye başladım. Korkmak istemiyordum. Hani, neredeydi demin hissettiğim o güç, o cesaret? Kader'in önüne başı dik çıkmak isteyen bendim, ama ölesiye korkuyordum. Bunun geri dönüşü olmadığını biliyordum. Babamı, dostlarımı, Aiden'ı bir daha göremeyecektim. Tekrar boğazım tıkandı. Aldığım her nefesin son nefesim olacağından korkuyordum. "Beni hiç bırakma Seth, olur mu? Lütfen. Tek başıma olmak istemiyorum."

"Yalnız değilsin." Seth beni kollarına aldı, bağrına bastı. "Yalnız değilsin." Gözyaşları *gerçekten* benimkilerle bir olmuştu. "Yalnız değilsin. Hiç de olmayacaksın, meleğim. Sana söz veriyorum. Asla..."

Bir nefes aldım ve sonra söylediklerini duymadım. Seth sıkı bir küfür salladı, sonra güzel ve parlak bir günışığı patlamasıyla yaşam benim için sona erdi.

Yirmi Altıncı Bölüm

İkinci ölümüm ilkine hiç benzemiyordu. Gözlerimi açtığımda Yeraltı'nda ve ölü olduğumu anlamıştım. Linard tarafından bıçaklandığım zamanki gibi değildi ama. Hayır. Etrafımdaki herkes kadar ölüydüm.

Styx nehrinin kıyısında diğer ölülerle birlikte Charon'u beklemem de gerekmemişti; hem bu savaşın ardından orada iğne atsalar yere düşmezdi herhalde.

Benim ölümüm özel olmuştu.

Gözlerimi açtığımda Hades'in sarayının ortasındaydım. Ne acı duymuştum ne boğulma hissi... gözlerimi kapatıp açtığımda yaşamım sona ermişti ve kendimi Persephone'nin ışıltılı, şeffaf elbisesine bakarken bulmuştum.

Ölür ölmez ilk gördüğüm şey Persephone'nin göğüsleri ve göğüs uçları olmuştu. Ya da tek bir göğüs ucu, ama *bir* göğüs ucu olduğu kesindi.

Öbür dünyada ilk gördüğüm şeyin bu olması bana pek doğru görünmemişti.

Şu ölüm olayı beni öyle şaşırtmıştı ki bir şey diyemedim.

Hades, sarayına dönmüştü bile, Persephone kolunu omzuma attığında ise kadının bana gösterdiği yakınlıktan işkillenmeyecek kadar afallamış haldeydim.

"Apollo nerede?" diye sordum, çünkü onu görmek istiyordum, mecburdum buna.

Hades başını iki yana sallarken yüzünden hiç eksik olmayan kibirden eser yoktu. "Gelebildiği ilk fırsatta gelecek."

Bu yanıt hoşuma gitmemişti. Burada olması gereken Apollo'ydu, Hades değil. Apollo benimle ilgileneceğine söz vermişti ama sonunda ölüp Hades'in sarayını boylamıştım, Persephone'nin memelerine bakıyordum. Benimle ilgileneceğine yemin ettiğinde beklediğim bu değildi.

Hades yanıma gelip iki eliyle yanaklarımı tuttu. Alışkanlıktan olsa gerek, geriye sıçradım. "Bugün harika bir iş çıkardın. Sonsuza dek sana borçlu kalacağız."

Fırsatı tepmedim. "Madem öyle, hayata döndürün beni."

Başını iki yana sallayıp acı acı gülümsedi. "Böyle şeyler yapamam."

İkinci fırsatı da kaçırmadım. "Peki, o zaman Aiden'ın verdiği sözü geçersiz kıl."

Bir kez daha başını olumsuz anlamda salladı. "Bunu da yapamam, tatlım."

"Sen de ne biçim tanrısın yahu?" diye çıkıştım. "Hiçbir şey yapamıyorsun..."

"Her şey bitti, Alexandria. Bitti." Karısına bakıp başını öne salladı. "Onu, sonsuza dek dinleneceği yere götür."

Sonsuza dek dinleneceği mi?

Ürperdim.

Evet, tahmin edileceği gibi çok rahatsız ediciydi bunu duymak.

Persephone beni sarayın arka tarafına götürdü ve gördüğüm

şey karşısında resmen apışıp kaldım. Yeraltı'nın daha önce gördüğüm hiçbir yerine benzemiyordu.

"Güzel, değil mi?" diye sordu Persephone. "Burası Elysium Tarlaları'nın başlangıcı, göz alabildiğine uzanıyor. Tıpkı Tartarus gibi, burası da kişinin kendi cennet anlayışına göre değişir, uyum sağlar."

Elysium Tarlaları... çok çarpıcıydı ve öyle gerçek, öyle normal görünüyordu ki manzara karşısında yüreğim sızladı. Gökyüzü harikaydı... masmavi ve bulutsuzdu. Hava sıcacıktı ve hafif yasemin kokusu bana...

Bu cümleyi bitirme izni vermedim kendime.

"Cennetin, sen ne seçiyorsan o olacak, Alexandria. Bu cenneti başkalarıyla da paylaşabilirsin," diye açıkladı Persephone. Ben ise uzayıp giden tepelere, sayısız evin çatısına bakıyordum. Aşağıdaki vadide egzotik görünümlü ağaçların tepesi sallanıyor, aşağıdan akan kristal berraklığındaki suyla saklambaç oynuyordu. "Seçim sana kalmış."

Benim seçimim mi?

Benim seçimim ölmemekti.

Persephone elimi tuttu, yer bizi yutar gibi oldu. Bir saniye sonra beyaz ve sarı papatyalar haricinde bomboş bir çayırdaydık.

"Burası senin cennetin olacak işte," deyip kayboldu.

Hepsi bu kadardı işte. Beni boş bir çayırın orta yerinde bırakmış, çekip gitmişti.

Orada çok uzun bir süre durdum. Ta ki gökyüzü kararmaya, ufacık, parlak yıldızlar gecenin lacivertini örtene kadar. Bu zaman zarfında, ölü olmakla ilgili birkaç şey öğrendim.

Ciğerlerim tıpkı yaşadığım zamanki gibi çalışıyordu çünkü ikide bir boğazımın tıkandığını hissediyordum. Hâlâ ağlayabiliyordum çünkü yanaklarımdan aşağı sessizce yaşlar süzülüyordu. Hep hıçkıra hıçkıra dökülen, vücudu sarsan gözyaş-

larının en kötüsü olduğunu düşünmüştüm ama yanılmıştım. Sessiz damlalar ruhumu yaralayarak akıyor, bitmek tükenmek bilmiyordu.

Ölüyken de kendimi yalnız hissedebileceğimi öğrenmiştim.

Ama nihayet, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından cennetimi buldum. Gözlerimi kapadım, gözyaşlarımın dinmesini diledim ve her nedense İlah Adası'nı, kıyıya vuran dalgaları, sıcak, tertemiz kumu düşündüm. Kafamın içinde martıların çığlıklarını duydum, yanaklarıma vuran okyanus serpintisinin ıslaklığını hissettim. Bataklığın tam kıyısında duran o küçücük ama kusursuz kulübeyi aklıma getirdim.

Gözlerimi açtığımda şaşırıp küçük bir çığlık attım.

Kuzey Carolina'ya geri dönmüştüm. Öyle olmalıydı çünkü okyanus önümde sakince dalgalanıyordu. Dalgalar gece vakti kopkoyu bir maviydi ve ayaklarımın altında kum vardı. Bataklığın kokusunu alabiliyor, nemi yanaklarımda hissedebiliyordum. Döndüm ve kulübeyi görünce çığlığı bastım. Pencereden sıcacık, sarı renkli bir ışık görünüyordu. Koşmaya başladım, kumun üstünde baş döndürücü bir hızla ilerledim. Kapı kilitli değildi. Elimin altındaki ahşap sıcacık ve o kadar *gerçekti* ki. Kapıyı ardına kadar açarken, ölüyken bile kalbimin bir yığın enerji içeceği içmişim gibi atabildiğini öğrendim.

Salonu görünce elimi göğsüme götürdüm. Harfiyen hatırladığım gibiydi. Sağda küçük ama işlevsel bir mutfak, kocaman bir kanepe ve TV, çok yalın bir tasarım. Kısacık, daracık hole doğru transta gibi yürüdüm, banyonun önünden geçip geniş yatak odasına girdim.

Yatak *onun* yatağıydı. Siyah yatak örtüsü, yastıklar, denizin ve topraksı bir şeyin, yanan yaprakların ve bir erkeğin kokusu.

Fakat *o*, orada değildi.

Çünkü hayattaydı ve ben ise, eh, ölüydüm.

Saatler boyu o yatak odasından çıkmadan kokusunu ciğerlerime doldurdum, sonra kendimi zorlayıp kalktım. Koridorun ucundaki arka kapıyı açtım ve bahçeyi gördüm. İlah Adası'ndaki bahçenin, Piperi Nine'yle karşılaştığım yerin birebir kopyasıydı.

Açmış çiçekler, verimli topraklar, adını bile bilmediğim ağaçlar ve bir botanik bahçesi açmaya yetecek kadar bitki vardı. Eski, taş bir bank bile mevcuttu.

Dönüp arkama, kulübeye baktım.

Kendi cennetimi bulduktan ve ertesi gün olup da güneş doğduktan sonra etrafımdaki diğer evleri, apartmanları, her türden ve boydan binayı, çiftliği, hatta koca şehirleri gördüm. Güneş alan palmiye ağaçlarını, başı karlı dağları da. Dünyadaki her yerin bir karışımıydı.

Ama bununla da kalmıyordu.

Cennet basitlik üstüne kuruluydu; isteklere değil, ihtiyaçlara hitap ediyordu. Normalden daha uzun gelen günler ve geceler boyu nasıl işlediğini öğrenmiştim.

İhtiyaç duyduğun her şey oluyordu, o kadar basitti işte.

Acıkmaya ihtiyaç duyuyorsam acıkıyordum. Şöyle güzel, leziz bir biftek istediğimde gözlerimi kapayıp açtığımda karşımda buluyordum. Eğer yemeğe ihtiyaç duymuyorsam karnım acıkmıyordu bile. Kot pantolon ya da elbise giymeye ihtiyacım varsa dolabı açtığımda karşımda oluyordu.

Dahası da vardı.

Görünen o ki ölmüşseniz ve benim gibi her yeriniz yara izleriyle kaplıyorsa, öbür dünyada tepeden tırnağa elden geçiyordunuz.

Saçım yine uzundu. Ares'in saçımı kuaförlük okulundan terk öğrenciler gibi kırpmasından önceki boyundaydı. Sırtımın ortasına kadar geliyordu. Uçları güzeldi. Parlak ve yumuşacıktı. İlk başta saçımı takıntı haline getirmiştim. Hâlâ orada

olduğundan emin olmak için elime alıp yüzümün önünde sallıyordum.

İnsan ölüyken yapacak pek işi olmuyordu.

O ana kadar, gördüğüm her şey beni şaşırtıyordu. Gözlerim şaşılaşana kadar yaklaşıp aynadaki yansımamı incelemiştim. O soluk pembe yara izlerinin oluşturduğu ağ kaybolmuştu. Vücudumda hiç iz kalmamıştı. İyileşmiştim ama öbür dünyanın makyajı bununla da kalmamıştı. Gatlinburg'deyken edindiğim, boynumu ve kollarımı kaplayan o açık renkli, beyaza çalan iblis damgaları da tümden iyileşmişti. Atletimi sıyırsam Linard'ın bıçağının bıraktığı ve beni ilk defa öldüren o kenarları çentikli yara izi de gitmiş olacaktı.

Yeraltı, yara izi silme ilacı gibi bir şeydi.

Çıplak topuklarımın üstünde yaylanıp içimi çektim.

Ne ilginçtir ki alışmakta en çok zorluk çektiğim şey gözlerimdi. Gözlerim farklıydı artık. Uyanışımdan önce olduğu gibi irisleri kahverengiydi, ancak gözbebeğimin etrafında incecik, kehribar rengi bir çizgi vardı. Bunun ne anlama geldiğini, neden böyle olduklarını bilemiyordum.

O... o görse gözlerimin tekrar kahverengi olduğunu, kim bilir ne kadar sevinirdi.

Boğazım bir anda düğümlendi, gözlerimi sımsıkı kapattım. *Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.* Yeraltı'nda ağlamanın iyi bir şey olmadığını keşfetmiştim. Bir kez ağlamaya başladınız mı durdurmak çok güçtü ve Yas Vadisi'ne gidiş bileti gibiydi. Bu da hiç eğlenceli gözükmüyordu.

Yine de gözüm yaşlıydı.

Ağlamamam gerektiğini biliyordum ama çok zordu. Dayımı, babamı özlemiştim. Luke, Deacon ve Solos'u özlemiştim. Seth'i ve beni iki dakikada sinir etmesini özlemiştim. Ama Aiden feci şekilde gözümde tütüyordu. Geçen her saniye hasretim

daha da artıyor, kuvvetleniyordu. Ona olan özlemim azalmak bilmiyordu ve hiç de azalmayacaktı sanırım.

"Alex?"

Gözlerimi aynadan ayırıp yatağımda yatan oğlana baktım. Omuz hizasına gelen sarı saçlarını arkadan toplamıştı fakat daha kısa olan perçemleri tokadan kaçmış, güneşten bronzlaşmış yanaklarına düşmüştü.

Öldüğüm ilk günden beri Caleb hep yanımdaydı. Annemle, Olivia'yla, hatta Lea'yla zaman geçiriyordum ama içlerinden en çok Caleb'i görüyordum. Onun bu kadar zamanını çaldığım için kendime kızıyordum, çünkü hiç şüphem yok ki o ve Olivia her saniyelerini Yeraltı'nda bebek yapmanın mümkün olup olmadığını test ederek geçiriyorlardı. Fakat onsuz ne yapardım bilemiyorum.

"Gel buraya," dedi yanındaki yere hafifçe vurarak.

Gelip yanına oturdum. "Yatağımda bu kadar zaman geçirirsen Olivia beni doğrayacak."

Caleb güldü. Ne zaman gülse ben de gülmek zorunda kalıyordum. Hayatı ne kadar özlediysem, onun gülüşünü de o denli özlemiştim. "Seni doğramaz."

"Tüm vaktini çalıyorum."

"Hayır, çalmıyorsun." Uzandı, kot pantolonumun belini çekiştirdi. "Olivia anlayışla karşılıyor. Ölmek kolay değil Alex. Hiç kimse için değil, hele ki senin için hiç."

Tek kaşımı kaldırdım.

Caleb tekrar pantolonumun belini çekiştirdi. "Neden bu gece benimle gelmiyorsun? Sen. Ben. Olivia. Birkaç hafta önce palmiye ağaçlarının orada bir kulüp keşfettim. Galiba 'ebedi mutluluk' anlayışı dur durak bilmeden parti vermek olan bir safkana ait."

Elysium Tarlaları gerçek yaşamdan neredeyse farksızdı. Yapacak bir sürü şey, tanışacak bir sürü insan falan filan vardı.

Lea daha şimdiden bir melezi ve Hades'in muhafızlarından birini götürmüştü.

Omuz silktim.

"Sana iyi gelir Alex. Ciddiyim."

"Biliyorum." Konuşmanın nereye gittiğini de biliyordum.

Caleb beni yanıltmadı. "Dışarı çıkıp mutlu olmalısın. Biliyorum, zor, ama senin için kaygılanıyorum. Korkuyorum. Sonun Vadi olabilir ve oranın dönüşü yok."

"Korkmanı istemiyorum," dedim tırnaklarıma bakarak. Hayattayken hiç bu kadar pürüzsüz ve sağlıklı olmamışlardı. "Ama Apollo bana yalan söyledi. Benimle ilgileneceğine söz vermişti."

Caleb bir şey demedi çünkü bunu benden ilk duyuşu değildi. Ona her gün söylüyordum.

"Bak, şimdi nerede peki?" diye sordum bakışlarımı kaldırıp. Caleb'ın çocuksu güzellikteki yüzü anlayışlıydı. "Beni bir kez olsun ziyaret etmedi. Kendimi kullanılmış hissediyorum, gerçi bu da saçma. O bir tanrı ve işleri güçleri bu, ama..." Gerisini getirmeyip başımı iki yana salladım. "Özür dilerim. Alex'in yirmi dört saat sızlanma kanalı."

"Sorun değil. Özür dilemene gerek yok." Yine yatağa vurdu. "Beraber uzanalım mı?"

Yanına yatıp gözümü tavana diktim. "Bana neyi hatırlattı biliyor musun, birlikte..."

"Yukarıda birlikte geçirdiğimiz son zamanı mı?" diye tamamladı, ben yüzümü buruşturunca güldü. "Neyse ki bu sefer kokmuyorsun."

Ona ters ters bakıp güldüm. "Çok adisin. O zaman da kokmuyordum."

"Hadi oradan. Günlerdir duşa girmemiştin."Gülümseyerek yana yuvarlandı. Boncuk mavisi gözleri resmen ışıldıyordu. "Kokundan yanında durulmuyordu."

"Yok öyle bir şey."

"Seni seviyorum," diye yanıt verdi.

Gülümsedim ve dürüst olmak gerekirse, Caleb'la sonsuza dek zaman geçirirsem iyileşebilirdim. Vadi'ye gitmeyebilirdim ama onun omzuna bu yükü bindirmek de adil değildi. O da kendine bir yaşam kurmuştu... ölümden sonraki yaşam. Ama yine de Caleb'a, açtığı kucağına sokuldum, gözlerimi kapadım.

"Kolaylaşacak," diye söz verdi alnını alnıma dayayıp. "Öyle oluyor."

Ona inanmak istiyordum ama Aiden'ı ve yaşamayı da istiyordum. Cennet bu ikisini bana veremiyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Hayattayken Akit'in bahçesine pek düşkün değildim ama kendimi sürekli bu bahçede buluyordum. Güllerin, şakayıkların arasında huzur dolu, sakinleştiren bir şey vardı. Sürekli, özellikle de sabahları o eski, taş banka oturuyordum. Kim bilir, belki de Piperi Nine'nin sihirli biçimde ortaya çıkmasını, eskilerin hatırına bana yine saçma sapan bir kehanette bulunmasını bekliyordum. Çok eğlenceli olurdu.

Tabii ya.

Kaldırımdaki girift desenleri süzerek mermer patikada ilerledim. Her nasılsa daha önce farkına varmamıştım ama Apollyon işaretleriydi bunlar. Çok ilginçti.

Gür güzelavratotu çalısının etrafını dönüp başımı kaldırdım. Birden yerime çakılıp kaldım, gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu.

Bugün bank boş değildi.

Apollo ellerini dizlerinin arasına koymuş oturuyordu. "Hele şükür gelebildin," dedi. "Bir saattir bekliyorum seni."

Ona ağzım hayretten bir karış açık bakakaldım. "Şey... uyuyakalmışım da."

Başını yana eğdi. "Duyduğuma göre çok uyuyormuşsun."

Aklımı başıma toplayıverdim. "Neredeydin sen?"

"Meşguldüm." Ayağa kalktı, yanında ufacık kalıyordum. "İlk fırsatta geldim."

"İlk fırsatta mı?" diye tekrarladım. "Bir haftadan fazla oldu!"

Apollo devasa kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burada zaman farklı akıyor Alexandria. Burada geçen bir ya da iki saat, ölümlüler diyarında saniyelerle ölçülür. O kadar çok olmadı."

"Ben öleli." Kollarımı kavuşturup onun taklidini yaptım. "Benimle ilgileneceksin sanıyordum."

"İlgilendim zaten."

Kaşlarımı çattım. "Öldüm yahu. Nasıl ilgilenmekmiş bu?"

Apollo kollarını indirip yanıma yürüdü. "Bu küçük ayrıntıya takılmamalısın." Sonra başımı okşadı. Gerçekten başımı okşadı. "Hadi gel. Yapmamız gereken bir şey var."

Döndüm. İçimden kafasına döner tekme atmak geldi. Birkaç şık hareket yapabilirdim ama o süper Apollyon güçlerimden geriye bir şey kalmamıştı. Muhtemelen ona tekme atmanın sonu iyi olmazdı.

Apollo dönüp geriye baktı, kızmıştı bana. "Gelmiyor musun? Zaman geçiyor."

"Bende zamandan bol şey yok." Olduğum yerde kalmak istiyordum çünkü çocukluğum tutmuştu. Buna rağmen homurdanıp peşine düştüm. "Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün."

Yüzümü buruşturdum, o koca bacaklarıyla attığı adımlara yetişmeye çalıştım. Ona kızmasına kızmıştım ama yürürken sesimi çıkartmadım. Bahçenin kenarına kadar gelmiştik ki artık kendimi tutamayıp sordum.

"Herkes nasıl?"

Bana yan gözle baktı. "Nasıl olmalarını bekliyorsun?"

Avuçlarım kaşındı, yanaklarım öfkeden kızardı. "Bir yanım sonunun böyle biteceğini biliyordu ama farklı olmasını umuyordu. Bana *söylediklerin* ve benden istenen yüzünden farklı olur sanmıştım. Beni hayal kırıklığına uğrattın Apollo. O yüzden hiç değilse bana doğru dürüst bir yanıt ver."

Gözlerinin mavisi koyulaştı, fırtına öncesi gökyüzünün rengine döndü. Damarına bastığımı fark etmiştim ama umurumda değildi. Ne yapacaktı yani? Öldürecek miydi beni? İçimden cılız bir ses beni tuttuğu gibi Tartarus'a atabileceğini söylüyordu ama onu ne kadar kızdırırsam kızdırayım böyle bir şey yapmayacağını düşünüyordum.

Apollo içini çekti. "Mutlu değiller." Dayın kendini bir odaya kilitleyip sızana kadar içti. Arkadaşlarını mı soruyorsun? Teselli olmak bilmiyorlar. Herhalde Seth'in neler hissettiğini biliyorsundur. Belki de bilmiyorsundur, en azından tamamını. Aiden'a gelince." Durdu. Gözlerim yanmaya başlamıştı. "Hiç onun kadar kırılmış birini görmemiştim. Ama kırılmakla kalmadı, kırdı da. Kahrolası Akit binasını ateşe verdi. Eğer erkek kardeşi zamanında gelmeseydi, *hiç şüphem yok ki* yanan binada kalacaktı. Bu muydu bilmek istediğin? Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun Alexandria?"

"Hayır," diye fısıldadım. Biri tutup içimi açmış gibi sızlıyordu göğsüm. Gözüme doluşan yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Alelacele sildim onları. "Hiç de iyi hissetmedim."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama kendin kaşındın." Kulübenin ön tarafına döndü... artık o kulübeye bakabileceğimi bile sanmıyordum. "İnsanlar seni seviyorlardı... hâlâ da seviyorlar. Yas tutmak asla kolay değildir. Ama iyileşecekler, hayatlarına devam edecekler."

Ben de bunu istiyordum... hayatlarına devam etmelerini. Onları görmeyi ne kadar çok arzulasam da, buraya gelmelerini istemiyordum. Yaşamayı hak ediyorlardı.

"İksir yok artık," dedi Apollo. "Belki bilmek istersin diye düşündüm."

Kumsalda yürürken başımı kaldırıp Apollo'ya baktım. Kumlar çıplak ayaklarımın altında sıcacıktı. Öldüm öleli ayakkabıları boykot ediyordum. "Sağ ol."

"Kimi kölelere İksir çok uzun süre verildiği için etkisi kalıcı, ama birçoğu iyileşti bile. Birçoğunun önünde daha önce hiç sahip olmadıkları seçenekler var." Kumsala vuran dalgaların birkaç adım ötesinde durdu. "Ares'in ölümünden sonra bir acil Konsey toplantısı yapıldı. Solos da Konsey'de yerini aldı."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Ciddi misin sen? Konsey'de bir melez mi? Tanrılar aşkına, bu... vay canına, akıl almaz bir şey. Nasıl oldu peki?"

Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. "Daha birkaç gün oldu ama çok şey değişti. Aiden da Konsey'deydi."

Göğsüm gururla kabarırken hızla bir nefes aldım. "Öyle mi? Ebeeynleri..."

"Evet. Onun ve başkalarının oyuyla Irk Kastı resmen yürürlükten kaldırıldı ve melezlere, sana sözünü verdiğim haklar tanındı."

Ah, tanrılar aşkına, bayılıp düşecektim. Az buz şey değildi bu.

"Aiden hemen ardından Konsey'deki koltuğundan vazgeçti. Yerini Solos'a devretti."Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptı dedin? Yani Solos adına çok sevindim, ama Aiden neden böyle bir şey yaptı ki?" Sonra korkudan içim buz kesti. "Tanrılar aşkına, o iyi, değil mi? Aptalca bir şey yapmaya kalkışmayacak..."

"Hayır, aptalca bir şeye kalkışmayacak. İyi olacak," diye yanıtladı Apollo. "Toplumumuz artık değişiyor Alexandria. Biraz

sürecek, ama olacak. Tıpkı senin de önündeki yeni yolu kabul edeceğin gibi."

Bu son söylediği beni şaşırtmıştı. Bir adım geriye gidip Apollo'dan uzaklaştım. "Yeni yol mu?"

"Evet, senin de yoluna devam etmen gerekiyor."

Ona hayretle baktım. "Daha yeni öldüm yahu!"

"Ama hemen ziyaretine gelmedim diye küplere bineceğin kadar zaman geçmiş belli ki." Apollo ölümcül bakışım karşısında dişlerini göstererek güldü. "Geçen yaz Caleb'la anneni ve ölenleri onurlandırmak için ne yapmıştın, anımsıyor musun?"

"Ne?" Konu öyle bir değişmişti ki neye uğradığımı şaşırmıştım.

"Yoluna devam etmek için ruh teknelerini kullanmıştın, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "O zaman da beni mi gözetliyordun Apollo?"

Oralı bile olmadı. "Bence aynısını kendin için de yapman gerekiyor."

"Ne yapacakmışım?" Üst üste şaşırmaktan aptala dönmüştüm. "Okyanusa kendim için bir ruh teknesi mi bırakayım?"

Apollo başını bir kez daha öne salladı. "Bence harika bir fikir. Hem sembolik hem de kendin için yeni bir sayfa açmış olacaksın."

Birkaç saniye "Şaka yaptım" diye bağırıp omzuma bir tokat indirmesini beklettim ama öyle bir şey olmadı. "Ciddisin sen."

"Şaka yapıyormuş gibi mi görünüyorum?"

Aslını isterseniz beni dövmek istiyor gibi görünüyordu. "Ama bu çok... acayip."

"Acayip falan değil." Beni süzdü. "Fakat bundan daha doğru dürüst bir şeyler giymelisin, tıpkı eskisi gibi."

Ağzımı açtım ama daha tek kelime edemeden Apollo parmaklarını şaklattı ve kıyafetim değişiverdi. Üstelik de vücudumun üs-

tündeyken. Ölümden sonraki hayatta tercihim olan kot pantolonum ve kalın askılı atletimin yerini Caleb'la küçük ruh teknelerini suya bıraktığımız gün giydiğim dar, siyah elbise almıştı.

Ellerimi yumuşacık kumaşın üstünde gezdirip başımı kaldırdım. "Bu hiç hoş değil. Kıyafetim değişirken bir anlığına çıplak kalmış olmalıyım, o yüzden bir daha yapma."

Omuz silkti, daha demin boş olan avucunu açtı. Avucu artık boş değildi. Elinin ayasında, üstünde mumu olan bir ruh teknesi duruyordu.

Duraksadım. "Bana bu işi ciddi ciddi yaptıracaksın yani."

"Evet."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ve Apollo'nun bu konuda dediği dedik olduğunu fark ettim. Garip geliyordu bana. Apollo beni öldürdüğünden beri defalarca üstüne saldırma hayali kurmuştum, oysa şimdi karşımda, elinde kahrolası bir ruh teknesiyle duruyordu ve içimde ona karşı olumsuz bir şey hissedemiyordum.

Belki de Tanrı Katili olmayı, sonunun nasıl biteceğini bilerek kabullenişim yüzündendi.

Başımı iki yana sallayıp küçük tekneyi Apollo'dan aldım. Parmaklarımı değdiğim anda beyaz mumun fitili kendiliğinden yanıverdi. Kırılgan ruh teknesini elimde tuttum. "Bunun hastalıklı ve sapıkça olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Eski yaşamını geride bırakmalısın, Alexandria."

"O benim tek yaşamım," diye mırıldandım.

Apollo buna yanıt vermedi.

Sertçe soluğumu verip okyanusa döndüm. Güneş dalgalardan yansıyordu. Suyun sıcak ve köpüklü olacağını biliyordum, çünkü ben öylesini seviyordum. Fakat kendim için hazırlanmış bir ruh teknesiyle bu dalgalarda yürümek sanıldığı kadar kolay değildi.

Bir süre orada durdum. Okyanustan esen tatlı meltem saçlarımla oynarken kafamın içinde sayısız düşünce birbirini kovalıyordu. Bunu gülmeden ya da ağlamadan yapabilecek miydim acaba? Çünkü bu komik mi, hüzünlü mü bilemiyordum. Peki, buna hazır mıydım? Apollo'nun sinir bozucu yorumunun aksine, daha yeni ölmüştüm. Her şeyi geride bırakabilecek miydim? İstiyor muydum bunu?

Zor bir soruydu.

Istırap, özlem ve hasret artık tanıdık hislerdi benim için. Her şeyi geride bırakmak pes etmek gibi görünüyordu ama doğru değildi bu. İşin aslı, sonsuza dek böyle kalmak istemiyordu. Bir haftayı bile böyle geçirmek istemiyordum. Soluğu Vadi'de almayı istemediğimse kesindi.

Ruh teknesinin yanıt olacağından emin değildim ama denemekten de zarar gelmezdi. Hem bunu yaptığım için kendimi biraz aptal gibi hissedersem bundan kime neydi ki? Ölüydüm ben. Burada kimse beni yargılayamazdı.

Derin bir nefes aldım, bacaklarımı zorlayıp yürüdüm. Kumlar ayağımın altında kayıyor, su parmaklarımı gıdıklıyordu. Su dizlerimin hemen altında köpüklenene kadar gittim. Durdum, kendi tekneme baktım. Bunu daha önce de yapmıştım. Annemin daha iyi bir yerde olduğunu söylememiş miydim? Öyleydi... onu daha dün görmüştüm. Birlikte bahçedeki yaban otlarını ayıklamıştık. Peki, ben daha iyi bir yerde değil miydim şimdi? Artık ne ölüm tehdidi vardı ne de uzuvlarımı kaybetme tehdidi. Kader'in oyunları da yoktu, görev de. Kayıplar da yoktu.

Sadece benim yaşadığım kayıp vardı.

Gün gelecek, o da geçecekti belki. Arkadaşlarımı ve dostlarımı tekrar görecektim. Biliyordum bunu. Belki de Aiden'ın zamanı geldiğinde Hades bize acırdı. Hem o piç herifin bize borcu vardı. En çok da bana.

İçimi çekip eğildim, ruh teknesini okyanusa bıraktım. Parmaklarım bir saniye daha üstünde kaldı, sonra aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Elveda."

Ve böylece bıraktım tekneyi.

Doğruldum, dalgaların tekneyi giderek daha uzağa taşımasını izledim, ta ki tekne gözden yitene kadar. Kendimi daha iyi hissedip hissetmediğimden emin değildim fakat doğru yönde atılmış bir adımdı. Bu da bir şeydi, kendi düşturuma göre, hiç yoktan iyiydi.

Apollo'ya bağırıp çağırmaya, artık mutlu musun diye sormaya hazırlanıp döndüm fakat gözlerim tanrının üstünde gezinirken başka bir şey dikkatimi çekti.

Kalbim durdu.

Ölü de olsam, diri de olsam mümkündü *bu*.

Aldığım hava ciğerlerimde donakalmıştı. Gözlerimi kırpamıyordum, çünkü kırparsam görmekte olduğum şeyin kaybolacağından korkuyordum. Bu gerçek olamazdı çünkü.

O gerçek olamazdı.

Aiden kıyıda duruyordu. Su ayak bileklerine kadar geliyor, kot pantolonunun paçalarını ıslatıyordu. Meltem beyaz gömleğini dalgalandırıp uçlarını kaldırıyor, dalgalı siyah saçlarının bukleleriyle oynuyordu. Güneşin ışınları çıkık elmacıkkemiklerine öpücük konduruyordu ve o mesafeden gözlerinin nefes kesici ve vahşi bir gümüş rengi olduğunu görebiliyordum. Gülümsüyordu.

Bana gülümsüyordu.

"Selam," dedi ve yüce tanrılar, bu onun sesiydi. Uzun bir süre, belki de hiç duymayacağımı düşündüğüm bir sesti.

Elimi göğsüme koyup güçlükle konuştum. "Bu... gerçek mi?"

Gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı, yanaklarındaki derin gamzeleri ortaya çıkardı. "Gerçek, *agapi mou*."

Kıpırdayamıyordum.

"Alex," diye seslendi tatlı tatlı gülerek.

"Ama sen nasıl buraya gelebildin? Tanrılar aşkına..." Derhal Apollo'ya baktım. "Öldü mü yoksa? Onun iyi olacağını söylemiştin! Aptalca bir şey yapmayacaktı hani..."

Yaklaşıp "Ben ölmedim," diye sözümü kesti Aiden. Dalgalar baldırlarına kadar geliyordu. "Sudan çık da anlatalım. Hadi gel, *agapi mou*."

Bir iki saniye daha hareketsiz kaldım, sonra kafama dank etti. *Aiden* buradaydı. Bir çığlık koparıp harekete geçtim. Saçımı yüzümden uzaklaştırıp düşe kalka kumsala koştum. O da yürüdü, ortada buluştuk.

Ben üstüne atlayınca az daha geriye devriliyordu fakat dengesini sağladı, kollarını belime dolayıp beni göğsüne yasladı. Göğsümde onun sımsıcak ve gerçekten hissetmek muhteşemdi, tüylerim diken diken olmuştu. Deniz ve sabun karışımı kokusu içimi doldurdu.

Aynı zamanda da beni paramparça etti.

Göğsüne sokulup onu o kadar sıkı sarmaladım ki, canının yanmamasına şaşırdım. O da beni aynı şekilde kucaklıyordu, kulağıma bir şeyler fısıldıyordu ancak hıçkırıklarımdan başka bir şey duyamıyordum. Konuşuyordum fakat abuk sabuk şeylerdi söylediğim.

Nihayet eli, ardında ateşten bir iz bırakarak yanağıma tırmandı ve dudakları dudaklarıma değmeden önce göğsünden o pes ses yükseldi. Ruhumun derinliklerinden bir çığlık daha koptu ve öpüşmemiz ateşlendi. Öpücük içime uzandı, kalbime sarıldı ve beni öyle bir harekete geçirdi ki, hayattayken böyle hissetmemiştim. Onu öperek karşılık verdim, dudaklarında denizin ve gözyaşlarımın tuzunu tattım.

Apollo genzini temizledi.

Dünyanın tüm zamanı bizimmiş ve izleyenimiz yokmuş gibi, Aiden istediği şekilde öpüşmeyi yavaşlattı, başımı kaldırırken alt dudağımı dişledi. Gözlerimi açtığımda nefesim kesilmişti.

Alnımı öptü, sonra beni yere bıraktı. Bir elini belime atıp beni kendine iyice çekti, Apollo'ya doğru dönüp kumun üstüne çıktık.

Tanrı gülüyordu. Genellikle dünyaya bahşettiği o ürkütücü gülüş değil, gerçek bir gülüştü bu.

"Nasıl?" dedim Aiden'ın gömleğinin önüne yapışarak. Onu orada tutmaya niyetleniyordum sanki. "Bu nasıl olabilir? Beni ziyarete mi geldi? Yoksa...?"

Aiden gülüp boştaki eliyle çenemi okşadı. "Ziyarete falan gelmedim."

Bunu duyunca kalbim neredeyse içine çökecekti ama aklım almıyordu.

Apollo bana acıdı. "Seninle ilgileneceğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Bu, bozmayacağım bir sözdü ama... hepsini ben yapmadım."

"Öyle mi?" Aiden'ın gömleğini hâlâ sıkı sıkı tutuyordum.

"Sonucun bu olacağını daha sen kabul etmeden çok önce biliyordum," diye açıkladı. "Yaşamda birçok şey adil değildir ve bundan çıkarılacak dersler vardır, fakat senin ölümünden çıkarılacak bir ders de yoktu. O yüzden, Ares'le ettiğin ilk kavganın ardından seni Olimpos'a götürdüğümde, ne olursa olsun ödüllendirilmeni garantiye aldım."

"Bana Aiden'ı vererek mi?" diye sordum. Eh, bunu takdir ediyordum fakat Aiden'a haksızlık edilmiş gibi geliyordu bana. Elysium Tarlaları harika bir yer olabilirdi ama *neticede* Yeraltı Dünyası'ydı.

"Hayır," dedi Apollo. "Sana vermesi için annene bir içki vermiş-

tım, hatırladın mı? İyileşmene yardımcı olacağını söylemiştim hani."

Hatırlıyordum. "Tadı güzeldi... ama acayipti."

Yine gülümsedi. "Sıradan bir içki değildi o. Ambrosia'ydı."

Ona bakarken ağır ağır dudaklarım aralandı. Ambroisa mı? Tanrıların nektarı mı? Ambrosia'yla ödüllendirilenler ölümsüz olurdu. "Anlayamıyorum. Ben öldüm. Bu mümkün..."

"Sen fanilerin ölümünü yaşadın, Alexandria, ama çevrendekiler gibi gerçekten ölü değilsin. Ruh teknesini salıvermekle varoluşunun bir sonraki aşamasına geçtin. Artık ölümsüzsün. Teknik konuşmak gerekirse, bir yarı tanrısın artık."

Çenem kumlara değecekti. Hiçbir şey söyleyemedim. Kelimeler tükenmişti.

"Fakat her hediyenin bir de bedeli olmalıdır," diye devam etti Apollo. "Gerçekten öldün ama kardeşlerim ne yaptığımı bilmiyorlardı. Bir karşılığı olmazsa bunun Kader'in iplerini bozacağını söylüyorlar. Beni anladın mı?"

Şey, *hayır*, anlamamıştım ama başımı öne salladım.

"Yeraltı'nda altı ay geçireceksin... Yeraltı zamanıyla altı ay... sonra ölümlülerin zamanıyla altı ay da ölümlüler diyarında kalacaksın."

"Tıpkı Persephone gibi mi?" Apollo evet deyince başımı iki yana salladım. "Yüce tanrılar aşkına, ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkürler... ama dur!" Aiden'a bakınca yüreğim ağzıma geldi. "Ben ölümsüzsem Aiden'a ne olacak? Yeraltı'nda altı ay kalamaz ki. Anlayamıyorum." Takdir etmiyor değildim hani; onu, babamı ve arkadaşlarımı altı aylığına da olsa görmeye razıydım. Fakat işin içinden çıkamıyordum. Aiden ziyarete gelmediğini söylemişti, demek ki bir yerlerde bir şeyi kaçırmıştım. "Biriniz bana yardım edin."

"Hikâyenin diğer yarısı da bu," dedi Aiden, başını eğip kafamın üstünü öperek.

"Ve bu kısmın benimle hiçbir ilgisi yok," dedi Apollo. "Aiden'ın seni mümkün oldukça ziyaret etmesini, kalabildiği kadar da kalmasını ayarlayabilirdim fakat bunların hepsi... Seth sayesinde."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Seth mi?"

"Sen bile şaşırdıysan bir de beni düşün." Aiden bana daha da sıkı sarıldı. "Ben daha ne olup bittiğini öğrenmeden önce Seth, Apollo ve Hades'le anlaşmış."

"Ne anlaşması?" Apollo'ya baktım. "Seth ne anlaşması yapmış?"

"Öncelikle şunu anlamalısın, Alexandria. Seth'in hiç var olmaması gerekiyordu. Apollyon olması gereken sendin ve Seth bunu biliyordu. Buna rağmen senin ölmene katlanamadı," diye açıkladı Apollo ve tenim buz gibi oldu. "Bana geldiğinde, senin iyi olacağını söyledim. Sana ambrosia verildiğini ve bu bedel meselesini ona açıkladım. Hatta senin Aiden'ı tekrar görebileceğini, sana iyi bakıldığını ve mutlu olacağını söyledim. Fakat bunlar ona yetmedi.

"Seth, Aiden ölünce ruhunun Hades'e gideceğini biliyordu. Kim bilir o sırada Hades'in ruh hali nasıl olacaktı. Dahası, Aiden'dan uzun yaşayacaktın. Yıllar boyu o yaşlanırken sen aynı kalacak, onun ölümüne şahit olacaktın. Seth bunları yaşamanı istemedi."

Aiden elini kalçamın yukarısında gezdirerek konuştu. "Seth bir takas önerdi. Tanrıların hizmetine girmeyi önerdi, ki buna ihtiyaçları var. Çünkü kimse Perses'i bulamıyor ve hiçbir Olimposlu da Seth'i öldüremiyor."

"Bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız vardı, o yüzden anlaşmak istedik," diye doğruladı Apollo. "Aiden'a ambrosia verilmesi karşılığında bize itaat ve hizmet edecek. Sonra öldüğü zaman Aiden'ın yerini almayı teklif etti. Tahmin edeceğin gibi Ha-

des bu teklifi duyunca sevinçten havaya uçacaktı. Kabul ettik."

Gözlerim büyümüştü. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Seth... ah, tanrılar aşkına, o serseri... o muhteşem serseri. "Yani uzun lafın kısası, yaşamını tanrılara mı adadı? Ne zaman isterseniz onu kullanabileceksiniz." Seth'i biraz olsun tanıyorsam bu onu deliye döndürecekti. "Peki ya ölünce?" Başımı iki yana salladım. Diyecek laf bulamıyordum.

Seth'in yaptığı şey akıl almazdı. O kadar çok şeyi feda etmişti ki. Kalbim hızla çarpıyordu. Yine ağlamak istiyordum. Muhtemelen ağlayacaktım da. Gülmek istiyordum, Seth'i bulup onu sarsmak, böyle yapmasına gerek olmadığını söylemek istiyordum. Bunu yapmamalıydı. Benim Aiden'la geleceğim, ne kadar istersem isteyeyim, onun kendi geleceğinden daha önemli değildi.

Şoke olmuştum.

"Seth bu yaptıklarını senin bilmeni istemedi. İsteklerinin çoğunu kabul etsem de, senin uğruna neler yaptığını bilmeni istedim. Bunu sana Seth hediye etti, Alexandria. Aiden'a da. Kabul etmenin güç olduğunu biliyorum. Ne şaşırtıcıdır ki Aiden'ın da kabul etmesi güç oldu," diye duygusuz bir tonda ekledi. "Fakat karar Seth'indi ve geri alınamaz. Bundan altı ay sonra yukarı çıktığında onu bulup teşekkür etmelisin."

Ona sarılıp iyice sıkacak, onu sevgiye boğacaktım. Sonra suratına bir tane patlatacaktım. Sonra tekrar kucaklayacak, tekrar sevecektim onu.

"Bunun bağlantınızı nasıl etkileyeceğini bilmiyoruz. Fani hayatın sona erdiği için artık Tanrı Katili değilsin, fakat bu daha önce hiç yapılmamıştı." Apollo omuz silkti. "Sen ölümlüler diyarına gittiğinde Seth'le yine bağlı olabilirsiniz. Olmayabilirsiniz de. Orasını bilemiyoruz."

Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Başım dö-

nüyordu. Bunların hiçbirini beklemiyordum. Hele ki Seth'in yaptıklarını. Bize her şeyi o vermişti. Ona borcumu nasıl ödeyebileceğimi hayal bile edemiyordum fakat bir gün bir yolunu bulacaktım.

Apollo'nun yüzünde şefkatli bir gülümseme belirdi, tanrıda şu ana kadar gördüğüm en insanca şeydi bu. "Onun yolculuğu sona ermedi Alexandria. Ne seninki sona erdi, ne de Aiden'inki. Bunu unutma."

Gülünç bir şekilde nutkum tutulmuştu, başımı öne salladım ve Apollo birden bire solarak kayboldu. Uzunca bir süre onun biraz önce durduğu yere baktım, sonra Aiden'ın kucağına geri döndüm.

Dudağının bir yanı havaya kalktı, bir yanağında gamzesi belirdi. "Seth'e çok şey borçluyuz."

"Her şeyi," diyerek ona katıldım, parmaklarım hâlâ gömleğinin önünü tutuyordu. "Her şeyimizi ona borçluyuz."

Aiden başını eğdi, dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Ağzım anında aralandı. Ona doğru yaslandım, hazırdım...

"Ha, neredeyse unutuyordum."

Apollo'nun sesini *kulağımın dibinde* duyunca yerimden en aşağı on santim havalandım. "Tanrılar aşkına, şunu yapmasan olmaz mı?"

"Olmaz. Hazır aşağıdayken Hades'in burnundan getirin." Göz kırptı, sonra tekrar kayboldu.

Aiden bir Apollo'nun durduğu yere, bir bana baktı, sonra güldü. "Elysium Tarlaları'nda çan yok muymuş?"

Kahkahayı bastım. "Eminim vardır. Burada neye ihtiyaç duysan geliyor. Yani canın hindistancevizli karides isterse karşında buluyorsun."

"Cidden mi?" Tekrar güldü, kolunu belime sardı. "Ya Big Mac?"

"Evet, Big Mac de var."

"Vay be. Burası senin için harbiden cennet yani."

Boğazım yine duygular yüzünden düğümlenmişti. "Aslında... değil. Seni çok özledim. Ben..." Kendime hâkim oldum. Dudaklarını sımsıkı bastırıp başparmağını çenesinde gezdirdi. Sonra geriye dönüp baktı. "Sandığım şey mi bu?"

Dudağımı ısırdım, umarım beni sapık falan sanmamıştır diye düşündüm. "Beni çok mutlu etti... ve seni hatırlattı, o yüzden cennetimin bir parçası."

Aiden elini kolumdan aşağı indirdi, parmaklarını parmaklarıma doladı. Konuştuğunda, duygulandığı için sesi boğuktu. "Bana gezdirir misin?"

Onu kulübeye götürdüm, etrafa bakınırken, tanıdığı salonu ve mutfağı incelerken elimi sıktı. Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Yatak odasıyla banyosu da var. Tıpkı senin kulüben gibi. Ama arkada bir de bahçe var. Biliyorum, mükemmel değil ama..."

"Mükemmel. Sen de mükemmelsin." Gümüşî bakışları üstümde durdu. "Daha önce gelemediğim için özür dilerim. Biliyorum ki..."

"Sakın," dedim dudaklarının üstüne parmağımı koyup. "Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok. Apollo bana Konsey'i ve Irk Kastı'nı anlattı. Yaptığın şey muhteşemdi. Solos'un Konsey'de olması, Irk Kastı'nın yürürlükten kaldırılması ve..."

Aiden eğildi, beni uzun uzadıya öpüp soluksuz bıraktı. Sonra başını kaldırdı. "Yaptıklarımın hiçbiri muhteşem değildi Alex. Ben sadece ne gerekiyorsa onu yaptım. Keşke senin bakış açınla bu kadar uzun sürmeseydi."

Bana, Seth'in bu anlaşmaları ölümümün üstünden birkaç saat geçmişken, daha Kosney toplanmadan yaptığını söyledi. Kendisi de Apollo'yla yola çıkmadan Konsey'deki koltuk meselesini halletmiş, erkek kardeşiyle konuşmuştu.

"Deacon," deyip nefesimi tuttum. "Tanrılar aşkına, onu altı

ay göremeyeceksin. Zaman farklı aktığı için ona daha da uzun gelecek."

"Sorun değil."

Başımı iki yana salladım. "Ama o senin ailen demek ve senin için çok önemli."

"Benim için çok önemli olabilir ve onu özleyeceğim, ama sana gelmeseydim kıçıma tekmeyi basardı." Aiden güldü. "Sana karşı ne hissettiğimi biliyor. Benim... senden sonra nasıl olduğumu gördü. Anlayışla karşılıyor ve mutlu. Hem onu tekrar göreceğiz."

Birden kafamda bir ışık yandı. Heyecanlandım, az daha hoplayıp sıçrayacaktım. "Ah, Aiden! Anneni babanı görebileceksin. Ben onları görmedim ama burada bir yerlerdeler."

"Biliyorum ama kulağa ne kadar korkunç da gelse –tanrılar aşkına, muhtemelen öyle zaten– şu anda umurumda değil." Elimden çekip beni etrafımda döndürdü, göğsüne yasladı. "Şu anda istediğim *ya da* ihtiyaç duyduğum şey bu değil."

Piperi Nine'nin kehanet sözleri zihnimde canlandı. İstek ayrı, ihtiyaç ayrı... Ona göre bu ikisi birbirinden çok farklı şeylerdi ama şu anda istek ile ihtiyaç birleşmişti.

Parmak uçlarını yanaklarıma koydu, bakışları yüzümde gezinirken dokunuşu insanın yüreğine dokunacak kadar şefkatliydi. "Şuna bak," dedi. "Gözlerin..."

Kıpırdamadan durdum, parmaklarının yüzümde görünmeyen bir rota çizmesine izin verdim. "Bu yarı ölü halimle çok daha iyi görünüyorum, değil mi?"

"Sen bana hep güzel görünmüşsündür Alex." Parmaklarını çenemde gezdirdi, boynumdan aşağı indirdi. Omuzlarımdan aşağı inerken elleri titriyordu. "Tanrılar aşkına, Alex, Linard'la olanın ardından seni tekrar kaybetmeye dayanamazdım. Seth'e bağlandığında bile yaşıyordun ve sonunda önemli olan tek şey de buydu."

Aiden derin bir nefes aldı. "Fakat o odada Seth ile Apollo'yu görüp de seni göremeyince kalbim durdu sanki. Mahvoldum," dedi tüm dürüstlüğüyle. "Çünkü tek istediğim seninle bir gelecekti ve ikinci kez elimden alınmıştı."

Ağlamamak için gözlerimi kapadım.

"Ama bak, buradayız," diye mırıldandı.

"Buradayız, evet." Gözlerimi kırpıştırarak açtım, bakışlarında okuduğum duygular yüzünden göğsüm kabarmıştı. Bu gelecek bize Apollo ile Seth'in armağanıydı ve bu geleceğin her saniyesini dolu dolu yaşamazsam armağana kıymet vermemiş olacaktım. "Seni seviyorum."

"Sen benim her şeyimsin, *agapi mou*."

Aiden beni öptü. O noktada sözcükler gereksizdi. Yaşadığım kaybın her anını, çaresizliğin her saniyesini o da deneyimlemişti ve bunu her dokunuşunda, dudaklarının her değişinde, her hafif inlemede yansıtıyordu. Birbirimize açgözlülükle saldırdık ve kendimizi yatak odasında bulduk. Çok geçmeden uzuvlarımız birbirine dolanmıştı ve bedenlerimiz birleştiğinde her şey yavaşladı. Karşılıklı arzumuz yakıp tüketiyordu fakat Georgia'da ilk kez göz göze gelişimizden bu yana ilk defa aşkımızın keyfini çıkarmak için dünyanın tüm zamanına sahiptik. Öyle de yaptık.

Nefesimiz normale döndükten nice sonra Aiden tepemde dikildi, elleriyle çenemin çizgilerini ağır ağır takip etti. Aklıma bir şey geldi, güldüm. "Bizler artık yarı tanrıyız." Göğsüm çeşit çeşit duyguyla dolarken güldüm. "*Gerçekten* yarı tanrıyız.

Yanıtı dudakları verdi. Derin gamzeleri ortaya çıkana kadar dudakları yukarı kıvrıldı ve kalbim, sadece onun yapabileceği şekilde eriyip aktı. "Evet, öyleyiz," dedi.

"Bu ne anlama geliyor, biliyor musun?" Gümüş rengi gözlerine baktım. Önümde Aiden'la paylaşacak bunun gibi sonsuz an vardı. "Hakkımızda hikâyeler anlatılacak."

Aiden başını eğdi, beni yumuşacık, derin derin ve öyle bü-
yük bir sevgiyle öptü ki gözlerim doldu. "Anlatıyorlar zaten."

SON